

Giới thiệu Thất Đại Thiên Quy

Thể loại: Tiên Hiệp, Trọng Sinh, Kinh dị.

Kể từ khi trên mặt đất xuất hiện sự sống rồi trải qua cái chết thì bắt đầu xuất hiện ý nghĩa làm như thế nào mới trường sinh bất tử, cũng vì nguyên nhân này mà sinh ra tu luyện. Tuy nhiên dù trải qua trăm ngàn năm, dù tu luyện có thể tạo ra nhiều thần thông, kéo dài tuổi thọ, nhưng để bất tử thì chưa có ai làm được.

Bỗng một ngày xuất hiện một Vân Thiên là một người có tài hoa xuất chúng nhất một thời đại, tinh thông thiên môn vạn pháp trong trời đất, đạt tới cảnh giới mà người xưa hiếm có. Không cam lòng chịu khuất phục trước thời gian, ông quyết đi tìm con đường trường sinh bất tử.

Trong tu luyện giới, có người, yêu, ma cùng vô vàn dị chủng khác, mà thể giới của con người chỉ là một phần nhỏ trong đó. Từ lâu đời, Nhân gian giới đã cùng với Yêu giới, Quỷ Giới, Ma Giới có sự liên hệ. Vân Thiên xông pha tam giới, đi đến đâu cũng khiến cho sinh linh trong đó phải khiếp sợ, nhưng ông nhận ra rằng ngay cả tồn tại mạnh nhất của mỗi giới đều không thể sống mãi thì sự bất tử lấy đâu ra?

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Lời mở đầu

Từ xưa đến nay, phàm là sinh vật có linh trí thì đều mong muốn trường sinh bất tử, chính vì thế mà sinh ra tu luyện. Trải qua trăm ngàn năm, dù tu luyện có thể tạo ra nhiều thần thông, kéo dài tuổi thọ, nhưng để bất tử thì chưa có ai làm được.

Vân Thiên là người tài hoa xuất chúng nhất một thời đại, tinh thông thiên môn vạn pháp trong trời đất, đạt tới cảnh giới mà người xưa hiếm có. Không cam lòng chịu khuất phục trước thời gian, ông quyết đi tìm con đường trường sinh bất tử.

Trong tu luyện giới, có người, yêu, ma cùng vô vàn dị chủng khác, mà thể giới của con người chỉ là một phần nhỏ trong đó. Từ lâu đời, Nhân gian giới đã cùng với Yêu giới, Quỷ Giới, Ma Giới có sự liên hệ. Vân Thiên xông pha tam giới, đi đến đâu cũng khiến cho sinh linh trong đó phải khiếp sợ, nhưng ông nhận ra rằng ngay cả tồn tại mạnh nhất của mỗi giới đều không thể sống mãi thì sự bất tử lấy đâu ra?

Để trả lời câu hỏi ấy, Vân Thiên tiến vào Tinh Không, nơi có rất nhiều thể giới chưa biết đến. Người xưa cũng tiến vào nơi đó, nhưng nếu không chết trong muôn trùng cạm bẫy của thiên địa tạo hóa thì cũng chết mòn lạc lối không thể trở về. Vân Thiên phiêu lưu qua rất nhiều thể giới, vượt qua vô vàn hiểm nguy, cuối cùng ông đến được một thể giới của những sinh vật hùng mạnh gọi là Tiên. Tại đây, ông tìm được một tấm bia ngọc, mà từ đó giúp ông ngộ ra được con đường chân chính của sự trường sinh, con đường thành Tiên. Thể giới mà ông tìm được gọi là Tiên giới.

Vân Thiên đạt tới cảnh giới trước nay chưa người nào có, một thân quyền năng chấn động trời đất, lại phá được cực hạn sinh tử, trở thành người đầu tiên thành Tiên. Ông dùng đại thần thông mở ra thông đạo nối liền Tiên giới với Nhân gian, đồng thời đặt ra quy tắc khiến người tu luyện đến cảnh giới nhất định có thể lên trời thành Tiên. Từ đó Tiên giới trở thành đích đến của mọi kẻ tu luyện cầu trường sinh bất tử.

Bộ tiểu thuyết xoay quanh năm nhân vật: Diệp Vân xuất thân gia đình võ học danh giá, nhưng gặp biến cố nhà tan cửa nát, cậu quyết tâm đi tìm kẻ thù ác để trả thù.

Lâm Vân Phong: Một tiên nhân bị đày ải vì trọng tội, không biết vì lẽ gì mà lại có liên hệ không thể tách rời với Diệp Vân.

Thành Chí Siêu: Thanh niên thân phận thần bí, có mặt ở đâu là nơi đấy có đại sự xảy ra. Cộng thêm tính thích công bình, hành động tàn độc vô tình.

Từ Vân: Con gái của Tiên Hoàng đời trước vì yêu Lâm Vân Phong mà nguyện hạ giới luân hồi.

Mộ Dung Uyển: Tiên nữ kì tài bậc nhất Tiên giới nhưng lại bị tông môn phụ bạc mà uất ức tự vẫn, được đầu thai xuống nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Lần đầu đến Tiên giới

Không gian vũ trụ rộng lớn vô cùng, một thân ảnh cái thể hùng vĩ tỏa ra ánh sáng chói lọi, vung trên tay nửa thanh kiếm gãy về phía khoảng không trước mắt. Hư không vốn trống rỗng chợt nứt ra một đôi mắt khổng lồ, tựa như mặt trời giữa không gian đen tối. Liền ngay sau đó, một cái miệng cực lớn với

vô số nanh nhọn đột ngột nhện ra nuốt lấy thân ảnh vừa nẩy vào trong. Hư không dần dần khép lại. Ngay khi khe hở gần như biến mất, từ bên phía kia của không gian khe nứt, một tia sáng màu vàng bắn ra, thoát ầm thoát ầm hiện dịch chuyển trong không gian.

"Đi. Mang theo thông điệp của ta về cho Tiên giới. Bình yên của chư giới không còn bao lâu nữa!" Một làn sóng chấn động khủng khiếp lan truyền đi trong hư không, trước khi hoàn toàn tiêu thất trở về sự tịch mịch vốn có.

*

* *

Tiên giới.

CÙNG THIÊN ĐỊA TRƯỜNG TỒN!

Dòng chữ lớn kim sắc được viết trên tấm bia ngọc thạch cao tới ba trượng ẩn chứa một đạo pháp kinh người, dù chỉ nhìn vào thôi cũng khiến cho người đọc phải mê hoặc, tâm thần chấn động mà sinh ra ảo giác.

"Hay cho một câu: Cùng thiên địa trường tồn, quả là bút khí rất lớn a!" Đứng trước bia đá khổng lồ là một già một trẻ.

Người vừa nói là ông lão tóc trắng như tuyết, thân vận một bộ áo bào xám, cả người tỏa ra khí chất của bậc cao nhân đắc đạo. Đứng bên cạnh lão làm một chú bé tám bảy, tám tuổi, mi thanh mắt tú, mắt trong như nước, lúc này có đôi chút hoảng hốt thu hồi ánh nhìn từ trên tấm bia xuống, than nhẹ: "Chỉ một dòng chữ thôi không ngờ khiến cho mình mê mẩn đến vậy. Người viết nên nó hẳn có tu vi kinh thiên."

Ông lão thôi không nhìn tấm bia nữa, vô tình hữu ý liếc về một phía, nơi ấy có một hồ nước nhỏ lấp lánh hào quang đang lập lòe chớp động, rồi quay qua nói với đứa nhỏ: "Theo phương vị tấm bia này, đi vài trăm dặm là có một tòa thị trấn. Chúng ta nên tới đó trước khi trời tối."

Đứa bé khẽ vang một tiếng, hai người liền rào bước tiến về phía trước, chỉ vài bước bóng của họ đã mờ nhạt vào màn sương khói.

Họ vừa đi không lâu, trên không trung hồ nhỏ hạ xuống đôi đạo ánh sáng, hiện ra thân ảnh của hai người đàn ông mặc áo bào màu bạc, trên ngực có thêu hoa văn tinh tế thể hiện một chữ "Đạo."

- Cẩm sư huynh, người phi thăng từ hạ giới không lẽ đã rời đi rồi?

Người đàn ông được gọi là Cẩm sư huynh dùng thần thức kiểm tra bốn phía một lượt, xác định không có manh mối gì, liền nói: "Quả là phi thăng trì có chấn động, nhưng lại không có dấu hiệu hóa Tiên, vậy không phải là phi thăng giả mới rồi, hẳn là vị Thượng Tiên nào đó mới từ hạ giới trở về thôi."

Người đàn ông nom trẻ hơn cũng đồng ý như vậy nên gật đầu nhẹ, nhiệm vụ của họ là đón tiếp người mới thành Tiên từ hạ giới lên, nếu không phải thì thôi.

Y nhìn tấm bia khổng lồ phía trước cảm khái: "Năm đó đệ phi thăng lên cũng tại nơi này, mất mấy giờ mới hóa Tiên xong. Thoáng cái trăm năm đã trôi qua, mà khung cảnh nơi này vẫn không có gì thay đổi."

Cẩm sư huynh nhớ lại chuyện cũ, mỉm cười nói: "Lần đó ta gặp Tinh sư đệ thi đệ đang ngây ngốc nhìn Vĩnh Sinh Bi, ta phải gọi đến lần thứ ba mới tỉnh đấy."

Nam tử họ Tinh nhớ đến lúc mình phi thăng, vừa mới hóa Tiên xong, bước lên bờ vật đầu tiên mà y nhìn thấy chính là Vĩnh Sinh Bi này. Y bị dòng Đạo niệm ẩn chứa trong tấm bia mê mẩn tâm thần, đến cả thân mình ướt sũng Hóa trần thủy cũng không hong khô, đứng ngây ngốc ở đấy một thời gian, đến khi Cẩm sư huynh lên tiếng mới dứt ra được. Lại nói Cẩm sư huynh lần Tiên nhân đầu tiên mà Tinh Bách Nhiên gặp được, huynh ấy đã giúp đỡ cho y rất nhiều những tháng năm sau này.

Một câu trên tấm bia quả thức tỉnh hào khí Tiên nhân a! Trải qua trăm năm, thiên địa, con người không thay đổi là mình chứng rõ ràng nhất!

Tinh Bách Nhiên nói: "Cũng lâu lắm rồi mà thành chúng ta không có phi thăng giả mới nhì".

Cẩm sư huynh giọng trầm nói: "Ừ, cũng đã mấy chục năm rồi. Mà đâu chỉ riêng chúng ta, khắp nơi khác đều thế cả."

Tinh sư đệ cảm khái: "Đúng là lâu thật đấy. Không biết ở dưới hạ giới bây giờ thế nào?" Y ngừng một chút rồi nói: "Phi thăng Tiên giới đã khó, trở về lại càng khó hơn. Đệ muốn một lần hạ giới, nhưng hiểm khả năng nông cạn nên không biết bao giờ mới có thể làm được."

Giọng y càng nói càng nhỏ, bên trong chất chứa nỗi niềm sâu đậm. Cẩm sư huynh nhìn vị bạn Tiên của mình một chút thâm ý, người nọ dù đắc đạo nhưng không thể dứt tình xưa, vẫn còn canh cánh trong lòng một lời hứa ở hạ giới. Nhưng Tiên giới, Nhân gian đôi bên cách trở, chỉ có bậc Chí tôn mới có thể tự do đi lại, tiểu Tiên như bọn họ muốn hạ giới là việc khó khăn vô cùng. Thời gian trôi đi, chỉ e người hạ giới đã không còn tại thế, cứ nhớ nhưng như vậy, không phải là tự làm khổ mình sao.

Tinh Bách Nhiên chợt nghĩ ra điều gì đó, nói: "Huynh có thấy lạ không, đạo gần đây Thượng Tiên hạ giới khá nhiều, phải chăng dưới đây có chuyện gì xảy ra?"

Cầm sư huynh lắc đầu: "Ta cũng không rõ, nghe đâu là trấn áp ma đạo nào đấy.

Mà thôi trời cũng sắp tối rồi, ở đây không còn việc gì nữa, ta trở về bẩm báo lại với Tiên trưởng đi."

Tình sư đệ gật nhẹ một cái, hai người hóa thành hai đạo độn quang bay đi mất.

*

* *

Mạc Phủ trấn, một tòa thành thị của thành Phủ Vân - một trong sáu mươi bốn tòa đại thành của Tiên giới. Dù rằng Tiên giới rộng lớn, nhưng vùng đất thích hợp cho nhân loại cư ngụ đều tập trung trong những tòa thành này. Bởi lẽ bên ngoài mỗi trường khắc nghiệt, kì hung dị thú, thiên tai địa họa đầy rẫy không phải là nơi mà con người có thể ở lâu dài được.

Bên trong trấn, dù là kiến trúc thô sơ nhất cũng được xây dựng từ linh mộc, bảo thạch. Đường phố đều được lát đá khang trang, hai bên vệ đường trồng đầy những tiên hoa linh thảo. Khung cảnh ở đây xa hoa mỹ lệ hơn dưới trấn gấp trăm lần.

- Trái Hàm Long đây, đặc biệt thơm ngon!

- Thịt Kim Minh Qui đây, ăn một miếng kéo dài mười năm tuổi thọ.

* * *

Đường phố tập nập người xe qua lại, đủ tiếng huyên náo xa gần, thật bất ngờ cảnh tượng xô bồ của nhân gian lại thấy được ở nơi Tiên giới thế này. Hai ông cháu hòa vào dòng người đi đường. Đứa nhỏ lần đầu tiên được thấy cảnh tượng mới lạ nên rất hứng thú quan sát, tựa như không muốn bỏ lỡ chút gì.

Văn minh ở đây rất khác chỗ cậu ở, đạo bước ở đây cứ như lạc vào tương lai vậy. Bên đường nào những cửa hàng san sát, biển hiệu màu sắc, chữ chạy nhấp nháy, lại thêm những mô hình người, thú đứng hay bên làm động tác mời chào. Hàng quán là thế, mà vật phẩm trưng bày cũng kì nữa, khó mà tưởng được là chúng có công dụng thế nào. Rồi trang phục của con người cũng dị nốt, kiểu cách, màu sắc đa dạng so với người phàm thì hoàn toàn khác biệt. Lại thêm người tóc xanh, tóc đỏ thật không khác gì yêu quái.

Những thứ ở đây đủ khiến cho người trần nào mới thấy đều phải choáng ngợp, vậy mà cậu bé rất điềm nhiên, không hề tỏ ra kích động. Cậu chỉ chú ý quan sát, lắng nghe, đôi lúc thì đem thắc mắc nhờ người giải đáp. Ông lão thì cứ ung dung đi phía sau, để cho thằng bé tự trải nghiệm những gì mình muốn.

Mọi người xung quanh thấy một già một trẻ mặc y phục kì lạ cũng không có tỏ thái độ khác biệt. Nơi này là Tiên giới, tu luyện giả cao thâm, Tiên nhân tùy lúc đều có thể xuất hiện, mà cao nhân thích mặc cổ phục, dẫn môn đệ của mình đi thăm thú cũng không phải là hiếm.

- Sư phụ, Tiên giới quả thật cuộc sống vượt xa so với phàm trần. Nhưng nơi của Tiên nhân đắc đạo sao lại có nhiều người phàm đến vậy?

Thấy vẻ thắc mắc của đồ đệ, ông lão không có bất ngờ, giọng ôn tồn nói: "Ban đầu người hạ giới phi thăng mới có Tiên. Thuở xưa Tiên nhân ít ỏi, xây thành, nuôi linh thú, trồng thảo dược, không phải việc gì cũng giải quyết được hết, mới đem người phàm lên để trợ giúp. Cộng thêm nhiều Tiên nhân có người thân của mình ở hạ giới cũng tìm cách đưa họ lên. Dần dà mới phát triển như hiện nay."

Thế giới này linh khí gấp chục lần hạ giới, mặt đất là linh thổ, cây cối mọc ra cũng là linh thảo, khắp nơi đều là trân cầm dị thú, không có một mống phàm vật. Con người sống ở đây chẳng bệnh tật, tuổi thọ cũng kéo dài hơn ở dưới trần rất nhiều. Trải qua hàng vạn năm, phát triển nên văn minh hiện đại thế này cũng là điều rất bình thường. Thậm chí nếu không phải Tiên nhân hạn chế thì còn có thể tiến xa hơn nữa. Dù sao thì, chủ nhân thực sự ở đây vẫn là người tu luyện, bọn họ không muốn biến Tiên giới thành một phàm nhân giới thứ hai mới đem cuộc sống của người phàm áp chế xuống.

Cuộc sống hiện đại sung túc rất có hại đối với người tu luyện, bởi nó dễ làm cho người ta tha hóa mất đi động lực tu luyện. Cũng vì thế mà các tông môn, thế gia tu Tiên đều xây dựng ở linh sơn bảo địa cách xa phàm trần, vẫn giữ nếp sinh hoạt xưa cũ. Tuy vậy, không phải người tu luyện nào cũng theo nguyên tắc ấy, càng thế hệ sau càng có nhiều người không cam lòng khắc khổ tu hành mà sa vào ăn chơi đàng điếm hơn.

- Chết người rồi. Bảo khí xa tông chết người! - Tiếng hô thất thanh từ phía trước vang đến. Giữa đường phố một mảng náo loạn xuất hiện.

Người dân vây lại xung quanh nơi xảy ra tai nạn. Chiếc bảo khí xa của kẻ thù phạm cũng buộc phải dừng cách đó không xa. Từ một bên hông xe, một vệt sáng xé xuống, từ trong đó bước xuống đôi nam nữ. Người nam mặc y phục ngắn tay, cúc áo ngực để hở còn người nữ thì váy áo xộc xệch. Nhìn qua có thể đoán được hai người vừa làm chuyện gì, bất cần dăm xe trúng người bộ hành băng qua đường.

Nạn nhân xấu số nọ bị húc văng đi năm mét, xương cốt gãy dập, miệng trào ra từng ngụm máu tươi, bên cạnh y là một cô gái đương khóc thảm thiết. Người nằm đây là bạn tai cô, chính là người đã chặn cho cô khỏi bị tông xe ban này, nếu không thì người nằm xuống hẳn là cô rồi.

Cô khóc lóc, cầu xin mọi người cứu lấy người yêu. Nhưng người xem qua cũng phải lắc đầu, họ không phải là bác sĩ cũng biết chàng trai trẻ ấy đã không còn cứu được nữa rồi.

Hai kẻ gây tai nạn bị người dân kéo lại. Người con gái rất hoảng sợ, mặc cho những người kia kéo đẩy, rủa xả. Còn người con trai về mặt có chút hoảng hốt, nhưng lại tỏ vẻ khó chịu nhiều hơn, nói: "Người kia chết chưa? Có còn cứu được không? Báo danh tính địa chỉ ta sẽ bồi thường."

Cô gái đương đầu đón khôn xiết, thấy hung thủ miệng lưỡi vô cảm ác độc, liền nhào tới túm lấy áo hắn hét lên: "Người.. Kẻ giết người, mau trả mạng cho anh ấy!"

Người thanh niên bị túm lấy cổ áo thì sắc mặt khó chịu. Nguyên hắn đang mây mưa với bạn gái thì hai người này qua đường không có ý tứ mới bị đụng trúng, làm hắn cụt hứng. Nãy giờ bọn hắn toàn bị những kẻ người dung nước lã xỉ vả tới tấp, tức anh ách trong lòng. Lúc này không thể nhịn được nữa, hắn liền phát ra từ trong người một đạo kinh khí đem cô gái hất ngã.

Gã chỉnh lại cổ áo, lên mặt nói: "Đồ phạm nhân không biết tốt xấu. Bán công tử cho người cơ hội đòi bồi thường còn không biết lấy. Ta đây là thế gia tu luyện đệ tử, đụng chết người thì sao? Chỉ là một tên phạm tặc thấp kém mà thôi!"

Cô gái bị kinh khí đập vào người, lồng ngực cảm thấy nhộn nhạo, muốn nôn mà không nôn được. Nghẹn nỗi lời nói không thể thốt lên, chỉ giương mắt nhìn kẻ thù ác bằng ánh mắt hận thù.

Nhưng trong mắt công tử kia, nàng hay mọi người xung quanh cũng chỉ là kẻ phạm tặc hạ đẳng, đối với hắn không thể gây uy hiếp gì.

Nhìn cô gái uất nghẹn không nói được, hắn ta có chút hả hê, hạ giọng: "Người ngoan ngoãn nhận bồi thường, tiền bạc tiêu cả đời không hết.. Hừm, ta có thể giới thiệu cho người một tên nhập môn đệ tử, tốt hơn tên phạm nhân đã chết kia cả ngàn lần. Còn muốn chống ta, người chỉ thiệt thôi."

Đúng lúc này thì có mấy người mặc đồng phục màu bạc bước lại, người xung quanh thấy họ liền nhường đường. Họ là Thành Vệ binh, chịu trách nhiệm trật tự trong thành trấn.

Một thành vệ trung niên cầm bộ cứu thương tiến tới. Ông ta xem xét tình hình của người bị nạn rồi nhìn đồng đội của mình lắc đầu một cái: "Người này không cứu được nữa."

Mấy người còn lại cũng tranh thủ hỏi tình hình xảy ra. Vị công tử kia là người trong giới tu luyện có địa vị, việc này xử lý nói dễ thì dễ, nói khó thì cũng có thể phiền phức, rút cuộc thì phải xem lựa chọn của người bị hại thế nào.

Người dân từ khi biết thân phận tu luyện giả của kẻ kia liền tản ra, dù sao Thành vệ đã tới, họ không còn việc gì nữa, cũng không muốn để kẻ có thể lực kia nhớ mặt mình.

Thành vệ khuyên cô gái đem thi thể bạn trai về, chấp nhận bồi thường mà không nên làm to chuyện, dù sao phía bên kia là người tu luyện thế gia, nếu có chấp thì có khi cô chẳng được gì.

Cô gái ban đầu kiên quyết muốn đòi kẻ gây án phải đền tội, nhưng một mình cô độc càng lúc càng tuyệt vọng, cô không còn can đảm để chống lại hắn nữa.

Hai thầy trò ông lão tóc trắng vẫn yên lặng quan sát từ đầu đến giờ, cũng không có dời đi theo đám người dân địa phương mà ở lại quan sát tình hình. Cậu bé nói với sư phụ: "Cô gái rồi sẽ chấp nhận bồi thường, như vậy kẻ gây án sẽ không bị trừng trị gì sao?"

Ông lão hiểu suy nghĩ của đứa nhỏ, nói: "Cô ta dù muốn kiện người kia, thì với thân phận của hắn cũng không chịu hình phạt quá nặng. Tu giả và người phạm địa vị vốn cách biệt quá xa."

Cậu bé cau mày không vừa ý, dù còn nhỏ tuổi, nhưng lòng chính nghĩa của cậu thật hơn người, cậu nói: "Tu luyện giả sao lại không có đạo đức như vậy, kẻ có sức mạnh liên ý thế hiếp người, coi khinh thường nhân sao?"

Ông lão điềm nhiên nói: "Sức mạnh không liên quan đến phẩm giá con người. Kẻ có sức mạnh liên cho mình có địa vị trên người khác, lựa chọn dùng chúng để cứu nhân độ thế hay hà hiếp người chẳng qua chỉ là cách vận dụng khác nhau mà thôi."

Dù là tiên giới cũng như nhân gian giới, nếu ở đâu còn sự phân biệt mạnh yếu thì đều sẽ có kẻ ức hiếp, kẻ bị ức hiếp như vậy."

Cậu bé hiểu điều sư phụ nói, nhưng tính công bình của cậu nổi lên, nói: "Sư phụ người có thể cho kẻ kia sự trừng trị thích đáng được không?"

OOo

Gã công tử nhon nhon tự đắc, hắn chẳng phải làm gì nhiều, mọi việc đã có mấy vị thành vệ thu xếp hộ. Hắn quay qua bạn gái, thấy nàng có vẻ căng thẳng thì mỉm cười trấn an nhẹ, có lẽ chút nữa nên đi đâu đó uống một chút giải tỏa mới được. Đang trong lòng đắc ý, chợt đầu óc hắn ong lên một cái, khuôn mặt hắn biến thành vụn vụn.

"A! A! A!" Gã thanh niên quỳ gục xuống gào thét có vẻ đau đớn lắm. "Ta biết sai rồi. Là lỗi của ta. Ta phải bị trừng trị vì điều mình làm!"

Tiếng thét của hắn làm cô gái đi cùng giật bắn, kinh hoàng không biết chuyện gì. Thành vệ cùng với người yêu của nạn nhân cũng kinh ngạc sững sờ. Chỉ thấy vẻ mặt của người thanh niên lúc ấy thay đổi một trăm tám mươi độ so với lúc trước.

Về mặt nhẵn nài, cam ngô gã chân thành nói: "Ta từ bỏ thân phận thế gia. Xin hãy cứ xét xử ta như người bình thường."

Mấy người thành vệ tưởng mọi chuyện đã dàn xếp xong thì bị người thanh niên làm cho bối rối, phải chăng lương tâm của hắn thức tỉnh?

Người thanh niên đập mạnh đầu xuống vỉa hè, nơi không xa là cô gái bên thi thể bạn trai: "Là lỗi của ta. Ta sẽ bồi thường vô điều kiện cho người. Người muốn ta chịu hình phạt gì ta cũng chấp nhận."

Cô gái ngậy người, miệng mở ra mà không nói được lời nào cả. Người thanh niên kia ngẩng đầu nhìn mấy vị thành vệ binh: "Các người hãy bắt ta lại. Ta đã phạm tội không thể tha thứ."

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng thì họ cũng thôi sừng sốt, đem còng tay người thanh niên lại. Về phía cô gái, cảm xúc vẫn còn lẫn lộn, trước mắt cô không biết chuyện gì sẽ xảy tới nữa.

Phía xa xa có hai người một già một trẻ đang dạo bước đi. "Đồ nhi con còn muốn đi xem gì nữa không?"

"Cuộc sống của phạm nhân con xem vậy đủ rồi, con muốn thấy thế giới tu luyện của Tiên giới"

"Lúc này tại sao con không nhờ ta cứu chàng trai bị nạn kia?" "Sư phụ vì..". Mỗi bước của hai người đi chuyển hàng chục trượng chẳng mấy chốc đã đem hình bóng khuất dạng, âm thanh cũng tiêu thất trong không gian.

* * *

Chú thích:

Tu luyện: Là hình thức luyện tập theo một công phu nào đó, ở đây chỉ việc tu tập để trường sinh.

Tu luyện giả: Hay còn gọi là tu luyện gia, chỉ những kẻ tu luyện. Kẻ tu luyện không chỉ kéo dài tuổi thọ mà còn có những thần thông, biến hóa thao túng trời đất.

Thần thông: Là những năng lực phi thường có được do thiên định hoặc nhờ tu tập một pháp môn nào đó. (theo Wiki)

Thần thức: Ý thức tồn tại trong cơ thể, vượt ra khỏi thân thể thì gọi là Linh thức hay thần thức. Người tu luyện có thể điều khiển thần thức vượt ra ngoài cơ thể của mình để cảm nhận, tra xét thế giới xung quanh, tường tận những thứ mà mắt thường không thể thấy được.

Tu luyện giới: Thế giới của kẻ tu luyện. Nhân gian giới là thế giới của con người, Tiên giới là thế giới của Tiên nhân. Yêu, Ma, Quỷ giới là thế giới của các loài dị tộc.

Phi thăng giả: Chỉ người tu luyện đến cảnh giới nhất định thì sẽ được lên trời thành Tiên (phi thăng tức là bay lên).

Hóa Tiên Trì: Tên cái ao là nơi mà người phi thăng sẽ xuất hiện đầu tiên khi lên trời.

Hóa Trần Thủy: Là nước trong ao Hóa Tiên, có tác dụng gột bỏ những dấu vết của hạ giới trên người phi thăng.

*

* *

Một con chim cực lớn, sải cánh rộng đến mười mét lao vút đi như một tia chớp. Đuổi theo sau là năm người mặc trường bào màu vàng, phi hành theo hình mũi tên. Họ vừa truy đuổi vừa phát động công kích tầm xa đánh về mục tiêu trước mắt. Đòn tấn công của họ khi vừa tới thân thể con chim lớn thì bị hào quang hộ thể của nó cản lại, không thể gây ra thương tổn lớn nào nhưng cũng đủ để khiến nó không thể thoát khỏi sự truy đuổi của năm người.

Bay cuối đội hình, một thanh niên vừa bất quyết phóng ra một lưỡi đao gió nhắm cánh chim lớn đánh tới, vừa mở miệng nói:

"Tiêu sư huynh con Tiên điều này có dòng máu thượng cổ mạnh mẽ phi thường, truy đuổi lâu như vậy mà nó không có suy yếu gì cả, cứ như thế nó chạy vô Hỗn Thiên Vực thì hỏng bét."

- Tiêu sư huynh, con Tiên điều này có huyết mạch thượng cổ, mạnh mẽ phi thường. Chúng ta đuổi theo nó lâu như vậy nhưng không có vẻ gì nó suy yếu cả, nếu cứ như thế nó chạy vô Hỗn Thiên Vực thì hỏng bét. "

Người được gọi là Tiêu sư huynh bay dẫn đầu đội hình. Y trông chưa tới ba mươi, tuy nhiên người tu luyện thì không thể nhìn mặt mà đoán tuổi được, càng huống hồ là Tiên nhân trường sinh bất tử, người trẻ như vậy cũng có thể sống vài ngàn năm rồi đấy.

Tiêu sư huynh nghe đồng môn nói thì suy nghĩ, quả thật nếu cứ tiếp tục truy đuổi như vậy nhiều khả năng sẽ để mục tiêu chạy thoát. Mà đối với y trong tình huống nhất thiết phải bắt được Tiên điều này, nếu thế thì không được. Sắp tới là đại lễ mừng Đại sư tỷ trong tông xuất quan, đại thành cảnh giới Nguyên Tiên. Đây là dịp để các đệ tử cấp dưới tỏ lòng thành với bề trên của mình, quả mừng là không thể thiếu được. Được tin rằng Tiên Hàm xuất hiện phi cầm huyết mạch thượng cổ, y mới cùng bốn vị sư đệ vây bắt nó để làm quà tặng. Không ngờ con chim này thực lực quá mạnh mẽ, phá được vây hãm của năm người tẩu thoát, tạo thành cục diện đuổi bắt như bây giờ.

Từ Tiên Hàm lâm đến đây đã hai ngày đường, phía trước như lời vị sư đệ kia nói chính là Hỗn Thiên vực, một trong những cấm địa khét tiếng của Tiên giới. Hỗn Thiên vực là nơi trú ngụ của nhiều sinh vật cổ xưa trong truyền thuyết, thực lực vô cùng khủng bố. Với khả năng của bọn họ còn xa tư cách để xông xáo một nơi như vậy. Tiêu sư huynh căn cứ quyết định, bằng mọi giá phải bắt cho được con Tiên cầm trước khi nó vào cấm địa.

- Các sư đệ, hãy dốc sức cản trở yêu cầu, kéo cho ta chút thời gian vận dụng pháp bảo, nhất định phải bắt được nó, khi trở về nhất định ta sẽ hậu tạ.

- Vâng sư huynh. – Mấy vị sư đệ hiểu ý Tiêu sư huynh, dốc sức đánh ra pháp quyết liên tục, tạo ra từng trận băng phong, thiểm điện, hỏa cầu đánh về phía cự cầm.

Tiêu sư huynh thấy thế, cũng không chần chừ há miệng phun ra một đạo hào quang kim sắc. Kim sắc hào quang dần dần biến lớn thành một kiện phi kiếm màu vàng dài khoảng một cánh tay, chính là bản mạng pháp bảo của y.

Mấy người còn lại thấy Tiêu sư huynh xuất ra bản mạng pháp bảo thì âm thầm giật mình, quả nhiên huynh ấy muốn liều mạng rồi. Bản mạng pháp bảo khác với pháp bảo hay binh khí thông thường, khi sử dụng cần lực lượng cực lớn tinh thần lực và chân Tiên khí để đối lấy công kích kinh người. Tuy nhiên sử dụng nó cũng rất mạo hiểm, vì pháp bảo này có liên kết với tâm thần người sử dụng, nếu nó bị tổn hại thì người điều khiển cũng bị thương, nhẹ thì hao tổn tu vi, nặng thì bị thương tổn linh hồn, hóa điên hóa dại.

Chỉ có đến khi luyện thành Kim hồn bất diệt, pháp bảo có bị phá hủy cũng không ảnh hưởng lớn đến chủ nhân, hiển nhiên Tiêu sư huynh chưa có tu luyện đến mức đấy. Nhưng Tiêu sư huynh cũng là vào tình thế bất buộc. Công kích thông thường không thể hạ được yêu cầu, để nó chạy thoát thì mấy ngày này của bọn họ đều thành công cốc. Quan trọng hơn là y không có được quả mùng ưng ý dành cho sư tỷ.

Đại sư tỷ bế quan năm trăm năm, tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Tiên nhân, chỉ kém một bước trở thành đại đạo sánh ngang Tiên Tôn, Đạo chủ. Nàng ở trong tông địa vị cực cao, đám đệ tử cấp thấp như Tiêu sư huynh chỉ dám dùng ánh mắt ngưỡng vọng nữ thần. Lễ mừng sư tỷ xuất quan lần này là dịp hiếm có để được sư tỷ đề mắt tới bọn họ.

Ở đâu cũng vậy thôi, nơi mà có thực lực bất đồng thì dĩ nhiên nhưng ưu đãi tài nguyên cũng khác. Đừng nghĩ Tiên giới vô lo vô nghĩ trong mắt chúng nhân, thật ra nó cũng chẳng an nhàn với hạ cấp Tiên nhân như vậy, đấu đá, cạnh tranh trong các đồng môn rất phức tạp.

Đừng coi Tiên giới vô lo vô nghĩ trong mắt người thường, thật ra nó cũng chẳng an nhàn với Tiên nhân cấp thấp đến vậy, cạnh tranh đấu đá bên trong vô cùng khốc liệt. Mà ở đâu cũng vậy thôi, thực lực bất đồng thì ưu đãi cũng khác. Tiên nhân muốn tu luyện phải có bảo địa linh khí, có đan dược phụ trợ, có tiên kim, vật liệu để rèn binh khí pháp bảo.. mà những thứ đó trong tông tài nguyên có hạn, muốn được phân phối nhiều không phải chỉ có dùng sức trâu cồng hiến mà còn cần quan hệ nữa. Mặt khác, có chỗ dựa tốt thì ra ngoài hành tẩu cũng an tâm, đụng đâu cũng có thể báo ra một cái tên khiến cho người ta phải nể mặt. Tất nhiên muốn có được quan hệ tốt, thì khâu thành ý ban đầu không thể coi thường chút nào.

Tiêu sư huynh lại há miệng phun ra một ngưng tinh khí lên pháp kiếm, tay phải giương lên, bàn tay tạo thành thế đan quyết (Hai ngón trỏ và giữa duỗi thẳng, ngón cái gấp vuông góc cạnh bàn tay, hai ngón út và áp út thì co lại), vẽ lên không trung một vòng tròn kim sắc nhỏ, sau đó đột ngột điểm mạnh tay, thanh tiểu kiếm liền lao đi như tia chớp.

Cự điều cảm giác được phía sau có cường đại công kích nhắm vào mình, nhưng tốc độ phi kiếm quá nhanh, vừa mới nghĩ thì đã tới phía sau rồi, nó liền cấp tốc đổi hướng. Thanh tiểu kiếm lướt qua một bên cánh, cắt xuống một mảng dài lông vũ. Nó còn chưa kịp hoàn hồn thì phi kiếm đã vòng trở lại, ngay trước mắt muốn xuyên qua đầu nó.

Tiểu kiếm vốn là bản mệnh pháp khí của Tiên nhân, cùng thần thức người điều khiển tương thông, ý niệm đến đâu thì pháp khí di chuyển tới đó, không sai một nhịp. Thông qua pháp khí, Tiên gia có thể ngoài ngàn dặm giết người không phải là chuyện đùa. Điểm hạn chế của pháp bảo là điều khiển nó hết sức hao tổn tinh thần lực và chân khí, nếu tinh thần hao kiệt thì đừng nói là khiển pháp khí biến ảo mà ngay cả nhắc lên cũng không nổi. Tất nhiên Tiêu sư huynh không để trường hợp ấy xảy ra, y hết sức nhanh gọn, không một động tác thừa khiến cho tiểu kiếm đánh tới cự cầm. Thân thể của con chim hết sức to lớn, tốc độ của nó cũng cực nhanh, nhưng chỉ là khi phi hành theo đường thẳng, còn pháp khí Tiên nhân biến ảo khôn lường, tùy thời đổi hướng khiến nó vô phương né tránh mãi được.

Tiên cầm liền phun ra một hỏa cầu rực rỡ đánh thẳng vào thanh kiếm, đây là đan hỏa ngàn năm tu luyện của nó nên mạnh mẽ hơn lửa bình thường rất nhiều. Thanh tiểu kiếm tiếp xúc với hỏa cầu bị đánh bật lại, ánh sáng tỏa ra cũng giảm bớt đi nhiều. Phía bên kia Tiêu sư huynh nhú màu, vừa rồi pháp bảo bị tổn hại đôi chút khiến linh hồn của y cảm giác khó chịu.

Y khôn khéo không đánh trực diện nữa mà tìm những phương vị khó né để tấn công. Thanh pháp kiếm hướng tới mạn sườn của Tiên cầm, trong khi các phương khác có những đạo băng thuật, tiễn thuật của các vị sư đệ yểm trợ. Dù những đạo thuật này không trực tiếp uy hiếp tới nó nhưng cũng làm cự điều vô pháp né được thanh tiểu kiếm.

Tiên cầm vận khởi chân khí hộ thể càng thêm rực rỡ, tạo thêm một tấm khiên lớn ngăn đỡ tiểu kiếm. Nào ngờ uy lực của thanh pháp bảo đột nhiên tăng mạnh, kiếm khí kim sắc chói mắt nhanh chóng cắt nát hộ thể chân khí của nó, bản thể thanh kiếm đem tấm khiên màu lam cắt một lỗ hồng xuyên qua. Phía sau, Tiêu sư huynh tâm thần ngưng trọng, miệng lầm nhảm chú quyết dồn một lượng lớn lực lượng của mình vào một đòn này.

Tình thế bất ngờ làm Tiên cầm ứng phó không kịp, trong lúc sinh tử lâm đầu liền lựa chọn thu cánh lại che chắn nhưng chỗ yếu hại. Xét.. xoẹt (Âm thanh dao sắc xé thịt) tiểu kiếm bay xuyên qua thân thể cự điều tạo thành một hồ máu kinh người. Con chim lớn trọng trọng như một mũi tên lao xuống mặt đất để lại trên không trung từng vạt mưa máu đỏ hồng.

Rầm! Tiếng va chạm nặng nề vang lên, bụi đất tung tóe tạo thành một hố sâu tới dăm thước, còn cự cầm thì vô lực nằm dưới đấy, máu đỏ không ngừng bắn ra thành vòi.

Mấy vị đồng môn thấy Tiêu sư huynh đắc thủ thì âm thầm kinh hãi. Công kích thông thường của bọn họ không thể làm suy yếu hộ thể chân khí của Tiên điều vậy mà một kiếm của Tiêu sư huynh lại dễ dàng đục thủng nó như xiên thịt.

Uy lực của một chiêu vừa rồi quả thật vô cùng khủng khiếp, nhưng cũng tiêu hao sức lực một cách kinh người. Tiêu sư huynh mặt mày có chút nhợt nhạt,

điều khiển một pháp bảo mang lực lượng lớn với tốc độ cao như thể liền hút cạn thần thức của y, may mà thành công chế ngự mục tiêu.

Năm người hạ xuống xung quanh con chim lớn đang nằm thoi thóp trên mặt đất. Nó Tiên quang âm đạm, khí tức sinh mệnh mỏng manh như một tờ giấy.

- Con chim này không lẽ cứ như thế mà chết chứ? - Một vị sư đệ hỏi.

Họ Tiêu cũng cảm thấy có chút không phải, một kích cuối cùng dồn vào ba phần sức mạnh của y vốn không định đem Tiên điều đánh chết, dù sao một con linh cầm còn sống mới thực sự giá trị. Có lẽ vì y điều khiển pháp bảo không được thông thạo nên xảy ra ngoài ý muốn. Y đáp: "Tiên điều huyết mạch thượng cổ này làm linh thú là tốt nhất. Tuy vậy không thể bắt sống được nó thì thu lấy nội đan cũng không tệ. Lần này, ta phải cảm tạ các vị sư đệ đã trợ sức rồi. "

Đương lúc mọi người thả lỏng tinh thần thì dị biến phát sinh. Khí tức sinh mệnh của cự điều vốn âm đạm đột nhiên bùng phát mãnh liệt. Tiêu sư huynh hét lên một tiếng cảnh tỉnh. "Coi chừng! "Chỉ thấy ánh sáng rực rỡ chói mắt bùng lên. Một tiếng chim ngân cao vút cùng tiếng xé gió lao tới mỗi người hàng trăm chiếc lông vũ rực sáng.

Trong lúc gấp rút năm người không kịp dùng thần thông phòng hộ, chỉ kịp gia trì vài tầng hộ thể chân khí, kết quả bị thương không nhẹ. Tiên cảm cắt tiếng hét chói lói, thân mình đồ sộ của nó thu nhỏ lại còn ba thước lao vút đi như một tia chớp màu đỏ rực.

Bọn người Tiêu sư huynh kịp định thần lại thì đã thấy ánh hồng bay xa cả dặm. Cấn răng một tiếng: "Bắt nó! "Năm người hóa thành độn quang cấp tốc đuổi theo, bọn họ bỏ ra nhiều công sức như vậy không thể để con yêu nghiệt này thoát được, huống hồ giờ nó giờ thủ đoạn đào mệnh vốn không thể duy trì được bao lâu nữa.

*

* *

Hai sư đồ đệ ở Tiên giới cũng được một thời gian, không biết họ đã đi những đâu, thấy những điều gì. Lúc này một thầy một trò đang ngồi dưới bóng cây đại thụ rậm rạp, bốn phía hoang vu không một bóng người.

Cậu nhóc bộ dạng có phần mệt mỏi, đỡ lấy hồ lô nước từ tay ông lão, nói: "Sư phụ, những người kia sẽ không đuổi tới chứ? "

Ánh mắt ông lão có chút chán nản nói: "Chắc không đâu, dù sao chúng ta cũng đã chạy xa đến vậy rồi. "

Cậu bé giọng oán trách: "Không phải người cô ý đây chứ? Tự dung trên chọc đám người khủng bố đến vậy. Báo hại chúng ta bị bọn họ truy sát một đường dài. "

Ông lão tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Ta thấy bọn họ làm điều ám muội, chỉ muốn xem thử một chút. Ai dè bị bọn họ đuổi giết như thế. "

Đứa nhỏ nghi ngờ nhìn sư phụ mình, khó mà tin được là lão không cố ý. Trong giới tu luyện đại kỳ xen vào chuyện của người khác mà không có mục đích. Nhưng lão sư hành động khó hiểu, chuyện như vậy không phải cậu thấy lần đầu nên cũng không truy nữa. Hai người ngồi điều tức nghỉ ngơi một thời gian.

Một lúc lâu sau.

Ông lão lên tiếng hỏi: "Thời gian này, các nơi trong Tiên giới có thể đi, đều đã đi cả rồi. Con thấy Tiên giới thế nào. "

Đứa nhỏ ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tiên giới này quả thật không giống như tưởng tượng của con chút nào. Ẩn sau sự tường hòa bề ngoài lại là những thứ nhơ nhớp đến vậy. Trong mắt chúng sinh Tiên nhân phiêu dật xuất trần, vậy mà lại có những bộ mặt góm ghiếc không khác gì ma quỷ. "

Đứa nhỏ nói đúng suy nghĩ của ông lão, giọng ông phẫn nộ hừng hực: "Bọn chúng mà Tiên cái nỗi gì. Cũng chỉ từ con người tu luyện mà nên, thành Tiên rồi liền không nhớ gốc gác bản thân, bộ dạng cao quý đứng trên chúng sinh. Thế hệ sau của chúng càng không biết nguồn gốc, tự cho mình là chủng tộc thượng đẳng, coi phàm nhân không khác gì muông thú, gia súc. "

Tu luyện là một quá trình tự tiến hóa, vượt qua qui luật tự nhiên. Trong tự nhiên để tiến hóa một giống nòi bậc thấp lên bậc cao hơn phải mất hàng trăm ngàn đến cả triệu năm. Nhưng tu luyện thúc đẩy quá trình này lên gấp ngàn lần. Mỗi lần tiến một cảnh giới, cấp độ sinh mạng lại được đề thăng. Từ phàm nhân giả tu thành Tiên, giống như quá trình tiến hóa từ vượn khi hóa thành con người. Có thể nói Tiên là một chủng loại mới cũng không sai.

Cấp độ sinh mạng của Tiên đã đạt tới cảnh giới chân mỹ, con cái của họ sinh ra cũng thừa hưởng sự ưu tú này, sinh ra đã là Tiên. Tuy nhiên thiên đạo công bằng, càng là giống nòi cường đại thì càng khó khăn trong việc lưu truyền hậu duệ. Tiên nhân rất khó có con, khả năng sinh sản cực kì thấp, một lần hoài thai có thể kéo dài trăm, ngàn năm.

Thế hệ con của các Tiên nhân, được gọi là Tiên nhân tiên thiên (sinh ra đã là Tiên, khác với hậu thiên là do tu luyện mà thành). Qua mấy vạn năm, số lượng Tiên nhân tiên thiên này cũng không ít. Về cơ bản bọn họ đã không còn liên quan đến người phàm. Ánh mắt Tiên nhân đối với người phàm cũng như cách chúng ta nhìn những tổ tiên xa xôi của mình vậy. Ở thế giới ta vẫn thường có những câu truyện đẹp về mối tình Tiên phàm, nhưng ở thế giới này thì nó giống như chuyện tình của người và vượn vậy.

Cách gọi Tiên nhân và Tiên đã nêu lên quan điểm của mỗi người. Đối với người phàm những điều nói đây thật kinh khủng. Nhưng nếu không đạt đến cấp độ như vậy, họ không thể nào hiểu được. Dù sao cách suy nghĩ này cũng không phải là của đại bộ phận Tiên nhân. Ít ra thì biểu hiện trên Tiên giới này

mà ta được thấy cho biết vậy.

Ngắm lại nhiều việc tận mắt chứng kiến cậu bé còn thấy rùng mình:" Những kẻ tâm địa yêu ma như vậy cũng có thể thành Tiên. Người tu luyện cầu trường sinh, nhưng lại mất đi nhân tính. Rốt cục thành Tiên để làm gì? "

Lão giả mỉm cười, đúng như ý muốn của lão, lão liền hỏi tiếp:" Vậy con đã có quyết định chưa, muốn tu luyện thành Tiên hay theo ta tu luyện đạo pháp. Không kể trường sinh bất tử, thì bất cứ thần thông đều không thua kém gì cả? "

Đứa trẻ nhỏ không trả lời ngay, ông lão cũng kiên nhẫn chờ đợi. Một lúc sau, cậu bé nói:" Con sẽ theo người, học đạo pháp của người. "

Ông lão nghe vậy thì xúc động, vẻ mặt như trẻ ra chục tuổi, rom rớm nước mắt nói:" Đồ nhi ngoan, ta biết con sẽ không phụ ta mà. "

Cậu bé không ngờ ông lão lại xúc động đến thế, quan tâm hỏi:" Sư phụ, người khóc đó ư. "

" Bậy nào. Ta chỉ hơi xúc động một chút thôi. Nếu lúc trước, ta cũng làm như thế này. Thì hẳn đại sư huynh con đã không làm đường lạc lối. "

Đứa bé nghe vậy thì hơi chút bất ngờ, hỏi lại:" Người chưa từng cho con biết về sư huynh. Vậy huynh ấy rốt cục thế nào? "

Ông lão trầm ngâm nói:" Hẳn cũng như con, đều là tư chất vạn năm có một. Chỉ có điều hẳn thích tự tung tự tác. Nhất quyết không nghe lời khuyên răn của ta. Cho nên kết cục của hẳn là do hẳn chịu. "

Đứa bé muốn hỏi thêm nữa, nhưng ông lão trầm ngâm không nói thêm gì cả, hẳn là việc làm của vị sư huynh nọ khiến người thất vọng lắm. Mất ông đưa về xa xăm tựa như xuyên suốt mây mù thấy được một khóa sao băng hồng rực, liền sau đó là một chùm năm khóa nữa màu vàng đuôi theo sau gấp rút lao về phía chân trời.

Ông lão nhìn một thoáng rồi quay đầu lại nói với đứa nhỏ:" Ninh nhi, chúng ta về thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Lâm Vân Phong cứu Thanh Uyên, Tử Vân Tiên Tử thu tỳ nữ

Năm người bọn Tiêu sư huynh một đường truy đuổi Thanh Loan, phía trước không xa đã là cấm địa Hỗn Thiên, lòng mấy người như lửa đốt. Chợt thấy khí lạnh quét qua toàn thân khiến mọi người phải rùng mình, tựa như có thiên đại ác thú vừa mới lướt qua họ vậy. Nhưng đuổi đến bước này mà lui về thật không cam lòng, bọn họ tranh thủ xuất kích mong có thể đánh gục được Tiên cầm trước khi nó bay vào cấm địa.

Thanh Loan thiêu đốt bốn mạng chân hỏa không thể kéo dài được bao lâu nữa, công kích của Tiên gia lúc này chính là đang rút đi sinh mệnh của nó, nhưng khát vọng sống lớn lao khiến nó cố gắng điên cuồng phi độn, địa phương phía trước là tuyệt địa nhưng đi vào đó còn có thể kiếm được một đường sinh cơ.

Đột nhiên từ hư không xuất hiện một bàn tay ánh sáng kim sắc khổng lồ đem Thanh Loan đang phi độn với vận tốc siêu thanh chụp lấy tựa như người ta giờ tay bắt chim sẻ vậy. Bàn tay đến không một chút dấu hiệu, Thanh Loan vô phương kháng cự. Ngọn lửa sinh mệnh của nó có thể thiêu đốt cả Tiên Kim mà không thể làm gì được quang chương này. Thanh Loan tự biết chống đối vô ích liền ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay đó phó mặc cho số phận.

Bọn Tiêu sư huynh vừa đuổi đến nơi, nhìn thấy cự chương khủng bố kia thì con người co rút lại, không ngờ điều bọn hắn lo sợ lại xảy ra sớm vậy. Mấy người trao đổi với nhau bằng thần thức, (Tương tự thần giao cách cảm), cuối cùng thì Tiêu sư huynh lên tiếng: "Văn bối Tiên Kiếm Tông Tiêu Lãnh cùng bốn vị sư đệ kính chào tiền bối. Không biết tiền bối có thể hiện thân để chúng văn bối được bái kiến." Năm người cùng chấp tay chào một cách thành kính, đây là lễ nghi thường có khi gặp cao nhân bề trên.

Tiên giới Tiên nhân cường đại không ai không là bậc nổi danh, gặp mặt thì có thể biết được thân phận lai lịch. Lại nói Tiên Kiếm Tông là nhất đại tông môn, vị tiền bối kia bằng danh phận này chắc không làm khó bọn họ.

Người kia không hiện thân, giọng nói từ hư không vang lên, không rõ tự phương vị nào mà truyền vào tâm thần của mỗi người: "Tiểu tử Tiên Kiếm Tông với tư vị của các người mà cũng muốn xông vào Cấm địa sao? Ta là không lẽ nhìn Tiên giới mất đi vài Tiên nhân, cho nên cảnh báo. Các người còn không mau trở về!"

Tiêu sư huynh nghe vậy nhủ mảy, y rõ ràng dùng lễ kính, đem danh tự tông môn ra giới thiệu, hy vọng người nọ nể tình một chút, không nghĩ người nọ chẳng hề đếm xỉa, xem ra là muốn chiếm tiện nghi của bọn hắn rồi. Con Thanh Loan kia bọn họ vất vả như vậy mà để người khác phổng tay trên, khó chịu này không nuốt nổi. Huống hồ ngay cả mặt mũi danh phận của đối phương còn chưa biết đã quay về thì thật là nhục nhã.

Y trầm giọng nói: "Tiền bối, con Thanh Loan này là linh thú được một vị trưởng bối trong tông để mắt tới, chúng vẫn bối kì khổ mới bắt được, không ngờ nó lại gian xảo giả chết để lừa gạt mà chạy thoát. May mắn tiền bối ra tay bắt giữ. Mong người có thể thành toàn để vẫn bối có thể giao phó với bề trên. Nhất định vẫn bối sẽ tới son môn của người hậu tạ."

Tiêu sư huynh lời nói cũng tính là chân thành. Nếu kẻ kia thật sự không nể mặt, thì có thể dám chắc đến tám phần là có vấn đề, dù sao các bậc đại Tiên rất trọng thể diện. Càng cường đại càng có phong thái cao quý, càng chú ý giữ hình tượng của mình, sẽ không làm chuyện cướp đoạt đồ yêu thích của người khác, nhất là khi đối phương là thượng Tiên của tông môn lớn.

Năm người thăm trao đổi, ước lượng thực lực đối phương. Ban đầu bọn họ bị khí phách của một bàn tay kinh người trấn trụ. Lại vì đối diện với cảm địa sinh mệnh mà sinh tâm lý sợ hãi, đem đánh giá thực lực của người nọ lên cao một bậc. Nhưng lúc này suy nghĩ lại, đối phương xuất thủ xảo hợp, đúng lúc con chim kia đã như đèn cạn dầu, muốn bắt lấy không phải là khó.

Năm người ra hiệu cho nhau, sẽ ra tay thỉnh vị nọ lộ diện.

"Hừ, bọn tiểu bối Tiên Kiếm Tông thật là không hiểu chuyện. Linh cảm này bị trọng thương không hề nhẹ, các ngươi là muốn bắt nó về hay là muốn giết nó đây? Ta không nỡ để nó chết, vậy hãy để nó ở chỗ ta đã!" Lời nói của người kia cứ như người lớn mắng con nít, bọn Tiêu sư huynh không thể chịu đựng được nữa, hẳn rõ ràng không xem bọn họ ra gì. Người ta mang danh tự tông môn mời gặp mặt không được, mang tiền bối trong tông ra nói chuyện cũng không nể mặt. Trước một câu tiểu bối, sau một câu Tiên Kiếm Tông đậm ý coi khinh, giọng điệu cứ như bậc chí tôn vô thượng. Thử hỏi, trên đời này có ai lại làm như vậy, kẻ kia chính là đang giả mạo cao nhân giờ trò miện lưỡi dọa người mà thôi.

Năm người tâm ý ra hiệu chuẩn bị xuất thủ. Chỉ là người bên kia cũng tiếp lời: "Bọn tiểu bối này thật phiền phức, làm ta mất thời gian quá. Xem ra ta không hiện thân thì không chịu đi sao."

Hư không gọn sóng, một thân hình áo trắng xuất hiện. Nam tử khuôn mặt trẻ tuổi trông như mới hai mươi, khuôn mặt tuấn lãng, mày kiếm, mắt rồng, thần thái phiêu trần thoát tục. Một vẻ anh tuấn, dù trong Tiên giới cũng thuộc về hàng đầu.

Năm người đang định tấn công chợt cứng lại. Trong đầu cả năm cùng chỉ nghĩ về một cái tên, một người duy nhất mà mọi hành vi lúc này đều hoàn toàn hợp lý.

"Bái kiến Vân Phong Thượng Tiên, đệ tử Tiên Kiếm tông hữu lễ." Cả năm đồng loạt cúi người hành lễ.

Vân Phong là phương danh, nam tử ấy chính là Lâm Vân Phong, Đại đệ tử của Tiên Đạo Tông. Tiên Đạo lấy là một Tông, nhưng thực chất là chính quyền cai quản Tiên giới. Người khai sáng Tiên giới này, Vân Thiên Lão Tổ lập nên Tiên Đạo Tông để cai quản nó. Vậy nên Tiên Đạo có vị trí tối cao trong Tiên giới mà không có bất kì thế lực nào có thể so sánh được. Người đứng đầu của họ được gọi là Tiên Hoàng, dù đã trải qua mấy đời Tiên Hoàng thì vị trí vương giả của Tiên Đạo không hề suy chuyển.

Đại sư huynh của Tiên Đạo Tông, địa vị như thái tử Tiên giới vậy. Tư chất của Lâm Vân Phong được mệnh danh là con cưng của trời đất, tiến nhập Tiên giới không lâu đã trở thành ái đồ của Tiên Hoàng, tu luyện nghìn năm đã theo kịp các tiền bối tu luyện cả vạn năm, trở thành Đại đệ tử của Tiên Đạo. Chính là kẻ sẽ kế nhiệm Tiên Hoàng sau này.

Gần đây Tiên Hoàng mới đăng quang, đem Tiên giới chinh đốn. Tiên Đạo triển khai quyền lực tuyệt đối, chấn chỉnh lại Tiên nhân, đem Tiên quy giới luật thực hiện nghiêm ngặt. Thời điểm lay uy thế của Thượng tông đang cao, nên các môn phái khác đều phải nhượng lui, ngay trong Tiên Kiếm Tông, cũng răn đe đệ tử của mình không được chống đối với bọn họ.

Tiêu sư huynh cùng đồng môn thăm than may mắn, vừa rồi đã không làm điều thất lễ. Người như vậy đừng nói năm người bọn họ, dù có năm chục đi nữa cũng chẳng thể lay được một ngón tay của y. Mặt khác hành vi của mình có thể là cái cớ để Tiên Đạo quở trách xuống tông môn, đến khi đó tội nghiệt không biết để đâu cho hết.

Lại nói, Tiên gia tu luyện hết sức khó khăn, thông thường tiến triển một cảnh giới nhỏ cũng phải mất cả mấy trăm năm. Mà chênh lệch một cảnh giới nhỏ thôi đã là khác nhau một trời một vực, huống hồ cảnh giới của người nọ so với bọn hắn xa không biết bao nhiêu mà kể.

Giờ thì bọn họ đã hiểu vì sao khi mình nhắc đến tiền bối trong tông mà người kia không nể mặt. Trong môn phái cấp bậc thâm nghiêm, đẳng cấp như mình thì gặp được tiền bối bậc nào chứ. Ngay cả vị sư tỷ trong truyền thuyết kia cũng chỉ mới nghe danh chứ còn chưa thấy bao giờ. Cờ tiền bối "bình thường" của Tiêu sư huynh cho dù gặp người kia cũng phải xưng một câu "Thượng Tiên."

Phi thăng giả thành công gọi là Tiên, phía trên là Kim Tiên, rồi đến Nguyên Tiên, tối cao là cảnh giới vô thượng Chí Tiên. Mỗi cảnh giới này lại phân ra làm ba tiểu cảnh giới: Sơ kì, Trung kì, Hậu Kì. Mỗi kì, lại phân biệt Tiểu thành, tức là mới bắt đầu, Đại thành là đã đến mức cực hạn. Lần này sư tỷ xuất quan chính là thành tựu cảnh giới Nguyên Tiên. Mà người kia sớm đã bước vào cảnh giới này rồi. Đại Thành Nguyên Tiên chính là những Tiên nhân có tư cách vấn đỉnh Chí Tiên. Trong tông môn, người có tu vi Nguyên Tiên Đại Thành (chính xác mà nói là Nguyên Tiên Hậu kì Đại thành) là cấp bậc Đại Trưởng Lão.

Tiêu Lãnh tu luyện đến nay đã hơn sáu nghìn năm có lẽ, tuy nhiên hắn cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Tiên nhân hậu kì, còn kém xa mới đại thành. Bên trên mấy đại cảnh giới đối với hắn chỉ có thể cúi đầu cung kính. Lần này Đại sư tỷ thành công xuất quan, theo thông lệ sẽ tổ chức một buổi giảng đạo, đem linh ngộ của mình giảng cho đệ tử toàn môn.

Được nghe Nguyên Tiên giảng đạo là phúc hạnh mấy trăm năm mới có được. Bọn hắn cũng nhân lúc này chuẩn bị một ít quà mừng, Đại sư tỷ nhiều thêm một câu, bọn hắn càng có thêm linh ngộ, mặt khác quà mừng hợp nhãn người, thì càng có vận may cho mình.

Cả bọn năm người hành lễ rồi rút lui. Chuyện ở đây không còn can hệ gì đến bọn hấn nữa, có lẽ chỉ Thái thượng trưởng lão mới đủ tư cách nói chuyện cùng Lâm Vân Phong. Người nọ ban đầu một mực không muốn gặp bọn hấn cơ bản cũng là thật, tư cách của bọn hấn không đủ để diện kiến hấn.

Năm người rời đi rồi. Lâm Vân Phong thu hồi bàn tay ánh sáng, điềm nhiên nói: "Người có thể tự do được rồi. Tiên Kiếm Tông càng ngày càng ngang ngược, đệ tử tự tung tự tác, sớm đã không còn biết ai mới là chủ của Tiên giới này. Ta thấy bọn hấn không thuận mắt, coi như là giúp người một chuyện tốt. Đi đi."

Thanh Loan một loạt sự tình vừa rồi đều chứng kiến hết, nó cũng đoán được nam tử trước mắt là nhân vật bức nào. Ánh sáng chớp động, thân hình biến thành một cô gái mặc áo lam, dung mạo thanh tú, đường nét quyến rũ, đượm vẻ thành thực mẽ người. Vừa biến hình xong nàng liền sụp xuống quỳ lạy Vân Phong, nàng nói bằng giọng tha thiết: "Thiếp là Thanh Uyên, nếu thượng Tiên không chê, xin cho thiếp được làm nô tỳ hầu hạ người để báo đáp."

Vân Phong có chút bất ngờ, không nghĩ Thanh Loan này lại có thể biến thành người, tư duy vận chuyển liền đem mọi chuyện thông suốt: "Người là tu yêu hạ giới phi thăng? Có thể tồn tại đến giờ quả là đáng kinh ngạc. Tiên giới vốn không cho phép dị tộc tu Tiên, sớm muộn gì thì cũng bị Thiên Hình vệ bắt được."

Thanh Uyên biết lời nói của vị kia hoàn toàn là thực, nàng tồn tại trong Tiên giới đến nay rất rõ Tiên qui. Nhưng một khi đã lên Tiên giới liền không còn đường trở về. Bao lâu nay nàng một mực ở những nơi thâm sơn hẻo lánh tránh tiếp xúc người, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện mới bị đuổi giết như hôm nay.

Tiên giới này là địa phương chỉ dành cho nhân loại, dị tộc muốn thành Tiên liền bị coi là công địch, kết cục không tốt đẹp chút nào. Nếu như biết trước sự tình này, có lẽ nàng đã có lựa chọn khác.

Dưới hạ giới nàng cũng từng là một bậc bá chủ, nay quỳ gối phục dịch cho người cũng là bước đường cùng. Nàng có thể đi đâu được nữa, địa phương cũ không thể trở về. Tiên giới dù rộng lớn nhưng khắp nơi đều có Tiên Linh hùng mạnh chiếm lĩnh.

Tiên Linh này chính là những sinh vật bản địa của giới này, sinh ra đã là Tiên, thực lực mạnh mẽ kinh người. Sống lang thang phiêu bạt vô định, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Tiên nhân đuổi bắt, hay bị hung thú săn giết, nàng không chịu nổi nữa.

"Xin Thượng Tiên nương tình, thu lấy thiếp một con đường sống," Thanh Uyên cúi rạp khấn thiết nói.

Lâm Vân Phong nhàn nhạt trả lời: "Trong phủ ta không thiếu người hầu cận, không cần phải thêm một dị tộc như người hầu hạ làm gì."

Vị Tiên nhân phía trước thâm sâu như trời bể, tính cách cũng tốt. Hầu hạ một nhân vật như vậy nàng cũng cam lòng. Dù sao nếu hầu cận một Tiên chủ cường đại, linh ngộ được đạo pháp của người, thì cũng là đại vận hạnh. Tiếc là vị kia cũng không thu nhận nàng. Thanh Uyên biểu tình đáng thương, một thân nữ tử yếu đuối lâm vào bước đường cùng (bán thân). (Bộ dạng này đủ khiến người khác mũi lòng, bỏ rơi một mỹ nữ trọng thương, không nơi nương tựa thật không phải việc nam nhi nên làm, dù nàng có là yêu tu biến thành đi nữa)

Quả nhiên nam tử kia nói tiếp:

"Ta cũng từ hạ giới phi thăng. Thấy người tu luyện được đến bước này quả không dễ dàng, thôi thì cho người một cơ hội. Ta sẽ đưa người đến gặp một người, người đó có thể thu nhận hay không là duyên số của người."

Thanh Uyên nghe vậy hết sức mừng rỡ, rồi rút lạy tạ. Dù nàng có chút tiếc nuối Thượng Tiên không thu nhận, nhưng nàng hiểu thân phận người kia cao đến nhường nào, dù chỉ là hầu cận cũng là vinh dự mà không phải ai cũng được.

Đoạn rồi Vân Phong phát tay, Thanh Uyên liền thu nhỏ lại hóa vào ống tay áo của hấn. Một thân áo trắng tung bay, cả người liền hóa thành ảo ảnh biến mất.

*

**

Năm vạn năm trước, Vân Thiên Lão Tổ khai mở ra Tiên giới, đã thông con đường giúp phi thăng giả phạm trần có thể thành Tiên. Người lập ra Tiên Đạo tông, thu nhận hết thầy mọi Tiên nhân, trở thành thế lực cai quản Tiên giới. Sau này, phi thăng giả ngày càng một nhiều, một số những nhân vật hùng mạnh dưới hạ giới cũng phi thăng trở thành một phương bá chủ Tiên giới, nhưng tất cả mọi người đều thừa nhận vị trí tối cao của Tiên Đạo Tông.

Dưới sự cai quản của Vân Thiên Tiên Hoàng, Tiên Đạo tông phát triển lớn mạnh không gì so sánh được. Các cao thủ hạ giới phi thăng đều nguyện quy dưới trướng của Thiên Hoàng (Tiên hiệu của Vân Thiên). Trong số các đại cao thủ thời đại đó, phải kể đến sáu người, bốn người nguyên là tổ sư khai phái của đại môn hạ giới, hai người là tu giả độc hành cường đại. Họ được gọi là Lục Tôn, những người này là trợ lực lớn lao giúp Tiên Đạo tông xây dựng được Tiên giới ngày hôm nay: Trấn áp các hung thú, bình định các cấm địa, xây dựng các tòa Tiên thành.

Thời kỳ huy hoàng của Tiên Đạo tông chấm dứt khi hai vạn năm trước, Vân Thiên Lão Tổ rời vị. Người nhường ngôi Tiên Hoàng cho Viêm Dương, một trong hai vị Tiên Tôn xuất thân tu giả độc hành. Không chấp nhận dưới trướng Viêm Hoàng, bốn vị Cổ Tôn liền đem nhân lực của mình tách khỏi Tiên Đạo Tông, thành lập nên bốn đại Tiên Tông.

Kể từ đó đến nay Tiên giới hình thành thế Ngũ Đại Tiên Tông, đứng đầu là Tiên Đạo Tông, sau đó là bốn đại tông: Tiên Kiếm Tông, Tiên Vũ Tông, Hạo Nhiên Tiên Tông và Đạo Đài Tiên Tông. Dù có sự phân hóa năm thế lực nhưng Tiên Đạo dưới sự cai trị của Viêm Hoàng vẫn phát triển mạnh mẽ, duy trì được vai trò vương giả của mình.

Ba trăm năm trước, Viêm Dương rời Tiên giới, tiến vào Thỉnh Không, nhường lại hoàng vị cho sư huynh của mình là Bạch Hy. Vị thế của Tiên Đạo lại giảm xuống. Bề ngoài vẫn trấn nhiếp toàn Tiên giới, nhưng bên trong sớm đã nội bộ không ổn, đứng trước nguy cơ bị các tông môn khác lấn lướt. Lại thêm, gần đây Tiên nhân gia nhập Tiên Đạo ngày môn ít, trong khi nhân sự các Tông còn lại ngày một nhiều, hình thành thế khách lấn áp chủ. Cũng vì những vấn đề này mà Lâm Vân Phong hết sức đau đầu, hàng đệ tử Tiêu Lãnh đối với hắn cung kính như vậy, nhưng đám đám cao tăng của Tiên Kiếm đã có kẻ ho he muốn thách thức quyền uy của hắn, khiến cho vị thái tử của Tiên Đạo không thể chấp nhận được.

Đệ tử các tông hung hăng phách lối, đều là cây thế tông môn. Nếu không phải đám trưởng bối dung túng sao chúng dám làm những chuyện như vậy. Vân Phong vừa mới có việc chính sự trở về, một lòng không thoải mái. Tiễn tay giáo huấn mấy tên đệ tử Kiếm Tông một chút, cho bọn chúng biết ai mới là chủ nhân của Tiên giới này. Nhưng khi gặp Thanh Loan, hắn lại có suy nghĩ khác.

Hạ giới ngày càng ít các tán tu phi thăng, thế lực của Tiên Đạo Tông sức mạnh đang mất dần ưu thế. Trước kia cứ mười người phi thăng, bốn người xuất thân từ thế lực Đại tiên tông, sáu người từ phần còn lại của tu luyện giới. Chỉ là lúc này lực lượng phi thăng từ tông môn vẫn đều đặn còn tán tu thực quá hiếm hoi.

*

* *

Lâm Vân Phong cười mây phi hành, dưới chân từng mảnh giang sơn tú lệ, đại thành không lồ lướt qua. Phi vân đậu xuống Tiên sơn ngập trong mây, phía trước là một tòa Tiên môn lộng lẫy, biển đề: Tiên Đạo Tông. Ba chữ mang uy áp đại đạo, khiến dù là đại Tiên đi qua cũng phải cúi đầu kính ngưỡng.

Vân Phong không dừng lại tiếp tục một đường đi tới. Xuyên qua điện điện lầu các vườn uyển, thi thoảng gặp những Tiên gia sắc phục màu bạc, thêu hoa văn họa tiết tinh mỹ, họ đều cúi chào một câu: "Đại sư huynh." Lâm Vân Phong cứ một đường tiến tới, khung cảnh nơi đây trăm năm nay với hắn quá quen thuộc rồi.

Dừng trước một điện phủ lộng lẫy chìm trong mây trắng. Y đạp chân lên một đám mây, để nó tự vận hành trôi đi. Phía bên kia biển mây có một tòa lâu các, một bóng hình tuyệt mỹ vấy tím thướt tha đương nhìn phía phương xa.

Khóm mây chờ Vân Phong dừng tại tiểu đình. Nữ Tiên kia liền quay lại, Tiên âm trong trẻo cất lên: "Phong ca người đã về." Người đời đều hình dung Tiên nữ rất đẹp, nhưng ai gặp rồi mới biết, nàng tuyệt mỹ đến nhường nào, vẻ đẹp ấy không thuộc về phạm tục, một vẻ đẹp vượt xa khỏi cõi người. Điều gì khiến Tiên nữ tuyệt mỹ ấy u buồn đến vậy, cũng làm trái tim đại cường giả nam nhân thấy đau xót.

- Từ Vân, nàng đang nhớ đến sư phụ sao. Là tại sư huynh không tốt, không chăm sóc cho muội, để muội cảm thấy cô đơn rồi. – Vân Phong tiến đến cạnh nàng, cất giọng thật trù mến.

Nàng nhỏ nhẹ nói: "Sư huynh bận trăm công nghìn việc, người vẫn quan tâm đến muội, muội còn mong gì hơn nữa. Chỉ là gần đây tu luyện không có tiến triển, muội xuất quan đi dạo cho khuây khỏa tìm cảm ngộ mà thôi."

Vân Phong nói: "Từ Vân, huynh sẽ sớm tu thành Chí Tiên. Nhất định sẽ đưa sư phụ bình an trở về, để ba người chúng ta được đoàn tụ, sống hạnh phúc như trước kia."

Khuôn trang đương ủ rũ ưu sầu, chợt theo một nụ cười như bình minh gieo nắng ấm, mang theo vẻ say đắm quyến rũ động lòng người. Dù bên nhau cả trăm năm nhưng nụ cười ấy không lúc nào thôi khiến trái tim Vân Phong phải thổn thức.

Nàng ghen ngào nói: "Sư huynh thật tốt. Huynh âm thầm gánh trên vai nhiều trọng trách như vậy. Muội muốn tu luyện thành tựu để cùng huynh san sẻ gánh nặng này."

Vân Phong giang tay đón Từ Vân ôm vào lòng mình nói: "Đã có huynh ở bên muội, nhất định huynh sẽ không để muội phải buồn nữa."

Người con gái ấy, không nhiễm khí tức phạm nhân, trong tâm không một mảnh đua tranh, không một phần tục khí. Nàng tu vi thâm sâu, bối phận cực lớn, trong tông người người đều kính vọng. Nhưng ngoại trừ Vân Phong thì không có ai là tri kỷ. Từ Vân Đài, một mảnh lâu các nhìn ra Tĩnh Không, nàng sống ở đó tách biệt với mọi người.

Nàng hiệu là Từ Vân Tiên tử, con gái của Tiên Hoàng trước đây. Được sinh ra trên Tiên giới, từ nhỏ đã không dính bụi trần, phụ thân và Đại sư huynh là hai người thân thiết nhất của nàng. Chẳng may phụ thân lưu lạc dị giới gặp nạn không rõ tung tích, Đại sư huynh một bên chấp chương đại sự trong tông, một bên dốc lòng tu luyện để có thể đi cứu sư phụ, hai người ít có thời gian vui vẻ. Từ Vân đem tâm tu luyện để tiêu tan nỗi niềm trong lòng, nhưng nàng càng nóng lòng càng không đạt kết quả.

- Lần này ra ngoài giải quyết sự vụ, huynh đem về cho muội rất nhiều thứ, muội xem. – Vân Phong vừa nói, bàn tay khẽ phát trước mặt liền hiện ra chục món vật phẩm: Cổ trấn ngọc bảo khí, cực phẩm Tiên hoa, linh đan hiếm có.. Lại lấy ra một chiếc hộp ngọc, bên trong có đựng một ít quả màu đỏ, linh khí đượm nồng: "Chu Tước Quả của Hồn Thiên vực, huynh đặc biệt mang về cho muội. Muội thử xem, nó rất có ích đối với tu luyện đó."

Ngoại vật đối với nàng như không khí, nhưng tấm lòng nam tử Từ Vân rất cảm động, vươn tay nàng lấy một Tiên quả, môi hồng cắn lấy một miếng, đem hương vị thơm ngon, cùng linh khí ngào ngạt thưởng thức. Nàng nhẹ thốt: "Cám ơn huynh, Hồn Thiên vực dù sao cũng là đại cấm địa, huynh nên cẩn thận giữ gìn, nếu huynh xảy ra chuyện.." Nàng không nói tiếp nhưng thu nhận trong trẻo như nước khiến Vân Phong hiểu được tâm ý của nàng.

Vân Phong gật đầu nói: "Không dễ gì có thể khiến huynh gục ngã đâu. Huynh nhất định sẽ đạt tới cảnh giới của sư phụ, tìm được người, xin người ban ý

hôn sự của chúng ta."

Nghe lời nói âm lòng của nam tử, Từ Vân mỉm cười, nàng tựa đầu vào lòng chàng. Cả hai cùng nhìn phía chân trời xa xăm, lúc này ánh mặt trời sắp lặn, biển mây chìm trong ánh sáng màu tím hồng.

*

* *

Thế hệ thanh niên kiệt suất của Tiên giới chính là các đệ tử chân truyền của Ngũ Tông. Những người trẻ tuổi tu luyện chưa quá năm nghìn năm, đã vượt qua cảnh giới thứ ba - Nguyên Tiên, bọn họ là những người có khả năng nhất tiến vào cảnh giới đại đạo vô thượng. Tiên Tam Trảm đạo, rất nhiều Tiên nhân cường đại đều dừng ở bước này, khó lòng sánh được với những người trẻ tuổi tiền đồ vô hạn như họ.

Mộ Dung Uyển là đệ nhất truyền nhân của Tiên Kiếm Tông. Nàng thân phận kì bí, tư chất, ngộ tính khiến cho thế hệ trước phải thấy hổ thẹn, được Tiên Hoàng phong tặng nàng là đệ nhất Tiên nữ. Nàng tu luyện mấy ngàn năm liền tiến vào cảnh giới Nguyên Tiên sánh vai với các đại trưởng lão đã tu luyện cả vạn năm. Tư chất như thế, cùng với Tiên dung không ai sánh bằng, đủ khiến nàng phong quang vô hạn. Từ Vân Tiên tử tư chất cùng dung mạo đều tuyệt đỉnh, nhưng trừ bỏ địa vị con gái Tiên Hoàng, thực sự không thể so sánh với nàng được. Ai cũng nói nàng sẽ là người sớm nhất có thể bước vào cảnh giới Chí Tiên trong vạn năm trở lại đây.

Ấy vậy mà ngàn năm trước một phi thăng giả vô danh xuất hiện, hấn tiến nhập Tiên Đạo Tông, bộc lộ ra tư chất khiến Tiên giới phải đổ kỵ, tu luyện năm trăm năm liền tiến tới cảnh giới Nguyên Tiên, điều mà nàng mất mấy ngàn năm mới làm được. Hấn lọt vào mắt xanh của Tiên Hoàng đời trước, trở thành chân truyền đệ tử, người đời đồn Từ Vân Tiên tử cũng đã phải lòng hấn, rất có thể hấn sẽ trở thành một Tiên Hoàng tương lai.

Nàng có gặp qua hấn, khi đó gã mới tiến vào Nguyên Tiên. Tên đó là một kẻ cao ngạo, trong mắt hoàn toàn không xem các truyền nhân kiệt suất các tông như thế nào. Hấn đồng dạng tuyên bố sẽ là người sớm nhất tiến vào cảnh giới vô thượng kia. Hừ! Một tên ngông cuồng, y mới chỉ tiến vào cảnh giới Nguyên Tiên còn chưa có Đại thành mà muốn thách thức nàng sao, nàng đã ở cảnh giới này cả ngàn năm nay rồi. Mộ Dung Uyển liền bế quan tu luyện để trừng kích cảnh giới Đại thành. Tiên giới một lần bế quan đã qua năm trăm năm.

- Đại sư tỷ, mừng người xuất quan.

- Đại sư tỷ, chúc mừng người đã đại thành cảnh giới.

- Đại sư tỷ, chúc mừng.

Dù các lời chào mừng từ các đồng môn, nhưng nàng cũng không quan tâm. Trong số những người đến chúc mừng cũng có cả những thân truyền đệ tử của Tiên Kiếm Tông, địa vị cũng không xa cách nàng. Người họ là Tư Không Bác, Tư Không Viễn và Tư Đồ Khải. Tư Không, Tư Đồ chính là hai đại gia tộc lớn nhất Tiên giới. Tiên giới phân theo tông môn chia làm năm thế lực gọi là Ngũ Tông, còn Cửu đại gia tộc chính là cốt lõi của toàn bộ Tiên giới. Tư Không gia là đệ nhất gia tộc trong Tiên giới, gia chủ Tư Không cũng chính là tông chủ của Tiên Kiếm Tông. Còn Tư Đồ gia trong Cửu tộc có quan hệ mật thiết với Tư Không gia, cho nên Tiên Kiếm Tông là thế lực cực kì hùng mạnh hiện nay. Những năm gần đây Tiên Kiếm Tông ần ần muốn giành vị trí nhất đại Tiên tông rồi.

Mộ Dung Uyển dù ngang tàng nhưng cũng phải nể mặt mũi của ba người này một phần. Tu vi của họ cũng rất gần với nàng, lại là những nhân vật chủ chốt của đại gia tộc, vị thế trong Tông cũng cực cao. Mộ Dung Uyển xếp thứ nhất, Tư Không Bác xếp thứ hai, Tư Không Viễn và Tư Đồ Khải thứ ba và bốn trong hàng ngũ chân truyền đệ tử.

Các đệ tử khác thấy ba vị sư huynh này tiến đến thì cũng tự động chào hỏi rồi nhường đường cho họ, thật hiếm khi được thấy cả bốn vị kiệt suất nhân của bản tông như thế, bọn họ chỉ được diện kiến thôi đã là vinh hạnh rồi. Bốn người này, về tu vi, tư chất hay dung mạo đều khiến cho chúng đệ tử phải ngưỡng mộ. Mộ Dung Uyển đệ nhất Tiên nữ, tuyệt đối là niềm ao ước của hết thảy nam Tiên, bất quá tu vi và địa vị của nàng, nam tử có thể xứng với không nhiều.

Tư Không Bác, tuấn mĩ, lạnh lùng, một bộ dạng băng hàn công tử. Tư Không Viễn hào hoa, phong thái phiêu dật, nói cười đều tỏ ra phong độ, rất câu sát nữ nhân. Tư Đồ Khải, trầm tĩnh, bình ổn, trong tông môn cũng là vị sư huynh thân thiện nhất.

Bốn người ít khi gặp nhau một lúc thế này, liền đem việc tu luyện ra trao đổi. Trong thời gian Mộ Dung Uyển bế quan, ba người còn lại cũng có những bước tiến nhất định. Tư Không Bác tu vi đạt đến Nguyên Tiên Trung kì Đại thành, Tư Không Viễn và Tư Đồ Khải thì cũng đạt đến Nguyên tiên Trung kì không lâu. Mộ Dung Uyển lại đem những linh ngộ của mình ở các cảnh giới này ra giảng giải khiến các sư đệ rất tâm đắc.

Mấy người cũng đem tình hình Tiên giới trong thời gian gần đây đem nói cho Mộ Dung Uyển biết. Nàng mang tiếng là Đại sư tỷ nhưng xưa nay thích tự do, việc trong tông nàng không muốn quản, vẫn là để ba vị sư đệ này gánh vác hết. Mấy trăm năm bế quan, trong tông xảy ra nhiều việc lớn nhỏ, nhưng phần lớn đều ổn thỏa. Duy có việc tân Tiên Hoàng mới lên ngôi là khiến Mộ Dung Uyển không ngờ tới.

Trong lúc hàn huyên trao đổi, mọi người cũng bàn đến tình hình cao thủ trẻ tuổi đương thời. Vô tình hữu ý có vị nhắc đến Lâm Vân Phong. Mộ Dung Uyển bất ngờ rằng Lâm Vân Phong đã tại hai trăm năm năm trước tu luyện đến Đại thành Nguyên Tiên. Nàng âm thầm hít một hơi khí lạnh, rốt cục mình đánh giá còn thấp kẻ này, không biết đến cùng hấn là loại quái vật gì nữa.

Nhắc đến Lâm Vân Phong cả bốn người đều có tâm sự riêng, không ai nói thêm gì cả, bầu không khí trở nên dị thường. Tư Đồ Khải là người đầu tiên phá tan sự im lặng này: "Lâm Vân Phong kẻ này không những tu vi cao mà hành xử cũng hết sức khôn khéo, được nhiều người ủng hộ. Địa vị của hấn trong Tiên Đạo rất lớn, chỉ dưới Tiên Hoàng một bậc." Tư Đồ Khải nói về Lâm Vân Phong, cũng không nghe ra bất cứ thái độ gì.

Tư Không Viễn nghe nói về Lâm Vân Phong thì tỏ thái độ khó chịu: "Hắn muốn cùng có thể lực của bản thân là một chuyện, nhưng lại nhúng mũi quá nhiều vào tình hình của chúng ta. Hắn đứng sau các chính sách cải tổ Tiên giới, đem phân chia lại các mỏ linh thạch và nguyên liệu, đem những mỏ tốt của chúng ta thay bằng những mỏ kém."

Lại còn đặt lại tỷ giá Nguyên Tệ, đánh thuế buôn bán ở các Thị Phường; các giao dịch Tiên khí, tài liệu lớn đều phải thông qua Tiên Đạo Tông. Đáng tức là, hắn còn độc quyền phân phối Hồn Thạch, thứ mà trước kia vẫn được phân cho Tiên Kiếm chúng ta quản lý. Trong tứ tông Tiên Kiếm chúng ta bị ảnh hưởng nhiều nhất. Rõ ràng là muốn nhằm vào Tiên Kiếm Tông mà."

Trong Tiên giới có ba thứ tài nguyên quan trọng: Linh thạch để tu luyện, nguyên liệu để chế tạo Tiên khí, Hồn thạch để trị thương, nắm giữ ba cái này là nắm giữ mệnh mạch của cả Tiên giới.

Tư Không Bác này giờ đều rất ít nói, hắn buông ly Tiên trà trong tay xuống, nước trà sóng sánh quanh miệng cốc, giọng nói của hắn băng lãnh vô cảm cất lên: "Ta đã mang việc này đảm bảo với gia gia. Người nói chúng ta tạm thời không nên chống đối Tiên Đạo tông, cứ theo tùy theo ý bọn chúng. Việc này trường lão hội đã có quyết định, vậy nên cứ tạm để tên tiểu tử đó đắc ý một thời gian."

Mọi người đều biết vị "gia gia" kia là ai, liền cảm thấy an tâm. Mộ Dung Uyển nghe xong cũng đem suy nghĩ của mình nói: "Tiên Đạo Tông làm vậy chúng ta sợ hãi chúng ta sẽ lớn mạnh uy hiếp địa vị của chúng. Tiên Hoàng mới lên ngôi đã nhanh chóng tiếp quản lực lượng của các tông không phải là nóng vội sao. Lại thêm việc nhường vị cũng hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước. Ta hồ nghi đằng sau đó có ẩn tình, phải chăng Tiên Đạo đang che dấu điều gì đó?"

Nghe lời của nàng, ba nam tử biểu tình có chút thay đổi. Tư Đồ công tử, ánh mắt lóe sáng lên, chớp mắt về bộ dạng điềm tĩnh ban đầu. Tam sư huynh Tư Không Viễn âm thầm liếc Mộ Dung Uyển một cái, khuôn mặt lộ ra tiêu ý, không ai biết hắn vui vẻ vì điều gì. Nhị sư huynh, khuôn mặt băng hàn dần ra một chút, ánh mắt sắc lẹm chiếu vào khoảng không xa xăm, tựa như vừa đưa ra quyết định gì.

oOo

Tiên Đạo Tông.

Trong một tiểu đình, Lâm Vân Phong lúc này đang dùng bữa với Từ Vân. Hai người ngồi đối diện nhau, trên bàn bày biện một ít món trân phẩm, một bình Cam Lộ Thủy, hai cái cốc tinh xảo bằng bảo ngọc chứa Tiên tửu sóng sánh màu đỏ hồng. Vừa nhấp môi rượu, Vân Phong vừa thuật lại những điều hắn trải qua trong chuyến rời tông môn lần này. Mọi chuyện hắn làm Từ Vân đều ủng hộ, Vân Phong là người tài trí vẹn toàn, bất kể việc gì hắn đều xử trí rất ổn thỏa.

Vân Phong nói: "Tông chúng ta tình hình những năm gần đây không mấy cải thiện. Các Tiên tông khác không ngừng có phi thăng giả bổ xung, còn chúng ta cả mấy chục năm nay chẳng được mấy người. Không phải chúng ta yếu đi mà chính là các Tiên Tông kia đang mạnh lên rất nhanh. Sớm muộn sẽ hình thành thế khách lấn át chủ."

Từ Vân rót thêm Tiên tửu cho sư huynh, nàng nói: "Dưới hạ giới không biết tình hình thế nào. Tấn tu, tiểu tông môn tuy căn cơ nhỏ yếu, nhưng số lượng phải rất đông. Tuy mỗi thời một biến đổi nhưng số lượng phi thăng giả cũng không nên ít như bây giờ. Như vậy chẳng phải nhân tài hạ giới đều tụ tập dưới hết các đại tông ư."

Vân Phong lắc đầu nói, Nhân gian giới tu luyện chia năm, người của Đại Tông chỉ chiếm hai phần. Hạ giới có hàng trăm, ngàn tông môn lớn nhỏ, vô số gia tộc tu luyện, không thể nào quy hết về thế lực tứ tông được. Lực lượng tấn tu cũng chiếm số lượng đông đảo. Về lý, những thế lực này phi thăng đều sẽ lựa chọn Tiên Đạo tông, không thể nào cả chục năm mới có một người gia nhập được. "

Ngũ Tiên Tông đã có phân chia. Người của tứ Tông chỉ có quyền thu nhận Tiên nhân từ thế lực hạ giới của mình. Trong khi đó Tiên Đạo có quyền thu nạp hết thảy Tiên giả phi thăng. Vì có gì mà số người phi thăng ngoài thế lực Đại tông ít đến vậy. Tin từ dưới hạ giới đưa lên cũng không cho thấy có gì bất thường.

Tạm gác vấn đề này lại, Vân Phong đem sự tình khác ra nói tiếp: "Lúc này, tông môn thiếu vắng sư phụ, hàng ngũ cao thủ vô thượng của chúng ta không còn giữ được áp đảo so với bốn Tiên tông kia, tình thế lại càng bất lợi."

Trong nội bộ trường lão, việc sư bá lên ngôi gây ra tranh cãi không nhỏ, bởi lần nhường vị trước gây hậu quả không tốt, dẫn đến lần này đột ngột xảy ra không khỏi khiến nhiều người cảm thấy hồ nghi. Chỉ e nếu tin tức sư phụ lưu lạc không rõ tung tích lộ ra thì Tiên giới sẽ đại loạn. "

Từ Vân nghe ra tình huống lúc này thật sự không mấy lạc quan, Tiên Đạo Tông lúc này như một mái nhà quá lớn mà không đủ cột chống, chỉ cần một tác động mạnh liền có thể sập xuống. Vị trí và quyền lợi của bọn họ thực quá hấp dẫn trong mắt chúng Tiên, nếu không có đủ trụ cột liền khó mà giữ được tất cả. Việc buông bỏ quyền lực tuyệt đối khác nào đem đánh đồng Tiên Đạo xuống hàng tông môn bình thường, việc đó hoàn toàn không chấp nhận được. Nàng nói: "Tình hình trong tông khó khăn như vậy, muội thân là con gái Tiên Hoàng cũng phải chịu trách nhiệm với tông môn. "

Lâm Vân Phong cười, nói: "Việc trong tông đã có huynh và sư bá cùng các vị trường lão gánh vác. Muội cũng không nên coi nghiêm trọng quá, chúng ta đã sớm có đối sách cho mọi việc."

Trong Tứ Tông thì Tiên Kiếm môn có thế lực mạnh nhất, cũng sở hữu tầm tham vọng nhất, trước mắt ta muốn kiềm chế chúng lại. Nếu không sau này Tiên Kiếm Tông sẽ uy hiếp đến Tiên Đạo Tông. Nhân việc tấn Tiên hoàng kế vị muốn chinh đốn lại Tiên giới, ta đem quyền lực của Tiên Kiếm tông thu bớt về phía mình. "

Từ Vân nghe thế vẫn không hết lo âu nói: "Tiên Kiếm tông là đầu sỏ của tứ tông. Thế lực này như một con rồng, huynh áp chế nó có thể khiến nó trở mình cắn lại. Huynh phải thật cẩn thận. "

Vân Phong cũng biết điều đó, hắn không bao giờ xem thường con quái vật này cả. Chuyện khi xưa Tiên Đạo tan vỡ thành năm phái cũng có bàn tay của tông chủ Tiên Kiếm tông, người này là kẻ có vai vế sánh với sư phụ, Lâm Vân Phong không thể nào đụng tới được.

Hắn mượn việc Bạch Hy sư bá lên ngôi để thâm tóm quyền lực về tay Tiên Đạo, phân bổ lại các ích lợi cho môn phái mình. Việc này cũng được sự ủng hộ của Bạch Hoàng nên rất thuận lợi. Tiên Kiếm ngoan ngoãn giao ra rất nhiều lợi ích, tuy nhiên thuận lợi quá lại khiến hắn cảm thấy bất an. Lâm Vân Phong không nói ra hết sợ làm Từ Vân càng thêm lo lắng.

Hắn gấp cho Từ Vân một miếng mỳ thực, rồi nói: "Việc sư phụ mất tích vô cùng tuyệt mật, bên ngoài chỉ biết người bề quan tham ngộ bí ảo của thiên địa. Một lần bề quan là cả ngàn năm, uy sư phụ vẫn còn đó, đủ khiến kẻ khác phải dè chừng. Chỉ cần ta đạt tới cảnh giới Chí Tiên liền có thể đem cục diện thiếu cao thủ trông tông bình ổn. Đến khi đó dù chuyện sư phụ mất tích không giấu được, thì các tông cũng không thể làm gì được. "

Hai người cũng không đề cập đến chính sự nữa. Lâm Vân Phong lúc này mới đem Thanh Uyên ra giới thiệu. Từ Vân Tiên tử một mình sống trong Vân Đài này cũng cô quạnh. Dù là Tiên nhân cũng thường có hầu đồng phục dịch, nhưng Từ Vân sinh ra không nhiễm bụi trần, người phàm không thể nào phục dịch nàng được, mà Tiên nhân không ai muốn làm việc như thế. Vậy nên ngoài phụ thân và Vân Phong đối tốt với nàng, nàng hầu như mọi sự đều phải một mình.

Thanh Uyên yêu giả phi thăng, cũng đạt đến Tiên gia trung kỳ cảnh giới, trong người có huyết mạch Thanh Loan thượng cổ cao quý. Nàng có dung mạo thanh tú, cử chỉ hiểu biết phép tắc liền khiến Từ Vân thấy yêu thích. Dù sao nàng ở Tiên giới này cũng ít có nữ tử bầu bạn, mới gặp liền sinh cảm tình, đem thu nhận Thanh Uyên làm thị nữ.

Thanh Uyên cũng là người khôn khéo, chẳng mấy chốc đã lấy lòng được vị chủ nhân này. Nàng có lịch duyệt mấy ngàn năm hạ giới, đối với một nữ Tiên chưa từng rời khỏi Tiên môn như Từ Vân việc chiều lòng quả không khó, hai người tâm sự một hồi thì coi nhau như tí muội.

Từ Vân hết sức hiếu kỳ trước những câu chuyện của Thanh Uyên về cuộc sống hạ giới, dù rằng nàng từng được Đại sư huynh kể nhiều lần về nó. Nhưng đối với một người ham mê tu luyện như Vân Phong, trừ bỏ tu luyện, tiền giai thì chẳng có gì là hắn quan tâm, vậy nên những chuyện hắn biết chỉ dừng lại ở mức phổ thông. Còn Thanh Uyên là lão yêu ngàn năm, hiểu biết về hạ giới cực kỳ sâu sắc.

Nhiều truyện mà nàng kể đối với Vân Phong còn thấy mới lạ, thì đối với Từ Vân càng hấp dẫn lạ kỳ. Vân Phong thấy thế cũng không nói gì, lặng yên nghe hai nàng tâm sự. Thi thoảng có những chuyện kỳ dị khó tin, hay những thứ mới mẻ lạ lùng, Từ Vân lại quay sang hỏi Vân Phong, hắn cũng nhẹ nhàng giải thích, hay đơn giản là gật đầu xác nhận.

Hai nữ tử chuyện trò không dứt, Vân Phong chán ngán cáo từ. Khi mới về hắn liền đi gặp Từ Vân ngay, vẫn chưa có đi diện kiến Tiên Hoàng. Còn nhiều vấn đề quyết sách đang đợi cao tăng trong tông phê chuẩn, hắn liền muốn đi gặp Tiên Hoàng đã.

*

* *

Vân Thiên Tiên Tổ có hai đệ tử: Bạch Hy là sư huynh, Viêm Dương là sư đệ. Hai vạn năm trước, Vân Thiên nhường ngôi vị Tiên Hoàng cho Viêm Dương. Sau đó người tiên nhập Thịnh Không không trở lại, tình hình Tiên đạo tông đi xuống. Hơn ba trăm năm trước Viêm Dương Tiên Hoàng cũng tiến vào tình không dị giới, người muốn truy tìm tung tích sư phụ.

Không lâu sau thì truyền về một mảnh binh khí vỡ nát, trên đó có ghi chú rằng Tiên Hoàng gặp nạn, truyền ngại vị lại cho sư huynh. Chuyện này như sét đánh giữa trời khiến cho những người trong cuộc không khỏi bàng hoàng. Từ Vân đầu lòng muốn đi ứng cứu nhưng Vân Phong và Bạch Hy cản lại. Ngay cả Tiên Hoàng còn không thể tự mình giải quyết thì đây là chuyện lớn bức nào.

Sự tình đặc biệt nghiêm trọng này được ba người bung bít, chỉ truyền ra Viêm Dương Tiên Hoàng bề quan tham ngộ đại đạo Thiên Địa, nhường Hoàng vị cho sư huynh. Trong tông trừ bỏ đôi người điều hành thì mọi sự hoạt động bình thường, không để lộ bất kỳ điều gì ra ngoài.

Bạch Hy lúc này đang ngồi trong Hoàng Chủ điện, trên bàn ngọc trước mắt bày từng chồng thẻ ngọc, là những sổ sách quan trọng của tông môn. Tuy nhiên tâm tư của ông không dành cho chúng mà nằm ở một mảnh kiếm vỡ, bên trên có khắc những đạo Tiên văn. Chất liệu mảnh kiếm phi thường quý, cứng rắn vô cùng, vậy mà những dòng chữ được khắc bằng tay đều nét hữu lực tỏa ra Tiên uy nhàn nhạt.

Bạch Hy trầm ngâm suy nghĩ: "Viêm Dương à, nếu đệ trong trường hợp này thì sẽ giải quyết thế nào đây? "Chợt có người tiến vào phòng, đó là một thanh niên áo bào bạc, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, đặc biệt y có một cặp mắt rất đẹp, sáng như sao trời. Khi nhìn thấy Bạch Hy y liền thu liễm ánh mắt lại, khom người báo: "Sư phụ, có Đại sư huynh tới cầu kiến. "Người vừa tiến vào là Viên Tề Hạo, đệ tử duy nhất của Bạch Hy, cũng là Nhị sư huynh của Tiên đạo tông.

" Cho hắn vào."Giọng nói của người đàn ông đầy uy lực cất lên.

Bạch Hy lấy ra một cái hộp màu tím, đem mảnh vỡ tiểu kiếm đặt vào trong. Bên trong đó không ngờ còn có một mảnh vỡ nữa, khớp hai miếng lại thành một nửa thanh kiếm tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Tư Không Gia cầu hôn, Tề Hạo hiến kế thử thách Vân Phong

Trong một điện phủ thần bí ở Tiên Kiếm Tông lúc này cũng đang có một cuộc họp năm người. Đứng dưới điện là Tư Không Bác, Tư Không Viễn và Tư Đồ Khải, ba trong bốn đại chân truyền đệ tử, Mộ Dung Uyển không biết tại sao không có mặt. Thượng điện là một nam tử ngồi trên ghế ngọc, thân vận cẩm y, dung mạo chưa quá ba mươi. Nam tử khuôn mặt như đao khắc, mắt quắc mày hổ, một bộ phong thái uy nghi. Người này là Tư Không Kiến, Đại gia chủ của Tư Không gia tộc.

Tư Không Viễn đem mọi sự trong tông và trong gia tộc báo qua một lượt, đồng thời cũng đưa ra cách sách lược của mình với từng sự việc. Người đàn ông ngồi trên ghế ngọc lắng nghe kĩ càng, thi thoảng gật gù tán thành, cũng có lúc cau mày nhăn trán. Tư Không Viễn trình bày xong cũng không thấy ông nói gì liên đúng về chỗ của mình.

Một lúc sau Tư Không gia chủ cất tiếng: "Chuyện của Tiên Đạo đối với chúng ta các người có suy nghĩ thế nào."

Tư Không Viễn mới trình bày xong, lúc này lại đề xuất ý kiến của mình:

"Tiên Hoàng mới lên củng cố quyền lực là giả, muốn đem thế lực bên ngoài ép xuống mới là thực. Trong tứ tông, Tiên Kiếm chúng ta đứng đầu. Tiên Đạo dè bủ chúng ta, nhưng lại ban bố lợi ích cho ba tông còn lại, khiến cho ba tông kia quay lưng với chúng ta mà thuận theo bọn chúng."

Cùng lúc áp chế bốn tông là khó, Tiên Đạo chỉ khai đao trên Tiên Kiếm mà thôi. Nhưng Thượng tông một lòng trừ dập một tông môn, thì sẽ khiến cho các tông khác tâm ý nguội lạnh, tất sẽ phản kháng. Lâm Vân Phong mượn cơ thi hành chính sách cải tổ của Tiên Hoàng, đem phần lớn lợi ích của Tiên Kiếm thu về, sau đó lại phân phát cho các tông môn khác, lớn nhỏ đều có phần. Tam tông còn lại được hưởng lợi không ít, không những không bất bình cho Tiên Kiếm mà còn ủng hộ Tiên Đạo, tỏ rõ thái độ xa lánh với Tiên Kiếm Tông.

Nam tử nghe xong gật gù, nhưng cũng không có bình luận, ánh mắt quét qua hai đệ tử còn lại. Tư Đồ Khải một bộ trầm mặc, không có ý định nói gì. Tư Không Bác đứng ra nói:

"Kể từ khi Thiên Hoàng rời vị, Tiên Đạo một phái phân năm. Trong tứ tông, thực lực của chúng ta mạnh nhất, mấy vạn năm nay càng gần với Tiên Đạo. Bạch Hoàng vừa mới lên ngôi đã nóng lòng củng cố quyền lực, áp chế Tiên Kiếm chúng ta trong khi thực lực của bọn họ không có gì thắng tiến, thì quả là kì lạ."

Lại nói việc Viêm Hoàng nhường vị cũng rất bất ngờ, cho dù là bề quan đi nữa cũng đâu cần phải thoái ngôi. Phải chăng Tiên Đạo đang cố tình hư trương thanh thế để che đậy điều gì đó?"

Tư Không Viễn nghe ra ý tứ của Mộ Dung Uyển trong lời của Nhị sư huynh thì không khỏi suy nghĩ. Hắn liếc nhìn Tư Không gia chủ, thấy vẻ mặt của ông hiện lên sự tán thưởng, sắc mặt bớt đi vài phần nghiêm nghị, rõ ràng là câu trả lời này rất hợp ý người. Tư Không Viễn cũng không muốn mất điểm nói: "Đường huynh nói rất hợp lí, nhưng không thể không tính tới Tiên Đạo muốn nhân cơ hội này để thử lòng chúng ta. Tìm cái sơ suất của chúng ta mà khai đao."

Người trung niên trên ghế ngọc nhãn thần sáng rực tinh quang, tỏa ra một khí thế bức người, điều mà Tư Không Viễn nói ông cũng nghĩ tới. Tiên Đạo Tông đưa ra một phép thử, muốn tước đi lợi ích, quyền hạn của Tiên Kiếm Tông. Nên nghe theo, hay là phản kháng. Tiên Đạo tông có phải đang lấp liếm sự suy yếu, hay muốn tìm chỗ sai vạch tội mình. Một quyết định lúc này có ảnh hưởng đến tương lai của mấy ngàn Tiên nhân, trăm vạn đồ tôn, tộc nhân.

- Vậy thì làm cho chúng đừng coi ta là địch nữa. Cho bọn chúng thấy Tiên Kiếm ta không hề có ý định tranh giành với Tiên Đạo.

Một âm thanh già nua vang lên khiến mấy người trong điện cảm thấy kinh hãi. Giọng nói ấy phát ra từ phía bậc điện cao nhất. Chỗ đó có bày hai cái lư hương và một chiếc bồ đoàn, ở trên tám bồ đoàn là một ông lão mặc cổ phục màu đen đang ngồi xếp bằng. Khuôn mặt ông khô gầy, râu tóc dài trắng như tuyết, ngay cả đôi hàng lông mày cũng bạc trắng rủ xuống tận cổ áo. Mắt ông lão nhắm nghiền, dù ngồi tại đó nhưng lại cho cảm giác như không hề tồn tại, nếu không phải tu vi cực cao hoàn toàn không thể nhận biết được bởi vì ông đã hòa với thiên địa làm một rồi. Ông ấy chính là một trong Lục Tôn cổ đại, tổ sư khai sáng của Tiên Kiếm Tông. Vị lão tổ này vừa đưa ra một quyết định kinh người.

Không khí đại điện liền thay đổi. Chẳng hay họ đã có sách lược gì, chỉ thấy vẻ mặt người trung niên cảm bào thoải mái hơn nhiều, ngay đến dung nhan băng hàn của Tư Không Bác cũng hiện lên ý cười.

Cuộc họp kết thúc, nhưng Tư Không Viễn vẫn còn nán lại, bởi y còn có điều muốn nói với hai vị chí tôn của Tiên Kiếm Tông: "Gia gia, phụ thân, Viễn nhi có một thỉnh cầu mong hai người giúp cho."

Tư Không Kiến nghe xong thì cười ha hả: "Nhân gian có câu: Phù sa không chảy ruộng ngoài. Đợi đại sự xong ta liền thành toàn cho người."

Tư Không Viễn mừng vui khôn xiết, cúi đầu hành một lễ lớn: "Đa tạ phụ thân ban ơn."

Lại nói Tư Không Viễn là con trai của Tư Không gia chủ, và cũng là cháu nội của của Kiếm Tôn không phải là bí mật gì trong Tiên giới.

*

* *

Thanh Uyên hầu hạ Tử Văn một thời gian liền đem công việc trong điện phủ sắp xếp chu toàn. Tiên nhân sống trường sinh bất tử, thời gian phần lớn dành cho tu luyện nhưng cũng có những sở thích trà nước, thưởng hoa, nuôi tiên thú. Trong Tiên giới những thức giải trí tao nhã ấy đều rất phổ biến. Tuy nhiên Tử Văn sống trong điện một mình cũng không thể quản hết mọi chuyện được, lại thêm tính nết đăm chiêu, trừ tu luyện ra, cũng không có để tâm đến nhiều thứ, thành thử chỗ ở của nàng có chút tiêu điều.

Từ khi có Thanh Uyên, không khí trong điện này đã có nhiều thay đổi. Tiên hoa, thiên thảo được người chăm sóc, cắt tỉa, lại thêm các loại Tiên hạc, Tiên điều vui ca ríu rít. Không gian thêm phần sức sống, bớt cái hiu quạnh lúc ban đầu.

Thanh Uyên gặp Vân Phong đến, nàng nghiêng mình cúi chào một tiếng "Công tử" rồi nói: "Vân tiểu thư hiện ở trong đạo phòng tu luyện. Để nô tỳ dẫn người đi gặp."

Lâm Vân Phong nghe cách xưng hô của Thanh Uyên có phần buồn cười, nàng dùng cách xưng hô vẫn thường thấy ở Nhân gian, đã lâu Vân Phong không còn được nghe ai gọi như vậy nữa. Hắn cũng thấy thú vị, nữ yêu này cũng rất được việc, cải biến cả không khí của nơi này. Có nàng chăm sóc, hắn thấy yên tâm về Tử Văn hơn.

- Ta không tới tìm Tử Văn, cứ để nàng tu luyện đi. Ngươi cùng ta nói chuyện một lúc.

Nghinh Tân Đình trong Tử Văn điện là nơi tiếp khách, có bày một bộ bàn ghế bằng Tiên Doãn thần mộc. Vân Phong ngồi trên ghế, nhìn Thanh Uyên tỉ mỉ chế trà. Nàng rót xong thì đứng một bên chờ công tử phản phó.

Nhấp một ngụm trà linh khí ào ạt tan trong miệng, lại thưởng thức Tiên hoa ngào ngạt, nghe tiếng linh cầm thánh thót khiến lòng thư thái. Vân Phong trầm suy nghĩ, mình tu Tiên luyện đạo bấy lâu nay không để ý đến những điều này, lại để cho Tử Văn phải sống tẻ nhạt giống mình. Sau này nhất định phải kiếm một số chuyên gia đem Tiên phủ mình sắp xếp lại.

Buồng chén trà trên tay xuống, Vân Phong hỏi: "Thanh Uyên, ngươi làm sao tiến vào Tiên giới này?"

Tiên giới có những Tiên linh cường đại, yếu nhất cũng có tu vi Tiên cảnh. Chúng là những sinh vật bản xứ của nơi này, không chỉ mạnh mẽ mà còn có trí tuệ cực cao. Tuy nhiên Tiên linh không thể hóa hình, bản thể của chúng đã là dạng hoàn mỹ nhất, nên không cần biến thành hình dáng nhân loại. Chỉ có yêu tu hạ giới mới có khả năng biến thành con người. Vậy nên vừa gặp Thanh Uyên, Vân Phong đã tưởng gốc tích của nàng. Ngay từ lúc phát hiện ra thân phận tu yêu giả của Thanh Uyên, trong lòng hắn đã có ngờ vực, nhưng vì sau đó có nhiều sự việc, mãi đến lúc này mới thuận tiện hỏi.

Việc Vân Phong thu nhận Thanh Uyên nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng một nhân vật tầm cỡ như hắn làm việc đều có những lý do của mình. Lại nói chỉ riêng một vấn đề trên cũng ẩn chứa nhiều việc hệ trọng liên đới.

Từ Nhân gian tiến vào Tiên giới có hai con đường. Tu Tiên giả độ kiếp thành công sẽ phá giới phi thăng, xuất hiện tại Phi Thăng Trì. Trên Tiên giới có sáu mươi tư Phi Thăng Trì ứng với ngàn ấy số tòa Tiên thành. Tất cả chúng đều thuộc quyền quản lý của Tiên đạo tông, nên không thể có một trường hợp phi thăng nào mà Tiên Đạo không nắm rõ. Mặt khác dưới hạ giới có Độ Kiếp thành Tiên thì trên này cũng biết. Tuyệt đối không có chuyện yêu giả dị tộc mà có thể phi thăng được! Vậy nên Thanh Uyên không có khả năng đường đường chính chính mà vào Tiên giới.

Con đường thứ hai là qua thông đạo nối liền Nhân Gian và Tiên giới nằm ở Phiêu Miểu Phong. Khi xưa con đường này ngay cả người thường cũng có thể nhập giới. Ngày nay nó không còn được sử dụng nữa, hai đầu thông đạo đều bị phong tỏa, tuyệt không một kẻ nào có thể lọt qua.

Hai con đường trên đều không khả thi. Vân Phong cảm thấy rất nghi ngờ.

Thanh Uyên hiện nay đã là nô tỳ của Tử Văn, người trước mặt cũng xem là một nửa chủ nhân của nàng, nàng cũng không có điều gì giấu giếm mà đem ra kể hết. Quả nhiên như suy đoán của Vân Phong, tồn tại một con đường thứ ba. Ở dưới trần có một thể lực thần bí, có khả năng đưa người thường lên Tiên giới với một cái giá trên trời.

Tiên giới so với Nhân gian là một thế giới cấp cao hơn, không kể Tiên, Linh khí dồi dào, mà sinh linh sinh sống ở đây thọ mệnh kéo dài hơn rất nhiều. So với vật lộn ở hạ giới, tiến vào Tiên giới có cơ hội đổi đời rất lớn. Theo như Thanh Uyên nói thì con đường này cũng không quá nghiêm ngặt, một yêu quái cường đại như nàng có thể trà trộn vào được.

Vân Phong nghe xong thì sắc mặt âm trầm, một cỗ uy áp bức nhân phát ra khiến cho Thanh Uyên kinh sợ quỳ xuống. Nàng trong lòng hoảng sợ vô cùng, không biết điều gì khiến vị đại Tiên này đột nhiên tức giận đến vậy. Người phía trước địa vị khủng bố bức nào, dù Tử Văn Tiên tử có yêu mến nàng, nhưng người trước mặt một ý niệm liền có thể đem nàng bóp chết.

Vân Phong giọng lãnh khốc nói: "Xâm nhập Tiên giới trái phép, theo Tiên Quy mà tru diệt. Càng là Yêu giả, dị tộc gian trá xâm nhập Tiên giới, gặp phải giết."

Thanh Uyên nghe Vân Phong phán mình tội chết đến hai lần liền hồn vía lên mây. Nước mắt, nước mũi như mưa cầu xin tha mạng. Vân Phong bộ dạng lạnh lùng, khí thế cường giả phát ra khiến nữ yêu phải lạnh run.

Chợt có tiếng nói cất lên: "Tiểu Uyên giờ đã là nô tỳ của muội. Muội ban cho nàng thân phận người của Tiên giới, tội lỗi trước đây có thể đem xóa bỏ đi."

Mây trắng rẽ lối, một thân ảnh mỹ lệ bước ra, nàng thân vận váy tím, chân đi kim hài, đích thị là chủ nhân của nơi này – Từ Vân Tiên tử.

Thấy Từ Vân đến, Vân Phong thu lại khí thế của mình, hướng Thanh Loan giọng nghiêm khắc: "Tiên tử ban cho ngươi thân phận, chuyện trước kia ta không truy cứu nữa. Sau này ngươi phải làm tốt bổn sự của mình, nếu phạm sai lầm thì cứ theo Tiên quy mà xử."

Thanh Uyên nhặt lại được một mạng thì vui mừng khôn xiết, hết sức lạy tạ. Sau đó nàng vâng lời Từ Vân mà rời đi.

Lúc này chỉ còn lại Lâm Vân Phong. Từ Vân nói: "Huynh cố tình làm vậy phải không, để nhả đầu đó một bộ hoảng sợ đến vậy." Nàng là chủ nhân nơi đây, từ khi Vân Phong đến liền đã có cảm ứng, lúc y bùng phát khí thế thì nàng đã gần tới rồi. Mặt khác nàng hiểu tính cách của sư huynh, một Tiên giả cường đại không dễ mất kiểm soát như thế, hẳn làm vậy chính là có ý đồ.

Vân Phong cười nhẹ, nói: "Tu yêu giả ngàn năm, xảo quyết có thừa, không đề phòng không được. Nàng thiện tâm, thuần chất nếu không lập ân uy, sợ rằng sẽ khó khuất phục."

Từ Vân biết Vân Phong luôn nghĩ cho mình, lòng vui sướng mừng yêu: "Huynh mới chính là lão yêu quái đó."

Vân Phong cười ha ha một tràng, cảm thấy Tiên nữ biết đùa cũng đáng yêu vô cùng.

* * *

Rời Từ Vân Điện, Vân Phong một mực nghiêm nghị. Sự tình bên trong câu chuyện Thanh Uyên kể rất nghiêm trọng. Tồn tại một con đường tiến nhập Tiên giới mà Tiên Đạo không biết, khác nào kẻ trộm đào mật đạo qua mặt chủ nhà, hiểm họa vô cùng. Tạm thời mọi việc chưa rõ ràng, hẳn không vội đề cập với Từ Vân kéo nàng lại lo lắng, trước hết thì phải điều tra kỹ lưỡng rồi mới nói.

Thanh Uyên cũng không biết kẻ đứng sau thế lực kia là ai, lại không rõ ràng nhập giới như thế nào. Một tổ chức bí mật, một con đường bí mật đối với người làm chủ như hẳn không thể không lo được. Phải tìm ra được tổ chức và cách thức hoạt động để ngăn chặn nó. Hắn mơ hồ thấy được một sợi dây liên kết chuyện này với các vấn đề xảy ra trong Tiên giới.

Trở về điện phủ, phân phó môn đệ đi điều tra. Vân Phong chờ đợi tin tức truyền về.

*

* *

Tiên giới trong mắt nhân gian là một mảnh tường hòa, một miền đất hứa. Nhưng nơi đây sắp sửa dậy sóng, mà đợt sóng đầu tiên lại đang đánh về Tiên Đạo Tông.

Tiên Hoàng điện.

Lâm Vân Phong, Từ Vân, còn có cả Nhị sư huynh Tiên Đạo Tông - Viên Tề Hạo đang đứng đối diện với Tiên Hoàng Bạch Hy. Bạch Hoàng bất ngờ triệu tập Vân Phong và Từ Vân, báo cho hai người một tin tức chấn động.

Vân phong một bộ dạng bức xúc nói: "Sư bá, người không thể chấp nhận điều kiện này được. Điều này hoàn toàn vô lí. Không những Từ Vân không thể đồng ý, mà ta cũng phản đối."

Bạch Hy không để ý thái độ của Vân Phong, đạm nhiên nói: "Đây là điều kiện của Tiên Kiếm Tông đòi lấy sự toàn lực ủng hộ cho Tiên Đạo chúng ta. Tình hình trong tông thế nào con cũng đã rõ ràng rồi. Nếu có sự ủng hộ của bọn họ thì chúng ta không chỉ thoát khỏi tình trạng suy yếu hiện nay mà còn có thể huy hoàng hơn khi sư phụ con còn tại vị nữa. Ngược lại, trước chúng ta đã kiềm chế Tiên Kiếm tông, giờ mà cự tuyệt yêu cầu này, tất sẽ khiến họ bất mãn, sinh ra sự tình bất lợi."

Vân Phong vẫn không chấp nhận lời giải thích của Tiên Hoàng: "Người không thể đem Từ Vân làm điều kiện trao đổi cho lợi ích tông môn được. Từ Không gia thâm hiểm xảo quyết, lời hứa của chúng chắc gì đáng tin, sư bá sao có thể hồ đồ nghe theo chúng chứ!"

Bạch Hy mặt rỗng toà thần quang, nghiêm giọng nói: "Vân Phong con đừng có hàm hồ, Chí Tôn có phẩm cách của Chí Tôn, lời nói ra sao có thể lật lọng được. Tiên Kiếm môn đã bày ra thành ý nhượng cho chúng ta nhiều lợi ích như vậy, lại nguyện ủng hộ mọi quyết định của Tiên Đạo. Có được sự ủng hộ này thì tam tông kia sao có thể sinh lòng phản kháng chúng ta."

Uy Hoàng giả Chí Tiên ép xuống, dù tu vi cực cao như Vân Phong cũng có phần thụ không nổi, chặt vật đứng không vững, tựa như có trăm ngàn tấn mỗi đầu vai đè xuống, khiến cho hắn thập phần khổ sở.

Bạch Hy thấy giáo huấn như vậy đủ rồi liền thu lại uy áp của mình, giọng vẫn nghiêm khắc nói: "Tiên Đạo chúng ta cao thủ Chí Tiên lúc này không còn đủ áp chế các Tiên Tông khác, có được sự ủng hộ của các Chí Tôn gia tộc Từ Không, liền có thể nắm trong tay đại cục Tiên giới. Mặt khác, biến kẻ địch thành đồng minh, bớt đi một mối lo. Ngươi không muốn trong tông ổn định để đi cứu sư phụ ngươi sao."

Sở dĩ có cơ sự này, bởi cách đây không lâu Từ Không gia chủ đến điện kiến Tiên Hoàng, cầu hôn Từ Vân cho đệ tử của hắn là Từ Không Bác. Sinh lễ

cũng thật mạnh tay, trừ bỏ nhiều lợi ích từ Tiên Kiếm Tông, thì còn có sự toàn lực ủng hộ từ tam Tiên Tôn của bọn họ. Hấp dẫn bậc này Tiên Hoàng không thể từ chối. Bạch Hy cho gọi Tử Vân và Vân Phong bàn về việc đó.

Vân Phong không phục nói: "Sư bá người là đang cường thế ép chúng ta sao?"

Bạch Hy quát: "Nếu ta cường thế đã sớm ra quyết định rồi, đâu cần phải gọi các ngươi tới đây. Chuyện này ta cho các ngươi biết trước khi đem ra trường lão hội định đoạt, để các ngươi không nói ta độc đoán."

Viên Tề Hạo lúc này cũng đỡ lời: "Viêm Dương sư thúc không có mặt, sư phụ thay người quyết định hôn sự cho Tử Vân sư muội cũng là hợp lẽ. Tử Vân sư muội là con gái Tiên Hoàng, trong tông gặp khó khăn cũng nên sẽ chia một phần. Huống hồ Tư Không Bá tướng mạo hay tư chất đều là đỉnh cấp Tiên giới, rất xứng đôi với sư muội."

Vân Phong nghe không lọt tai cái gì mà xứng với không xứng. Bản mặt kiêu căng của Tư Không Bá hắn thấy là ghét. Với Bạch Hy hắn không thể làm gì quá phận được, nhưng Viên Tề Hạo thân là sư đệ lại lên tiếng dạy bảo mình, hắn khó chịu nói:

"Viên sư đệ, ngươi là người của Tiên Đạo hay Tiên Kiếm Tông vậy? Tư Không gia cho ngươi chỗ tốt gì mà nói đỡ cho hắn."

Viên Tề Hạo nghe mắng một chập không nói, đôi khi nhẫn nhịn quang chớp sáng.

Bạch Hy không hài lòng tỏ rõ ra trên mặt: "Đủ rồi. Ngươi có lý do gì có thể khiến cho ta từ chối lời đề nghị này."

Vân Phong cũng không muốn khiêu khích vị sư bá này quá, khom người, chấp tay nói: "Vân Phong xin sư bá ban hôn cho đệ tử và Tử Vân."

Bạch Hy giận quá hóa cười: "Ngươi muốn ta chọn giữa ngươi và Tư Không gia sao? Điều gì khiến ngươi nghĩ là mình sẽ thắng?"

Vân Phong uốn người đứng thẳng dậy, hiên ngang tỏa ra chính khí: "Bằng vào tư chất chưa tới một ngàn năm tu đến Tiên Tam đại thành. Tiên Đạo tông sẽ sớm có một Chí Tiên cao thủ nữa. Tam Tôn không cùng biết bụng dạ với một Tôn giả nhất mực vì mình. Lựa chọn là ở người."

- Hay lắm, tự tin lắm, đảm lược lắm. Ngươi có thể thành Chí Tiên liền đem cục diện về như trước kia, chúng ta có số Tiên tôn chiếm ưu thế so với các tông. Nhưng bao giờ ngươi trở thành Tiên Tôn mới có tư cách nói điều này. Bây giờ, quá sớm!

Vân Phong tự tin đồng dạng nói: "Chỉ cần ba trăm năm. Ba trăm năm nữa ta nhất định sẽ trở thành Chí Tiên."

Không kể Tề Hạo chấn động, Bạch Hy cũng phải âm thầm hít lấy một hơi, kẻ này tự tin đến vậy. Tiên Tam trăm đạo, bao nhiêu Tiên gia cường đại dừng chân bước này, mà Vân Phong dám chắc mình có thể vượt qua. Ba trăm năm, ở Tiên giới này chỉ là một cái búng tay.

Tử Vân một mực không đưa ra chủ kiến gì cả. Nàng hết mực đặt niềm tin vào Vân Phong. Dù là niềm tin hắn sẽ bảo vệ nàng, hay là tin vào ba trăm năm nữa hắn sẽ thành đạo đều như vậy.

Bạch Hy lắc đầu: "Lâu quá, Tiên Đạo Tông ta không đợi được. Tư Không gia đã có những nghi ngờ, ắt hẳn sẽ không để thời gian cho chúng ta. Chưa kể điều ngươi nói không có gì bảo chứng được, ta không thể vì thế mà mạo hiểm."

Vân Phong kinh ngạc, lâu ư? Hắn nói ra ba trăm năm đã cảm thấy kiêu ngạo bậc nào. Xưa nay có vị Tiên giả nào chưa tới hai ngàn tuổi đã tiến vào cảnh giới vô thượng đấy chứ. Hắn tự tin, nhưng không ai có thể tin tưởng được. Nếu không phải bằng tư chất kinh người của hắn mà nói ra câu ấy, chắc chắn sẽ bị cười nhạo cho là kẻ điên rồ.

Nhiều vị thiên tài tuyệt đỉnh, thành tựu ban đầu rất sớm nhưng đều bị chặn lại ở Tiên Tam này. Kể cả những vị thành đạo giả, cũng đã bị vây khốn mấy ngàn năm.

Viên Tề Hạo cũng nói: "Cho dù là như lời sư huynh nói, ba trăm năm nữa huynh có thể trở thành Chí Tiên, nhưng cũng không thể so được với lúc Viêm Dương sư thúc còn tại vị được. Tình hình Tiên Đạo đã khó khăn, cần phải có trợ lực lớn mới có thể khôi phục lại. Nếu như vậy thì không tránh khỏi sẽ đi xuống, mất dần vị trí lãnh đạo Tiên giới."

Lâm Vân Phong không thể phủ nhận lời của Tề Hạo, nhưng hắn không còn cách nào khác để xoay chuyển quyết định của Tiên Hoàng cả, chỉ có thể đánh cược vào điều này mà thôi:

"Một khi ta trở thành Chí Tiên dù không sánh được với Cổ tôn, thì cũng hơn xa đám Chí Tiên thông thường của các môn."

Y nói như vậy lại một lần nữa khiến người nghe phải kinh hãi, ánh mắt của Bạch Hy chớp sáng một cái, còn Viên Tề Hạo thì nhích môi cười: "Tư chất của Đại sư huynh vượt xa lẽ thường của Tiên giới. Quả thật ta tin rằng chỉ cần huynh trở thành chí Tiên thì sẽ hơn hẳn những vị khác. Lại thêm Tử Vân sư muội có sẵn tình cảm với Đại sư huynh, tác thành cho hai người là hợp lý nhất. Nếu Đại sư huynh có thể làm chứng minh những gì mình nói là thực, thì ta nghĩ sư phụ có thể sẽ cân nhắc lại."

Lâm Vân Phong lạnh lùng nhìn Tề Hạo: "Ba trăm năm sau nếu ta không thành Chí Tiên thì ta sẽ rút khỏi chức vị Đại sư huynh này, không tham gia vào chính sự trong tông nữa."

Tề Hạo vẫn nụ cười nhạt: "Đại sư huynh, chúng ta không thể đợi ba trăm năm được. Huynh biết điều đó mà. Cũng không nhất thiết là phải đợi đến khi huynh trở thành Chí Tiên, chỉ cần huynh thể hiện ra được khả năng của mình thì mọi người có thể đánh giá rằng huynh có khoa trương hay không."

Lâm Văn Phong biết Tề Hạo có ý trong lòng mới đưa đẩy như vậy, nói: "Người muốn ta phải chứng minh thế nào?"

Bạch Hy, Từ Văn cũng nhìn về phía Tề Hạo, y không để mọi người chờ đợi nói:

"Bất Diệt Kim Thân là vô thượng thể của Chí Tiên, nhưng trước kia từng có một vị tiền bối tại Nguyên Tiên đại thành đã thành tựu Tiên thể này, sau đó người lại rất nhanh tiến vào cảnh giới Chí Tiên, trở thành Tiên tôn hàng đầu Tiên giới. Nếu huynh cũng có thể làm thế thì khẳng định việc ba trăm năm tiến vào cảnh giới Tiên Tôn là thực. Đồng thời cũng thể hiện thực lực của mình khi tiến vào Chí Tiên bất đồng với các vị khác."

Bạch Hy gật đầu nói: "Xác thực có người từng tu Chí Tiên thể trước mới tiến giai. Nhưng trước nay chỉ có duy nhất một vị làm được. Việc này so với việc tiến vào Tiên Tôn còn khó hơn bội phần."

Vân Phong phi thăng một ngàn năm, vẫn còn nhiều điều hần chưa biết, nhất là những sự tình cổ xưa ít lưu truyền trong Tiên giới. Nói thêm, Bất Diệt Kim thân là thể chất tối thượng của Chí Tiên. Một khi đạt tới cảnh giới này, thì thân thể bất diệt bất hoại. Việc chưa thành Tiên Tôn đã tu thành Bất Diệt thể thì quả thật là lạ, thậm chí có phần không tưởng vậy mà có người làm được.

Vân Phong hỏi: "Viên sư đệ nói như vậy. Hần biết manh mối luyện thành Bất Diệt thể ở cảnh giới Nguyên Tiên?"

Tề Hạo cũng không vì vừa nãy sư huynh mắng mà khó chịu, mỉm cười nói: "Đệ xác thực biết. Thực ra chuyện này cũng không phải bí mật gì, chẳng qua sư huynh chỉ chú tâm tu luyện mà ít để ý đến các sự tích trong Tiên giới thôi."

Vị Tiên tôn kia sớm đã thành đạo, nhưng truyền thuyết vẫn còn lưu truyền. Vị đó cũng là một bất thể kì tài, tư chất cực cao, từng là một trong những kiệt xuất đệ tử tại Tiên tông. Nhưng người trưởng thành sớm, về sau tại Tiên Tam cảnh lại một mực không có tiến triển. Qua vạn tuổi vẫn không thể bước thêm một bước. Tiên giới xưa nay cũng không ít những trường hợp như thế, đều phải ngậm ngùi ở tại cảnh giới này mãi mãi. (Chính vì vậy mà gọi Tiên Tam trăm đạo)

Vị tiền bối này mang ý niệm dùng sinh tử phá quan, tiến vào lòng Tịch Tẩn Hỏa sơn ở Hỗn Thiên Vực tu luyện. Tại trong Vô Tướng Pháp hỏa thiêu đốt, quyết tâm nếu không thể tiến thêm một bước thì thân đạo thành hư vô. Kì tích xảy ra, vị tiền bối đó tu thành Bất Diệt thể, lại sau đó một thời gian tiến giai Tiên tôn vô thượng.

Đây là một truyền kì khiến nhiều người cảm thán, cũng khiến không ít vị đại Tiên muốn làm theo nhưng đều ngậm ngùi thất bại, nhiều vị thân vẫn đạo tiêu. Khiến cho Tiên Hoàng lúc ấy phải liệt Tịch Tẩn Hỏa sơn vào hàng đại cấm địa.

Phong, Vân hai người nhìn nhau. Từ Văn nhìn ra quyết định của Vân Phong, nàng muốn lên tiếng ngăn cản thì Vân Phong đã mở lời: "Sư bá, nếu đệ tử có thể thành tựu được Chí Tôn thể. Người sẽ chấp nhận hôn ước của ta và Từ Văn chứ?"

Bạch Hy ngẫm nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Nếu người có thể làm được như vậy ta sẽ xem xét lại vấn đề này. Nhưng người nên nhớ, cách này hung hiểm vạn phần. Trước nay cũng chỉ có một người làm được. Nếu người xảy ra mệnh hệ gì thì đó là tổn thất lớn cho Tiên Đạo Tông chúng ta, tốt nhất nên biết khó mà dừng."

Từ Văn lo lắng nói: "Vân Phong huynh không nên mạo hiểm. Việc này quá khó để thành công. Huynh không nên vì muội mà..."

Vân Phong ngắt lời: "Ta không phải vì muội, Ta vì cả hai chúng ta. Người trước làm được ta cũng làm được, dù không có người làm được thì ta là người đầu tiên làm. Muội yên tâm, ta nhất định sẽ cưới muội, không kẻ nào có thể cướp muội được."

- Ba năm. Người có thời gian nhiều nhất là ba năm. Sau thời gian đó người không thành tựu Bất Diệt thể, thì chuyện này xem như cùng người không liên quan. – Bạch Hoàng đưa ra quyết định cuối cùng.

Vân Phong trong lòng suy nghĩ, ba năm là đủ rồi. Vô Tướng Hỏa trong ba năm không có thành tựu thì sớm đã tro tàn khói tắt. Đây là một thách thức cũng là một cơ hội. Nếu không có vô tận quyết tâm, nghị lực thì chuyện này không có một phần khả năng nào. Sinh tử bể quan đột có đột phá chính là nhờ những uy hiếp như thế.

Vân Phong, Từ Văn hai người rời đi. Trong điện lúc này chỉ còn Bạch Hy và Tề Hạo. Bạch Hy bộ dạng trầm ngâm, vàng trán rộng cũng thêm vài nếp nhăn. Thờ ra một ngụm khí tức dài, giọng nói có chút buồn bã:

"Tiên Đạo Tông dưới tay ta ngày một suy yếu, cơ nghiệp Tổ Sư để lại đang lung lay. Người làm Tiên Hoàng như ta phải làm sao."

Vân Phong tiểu tử, tư chất rất được, tâm tính cũng tốt. Chỉ là tuổi trẻ hiếu thắng sao đâu lại mấy lão quái vật sống hàng vạn năm. Chim non chưa đủ lông cánh làm sao không bị hùng ưng bóp chết. Hy vọng lần này hần biết khó mà lui."

Vân Phong muốn tước lợi ích của Tiên Kiếm tông, khác nào bảo hổ lột da. Bây giờ bọn chúng đang muốn nhắm hần đối phó. Việc Lâm Văn Phong và Từ Văn là đôi tình lữ đẹp nhất Tiên giới này, Tiên Kiếm cầu hôn Từ Văn chính là đã kích lớn đối với Vân Phong, sâu xa hơn còn là một âm mưu vô cùng thâm độc chia rẽ nội bộ của Tiên Đạo tông. Tiên Đạo phụ Từ Văn và Lâm Văn Phong, hay hai người vì tình mà phụ Tiên Đạo, đều là kết cục mà Tiên Kiếm Tông muốn thấy.

Tề Hạo đứng phía sau lưng nói: "Sư phụ từ bi bác ái. Đại sư huynh không hiểu được nỗi lòng của người. Nhưng người vẫn quan tâm đến sư huynh đến vậy."

Sư phụ người cũng không nên quá phiền lòng. Con không nhìn thấy dấu hiệu tử vong trên người huynh ấy. Xem ra lần này tuy hung hiểm nhưng có thể sư huynh sẽ làm được điều bất ngờ."

Bạch Hy quay lại nhìn Tề Hạo, thấy ánh mắt hắn nghiêm túc, y cũng tin tưởng vào lời nói của đồ đệ: "Mong rằng là mọi chuyện sẽ được như con nói."

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Trong cấm địa sinh ly tử biệt, đôi uyên ương rẽ lối chia ly

Trời đêm giông tố bập bùng, hai bóng người một nam, một nữ phi hành nhanh như chớp. Phía sau có khoảng chục người mặc bào phục màu tím đuổi theo.

Hai người phía trước có vẻ bị thương, y phục trên người toi tả, Tiên huyết chảy thấm qua áo, tỏa ra ánh hồng nhàn nhạt.

Ừnh! Tia chớp đánh xuống, không gian sáng bùng lên một chập. Nam tử độ ba mươi tuổi, gương mặt vốn anh tuấn lúc này đượm vẻ mệt mỏi. Nữ tử bên cạnh cũng rất có nhan sắc, nhưng khuôn mặt lúc này tái nhợt, hơi thở mỏng manh, tình trạng rất là nguy kịch.

Nhóm người phía sau mặc áo bào màu tím, có thù gia huy của gia tộc nào đó, trong đêm tối nhìn không rõ ràng. Những người này một mực truy đuổi cặp đôi trước mặt, nhưng bộ dạng cũng không lấy làm gấp gáp lắm, có vẻ cũng không dùng hết sức.

Một người áo bào tím phát ra thanh âm vang vọng trong không trung: "Thiên Minh giao nữ nhân kia ra. Ngươi đừng ép chúng ta phải ra tay tàn độc."

Người con trai tên Thiên Minh một mực phi hành không ngoái đầu lại, nói: "Tứ thúc, nàng là vợ của ta, trừ khi ta chết, quyết không để ai có thể tổn hại nàng."

Tứ thúc phía sau hừ lạnh một tiếng: "Cứng đầu, ả ta là yêu ma nguy hại Tiên giới. Giữ ả lại chính là đối đầu với chúng Tiên. Ngươi tư chất tuyệt đỉnh, Tiên nữ khác thiếu gì mà lại vì ả từ bỏ cả tiền đồ của mình."

Thiên Minh không nghe, lớn tiếng nói lại:

"Tứ thúc ngươi đừng nói nữa. Nàng mang trong mình cốt nhục của ta, sao ta có thể bỏ được. Nếu người nể tình hãy để chúng ta rời đi. Chúng ta sẽ biến mất khỏi Tiên giới này, không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa."

Phía trước một mảnh sấm sét chập trùng, tựa như một bức tường lôi điện dựng lên giữa trời. Thiên Minh tốc độ phi hành chậm lại. Chốc lát đã dừng trước một vực thẳm không đáy, đầu bên kia của vực chính là màn lôi điện bất tận.

Đôi nam nữ nhìn bức tường sét và vực thẳm kia thấy kinh hãi, tâm phách không tự chủ thấy run rẩy. Lúc này những người truy đuổi cũng đã dừng lại cách bọn họ năm chục thước.

Thiên Minh quay người hướng Tứ thúc nói: "Tứ thúc xin người hãy cho chúng ta một con đường sống. Tuệ nhi mang trong mình cốt nhục của ta, cũng là cháu họ của..."

"Câm miệng, ngươi còn dám đem gia tộc gia nói sao. Thiên Minh, ngươi làm liên lụy đến gia tộc, đã không còn tư cách là tộc nhân nữa rồi. Tứ huynh cho ngươi cơ hội không biết hối cải, còn muốn cả gan cầu xin cho ả yêu nữ."

Người vừa nói là một trung niên nam tử mắt ưng mày hổ, giọng cay nghiệt không chút lưu tình: "Tiên giới rộng lớn bao nhiêu ngươi không chạy lại chạy đến nơi này. Cũng tiện cho chúng ta quá, mau giờ tay chịu trời về gia tộc luận tội."

- Thất thúc, tứ thúc. Thiên Minh nguyện về gia tộc chịu tội. Xin hai người hãy cho thê tử của cháu một con đường sống. "Thiên Minh khẩn thiết cầu xin.

Thất thúc mặt lạnh vô cảm nói: "Hồ đồ, ả ta không chết không được. Tứ ca, hãy xuất thủ. "

Tứ thúc nhìn vị tộc đệ của mình, không biết ông có suy nghĩ gì.

Nữ tử bên cạnh Thiên Minh thều thào nói: "Minh, nhảy xuống đi. "Thiên Minh chần chừ nhìn xuống vực sâu hun hút, lập lòe khuôn bố lôi điện.

Thấy tứ huynh không có phản ứng, trung niên nam tử truyền âm nói: "Tứ huynh nhất định phải đem xác ả ta trở về. Nếu không khó mà giao phó với vị kia. "

Tứ thúc lòng hạ quyết tâm, tay phải ánh sáng bộc phát, từng đạo Tiên lực như bạch xà xoắn xuýt đem cả cánh tay phải lại. Hư không phía trước thành linh

hiện ra một cánh tay cực lớn bổ xuống đôi nam nữ. Bàn tay khổng lồ tạo thành cái lồng chụp xuống hai người.

Mấy vị môn đệ phía sau cũng nhanh chóng tản ra phong tỏa các phương vị, đồng thời xuất ra công kích trấn trụ đối phương.

Thiên Minh cắn chặt răng, mắt thấy bàn tay sắp chụp tới nhưng không thể nào né tránh được bởi cùng lúc có hàng chục đạo phong ấn từ những người mặc áo bào tím ở các phía đánh tới.

Nam tử điên cuồng vận khởi tiên lực trong cơ thể, bố trí quanh người tầng tầng hộ thể chân khí tạo thành một màn chắn hình trứng đem cả hai bao bọc lại. Các đạo chú ấn đánh tới màn phòng hộ đều bị bật ra, không ngừng vang lên các thanh âm ca sát ca sát.

Lúc này cô gái cũng không cam chịu khuất phục, tay trái nàng giơ lên hướng đại thủ phía trên. Trong miệng nhắm chú quyết, chiếc vòng tay của nàng liền bay lên, tích tắc hóa thành một cái vòng cự đại. Chiếc vòng khổng lồ tỏa ra khí tức cổ xưa, chạm khắc vô số đạo văn, cổ ngữ phát ra ánh sáng rực rỡ, đem phía trên hai người che chắn.

Cự chương chụp xuống liền bị chiếc vòng cản lại, không thể ấn tiếp được.

- Nhân Duyên Trắc!

Tứ thúc kinh ngạc hô lên. Những người phía sau cũng một bộ dạng ngạc nhiên không kém. Thất thúc ở bên cạnh một mực gia trì đạo văn cấm cố, thấy vòng tay của nữ tử bay lên đã chú ý, khi nghe đến tên của nó không khỏi giật mình, lâm nhâm: "Không ngờ à yêu nữ lại có chí bảo bực này. Nhân Duyên Trắc bài danh sáu mươi bảy trong Thông Thiên Linh Bảng."

Thiên Minh thấy thế tử xuất ra Nhân Duyên Trắc, bộ dạng nàng vô cùng suy yếu không thể chống đỡ được lâu liền đem Tiên lực trong người mình quán chú lấy.

Vợ chồng tâm ý tương thông đem chiếc vòng cổ xưa phát ra ánh sáng nóng cháy đánh cho bàn tay khổng lồ bên trên tan biến thành từng điểm linh quang. Sau đó chiếc vòng lớn hạ xuống đem hai người bảo vệ bên trong, dựng lên một cái lồng sáng hình trụ, mọi đạo công kích đánh tới đều không thể làm màn ánh sáng bảo hộ rung chuyển.

Khi bàn tay ánh sáng tiêu tán, hai vị thúc thúc chia mỗi người một phương trấn giữ, đen chân khí hóa thành thực thể, tạo nên sợi xích hướng chiếc vòng lớn đánh tới. Hai sợi xích như hai con mãng xà hung bạo đánh lên vành của chiếc vòng, liền đem hào quang phòng hộ của nó ép xuống, nhưng vô phương đánh vỡ nó.

Thất thúc quát to: "Mau bố trí Thập tuyệt trận. Đánh tan nó."

Tám vị môn đệ tức tốc thay đổi phương vị, từng người đánh ra các đạo pháp quyết. Hư không xuất hiện tám loại đồ hình tạo thành một bát quái bằng đạo văn. Trung tâm, hai vị tôn trưởng lại tạo thành hai mắt âm dương của một bộ thái cực đồ.

Xích ánh sáng nguyên bản chỉ lớn bằng bắp tay, sau khi được đại trận gia trì liền lớn cỡ thân người, uy lực tăng không biết bao nhiêu lần đánh tới. Lồng sáng được Nhân Duyên Trắc tạo ra trực tiếp thu nhỏ lại phạm vi bản thể của nó. Không những thế còn khiến cho kích thước chiếc vòng thu nhỏ lại, từ bốn mét, xuống ba mét, rồi hai mét.

Hai vợ chồng Thiên Minh cật lực gia trì Tiên lực mới ổn định không cho nó thu nhỏ lại quá một mét rưỡi. Nhân Duyên Trắc là Chí Tôn Linh Bảo, uy lực tuyệt luân nhưng hai người lúc này đã sức cùng lực kiệt không thể phát huy được một phần sức mạnh, liền cũng không duy trì được bao nhiêu lâu nữa.

Chúng người bao vây tu vi cực cao, bọn hắn cũng không muốn phải bỏ giá quá lớn để bắt hai kẻ đã cùng đường. Liền tạo thành một màn so đấu sức chịu đựng, chỉ là rất nhanh sẽ có kết quả mà thôi.

Hai người trốn chạy một đường dài, kết cục vẫn không thoát, đau xót hơn người dồn họ vào bước cùng lại chính là những người thân thích của họ. Người nam tử bên cạnh hôn mê của mình trong khoảnh khắc sinh tử ập đến. Hắn không khỏi có nhiều hối tiếc. Đường đường một thân phận hiển hách, tu vi vạn người kính, nhưng hắn không thể bảo vệ được vợ con mình. Bị ai, thống thiết trong đó ai thấu hiểu nổi.

Sự tình đến mức này, nguyên nhân sâu xa trong đó không dễ gì mà nói rõ. Chính hắn cũng không hiểu vì lẽ gì mà mọi người coi vợ con hắn là yêu ma một lòng trừ diệt. Ngay cả đến họ hàng thân thích cũng trở mặt không nhận người thân. Chẳng lẽ vì một người nào đó muốn thì có thể tùy tiện gán ghép cho người khác ác danh yêu ma hay sao?

Trong lúc sinh tử cận kề, thứ mà người ta lưu luyến nhất không phải là hào quang danh vọng, không phải là tiền tài vật chất, mà là những phút giây bên người thân yêu nhất. Trước mắt Thiên Minh như thấy lại những tháng ngày yêu nhau của hai người, thấy được giây phút hạnh phúc khi hắn biết mình sắp làm cha. Nhưng hạnh phúc đỉnh điểm nhất cũng là lúc mà tai họa bất ngờ ập đến. Hắn điên cuồng dẫn nàng chạy trốn, nhưng Tiên giới mệnh mông lại không có nơi nào dung được phu thê hắn!

Tuệ Nhi, ta có lỗi với nàng rồi. Đời này kiếp này ta chỉ hận mình sinh ra trong một gia tộc như thế, thật uổng cho ta hết một lòng tận trung vì họ. Đổi lại được gì, chính là tay chú ruột mình giết chết. Ta hận. Ta hận Tiên nhân tàn độc. Ta hận. Ta hận Tiên giới này bất công.

Thiên Minh nhìn hôn mê của mình trù mẩn nói: "Là ta không tốt, ta không thể giữ lời hứa bảo vệ nàng suốt đời. Tuệ Nhi, ta yêu nàng. Nếu có kiếp sau ta vẫn yêu nàng."

Tuệ Nhi nhìn biểu tình phu quân thấy không ổn, nàng thất thanh: "Minh, chúng ta sống chết cùng nhau, chàng không được bỏ thiếp ở lại."

Thiên Minh nói: "Tuệ Nhi, nàng nhất định phải sống, vì con của chúng ta. "Đoạn y đẩy tay Tuệ Nhi ra, một mình giữ lấy Nhân Duyên Trắc, Tiên lực trong người vốn mỏng manh lúc này đột nhiên cuộn cuộn dậy sóng, lực lượng cường đại trào dâng đột ngột khiến mạch máu phình lên, da thịt nổi lên một màu đỏ rực.

Cuồng bạo Tiên lực trút vào cái vòng tay không lồ khiến nó biến lớn hất văng tất cả chúng nhân vây quanh.

Biến hóa đột xuất khiến cho các Tiên nhân bao vây chẳng kịp phản ứng. Thập Tuyệt trận liền bị xung kích của Chí bảo đánh vỡ.

"Tuyệt Tiên Cầm, không ngờ ngươi lại có thủ đoạn bậc này. "Thất thúc rít lên.

Tuyệt Tiên, đúng như tên, Tiên gia đoạn tuyệt vô tận sinh mệnh, từ bỏ vĩnh hằng thọ nguyên đổi lấy lực lượng khủng bố trong một khoảnh khắc. Cầm thuật như vậy vốn chỉ nghe danh trong truyền thuyết không ngờ lại có thật, và tiêu từ kia lại có được.

Tuệ Nhi bị Thiên Minh đẩy ra, cách vô tận vực thăm không xa. Nàng ngã trên mặt đất, nước mắt giàn giụa nhìn nam tử trước mặt: "Minh ca.. "Thiên Minh không ngoảnh lại, hét lên: "Nàng mau đi đi, thời gian của ta không còn nhiều, ta sẽ cản họ lại. "

Tuệ Nhi gào lên: "Thiếp không đi. Không có chàng thiếp không đi. "

Thiên Minh thể xác chịu đựng dày vò thống khổ khôn cùng, nhưng hần kiên cường chống đỡ che chắn phía trước cho vợ mình. Nhóm người Thất thúc đã bình ổn trở lại, công kích tập trung đánh vào phòng hộ của Nhân Duyên Trắc. Hần hét lên: "Còn không mau đi. Ta đã thiêu đốt sinh mệnh rồi không thể nào vãn hồi nữa. Chẳng lẽ nàng muốn ba người chúng ta cùng chết? "

Tuệ Nhi đau lòng, cắn răng kiên cường quay đầu, hướng vực thăm trước mặt nhảy xuống. Bọn người áo bào tím thấy thể con mắt căng ra, gấp rút công kích, nhưng Nhân Duyên Trắc lúc này không phải như trước, uy lực của Chí Tôn Linh Bảo được hiển lộ, đem mọi công kích vô hiệu hóa.

- A ha ha ha. Cảm động quá! Cả hai người đều không ai rời đi được đâu. Ta sẽ cho các ngươi cùng làm đôi uyên ương dưới suối vàng. – Hư không nứt ra, một người mặc áo choàng màu đen xuất hiện. Người nọ đeo một mặt nạ hề màu bạc, mũ áo trùm kín đầu.

Vừa thấy nhân vật này thì không chỉ Thiên Minh kinh hãi mà nhóm người áo bào tím cũng đều một bộ dạng kính sợ.

Tứ thúc là người đứng đầu cất tiếng nói: "Tiểu Diện Tôn giả sao người lại xuất hiện ở đây? "

Người đeo mặt nạ, lại phát ra giọng vô âm tương: "Ta lại muốn hỏi các ngươi đang làm trò gì đấy. Có hai kẻ trọng thương gần chết mà không thể bắt được. Nếu không phải ta có mặt kịp lúc thì bọn ngươi đã để ả chạy thoát. Tội đó các ngươi có gánh được không. "

Chúng nhân nghe xong toát mồ hôi hột. Thất thúc nhìn tứ thúc thâm ý, hai người đều cúi đầu không dám phản bác.

Lại nói cùng lúc với mặt nạ Tiểu Diện xuất hiện, hư không xung quanh hai người Thiên Minh và Tuệ Nhi bị cầm cố lại, một sức hút mạnh mẽ đem nàng kéo trở lên. Nhân Duyên Trắc một lần nữa bị thu hẹp với tốc độ cực nhanh.

Không rõ người thần bí thi triển thần thông gì, Thiên Minh vô cùng chật vật. Cầm thuật sinh mệnh rút đi nguồn sống của hần đổi lấy sức mạnh lúc này bị cưỡng bách đình chỉ. Khuôn mặt Thiên Minh vặn vẹo, ngũ quan nhúm nhó, da thịt toàn thân nứt toác, cả người hoàn toàn biến thành một huyết nhân. Y vô lực quy xuống trong vũng máu. Vòng Nhân Duyên không còn lực lượng duy trì liền tự thu nhỏ lại trở về trong tay chủ nhân.

Tuệ Nhi đau xót không thôi, nhưng nàng cũng vô vọng không thể làm được gì, sức lực của nàng sớm đã cạn kiệt, còn tâm nàng cũng đã chết cùng với nam nhân kia rồi. Nàng bò lại bên người con trai, ôm lấy hần.

Tiểu Diện tôn giả thì thầm: "Nếu không phải hai ông cháu quái đản kia phá đám thì bọn ta đã sớm bắt được hai kẻ này rồi. Vô Diện và Âm Sát hiện vẫn đang truy lùng tung tích của bọn chúng, thật không biết hai kẻ đó đã biến đi đường nào. "

Đoạn y lại quay sang mấy người áo bào tím mắng: "Ta cho gia tộc các ngươi cơ hội lập công với Đại nhân mà còn không nên chuyện. Có phải các ngươi cố tình bao che người trong tộc không? Việc này ta sẽ báo lại với đại nhân, để xem tộc chủ các ngươi trả lời với người thế nào. "

Mấy người Tứ thúc, Thất thúc nghe thể sợ xanh mặt, rồi rít xin vị kia bớt giận, một mực nói "văn bối không dám. "

Người mang mặt nạ giáo huấn xong đám người tứ thúc, liền quay lại hướng Thiên Minh hai người, giọng nói của y vẫn mang theo âm điệu trào phúng: "Không rõ làm sao các ngươi có thể biết đến địa phương này. Dưới đây vực quả có thông đạo với hạ giới. Nhưng bằng vào sức lực đèn cạn dầu như các ngươi nhảy xuống cũng chỉ là tự sát. "

Y nói tiếp: "Không phải các ngươi muốn chết cùng nhau hay sao. Giờ đây ta tuyên án tử hình bọn mi ngay lập tức. "

Tay áo bào điểm thẳng, một phi kiếm cự đại hướng phía hai người chém tới. Khí tức phi kiếm kia không ngờ so với Nhân Duyên Trắc còn lớn hơn bội phần.

Đôi mắt Thiên Minh đang nhắm nghiền đột ngột mở lớn, tay trái giương lên hướng phi kiếm đang tới, Nhân Duyên Trắc bay ra va chạm với phi kiếm không lồ. Sóng xung kích chói lóa, cực đại khuếch tán. Mọi người không đề phòng đều bị chấn bay đi xa.

Thần bí nhân đeo mặt nạ cũng từ hư không đẩy lùi vài bước, tay áo bào vurun ra đã vỡ nát để lộ một bàn tay trắng nõn. Y vội vàng đem giấu nó đi, cũng may là không có ai thấy bộ dạng lúng túng này, nếu không y sẽ giết kẻ đó.

Mười người áo bào tím chốc lát mới lục tục quay lại, sóng xung kích vừa rồi ít nhiều khiến bọn họ bị ảnh hưởng. Uy lực ấy thật khiến người ta toát mồ hôi.

"Hai người kia đâu rồi. "Vách vực thăm sạt xuống một mảng lớn. Hai người Thiên Minh đã không còn thấy đâu nữa.

Người áo bào đen đeo mặt nạ buông một câu lạnh lùng:" Chết rồi. "

Cả mười người nghe xong sống lưng lạnh toát tựa như người chết chính là bọn họ vậy.

*

* *

Vân Phong từ chỗ Bạch Hy trở về liền dành thời gian ở bên Tử Vân. Hắn đưa nàng đi thăm thú các tiên cảnh. Dù sao từ khi sư phụ mất tích, hai người không có thời gian được vui thú thế này.

Danh lam thắng cảnh Tiên giới nhiều vô số.

Ngắm trong giới tu luyện này cũng thật kì lạ. Người dưới hạ giới một lòng tu đạo thành Tiên, những tướng thành Tiên sẽ vô lo vô nghĩ, nào ngờ lại vướng vào vòng tranh đấu mới. Cuối cùng trường sinh vì lẽ gì, khi mà sâu nảo cũng kéo dài theo không ngớt.

Vân Phong cảm phục những vị Tiên gia một mực không tranh với đời, phiêu diêu xuất trần, ẩn cư nơi giang sơn tú lệ. Nhưng nếu là hắn, hắn không thể nào làm được. Con người ta khi đã quen với tranh đấu, thật khó mà dừng lại, nhất là khi có địch phía sau hấp dẫn hơn phía trước càng khó mà buông bỏ được. Người phạm lao động một đời, đến già thì có thể hưởng hưu. Nếu một đời phấn đấu tu luyện, Thành Thiên có thể nghỉ hưu, chắc Tiên giới sẽ an tường hơn nhiều. Nhưng tiếc thay, Tiên nhân cũng chưa phải là cảnh giới cuối cùng của tu luyện.

Hai người dong duỗi ngao du khắp nơi Tiên cảnh. Sáng ngắm bình minh trên Vô Biên Hải, trưa du thuyền dọc Đạm Thanh Hà, chiều dắt tay nhau đi trong tuyết tại Phiêu Tuyết thành.

Tuyết trắng phiêu phiêu bay, Tử Vân gợn tay hứng lấy. Bông tuyết thật là đẹp, tự nhiên khéo hay tạo nên vật tinh xảo như vậy, mỗi góc cạnh đều hoàn hảo, tia nắng chiếu qua chiết xạ ánh sáng bảy màu.

- Vân Phong, huynh xem bông tuyết này có phải giống một ngôi sao không. Còn đây, lại là một bông hoa sáu cánh.

Vân Phong cũng vurun tay ra, đem hoa tuyết chụp vào lòng bàn tay.

" Cho muội xem bông tuyết của huynh đi. "

Vân Phong xòe bàn tay ra, một bông tuyết tinh mỹ lạ kì, nó có hình một trái tim.

Tử Vân mắt phụng tròn xoe, nàng ngạc nhiên nhìn bông tuyết trên tay của nam tử:" Thật là kì diệu. Muội chưa bao giờ thấy bông tuyết nào như vậy. Có phải huynh cố tình giờ trò? "Cuối cùng ánh mắt của nàng nghi ngờ nhìn đại sư huynh.

Vân Phong làm một bộ vô tội, bị bộ dạng đáng yêu của sư muội làm bật cười. Tử Vân thiên sinh thông tuệ, nhưng một mực thuần chất vô cùng. Cho dù trăm năm, ngàn năm, sự thuần khiết của nàng vẫn vĩnh hằng không đổi.

Thật là hiếm có một Tiên nhân nào giữ được tâm tính như thế, bởi lẽ để trở thành Tiên không ai không phải kinh qua vô số chuyện trên đời. Chính vì thế mà Tử Vân hoàn toàn khác biệt với những Tiên nhân khác. Vân Phong nguyện vì nàng mà bảo vệ tâm tính ấy không phải vướng bụi trần.

Thời gian của Vân Phong không có nhiều, hắn muốn dành những thời gian ngắn ngủi này để làm Tử Vân cảm thấy hạnh phúc nhất. Lần bế quan cảm địa sắp tới đối với hắn hung hiểm vạn phần. Sinh tử bế quan vốn là đặt cược mạng sống của mình để đột phá, huống hồ việc tu luyện Bất Diệt Thể hắn một điểm cũng không nắm rõ, xác xuất thành công càng ít ỏi vô cùng. Trục giác cường giả cho biết đây sẽ là thử thách sinh tử lớn nhất của hắn từ khi tu đạo đến nay. Tuy vậy Vân Phong không muốn làm Tử Vân phải lo lắng, che giấu hết mọi tâm tư trong lòng, một bộ tỏ ra thoải mái không bận tâm gì cả.

" Phong ca, chúng ta cùng đi ngắm sao được không. "Tử Vân thỏ thẻ nói." Tất nhiên rồi, bất cứ điều gì muội muốn huynh đều sẽ làm vì muội. "

Ngắm tinh không thì không có nơi nào đẹp hơn Thiên Vũ đài. Một tòa lâu các nằm lơ lửng giữa không gian. Tại nơi đây có thể nhìn thấy khắp thập phương vũ trụ.

Tử Vân, tựa đầu vào vai Vân Phong, hai người ngồi trên đài cao, nhìn ra tinh không. Vũ trụ không gian một màu đen, trăm ngàn ánh sao chiếu sáng từ xa xôi. Thi thoảng có từng tòa lưu tinh băng qua, để lại vệt sáng trên nền trời.

Ở dưới hạ giới cũng có một phương thiên vũ như vậy. Nhưng Vân Phong chưa bao giờ cảm nhận được vẻ đẹp của vũ trụ như lúc này.

Ở bên, Tử Vân thủ thi nói:" Phong ca, bên ngoài tinh không kia có gì. "

Vân Phong nhìn tình không rồi nhìn người đẹp trong lòng nói: " Bên ngoài kia là các phương thế giới, có trăm ngàn cái như vậy trong phương vũ trụ này. Nếu nàng muốn sau này ta sẽ đưa nàng đi thăm các thế giới khác. "

Giọng Từ Vân đổi sang u buồn: " Không biết phụ thân người đang lưu lạc ở phương tình không nào. Muội thật nhớ người. "Rồi nàng nắm chặt tay Vân Phong nói: " Phong ca, người nhất định không được rời bỏ muội. Phụ thân và huynh là hai người thân thiết nhất của muội. Muội không muốn phải mất huynh nữa. "

Vân Phong ôm chặt nàng vào lòng, nói lời tận chân tâm: " Ta hứa với nàng, nhất định sẽ tìm được sư phụ. Ba người chúng ta sẽ cùng du ngoạn tình không. "

Từ Vân vô cùng cảm động, càng ép chặt hơn vào lòng nam nhân. Hai người lặng yên nhìn ngắm sao trời.

Hai người muốn bên nhau thế này mãi mãi, nhưng đại sự trước mắt còn nhiều, ngày mai Vân Phong sẽ tiến vào Hỗn Thiên Vực tu luyện. Từ Vân lo lắng rất nhiều nhưng nàng không có cách gì giữ chân nam nhân cả, lòng nàng có vạn điều muốn nói, nhưng sợ làm nam tử bận tâm ảnh hưởng đến bế quan lại thôi. Vân Phong cũng đem nhiều tâm sự để trong lòng, thành ra cả hai người đều có tâm tư riêng. Ngồi càng lâu, trong lòng càng thôi thúc không yên. Nửa muốn nói thì sợ người thương phiền muộn, nửa không muốn nói thì sợ sẽ không bao giờ có cơ hội nói nữa.

Từ Vân nói: " Được cùng huynh ngắm sao thật tuyệt. Muội chỉ muốn lưu lại khoảnh khắc này mãi mãi. "

Vân Phong nghe vậy liền gạt phăng những suy tư trong lòng, hần nói nàng chờ một chút. Rồi thân ảnh hóa thành tia sáng biến mất.

Tiên Giới là một mảnh thế giới, kích thước của nó vô cùng rộng lớn, tương như vô hạn. Bên trong cũng diễn sinh ra vô vàn pháp tắc, có ngày và đêm, có không gian sao trời. Mỗi vì sao trong Tiên giới này đều là do những pháp tắc tự nhiên tạo thành. Chúng tồn tại hàng vạn năm, đến hàng trăm vạn năm, tỏa ra ánh sáng cùng linh lực ngập tràn.

Vân Phong bay vào trong không gian, xuyên qua các vì tinh tú, hần chọn một ngôi sao rực rỡ nhất. Một phương thi triển đại thần thông đem cả ngôi sao không lồ luyện hóa. Tiên nhân trường sinh bất tử, thần thông quảng đại. Người thường nghĩ việc luyện hóa giang sơn trong một tấm họa đồ đã là chuyện tình phi thường, nhưng với bậc Tiên Thượng như Vân Phong, hần có thể đem cả một vì tinh tú luyện trong lòng bàn tay. Từng đạo từng đạo ấn pháp kì ảo được đánh ra. Sau lưng Vân Phong cũng hiện lên một đạo đồ khổng lồ, từ đó tỏa ra vô số thần quang không ngừng trợ lực. Khỏa hằng tinh kia không ngừng được khám vô số đạo phép, dần dần thu nhỏ lại.

Vân Phong trở lại Thiên vũ đài, giữa tay trao cho Từ Vân một khóa cầu rực sáng: " Giờ muội có thể ngắm sao bất cứ lúc nào. Khi huynh trở về, sẽ lại cùng muội tới đây nhé. "

Nam tử khuôn mặt đỏ hồng, hơi thở có phần trầm trọng, vì đẹp lòng người yêu không ngại hao tổn chân khí luyện hóa sao trời.

Từ Vân đưa tay đón lấy, trong lòng cảm động khôn cùng. Nàng mũi chân khẽ nhích, trao cho người một nụ hôn, rồi vội vàng đỏ mặt quay đi. Để lại cho Vân Phong ngạc nhiên không kịp phản ứng.

" Huynh phải giữ lấy lời hứa, nhất định phải bình an trở về. "— Từ Vân nói, trong lòng có chút xấu hổ. Tự nhiên nàng làm vậy, không biết sư huynh nghĩ gì, chỉ tại nha đầu Thanh Uyên nói con trai rất thích được hôn, giờ thì xấu hổ chết đi được.

Vân Phong kịp định thần lại, quả quyết: " Huynh nhất định sẽ trở về. "

Ngày hôm sau, Vân Phong lên đường đến Hỗn Thiên vực. Từ Vân cùng đưa chân hần một đoạn đường. Hai người không vội vã phi hành. Dù trong lòng có nhiều tâm trạng, nhưng dọc đường cũng không biết nói thế nào với nhau. Nhưng đưa người ngàn dặm cũng phải dừng, lời hôm nay chưa nói sợ rằng mãi sau này không còn cơ hội. Gặp một tòa Tiên sơn vô danh, hai người liền liền dừng lại, bước chân nhẹ đạp lên thảm cỏ xanh, tay trong tay không nỡ buông.

Hai người nắm tay nhau đi dạo một lúc, cũng là muốn đem lời trong lòng trút ra trước lúc chia ly.

Từ Vân nắm chặt lấy tay Vân Phong. Nàng nói:

" Hỗn Thiên vực vô cùng nguy hiểm, Tịch Tẫn hỏa sơn càng là nơi hung địa. Huynh nhất định phải cẩn thận. Nếu gặp phải hung hiểm quá sức thì đừng cố mạo hiểm. "

Vân Phong hai bàn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Từ Vân đặt lên trước ngực, hần khẳng định: " Huynh đã hứa với muội rồi. Nhất định huynh sẽ luyện thành Bất Diệt thể để khiến sư bá phải chấp nhận hôn sự chúng ta. "

Vân Phong tỏ ra rất tự tin, nhưng cũng không khiến cho Từ Vân an lòng. Nàng biết sư huynh của mình rất cố chấp, một khi đã quyết tâm thì khó mà thay đổi được. Lần này bế quan sinh tử, càng là trong vạn tử cầu một đường sinh. Chỉ sợ huynh ấy vì nóng lòng muốn chứng tỏ bản thân mà gặp phải bất trắc, nàng nói:

" Dù huynh không luyện thành Tiên thể cũng không sao. Chúng ta vẫn còn có thể thử cách khác.

Thậm chí. nếu muội phải lấy Tư Không Bác, cũng không phải là điều gì to tát. Tương lai huynh chắc chắn sẽ thành tựu vô thượng đại đạo, thành nhân vật phong vân Tiên giới. Không nên vì muội mà mạo hiểm lúc này. "

Vân Phong nghe vậy cảm thấy khó chịu trong lòng, hần buông tay ra, tức giận nói:

"Muội nói gì thế, dù ta có thành chí tôn, nhưng nếu không thể bảo vệ được muội thì điều đó có ý nghĩa gì. Ta muốn thành đạo để cứu sư phụ, để chúng ta có thể sống vui vẻ như trước kia mà?"

Từ Vân ánh mắt ngẩn lẹ, nàng không muốn vì mình mà huynh ấy phải đánh đổi tính mạng, nghiêng mặt né tránh ánh nhìn của Lâm Vân Phong, nàng tha thiết: "Trong Tiên giới còn có nhiều Tiên nữ mỹ lệ hơn muội, sao huynh phải bắt chấp mạo hiểm vì muội chứ?"

Vân Phong nắm lấy vai Từ Vân nói: "Muội sao lại nói những lời này. Ta yêu muội, không có người con gái nào có thể so được với muội hết."

Từ Vân òa khóc: "Muội có linh cảm vô cùng xấu, giống với lần trước tiễn phụ thân, người đã không trở lại. Muội sợ.. muội sợ sẽ không được gặp huynh nữa. Điều này còn khiến muội đau khổ hơn bất cứ chuyện gì khác."

Vân Phong ôm chặt Từ Vân vào lòng. Hần cố không để nàng nhìn thấy mắt mình cũng đỏ hoe. Người con gái ấy yêu hần đến hơn cả hạnh phúc của mình, từ khi sinh ra đến nay hần chưa bao giờ yêu ai, cũng như chưa có ai dành cho hần tình yêu như thế.

Có lẽ từng có một người cũng đã yêu hần như thế nhưng hần đã đem nó phong ấn tận sâu trong kí ức của mình.

Hần sinh ra đã không có cha, mẫu thân một mình nuôi dưỡng hần. Như bao đứa trẻ khác, hần thêm khát tình cha yêu thương. Hần hỏi mẫu thân rằng phụ thân hần là ai, người tại sao không sống cùng mẫu tử hần. Mẫu thân hần trả lời: "Phụ thân của con là thần Tiên ở trên Thiên giới, người đang phải làm việc lớn không thể bên con được. Nhưng một ngày nào đó người sẽ đến tìm chúng ta, gia đình chúng ta sẽ được đoàn tụ."

Hần rất tin tưởng lời mẫu thân nói, tin tưởng rằng mình có một người cha là Tiên, luôn ở trên cao dõi theo mẫu tử mình.

Mẹ con hần vốn không phải là người bản xứ. Mẹ hần đến trần này lúc bụng mang dạ chửa, được một vị lão gia tốt bụng cứu mang, nhưng bị phu nhân nhà đó ghen tuông liền phải dời đi. Hai mẹ con sống trong một ngôi nhà cũ nát, người mẹ vất vả xoay sở đủ mọi cách để nuôi con nhỏ. Một người phụ nữ ngoại lai, không chồng nuôi một đứa bé, cuộc sống của bọn họ khó khăn biết nhường nào.

Trong hồi ức của hần, mẹ hần là một người mẹ hiền từ. Bà rất yêu thương hần, tần tảo lam lũ nuôi hần. Nhưng người phụ nữ khốn khổ ấy cuối cùng cũng qua đời vì bệnh tật, bỏ rơi hần một mình trên đời. Đã ngàn năm trôi qua, những kí ức chôn sâu về người mẹ của hần lại trở dậy.

O0o

Một người đàn bà ốm yếu, khuôn mặt hốc hác héo hon, nằm trên chiếc giường mộc xộc xệch trong một gian nhà tồi tàn. Trước giường một đứa bé tầm tám tuổi, trông rất tuấn tú đang mèu máo khóc: "Mẫu thân người không được chết, người không được rời bỏ con".

Mẹ hần thều thào nói: "Phong nhi ngoan đừng khóc. Mẫu sẽ đi gặp phụ thân con. Con hãy sống thật tốt, hai chúng ta sẽ luôn dõi theo con."

Bà lấy từ dưới gối ra một chiếc hộp gỗ, bên trong có một ít món trang sức nhỏ. Bà nói: "Con hãy giữ lấy những thứ này, nó sẽ giúp con sống tốt."

Đứa bé nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn mẹ: "Mẫu thân người sao không bán nó để cầu đại phú?"

Bà nói: "Đây là những gì phụ thân con tặng, ta sợ ngày nào đó người trở lại sẽ không nhận ra ta nữa, nên giữ lại nó. Bây giờ ta sắp đi gặp phụ thân con rồi, con hãy bán nó để sống."

Đứa bé gạt tay bà, chiếc hộp gỗ rơi xuống, vài món đồ văng ra, hần gào lên: "Mẹ nói dối, cha con không phải là Tiên nhân, cha thực ra đã chết rồi. Người cũng sắp chết rồi, không có Tiên nào hết. U hu oa.."

Người đàn bà tội nghiệp ấy bỗng dung cứng người, nước mắt bà tuôn ra, giọng thê lương: "Mẹ không nói dối. Cha con thực sự là Tiên nhân. Người chắc chắn ở Tiên giới."

Vân Phong khóc rống lên: "Con không tin, nếu phụ thân là Tiên sao lại bỏ rơi mẹ con mình. Tất cả đều là dối trá. Bọn Tiểu Ngũ, A Lục đánh con vì con nói phụ thân là Tiên. Bọn chúng nói mẫu thân là kẻ lừa gạt, còn phỉ báng mẫu thân."

Mỗi lần đánh không lại bọn chúng, con đều cầu nguyện phụ thân trên trời sẽ xuất hiện. Nhưng, hu hu tất cả đều dối trá. "Nó quỳ gối xuống, nước mắt rơi lã chã."

Hần không có cha, nhà nghèo có hai mẹ con, nên thường xuyên bị bọn trẻ trong xóm bắt nạt. Bọn chúng đánh hần, nói hần đồ con hoang còn mẹ hần là yêu nữ lừa gạt chồng người khác. Bọn trẻ con như thế, cũng là do người lớn của chúng mà ra, miệng lưỡi nhân gian thù ghét ác độc. Hần tức giận đánh trả, hần nói phụ thân hần là Tiên nhân trên trời, sẽ trừng phạt bọn chúng.

Hần thường trở về nhà với khuôn mặt bầm tím, bộ quần áo rách vá đi vá lại càng thêm tồi tệ. Nhưng hần không bao giờ khóc, hần cũng không nói cho mẹ hần những việc đã xảy ra. Mẹ hần chỉ nghĩ là hần đùa nghịch với đám trẻ mà thôi, bà cảm thấy vui vì con mình có bạn, nhưng bà dặn hần lần sau phải cẩn thận. Bà xoa đầu những chỗ hần bị thâm tím, rồi đem sửa lại y phục cho hần. Hần hỏi có thật phụ thân hần là Tiên không, mẹ hần luôn gạt đầu xác nhận.

Người phụ nữ ấy bị thương khôn xiết, bà không ngờ những lời mình nói khiến cho đứa bé chịu nhiều tủ nhục đến vậy. Mỗi lần nó đi chơi trở về mình mẩy

bầm tím, bà không nghĩ rằng nó bị bọn trẻ bắt nạt. Lòng bà quặn đau như đứt từng khúc ruột, nước mắt tuôn ra thành hàng.

Bà muốn đưa tay giữ lấy nó, nhưng nó vung ra. Nó gục đầu xuống sàn đất, ôm mặt khóc rung rức.

Trên mặt người mẹ hiện lên vẻ đau khổ khôn xiết, bà nghẹn ngào:" Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi con. "

Đứa bé khóc nức nở:

" Đã muộn rồi. Con không muốn nghe nữa! "

" Mẹ.. mẹ ơi.. "Khi nó ngẩng đầu lên, mẹ nó đã không còn hơi thở nữa rồi. Bà vô lực buông bàn tay gầy yếu của mình xuống, đôi mắt bi thương không khép lại, giọt nước mắt của bà rơi lên tay nó. A a a a! Tiếng gào thét xé rách tâm can vang dội khắp không gian.

* * *

Vân Phong chôn cất mẹ mình cùng di vật của bà. Hắn để bà được bên những kỉ vật bà trân quý nhất. Rồi hắn lững thững bước đi, hắn không muốn ở lại nơi này nữa, nơi đây chỉ để lại cho hắn những hồi ức đau buồn. Vân Phong đã chôn trái tim của mình cùng với cái chết của người mẹ.

Sư phụ tìm thấy hắn khi hắn bị đói là vì thiếu ăn, trên người đầy thương tích do bị đánh đập. Người đã cứu mạng thằng bé, truyền cho hắn phương pháp tu hành. Tư chất của hắn tu luyện cực kì nhanh, khiến cho thế hệ cùng thời phải kinh sợ. Một đường tu luyện đạt tới đỉnh phong nhân gian giới. Lão sư muốn hắn kế tục đạo thống của người, nhưng Vân Phong từ chối. Hắn quyết tâm phi thăng Tiên giới trở thành Tiên. Trong lòng hắn có một chấp nhất không nguôi, dứt áo không luyến tiếc phạm trần, vũ hóa phi thăng.

Lên Tiên giới trở thành Tiên, hắn đã làm được điều mà mẹ hắn ao ước. Nhưng hắn cũng nhận ra sự thật, cha hắn không phải là Tiên nhân nào cả: Không một Tiên nhân nào có thể có con với người phạm, lời nói của mẹ hắn là dối trá!

Hắn hận, tại sao trước lúc chết bà vẫn nói dối hắn, tại sao lại lấy một điều không thể nào là hiện thực để lừa hắn. Hắn gào khóc, uất hận, bi ai thống thiết. Hắn hận, nhưng là hận chính mình, hắn hận dù là lời nói dối có sao, tại sao hắn không để mẹ hắn ra đi thanh thản, tại sao hắn lại để người mẹ tội nghiệp của mình phải day dứt đến chết.

Sâu tận đáy lòng bà ấy cũng chỉ muốn hắn không cảm thấy mặc cảm tự ti về thân phận của mình thôi. Hắn chấp nhất muốn chứng minh lời nói của bà là sự thật bằng cách tự thân tu thành Tiên. Nhưng dù đã làm được điều này, trong lòng của hắn vẫn không có được sự thanh thản. Nếu lời mẹ hắn không phải là nói dối, có lẽ hắn sẽ cảm thấy ít dằn vặt hơn.

Nước mắt Vân Phong chảy xuống. Dòng cảm xúc đã chôn sâu trong lòng tái hiện lại. Hắn thầm nhủ không được để người yêu thương hắn phải đau lòng vì mình. Một kẻ như hắn không xứng nhận bất cứ sự hy sinh nào nữa.

Hắn nói:" Từ Vân, xin muội đừng vì huynh mà đau lòng. Muội thương tâm một thì lòng huynh càng đau đớn gấp mười. Muội càng không được vì lo cho huynh mà chấp nhận hy sinh hạnh phúc bản thân, nó sẽ khiến huynh phải ân hận suốt đời.

Huynh hứa sẽ cố hết sức mình, nếu nguy hiểm huynh sẽ rút lui. Dù cho sư bá không chấp nhận hôn sự này. Thì huynh sẽ đưa muội cùng vào Tinh Không, chúng ta sẽ đi tìm sư phụ. "

Lời nói vừa rồi làm Từ Vân vui mừng biết bao nhiêu. Thấy sư huynh lúc này nước mắt lăn dài, nàng cảm nhận được tình cảm chân thật đậm sâu trong đó.

Đưa tay lên gạt những giọt nước mắt của hắn, nàng cười nói:" Muội hạnh phúc lắm, chỉ cần ở bên huynh là muội sẽ luôn hạnh phúc. Nhưng đại sư huynh ngốc, sao người cũng khóc vậy. "

Vân Phong lúc này mới nghĩ đến mình xúc động quá không kiềm chế được rơi nước mắt. Vội vàng đem tâm thần ổn định lại. Nước mắt cũng hóa thành điểm linh khí hư vô.

Từ Vân hiểu được chân tình của sư huynh dành cho mình nên hết sức hạnh phúc. Lâm Vân Phong một bộ luồng cuống làm nàng bật cười. Khóc thì khóc chứ có sao đâu phải xấu hổ. Nam tử cũng là người mà.

Vừa lúc Vân Phong cũng đã ổn định lại tâm tình, hai người đôi mắt nhìn nhau, một cảm giác khó xử ngại ngùng không biết nói gì.

Từ Vân e thẹn nói:" Phong ca, huynh nhắm mắt được không? "

Lâm Vân Phong theo lời nàng nhắm mắt, nhưng tim hắn thì đập rộn ràng. Nàng sắp trao hắn nộ hôn sao. Lần trước, nộ hôn ấy đến và đi quá bất ngờ, làm hắn chưa kịp cảm nhận được. Thế nên lần này hắn có phản hồi hộp mong chờ. Đôi môi của hắn cũng nhẹ run run.

Từ Vân khẽ nhón chân, miệng nàng gần sát với mặt Vân Phong khiến hắn có thể cảm nhận được hơi thở thơm tho của nàng. Rồi nàng vòng tay ra sau đầu hắn, nhẹ nhàng đeo vào cổ một sợi dây chuyền.

Vân Phong mở mắt ra. Trên cổ hắn lúc này có một sợi dây chuyền màu lục, mặt dây chuyền là một viên đá nhỏ bằng đầu ngón tay màu tím trong suốt, tỏa ra từ quang nhàn nhạt. Hắn nâng mặt dây chuyền, ngạc nhiên nói:" Đây không phải là vật mà muội yêu thích nhất sao. Muội luôn mang nó bên mình mà, sao lại tặng ta. "

Từ Vân ôn nhu nói: "Sợi dây này là di vật của mẹ muội. Phụ thân nói nó là một món kì bảo có thể hộ thể chủ nhân. Lần này huynh đi hung hiểm vạn phần, có vật này thì muội an tâm hơn."

Thấy Vân Phong còn chút chần chừ, nàng ngọt ngào mỉm cười: "Sợi dây chuyền này là vật muội yêu nhất. Còn huynh là người muội yêu nhất. Huynh nhất định phải trở về với muội nhé."

Hắn trân trọng nắm lấy sợi dây, không từ chối nữa. Hai người nhìn nhau, mắt vạn nhu tình. Vân Phong đưa tay kéo người Từ Vân lại, trao cho nàng một nụ hôn nồng ấm. Hai người trong làn gió nhẹ tóc mai tung bay, say đắm chìm trong cảm giác yêu đương ngọt ngào.

Tóc mai theo gió tung bay

Nụ hôn nồng cháy thay lời biệt ly.

Lòng trung muôn vạn sầu bi

Tương lai phía trước chắc gì gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Lửa Vô Tướng ngộ đạo Bất Diệt, trong cạm bẫy tử vong kẻ cổ

Vân Phong chia tay Từ Vân đến ngày thứ ba mới tới Hỗn Thiên Vực. Một đường không nhanh không chậm, đem chân khí điều hòa tốt nhất trước khi tiến vào cấm địa.

Cấm địa trong Tiên giới là những khu vực đặc thù tồn tại từ thuở xa xưa. Bên trong cấm địa môi trường hết sức khắc nghiệt, tồn tại nhiều uy hiếp đến con người. Cấm địa cũng có nhiều mức độ, có nơi chỉ uy hiếp với phổ thông Tiên gia, cũng có nơi dù Tiên nhân cường đại cũng phải bỏ mình.

Hỗn Thiên Vực là một trong những cấm địa nổi tiếng nguy hiểm đối với đại bộ phận Tiên nhân. Tiên nhân dưới Kim Tiên cảnh tuyệt không dám xâm nhập vào.

Vân Phong xông pha cấm địa không ít, đối với Hỗn Thiên cũng có hiểu biết sâu sắc. Hắn thừa khả năng để tránh những hiểm nguy dọc đường, đến được đích muốn tới: Tịch Tẫn Hỏa Sơn.

Ngon hỏa sơn cao năm nghìn trượng nguy nga hùng vĩ. Nhìn từ xa, một tòa núi lớn màu bạc đâm thẳng giữa trời, miệng núi tỏa ra nghi ngút khói trắng, đó là linh khí bị thiêu đốt hóa thành.

Núi lửa Tịch Tẫn chính là tuyệt địa trong cấm địa. Dòng linh khí bị thiêu đốt sinh ra biến dị, tại không trung phụ cận liền không thể phi hành.

Vân Phong hạ thân xuống chân núi, rồi dùng sức mạnh thân thể leo lên. Năm ngàn trượng cao trong một thoáng đã tới nơi. Đứng trên miệng núi không lồ, phía sau lưng là vách đá dốc đứng, phía trước là lòng núi sâu hun hút. Tận cuối tầm mắt là một mảnh nham tương màu bạc đang sôi trào. Vân Phong cũng không dừng lại lâu, một đường hạ xuống lòng núi.

Càng đi xuống nhiệt độ càng cao, nhiệt do Tiên khí thiêu đốt, linh thạch nóng chảy phải lên đến hàng vạn độ. Ngon lửa màu bạc yêu dị cháy trên dòng nham tương kia, so với bề mặt hằng tinh còn nóng hơn rất nhiều. Nhưng ngọn lửa này cũng không làm phiền Vân Phong được. Tiên y của hắn pháp phối, cũng không vì nhiệt độ mà hư hỏng.

Cuối cùng Vân Phong cũng đến trên bề mặt dung nham. Nhưng hắn không có dấu hiệu dừng lại. Trong người tiên lực vận chuyển, tạo nên một hộ thể chân khí hình trướng màu vàng. Cả người lao vào trong biển lửa nóng bỏng.

Hắn ở trong không gian hình trướng lớn một trượng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp nham tương, xung quanh lửa lớn không ngừng rực cháy.

Càng xuống sâu màu sắc ngọn lửa biến đổi dần. Từ màu bạc, rồi thành màu lam nhạt, đến lam thẫm. Vân Phong lầm bầm: "Bạch Ngân Thiên Hòa, Lam Tùy Thiên Hóa, vậy sắp tới sẽ là Từ Tịch Kiếp hỏa rồi."

Đang trong lúc này, đột nhiên hỏa nham rung động. Một đầu sinh vật trườn trong lam hỏa xuất hiện tấn công phòng hộ tráo của Vân Phong. Hắn không lấy làm ngạc nhiên, sinh vật này chính là Hỏa Linh, hay chính là linh hồn của lửa. Những nơi thiên địa nguyên khí cực thịnh đủ khiến những vật vô tri cũng bị cải biến, sinh ra linh thức, trải qua trăm vạn năm liền biến thành những linh thần hùng mạnh. Hỏa linh có thể coi như là một dạng ngọn lửa tạo thành sinh mệnh.

Vân Phong ước lượng, hỏa linh này có thực lực cỡ Kim Tiên Hậu kì, mặc dù linh trí không cao, nhưng tồn tại trong hỏa sơn nó có thể phát huy ra thực

lực gấp hàng chục lần.

Móng vuốt khổng lồ của nó đem kim sắc quang trảo (trảo có nghĩa là lớp màng, đây là tên một loại kỹ năng) chụp lấy, tuy nhiên nó không thể xé rách được, liền đem dây Vân Phong đi một quãng xa.

Vân Phong không vội công kích, một mực giữ thế phòng ngự. Hỏa linh thân thể khổng lồ di chuyển trong dung nham cứ như đi trong nước vậy. Đại bộ phận của nó còn hoàn toàn chưa hiển lộ. Dung nham cũng vì sự chuyển động của hung vật mà chuyển thành từng dòng, có lúc gồ lên có lúc lõm xuống.

Một cái đầu cực lớn xuất hiện, miệng há rộng đầy răng lởm chởm. Cái đầu giống của một loài bò sát, nhưng phải to bằng một căn phòng, muốn đem phòng hộ của Vân Phong cắn nát.

Vân Phong vừa thấy hỏa linh xuất đầu, thân thể động tác mau chóng, một đạo pháp quyết đánh ra liền hóa thành một mũi thương bao phủ đạo văn, nếu nhìn kỹ thì rõ ràng là một cây long thương, mắt rồng còn chớp động như sinh vật sống. Chớp mắt long thương phá không bay đi, xuyên qua cả hộ trảo hướng tới miệng hung thú đâm tới.

Hỏa linh kia run sợ, nó cảm giác được nguy hiểm đang tới, muốn né tránh nhưng không kịp. Cây trường thương xuyên qua đầu hỏa linh. Khiến nó đau đớn vùng vẫy, bốn phía hỏa nham chấn động mãnh liệt như vừa bị nổ bom.

Hung thú kia liền chìm vào trong dung nham mất dạng. Vân Phong cũng không muốn giết nó. Hỏa linh có linh trí, đòn vừa rồi đem nó giáo huấn không nhỏ, lần sau liền không dám tới nữa. Mặt khác giết nó cũng tốn một ít khí lực, nhưng để nó lại còn có thể hữu dụng.

Trong nham hồ này không phải chỉ có một đầu hỏa linh, nhưng Vân Phong tỏa ra khí tức cường đại liền đem những con muốn rục rịch đề xuống.

Đi sâu vào lòng hỏa sơn mấy vạn trượng cuối cùng Vân Phong cũng đến được nơi cần đến – một không gian rộng lớn cực kì, xung quanh không còn có nham tương nữa. Ngẩng mặt lên liền có thể nhìn thấy từng dòng dung nham cuộn cuộn trên đầu.

Không gian tận cùng phía dưới là một mảng sâu thăm tối. Nói đúng hơn là một mảnh hắc hỏa, ngọn lửa màu đen thiêu đốt hết thảy ánh sáng khiến cho Vân Phong không thể nhìn ra chút gì.

Hít một hơi lấy bình tĩnh, "Huyền Hư Pháp Hỏa", ngọn lửa hạch tâm các ngôi sao có thể thiêu đốt hết thảy vật chất chất.

Dù là Vân Phong cường đại nhưng nếu bị hắc hỏa thiêu đốt thì chẳng mấy chốc tro bụi cũng không còn. Cũng may là đề tu thành Bất Diệt Kim thân không cần ngọn lửa ấy, nếu không hẳn đã quay đầu trở ra.

Nơi này, không gian rộng lớn tưởng như trống trải này, chính là vô tận Vô Tướng Pháp hỏa. Ném ra ngoài một mảnh Kim khí tài liệu, lập tức hóa thành điểm điểm hư vô. Ngọn lửa ở đây vô hình, thiêu đốt vạn vật trở thành những đơn vị cấu thành nhỏ nhất. Vân Phong tại đây tiến hành tu luyện của mình.

000

Bên trong Vô Tướng Pháp hỏa, màng phòng hộ hình trứng của Lâm Vân Phong không ngừng bị thiêu đốt. Tiên lực tiêu hao mỗi lúc đều rất lớn, nhưng vòng hộ trảo không mất thì người ở trong không bị ảnh hưởng gì. Tu luyện ở tầng này không có sinh linh cường đại nào hết, trừ việc phải đề phòng hắc hỏa ở dưới bắn lên thì cũng không phải quá nguy hiểm. Vân Phong thầm nghĩ, hẳn là các vị tiền bối ngã xuống ở đây vì lúc tu luyện không chuyên tâm mà bị trúng Huyền Hư hỏa, chỉ cần hẩn chú ý một chút thì sẽ không việc gì, hơn nữa nếu thấy không ổn thì tùy lúc có thể trở ra. Tuy nhiên hẩn đến đây đề tu luyện chứ không phải du ngoạn, nếu cứ duy trì phòng hộ trảo thì chỉ tốn thời gian và lực lượng vô ích. Hẩn phải để thân thể tiếp xúc với Vô Tướng hỏa.

Vân Phong đem hấp thu vào trong màng phòng hộ một lượng nhỏ Vô Tướng hỏa. Ngọn lửa chớp mắt lao tới vật duy nhất bên trong không gian này. Tiên y của hẩn chớp sáng nổ đom đóp, từng mảng đạo văn trên áo lóe lên va chạm với pháp hỏa đem nó triệt tiêu.

"Vẫn phải coi bỏ Tiên phục để thân trần tiếp xúc a!" Vân Phong thu áo lại trước, đem ngọn lửa dẫn tới mu bàn tay. Một cảm giác tan chảy truyền đến, tựa như có ti ti kim châm vào từng thụ cảm của hẩn. Lâm Vân Phong nhăn mặt, mới chỉ tiếp xúc một tạo mà đã đau đớn đến vậy, nếu để toàn thân trong lửa thì không biết sẽ thế nào. Không khỏi khâm phục các vị tiền bối có thể dùng cách này để tu luyện, chỉ riêng việc chịu thiêu đốt đã là một việc rất đáng kính nể rồi.

Cũng lâu lắm rồi hẩn mới chịu cảm giác như thế này, từ khi tu luyện có thành tựu, thân thể không còn cảm thấy đau đớn nữa. Đến cảnh giới của hẩn, dù có đao đâm ngàn nhát, búa đập tan xương cũng chẳng nhằm nhò gì, bọn hẩn cơ bản đều miễn nhiễm với sát thương vật lý. Ấy vậy mà Vô Tướng hỏa có thể trực tiếp làm bốc hơi Tiên lực, phân giải từng tế bào đã thuộc về đẳng cấp của Đạo rồi.

Vân Phong đem quần áo trên người thu lại hết, sau đó lại dẫn một lượng lớn Vô Tướng hỏa vào trong. Con đau khủng khiếp từ toàn thân ập đến khiến đầu óc hẩn mụ mẫm. Thoáng chốc trong đầu nghĩ đến cảnh gà nướng, mắt liếc xuống hạ thân Vân Phong không khỏi thán than một tiếng, bất quá hẩn nhanh chóng thu hồi tạp niệm, ngồi xuống xếp bằng tu luyện.

Hẩn theo đạo quyết của Tiên Kinh vận chuyển Tiên lực trong người thành vòng tuần hoàn. Tiên lực đi đến đâu liền đem phần cơ thể bị bỏng chữa lành đến đó. Đạo văn thần bí li ti ẩn hiện trên từng tác da thịt ngăn cản Pháp hỏa thiêu đốt trước khi bị triệt tiêu mất. Tuy nhiên vòng luân chuyển Tiên lực mới thì chúng lại xuất hiện. Cứ như thế tạo thành một vòng tuần hoàn, cháy bỏng hồi phục, đạo văn hiện rồi diệt. Nói có vẻ lâu nhưng trong một tích tắc xảy ra cả trăm ngàn lần như vậy.

Bất chấp áp lực thiêu đốt thân thể, Vân Phong đem tâm tư vào tu luyện, không ngừng diễn giải các vấn đề về Đạo, biến chúng thành của mình. Đạo, nói đơn giản là cách vận hành của mỗi sự vật, hiện tượng, khái niệm trong thế giới này. Kể cả Tồn Tại hay Không Tồn tại đều có Đạo, Hỏa là Đạo, Nhiệt là

Đạo, Sinh, Tử cũng là Đạo. Có vô vàn đạo nhưng người ta chỉ cần quan tâm những cái cần cho tu luyện mà thôi.

Ngộ đạo là việc lý giải các Đạo từ đó nắm bắt, điều khiển, biến chúng thành thần thông cải biến thiên địa tạo hóa. Bản thân con người cũng có vô số Đạo, lý giải được chúng là từng bước hoàn thiện mình, đạt tới cảnh giới chân mỹ. Tuy nhiên Đạo thâm sâu, vô bến bờ, lý giải chúng phải từng chút một, đi từ dễ đến khó. Không những thế, việc ngộ đạo còn phải tự thân, thầy có thể chỉ điểm ngời, nhưng nếu người không thể nắm được bản chất, không hiểu được tại sao nó lại như vậy, thì người cũng không có được Đạo. Tỷ như ta biết mỗi một sự vật dù không lớn hay nhỏ bé đều được tạo từ các hạt, nhưng tại sao các hạt này lại liên kết với nhau tạo thành một chỉnh thể bằng lực hút của hạt mà không phải là lực khác, đó là Đạo. Đun sôi nước bay hơi, tại sao nhiệt độ tăng lên thì liên kết giữa các hạt giảm, mà không phải tăng, đó là Đạo. Có những Đạo đơn giản dễ lĩnh ngộ, nhưng có những đạo thâm ảo khôn cùng, dù Tiên nhân trường sinh bất tử vẫn không tham ngộ ra.

Người tu luyện nhìn nhận đạo vô hình bằng con mắt hữu hình, truy ngược từ trạng thái riêng nhất đến bao quát nhất. Chẳng hạn ta thấy lửa cháy thuộc về Hỏa đạo, mà Hỏa thuộc về Ngũ Hành, Ngũ Hành lại trong đại Đạo về Lực. Càng truy ngược phía trên thì càng khó, thậm chí nhiều đạo chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại mà không thể nhận biết hay lý giải được.

Về việc ngộ Đạo, thì Đạo càng bao quát thì càng phải lý giải sao cho thật đơn giản, đạo càng cụ thể thì càng phải lý giải sao cho thật chi tiết. Đôi khi để hiểu được một đạo lại cần phải tìm hiểu thông qua các đạo khác. Ví dụ như muốn biết thế nào là Trường Sinh, ta cần phải hiểu về Sinh, Tử, hiểu về Thời Gian, Vận Động.

Lúc này Vân Phong cũng đang tập trung tìm hiểu đại đạo của mình. Hắn muốn có Bất Diệt Kim Thể buộc phải lĩnh ngộ thế nào là Bất Diệt. Câu hỏi lớn không ngừng suy diễn, lý giải trong đầu hắn, nhưng mông lung không biết được bến bờ.

Bất Diệt, là cứng rắn không thể bị phá hủy, hay là bền bỉ không thể chấm dứt, mỗi cái đều có đạo lý riêng của nó. Cùng một loại hạt như nhau, nhưng cách sắp xếp và liên kết của chúng lại cho những tính chất khác nhau, tựa như kim cương và than, một cái siêu cứng một còn cái kia thì ngược lại. Nhưng trên thế giới này có vật chất gì cứng rắn không thể phá hủy? Tiên kim đỉnh cao, nguyên liệu cực phẩm cứng đến mấy người ta cũng có thể đem làm binh khí. Tiên khí, thần binh cường đại cũng có thể bị phá vỡ. Thậm chí sao trời hay cả một phương thế giới cũng có lúc bị hủy diệt thì Bất Diệt thực sự là gì? Hắn Bất Diệt chỉ mang ý nghĩa tương đối, khi chưa gặp phải một lực lượng mạnh mẽ mà thôi. Dưới sức mạnh tuyệt đối không có gì có thể tồn tại mãi mãi được. Vậy đạo Hủy Diệt còn cao hơn Bất Diệt.

Bất Diệt Thể của Chí Tiên, người cùng cảnh giới không thể phá hủy được, đồng nghĩa với việc Chí Tiên rất khó bị giết chết. Đạt tới cảnh giới của họ, công kích đều mang theo Đạo. Bất Diệt Thể muốn chịu được thì cũng là một Đạo. Lửa Vô Tướng cũng đạt tới sát thương của Đạo, do đó tu luyện trong đó không phải là là một ý tưởng tồi để tìm hiểu về Bất Diệt thể.

Lâm Vân Phong trong lòng hóa sơn tịch mạch tu luyện một tháng, tựa như phôi sắt trong lò lửa hồng. Dần dần một chút cảm ngộ hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn có lý giải sâu hơn về Bất Diệt.

Thân thể của Vân Phong đạo vẫn liên tục lưu chuyển, tổ hợp với nhau đem máu thịt sinh sôi không ngừng, những phần thân thể mới được phủ bởi đạo vẫn có khả năng đối kháng với Vô Tướng hỏa không lập tức bị bỏng cháy, sinh mệnh lực của hắn vốn âm thầm dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Vô Tướng hỏa vốn vô hình vô dạng, sở dĩ có thể phân biệt được là bởi nó thiêu đốt mọi vật bên trong, khiến cho các vật này bị cháy trước khi hư hóa. Lúc này bốn phía quanh thân Vân Phong Vô Tướng hỏa tập trung mạnh mẽ, thân thể của hắn có dấu hiệu hồi phục lập tức bị hủy diệt nhanh chóng, từng mảng xương thịt bị thiêu đốt lại tàn. Vân Phong mất nhắm nghiền đột nhiên mở lớn, thần mạng trong mắt bắn ra cả trượng hóa thành thực thể, xuyên chiếu màn linh khí bị thiêu đốt trước mặt. Người đang xếp bằng đột nhiên đứng dậy, trên người phủ lớp Tiên y, hộ thể chân khí cũng nhanh chóng bao trùm thân thể. Linh lực trong người trào dâng, đem mọi vết thương hồi phục lại tình trạng ban đầu.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, thần tình chứa đầy vẻ nghiêm trọng, quát lớn: "Kẻ nào giờ trò mau ra đây!"

Không gian rộng lớn không lời đáp lại, nhưng pháp hỏa vẫn điên cuồng hướng tới Vân Phong mà thiêu đốt, lưới phòng hộ của hắn không ngừng bị xói mòn, linh khí bốc hơi nhanh chóng.

Vân Phong vận chuyển công pháp đến cực hạn, đem pháp lực gia trì cho đôi mắt, nhãn đồng hiện lên một đạo đồ sáng chói đem rọi đến từng tấc không gian. Thân thể hắn hóa thành hào quang lao lên một phương vị trên đỉnh đầu, nắm đấm được gia trì pháp lực "uỳnh" một tiếng đánh vào không gian.

Khoảng không vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện một bức tường khổng lồ trong vô hình, tại vị trí vừa bị đánh xuất hiện trăm ngàn vết nứt như kính vỡ. Tay Vân Phong lại dùng lực tại điểm đó không ngừng đánh xuống. Mắt thấy có thể đem bình chương vô hình này đập tan thì không gian truyền ra tiếng nói: "Không hổ danh là Đại đệ tử của Tiên Đạo Tông. Trong Vô Tướng Pháp hỏa thiêu đốt tháng trời không suy yếu mà còn mạnh mẽ phá được Phong Tiên Cầm của bọn ta."

Trong không gian lần lượt xuất hiện các bóng người phủ trong hào quang màu xanh lục, không nhìn rõ là những kẻ nào. Giọng nói vừa nảy từ một trong số chúng phát ra.

Vân Phong trầm giọng quát: "Các ngươi biết ta là ai mà còn dám dùng thủ đoạn này, thật gan to bằng trời."

Một giọng nói khác vang lên: "Lâm Vân Phong, chết đến nơi còn dùng giọng điệu trưởng giả uy hiếp bọn ta sao! Ngươi quen sống trên cao đến mê muội rồi à?"

Vân Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Bằng vào các ngươi và cái trận pháp còn con này muốn giết ta sao? Khôi hài, còn ở đó làm trò giấu đầu hở đuôi. Để ta xem các ngươi là kẻ nào?"

Khí thể trong người Vân Phong đột ngột tăng mạnh, nắm đấm nắm chặt tỏa sáng như hàng tinh đột ngột mở ra, nắm ngón tay ấn lên Phong Tiên Cẩm đại trận, từng trận đạo văn liên tục bị ma diệt, tại nơi bàn tay áp xuống liền thủng một lỗ sau đó như băng tan lan rộng ra.

Bọn người kia sớm có đề phòng, lúc Vân Phong có động tác thì chúng cũng có hành động. Mỗi người nắm một phương vị trong đại trận không ngừng bổ xung linh lực, đánh ra từng trận đạo văn gia trì vào cấm trận. Vết rách kia nhanh chóng được bịt kín, đồng thời Vô Tướng hỏa không ngừng tập trung đem Vân Phong bủa vây.

Phong Tiên Cẩm là một đại trận vây khốn cường đại, đồng thời có thể dùng nó để luyện hóa kẻ địch bên trong đến chết. Trong lòng hỏa sơn, sức lửa tập trung mạnh mẽ càng làm uy lực của đại trận mạnh lên bội lần, những kẻ kia lợi dụng nó để giết Vân Phong mà không để lại dấu tích.

Lại nói, trong không gian này, vô tướng hỏa có khả năng thiêu đốt vạn vật, đối với linh thức và giác quan cũng bị hạn chế, Vân Phong không ngờ kẻ địch âm thầm bố trí quanh mình một tòa Tiên cấm như thế. Phong Tiên cấm vốn không khó để bố trí nhưng khả năng để nó bao vây hẳn không hay không biết cũng rất là khó. Vân Phong trong lòng suy nghĩ cực nhanh. Bên ngoài kia còn có một tầng hỏa linh hùng mạnh, ngoại nhân xâm nhập sẽ kinh động đến chúng, mặt khác nhiều người như vậy tiến vào không gian này còn bố trí quanh mình một phong ấn trận càng làm cho hắn không chấp nhận được. Chỉ có một lí do mà hắn có thể nghĩ ra hợp lí.

"Các người sớm như vậy đã ẩn thân ở đây bố trí đại trận vây khốn ta? Việc ta đi tu luyện trong này chỉ có vài người biết được. Xem ra là các người sớm đã giờ trò ở cấm địa này rồi."

"Vân phong người vẫn nghĩ có thể luyện thành Bất Diệt Kim thân từ Vô Tướng hỏa sao? Thật là ngu ngốc quá." Kẻ địch thần bí chế giễu.

Vân Phong nín thở lại, cảm giác của hắn không ổn chút nào. Nghĩ lại khi bước vào vô tướng hỏa không gian, hắn cảm thấy quá là đơn giản, uy hiếp lực của nó không thể nào liệt vào Tuyệt đại cấm địa mà Tiên Tam cường giả vẫn lạc được.

Vô Tướng hỏa là vật chết, uy lực của nó cũng không lớn đến mức có thể lập tức hủy diệt những Tiên giả gần bước Chí Tôn, bọn họ hoàn toàn có thể rời đi nếu thấy không chịu nổi. Vậy thì hoặc là lúc mới bước vào, ngọn lửa đã không bộc lộ ra uy lực thực sự khiến Vân Phong chủ quan hoặc là tồn tại một điều gì đó có khả năng vây khốn Tiên giả ở đây đến chết. Câu trả lời hợp lí hắn đã nghĩ ra nhưng âm thầm hít sâu một hơi, kẻ nào có lá gan tày trời giờ trò sau chuyện này.

Hỏa lực thiêu đốt mạnh gấp chục lần lúc trước, liền khiến linh lực của hắn tiêu hao nhanh gấp bội. Phong Tiên cấm mạnh mẽ, Vân Phong không thể đánh vỡ được nó.

"Ha ha, đại trận này đã vây khốn không ít Nguyên Tiên đại thành. Người hãy ngoan ngoãn mà chịu chết đi."

Vân Phong ánh mắt âm trầm, quả nhiên đại trận này có thể vây khốn được cao thủ Nguyên Tiên đại thành a!

" "

Tiên Kinh Đạo pháp của Vân Phong được thúc đẩy cực hạn. Đằng sau lưng liền xuất hiện ra một vòng tròn kim sắc khổng lồ. Bên trên vòng có vô số đạo văn tạo thành những vòng xoáy không ngừng phun ra nuốt vào linh lực cường đại, tỏa ra hơi thở đại đạo cường đại.

"Đạo sinh pháp tướng! "Có tiếng kinh hô vang lên, chúng nhân trong màn sáng cực độ hoảng sợ và kinh ngạc. Kèm theo đó là tiếng thúc giục:" Mau gia trì đại trận tiêu diệt kẻ này. Không thể để cho hắn sống được, nếu không Tiên giới sẽ có thêm một Vô thượng Tiên Tôn nữa. "

Vân Phong nghe lời đám người kia nói thì cười khẩy, hiển nhiên là hắn đã có chuẩn bị. Khí tức toàn thân lúc này thâm sâu vô cùng, ẩn chứa sức mạnh đại đạo vô thượng tràn ngập. Đạo sinh pháp tướng, hay đại đạo hóa hình, chính là cảnh giới đem đại đạo tự nhiên linh ngộ đến cực cao, đã bước đầu tiếp cận được chân ý của đại đạo. Tu luyện đến cảnh giới này đã coi như đặt một bước chân vào cảnh giới Chí Tiên rồi, gọi là nửa bước Tiên Tôn cũng không sai.

Đừng nói chỉ là mới bước một chân vào cảnh giới Chí Tiên thôi, nhưng đẳng cấp đã so với Nguyên tiên đại thành mạnh hơn rất nhiều, linh ngộ được Đạo làm cho sức mạnh công kích của hắn đã tiếp cận Chí Tiên, uy lực một kích đánh ra liền mạnh mẽ gấp mấy lần. Phong Tiên Cẩm không chịu nổi công kích này liền bị phá hủy một mảnh, Vân Phong tức tốc thoát ra.

Bọn người kia không ngờ Vân Phong bộc phát sức lực kinh khủng đến vậy, khi đại trận bị hủy liền một vài nhân ảnh lộ ra. Cũng không phải bọn hắn sơ suất bố trí Đại trận yếu kém, ngược lại Phong Tiên cấm hoàn toàn phù hợp với mục đích của bọn hắn nói. Đại trận cấp cao hơn Phong Tiên cấm cần nhiều nhân lực hơn, nhân lực cũng mạnh mẽ hơn. Điều này đòi hỏi một lượng lớn Tiên nhân được xuất ra, dù là thế lực nào cũng thấy không ổn.

Mặt khác như bọn hắn nói, bố trí trận pháp hãm hại người đến đây tu luyện, những Tiên nhân bị Tiên Tam trảm đạo tức là bị dừng bước dưới Nguyên Tiên đại thành thì Phong Tiên cấm là hoàn toàn đủ sức, một kẻ đặt nửa bước chân vào Chí Tiên không cần phải mạo hiểm làm việc thừa thãi vô đây làm gì, cơ bản chỉ cần ở tổng môn bề quan, liền rất nhanh thành đạo.

Đại trận tiêu tán, những kẻ bố cục phong ấn lộ ra. Vân Phong lúc này ở vị trí cực cao phía trên quan sát, lạnh lùng một tiếng." Tiên Kiếm Tông "Đoạn nói tiếp:" Tiên Kiếm Tông to gan lộng hành Tiên giới, chờ đó mà nhận tru diệt đi. "

Phía dưới, mười nhân ảnh kia dù không biết rõ tên tuổi nhưng Tiên nhân cao thủ trong Tiên giới vốn không quá nhiều, liền có thể nhận mặt đoán ra lai lịch của bọn chúng. Vân Phong lộ khí bùng cháy, Tiên Kiếm tông đặt bẫy hãm hại đồng Tiên giả, ắt hẳn việc cưới Từ Vân là thủ đoạn, nhất định không một lòng ủng hộ Tiên đạo.

Mười người Tiên Kiếm tông thân phận bị bại lộ có chút khó coi, bất quá cũng không có động tác giữ Vân Phong lại. Tu vi của bọn chúng so với Vân Phong thua kém quá xa, nếu không có đại trận che chắn liền không có khả năng giữ chân hắn. Vân Phong một lòng muốn đem sự tình này báo lại, chắc chắn sẽ gây chấn động không nhỏ đối với Tiên giới. Việc hệ trọng không thể chậm trễ liền cấp tốc rời đi.

Mắt thấy độn quang sắp rời khỏi tầng Vô tướng không gian. Một dải ánh sáng màu lục trườn xuống, đem Vân Phong muốn bay lên đè xuống lại. Vân Phong bị tình huống này làm cho bất ngờ, pháp lực vận chuyển cực hạn nhưng vẫn một mực bị ép xuống.

Từ tầng dung nham phía trên, một quả chuông trong suốt màu lục đem Vân Phong chụp vào, từ từ nhấn hắn xuống giữa vô tướng hỏa. Bên trong quả chuông Vân Phong điên cuồng công kích phía đỉnh chuông nhưng hiển nhiên vô tác dụng.

Cùng lúc đó từ phía trên hạ xuống tám nhân ảnh. Những người này so với chúng nhân bên dưới càng cường đại hơn.

Một nam tử tuổi hai mươi, khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện, tay y vận đạo pháp đem đánh tới quả chuông lớn. Quả chuông không hề rung lên, một âm vang trong trẻo đánh thẳng vào tận tâm linh. Còn Vân Phong thì bị đánh bật xuống đáy chuông, tâm thần ong lên một chập." Huyền Diệu chung, Huyền Diệu Tiên tôn người đứng sau chuyện này? Tiên Vũ tông bắt tay với Tiên Kiếm làm phản rồi sao? Hay là cả bốn tông muốn lật đổ Tiên giới này? "

Huyền Diệu Chung - Chí Tôn linh bảo bài danh thứ bốn mươi tám trong Thông Thiên Linh Bảng. Chủ nhân của nó là Huyền Diệu Tiên Tôn, một trong tam Tiên tôn của Tiên Vũ Tông. Sự tình này theo suy nghĩ của Vân Phong đã nghiêm trọng vượt ngoài tưởng tượng.

Thanh niên tuấn mỹ kia nói:" Vân Phong không ngờ người đạt tới nửa bước Chí Tiên. Nếu chịu khó trong tông tu luyện vài trăm năm nữa liền có thể thành đạo. Người lại ngu xuẩn đến mức tự chui đầu vào rọ. Ah ha ha! "

" Tư Không Viễn. Quả nhiên các người đứng sau giờ trở. Muốn tạo phản sao. "

Huyền Diệu chung trong suốt một mảnh, liền để Vân Phong nhìn ra được bên ngoài. Tám người vừa tới bao quanh quả chuông lớn, nhìn hắn như một con thú bị nhốt trong lồng.

Tư Không Viễn cười, phong độ vẫn rất tiêu sái nói:" Vân Phong người chết đến nơi rồi vẫn còn quan tâm nhiều chuyện như vậy sao. Chẳng qua chỉ là giết người mà thôi, cũng không cho rằng chúng ta làm phản chứ? Ha ha "

Vô tướng hỏa ngập tràn hội tụ vào bên trong Huyền Diệu Chung, biến bên trong thành một lò lửa khủng bố, đem Vân Phong thiêu đốt mạnh mẽ.

Vân Phong chật vật chống chịu hỏa luyện, linh khí trong thân thể bị bốc hơi nhanh chóng. Chết tiệt vẫn là thủ đoạn này!

Mười người ban đầu đứng sau nhóm mấy người mới đến chấp tay cung kính. Mười tám người này, mười Kim Tiên Đại thành, tám vị cao thủ Nguyên Tiên, thực lực này trong Tiên tông cũng rất đáng kể, lại thêm một Chí Tôn linh bảo cường đại. Cục diện phải chết giăng ra cho Vân Phong.

Vân Phong rống lên:" Ta sẽ từ trong Vô Tướng hỏa này luyện thành Bất Diệt xem các người muốn giết ta kiểu gì. "

" Ha ha ha ", chúng nhân xung quanh cười một tràng dài, tựa như vừa nghe chuyện khôi hài nhất trong đời. Vân Phong trong lửa thiêu đốt mà lòng chợt lạnh, một linh cảm không lành chợt đem mọi chuyện thông suốt.

Tư Không Viễn dứt tiếng cười nói:" Vân Phong người vẫn còn ngu ngốc vậy sao? Người cho rằng Vô Tướng hỏa thực sự có thể giúp luyện thành Bất Diệt kim thân. A ha ha, Đại sư huynh Tiên Đạo tông mà trí tuệ lại nông cạn thế này. Ha ha ha. "

Những kẻ phía sau cũng cười theo ủng hộ.

Tư Không Viễn nói tiếp:" Người không biết vị Tiên tôn trong truyền thuyết Vô Tướng hỏa này là ai sao. "

Đến lúc này mà còn không rõ ràng nữa thì uổng đã sống cả nghìn năm, Vân Phong trong lòng nguội lạnh thảm thán trách mình quá sơ suất. Vô Tướng hỏa luyện thành Bất Diệt kim thân, chuyện vô lý như thế cũng có thể sao? Đây hoàn toàn là một âm mưu, nhằm lôi kéo chúng nhân đến đây ngộ đạo và bị hãm hại. Quả là âm mưu thâm độc.

Hắn tại trong lửa vùng vẫy, đạo pháp thi triển ra hết nhưng vẫn không thể nào xoay chuyển được gì. Một Chí Tôn khí được thúc giục cực hạn có thể xem như một Tiên Tôn xuất thủ. Từ cục này đã định.

Mấy người xung quanh một mực thúc giục trận pháp luyện hóa. Sinh mệnh của Vân Phong càng lúc càng suy yếu. Phòng hộ trái bị thiêu đốt kịch liệt dần mỏng manh tan biến. Tiên y cũng không chịu nổi, từng đạo văn bị ma diệt, hào quang óng ánh dần lụi tắt, chẳng mấy chốc liền hóa thành mảnh vụn rồi tan thành hư vô. Thân thể hắn trực tiếp nhận lấy sự thiêu đốt của Pháp hỏa, lúc này uy lực so với trước đã tăng gấp mấy chục lần, dù thể chất có cường đại cũng nhanh chóng bị đốt cháy vỡ vụn ra, tứ chi lần lượt hóa thành tro bụi.

Vân Phong không cam lòng, hắn thân là nhân vật phong vân của Tiên giới, từ khi xuất đạo đến nay dù trải qua không ít hiểm nguy, nhưng lần này trong tâm hắn hoàn toàn bất lực, hắn không nghĩ ra được một cơ may nào của sự sống. Thân thể của hắn chỉ chút nữa sẽ bị hủy diệt, Tiên hồn bất diệt cũng sẽ không thể duy trì được bao lâu.

Hắn phần hận có, bi thương có. Những kẻ ngoài kia một mực dồn hắn vào chỗ chết. Nhưng hắn không cam lòng hơn cả về Tư Vân, hắn chết mọi lời hứa đối với nàng đều vô nghĩa, nàng sẽ rơi âm mưu của Tiên Kiếm Tông âm độc. A a a! Hắn muốn liều mạng, bất quá cho dù có tự bạo linh hồn cũng không thể kéo bọn người kia cùng chết.

" Từ Vân!"Vân Phong bị thương thốt lên, đầu hấn vỡ tan thành từng điểm.

Lúc này Vân Phong chỉ còn lại một phần thân ngực chưa bị hủy diệt. Một sợi dây chuyền nhỏ nằm trên đó, viên đá màu tím tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Từ ngọc tỏa ra từng tia sáng tím, đem hút lấy từng sợi sinh mệnh của Vân Phong vào trong. Sự kì ảo này người bên ngoài không nhận ra, dần dần đem thu nuốt toàn bộ những gì còn sót lại của Vân Phong vào đó.

Mười ngày, hai mươi ngày, một tháng hai tháng trôi qua. Vân Phong đã ở trong lòng Tịch Tẫn Hóa sơn được một năm, không ai hay biết về sự tình xảy ra với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thân thể của Tề Hạo, bóng tím hiển uy phá địch

Ông vỗ vỗ lưng nó nói: "Người hãy làm đồ đệ của ta. Ta có thể khiến cho người không phải chết. Cho người đến một nơi mà người có thể sống bình thường với đôi mắt này."

Tề Hạo ngưng khóc, nhìn vào khuôn mặt của người trung niên. Đây là lần đầu tiên trong đời có người cảm thông đối với hắn. Một người coi hắn như con người. Một người vì đứa trẻ xa lạ mà rơi nước mắt. Từ lúc đó nó đã quyết tâm vứt bỏ tất cả quá khứ để đi theo người trung niên nọ.

"Ta họ Viên, từ nay con sẽ mang họ của ta. Ta gọi con là Viên nhi nhé."

"Vâng sư phụ."

"Sư phụ, người đưa con đi đâu?"

"Đến chỗ của ta, nơi con sẽ được gặp những con người phi thường giống con."

"Dạ."

O0o

"Sư phụ, người đang lo lắng chuyện gì sao?"

Viên Tề Hạo hướng sư phụ mình hỏi. Bạch Hy bộ dạng đầy tâm trạng, ánh mắt toát lên vẻ bất an. Ông nói: "Ta cảm thấy có dự cảm không tốt. Có lẽ là có sự tình gì đó không hay xảy ra."

"Sư Phụ người lo lắng cho Đại sư Huỳnh sao. Huỳnh ấy mới rời đi hơn một tháng thôi."

Bạch Hy lắc đầu: "Ta không rõ, có lẽ là do đạo gần đây xảy ra nhiều sự việc. Bản tâm của ta bị xao động ít nhiều. Ta cần phải tĩnh tâm bề quan một thời gian nếu không rất có ảnh hưởng đến tu luyện."

Tề Hạo nghiêm túc chấp tay nói: "Thỉnh sư phụ cứ nghỉ ngơi. Những việc khác xin hãy để đệ từ gánh vác giúp người."

Bạch Hy gật đầu: "Không có Lâm Vân Phong ở đây, vậy thì vất vả cho con rồi."

Tề Hạo chân thành nói: "Đệ từ được san sẻ gánh nặng với người là niềm vinh hạnh lớn lao sao dám kể vất vả."

Bạch Hy đối với Tề Hạo rất hài lòng, so với Lâm Vân Phong thì Tề Hạo cẩn thận, chu đáo hơn nhiều. Tề Hạo nhập môn trước, tư chất và tâm tính đều xuất chúng. Nhưng khi đó Dương sư đệ vẫn còn làm Tiên Hoàng, người có phần yếu đệ tử của mình mà cho hắn trở thành Đại sư huynh, khiến cho Tề Hạo phải luôn đứng sau cái bóng của Lâm Vân Phong.

*

* *

Trong không gian rộng lớn lòng Tịch Tẫn hóa sơn, mười Tiên nhân ngồi vây quanh một quả chuông lớn cao tới hai trượng. Dưới hào quang màu lục từ quả chuông phát ra, Vô Tướng hóa không thể nào ảnh hưởng đến họ. Chúng nhân một mực tại đây thủ hộ duy trì luyện hóa vật ở trong chuông này.

Lúc này bên trong quả chuông đã là một vùng hư vô, không cảm nhận được một tia sinh mệnh nào tồn tại.

Đã hơn một năm rồi. Bọn họ ở đây, nhiệm vụ chỉ có một đem người bên trong luyện hóa đến chết không thể chết hơn được nữa. Cả năm liên tục thiêu đốt dù kẻ đó có mạnh hơn thì cũng sớm bị hủy diệt không còn dấu tích nào tồn tại rồi, hoàn toàn hồi phí yên diệt. Bất quá lệnh của chủ sự yêu cầu phải đề phòng vạn nhất, không thể để cho dù một tia chân linh của người kia còn có thể thoát ra được. Tịch mệnh ở trong không gian này một năm, lại phải duy trì trận pháp, dù là Tiên nhân cũng không chịu thấu. Mười người ngồi bên ngoài đã muốn uể oải chứ đừng nói kẻ bị luyện hóa kia sớm đã tắt từ lâu.

Cảm thấy thời gian đã đủ, chúng nhân nhất tề vận pháp quyết đem thu hồi chuông lục sắc lại. Quả chuông hư phù phía trên đầu mười vị Tiên nhân. Mọi người nhìn nhau trao đổi một chút: "Chuyện đã thành chúng ta về thôi"

Không ai nhận ra, tại chỗ quả chuông vừa mới thu lại, hư không xuất hiện một tia sáng tím mỏng manh kì dị, vốn tại không gian trống trải vô sắc này là một điều không thể.

Quả chuông phiêu phù trên đầu đám người, tỏa ra hào quang lục sắc ngăn cách hóa lực không thể xâm phạm. Món linh bảo này là của một vị Tiên tôn, tự thân nó có linh thức riêng, mười người chỉ có thể vận dụng được một ít thần thông mà không thể điều khiển được nó. Lúc này bọn họ đang liên hệ với linh hồn của quả chuông khiến nó đem họ trở về.

Hư không rách ra một đường, một bàn tay chụp tới một người đàn ông trong vòng sáng xanh lam. Ánh lửa bùng lên, kẻ kia chẳng kịp kêu thét liền bị đạo hỏa chói mắt bao trùm tịch diệt. Chín người còn lại bị biến cố bất ngờ làm cho hoảng sợ, Tiên lục trong người cực tốc vận chuyển đem thân thể phòng hộ tốt nhất, có người quát lên: "Kẻ nào?"

Gần như cùng lúc đó, bên cạnh một người khác lại xuất hiện một bóng hình màu tím, từ đó vươn ra một bàn tay đem hộ thể chân khí của người nọ xé toạc, rồi túm lấy đầu hắn như túm đầu gà mạnh tay bóp một cái nát bậy.

Lúc này tám người còn lại đều hoảng sợ vô cùng, thủ đoạn gì chỉ vừa một nhịp thờ liền đem hai vị có tu vi không thua kém họ, đơn giản bóp chết. Bọn họ liền nhanh chóng đứng lại cạnh nhau, đề phòng kẻ kia đánh lên nữa. Xung quanh pháp trận màu lam được tăng cường linh lực. Bản thân bọn họ vừa rồi mới xao nhãng, do linh lực hao tổn, tâm thần mệt mỏi, nên không có đề trận pháp liên kết mười người tốt nhất, nếu không đối phương cũng không dễ gì đắc thủ.

Tám người thủ trận thể liên kết với nhau như một, lại nhờ có pháp khí đặc thù mà đem hỏa lực phòng ngự cực cao. Bóng tím biết đánh lên không còn tác dụng liên hiện thân. Một quái vật hình người toàn thân phát ra ánh sáng tím chói mắt cao đến hơn hai mét, to lớn vạm vỡ hơn người thường rất nhiều. Đôi mắt của nó tỏa ra ánh sáng lạnh lùng ngoan độc của đại hung thú khiến mấy vị Tiên nhân cũng phải sồn gai ốc. Chúng nhân nhìn kẻ kia như quái vật đến từ không gian xa lạ. "Không lẽ là Hỏa linh của Tử Tịch kiếp hỏa." Mọi người thầm đồ mồ hôi lạnh.

Tịch tấn hỏa sơn có năm tầng hỏa lực, mỗi tầng có uy lực khác nhau. Tầng bên ngoài là Bạch ngân Thiên hỏa, nhiệt độ lên đến 1 vạn độ, Tiên kim thông thường đều có thể hòa tan, đối với phổ thông Tiên nhân có uy hiếp không nhỏ.

Tầng tiếp theo là Lam Tùy thiên hỏa, nhiệt độ lên đến ba vạn độ, dù là cực phẩm Tiên kim cũng bị nung chảy, có thể dễ dàng giết chết cường giả dưới Kim Tiên.

Dưới nữa là Tử Tịch Kiếp hỏa, nhiệt độ lên đến năm vạn độ. Dù là Kim tiên cũng bị uy hiếp chí mạng.

Tầng hiện tại chúng nhân đang đứng ở đây là Vô Tướng Pháp hỏa, nhiệt độ lên tới mười vạn độ, dù là Nguyên tiên cũng không trụ được lâu. Nếu không có pháp trận phòng hộ cùng với bảo khí đặc thù thì người của Tiên Kiếm với tu vi chưa đạt đến Nguyên Tiên không thể nào ở đây lâu được như vậy.

Tầng tận cùng của không gian này là Huyền Hư Đạo Hỏa, nhiệt độ vô cùng khủng khiếp, dù là Tiên Tôn cũng phải nhượng lui.

Lại nói thêm, bên trong một số tầng đều có hỏa linh cường đại trấn giữ. Lúc trước Văn Phong đã gặp qua một đầu hỏa linh cấp bậc Kim Tiên bên trong tầng Lam Tùy thiên hỏa. Mỗi tầng khác nhau thì thực lực của Hỏa Linh cũng khác nhau, nếu là từ tầng Tử Tịch nhảy ra một hỏa linh thì cảnh giới của nó chắc chắn là Nguyên Tiên hùng mạnh.

(Chú thích: Tiên nhân có bốn cảnh giới: Thấp nhất là Chân Tiên, thứ hai là Kim Tiên, thứ ba là Nguyên Tiên, cảnh giới cuối cùng là Chí Tiên còn được gọi là Chí Tôn)

Chúng nhân kinh hãi nhìn yêu vật tràn ngập trong ánh sáng tím. Bọn họ đối với Tịch Tấn sơn có hiểu biết rất rõ. Thông thường hỏa linh tầng dưới không tiến nhập vào tầng trên bởi lẽ chúng sẽ không thể duy trì được lâu, hoặc sẽ bị các hỏa linh cường đại hơn cắn nuốt. Nhưng lúc này Hỏa Linh màu Tím kia xuất hiện khiến bọn họ vô cùng đau đầu. Dù sao đối phương cũng có thực lực Nguyên Tiên hẳn hoi. Thực lực của hỏa linh này cũng thật quá cường đại đi, ít nhất cũng đạt tới Nguyên Tiên hậu kỳ, thậm chí trong hỏa vực uy lực phát ra còn cường đại hơn mấy lần.

Mấy người gấp rút câu thông với Huyền Diệu chung, nếu có thể thức tỉnh được nó thì hay biết mấy. Với uy lực của Chí Tôn Linh bảo bọn họ rất tự tin. Tuy nhiên việc này có mất đôi chút thời gian, nhưng trong lúc này một phần thời gian cũng khiến người ta có cảm giác như cả canh giờ.

Quái vật màu tím rít lên một tiếng, thân hình chuyển động xuất kích. Nó hóa thành một mũi tên lao vào pháp trận bao bọc tám người. Uỳnh một tiếng bóng tím và vòng sáng bảo vệ màu lam va chạm, đem cả trận pháp lẫn người bên trong rung lên kịch liệt. Chúng nhân mắt xanh hải hùng, quả nếu để nó đánh thêm mấy cái chỉ sợ pháp trận này sẽ rách nát, dù sao công dụng chính của nó là tự khí, ngăn cản hỏa lực chứ không phải là chống chịu công kích. Pháp trận mà bị thủng thì chẳng cần kẻ kia ra tay, bọn họ liền bị Vô Tướng Hỏa thiêu thành tro bụi rồi.

Không cam lòng chịu trận, bọn họ liền kết xuất ra một chiêu, đem lực lượng hùng hậu hướng tới quái vật màu tím. Quái vật kia cũng không tránh né, lấy chính thân mình đón đỡ. Lại khiến chúng nhân hít sâu một hơi, công kích của họ chỉ đánh văng hắn ra một khoảng, ánh sáng tím trên người vẫn đại thịnh

không hề thương tổn. Phải biết hợp kích của tám Kim Tiên Đại Thành liên kết trong pháp trận đủ để đánh thương một Nguyên Tiên bình thường nếu không có thủ hộ đặc thù gì.

Con quái vật bị hất văng liên mau chóng phi thân trở lại, mấy người cũng xuất kích đón đỡ. Vừa hay họ kịp câu thông với Huyền Diệu Chung. Đem lục quang của nó mở rộng ra bao trọn lấy cả tám người.

Đầu hỏa linh vừa lao tới liền bị dội ngược lại như húc phải tường cao su. Chúng nhân thấy thế liền thả lỏng một hơi. Vừa rồi mấy phút đối với bọn họ quả thật là kinh khủng, cảm giác nếu chậm chân một tí liền bị hung thú nuốt mất. Giờ thì quái vật kia không thể làm gì được họ rồi.

Có người xúc động muốn thúc giục Huyền Diệu Chung đem vật kia đánh chết trả thù cho đồng môn. Nhưng Chí bảo này là vật có chủ, không dễ bọn hần tùy tiện mà điều khiển được. Lúc này nó chỉ có thể bị động phòng bị. Ngay cả dịch chuyển quả chuông cũng là một điều khó khăn.

Yêu linh màu tím kia cũng không cam lòng bỏ cuộc. Nó lạnh lùng nhìn chúng nhân ở trong màn sáng màu xanh, cả người tử quang cực thịnh, nắm đầm màu tím đầm thẳng lên hào quang lục sắc. Tại vị trí va chạm lục quang liền bị pha sắc tím. Một vùng lục sắc chợt biến thành màu tím xanh. "Ồng!" Huyền Diệu chung tự chủ vang lên một tiếng chuông ngân, đem hào quang của nó thu nhỏ lại. Tám người bên trong vội cũng thu hẹp lại, mồ hôi hột toát ra, thần thông bức nào có thể bức một chí tôn khí mạnh mẽ phải nhượng bộ.

Yêu Linh một kích thăm dò thấy hiệu quả liền mở miệng cười lớn, tiếng cười mang theo vô tận hung ý làm cho người nghe thấy phát run. Liền đó nó hai đầu nắm tay chập một, cả người lao vào quả chuông cự đại, đem kích thẳng lên bản thể của nó.

Bất ngờ xảy ra, quả chuông liền như vật sống, toàn thân rung lên ong ong, hào quang lục sắc thu lại, vụt cái hóa thành đạo cầu vòng xanh đậm thẳng vào tầng dung nham phía trên biến mất, bỏ lại mấy vị Tiên nhân ngẩn ngơ nhìn yêu linh màu tím đánh tới. Chúng nhân bị tình huống ngoài ý muốn liền tiếp làm hoảng sợ, họ vốn đã hao tổn rất nhiều linh lực trong năm qua, nên tinh thần vốn đã xuống rất nhiều, nhưng dù sao tu đến Kim Tiên qua vạn năm cũng không sống uổng, kẻ cận sinh tử liền có thể đưa ra ứng biến, đem toàn bộ công kích hướng đoàn ánh sáng tím kia đánh tới. Cục diện tám người đánh một bất quá không phải lúc nào số đông cũng thắng. Tám người bị oanh kích đánh cho bật ngửa. Mấy vị bị đẩy ra khỏi trận pháp, hào quang hộ thể xung quanh nhanh chóng tiêu rụi, thét thảm một tiếng bị thiêu đốt thành hư vô, không một khắc tri tri. Còn lại năm người trong vòng trận pháp, Tiên huyết trào dâng, ánh mắt cực độ sợ hãi nhìn kẻ kia.

O0o

Ánh sáng tím thu liễm lại vào bên trong lộ ra thân hình trần truồng của một nam tử. Người trông như đã chết, Lâm Vân Phong, dù lúc này thân hần ngập trong Vô Tướng hóa nhưng không hề có dấu hiệu ảnh hưởng gì. Hắn đưa mắt nhìn toàn thân một lượt (xem hàng còn không ấy mà). Bàn tay đưa lên trước ngực nắm chặt một cái hoàn toàn trống rỗng, con mắt tóe ra thần quang đáng sợ.

Đem thu lại một số đồ vật từ những kẻ vừa nãy, hần lấy ra một bộ Tiên y khoác lên người, tất cả mọi đồ của hần sớm đã bị hủy diệt trong Vô Tướng hóa rồi. Thân hình hóa thành một đạo ánh sáng xuyên qua không gian rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6-2: Ngoại truyện: Lễ sắc phong của Lâm Vân Phong

Lâm Vân Phong áo trắng tung bay, khí thế trong người lan tỏa, đạp bước trên thảm tơ thiên tằm. Bốn phía chư vị Tiên nhân đang nâng ly trò chuyện, mọi người thấy hần liền đổ dồn sự chú ý đến. Người này là đệ tử mới của Tiên Hoàng, phi thăng có năm trăm năm đã tu thành cảnh giới Nguyên Tiên. Buổi lễ hôm nay là để sắc phong Đại đệ tử cho hần. Quần Tiên đối với nhân vật chính của buổi lễ thì đều hướng tới chào hỏi. Lâm Vân Phong cũng theo lễ nghĩa mà đáp lời.

Sau màn sắc phong trang trọng, các Tiên nhân đồng loạt chúc mừng Tiên Đạo có tân Đại đệ tử. Sau đó mọi người vừa uống Tiên tửu vừa chuyện trò với nhau, dù sao buổi lễ này cũng là dịp để chư vị Tiên nhân khắp nơi tụ họp, cơ hội để mọi người tiếp xúc giao hảo lẫn nhau.

Lâm Vân Phong theo lệ đi hỏi thăm các vị Tiên bối có danh vọng trong Tiên giới. Bắt đầu với Tiên bối trong Tông. Tiên Đạo có cả thầy tám vị Tiên Tôn. Lúc này ngoài sư phụ ra chỉ có Viên sư bá là có mặt. Hần đến bái kiến vị trưởng bối này, tiếp thu lời dặn dò của ông. Bên cạnh Bạch Hy là một thanh niên tướng mạo trẻ trung anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, nhưng cặp mắt của y lại rất yêu dị làm phá hỏng vẻ tuấn mĩ vốn có. Viên sư bá giới thiệu thanh niên kia với Vân Phong, thì ra đó là đệ tử của người, tên là Tề Hạo.

Tề Hạo cũng rất phải lễ, chào hỏi Lâm Vân Phong, gọi một tiếng Đại sư huynh, lại nói mấy lời hoa mỹ tỏ ý ngưỡng mộ Lâm Vân Phong tuổi trẻ tài cao. Lâm Vân Phong cũng không tỏ ra kiêu căng, nói lời khiêm tốn. Hần trong lòng đối với Tề Hạo có đánh giá. Tề Hạo nhập tông sớm hơn hần năm trăm năm, tu vi cũng đạt tới Nguyên Tiên kỳ, nếu không phải hần ngang trời xuất thế bộc lộ tư chất chấn kinh Tiên giới thì có lẽ chức Đại Đệ tử này đã về tay người này. Hần cảm nhận được Tề Hạo kia ánh mắt không bình thường, có lẽ là cũng đang dò xét mình. Bất quá trước mặt sư bá hai người đều cư xử hết sức chuẩn mực. Một chuyện nhỏ như thế Lâm Vân Phong cũng không lưu tâm.

Vân Phong cũng đi chào hỏi cao nhân các tông khác. Tứ đại Tiên tông đều cử trưởng lão dẫn đệ tử kiệt suất của mình tới dự. Trong đám người cao nhất cũng chỉ là Nguyên Tiên Đại Thành, với tư cách Đại đệ tử Tiên Đạo tông hẳn có thể dùng lễ ngang hàng để chào hỏi. Các lão quái cũng không có suy nghĩ gì, bọn họ nào dám cậy già mà lên mặt, người kia năm trăm năm liền tu thành Nguyên Tiên, ai biết trong mấy ngàn năm nữa lại không tiến vào vô thượng chí tôn chứ. Bọn họ đã già, cả đời này vĩnh viễn chỉ dừng ở Tiên Tam nên đối với Lâm Vân Phong đều tỏ ra rất nể trọng. Nhưng đệ tử kiệt suất các tông thì không như thế, thiên tài so với thiên tài đều đố kỵ. Bọn họ đều là niềm tự hào trong tông, cũng là người có cơ hội tiến vào Chí Tiên. Nên đối với Lâm Vân Phong kẻ mới chân ướt chân ráo tại Tiên giới này nào có phục, chưa kể ở đây nhiều kẻ tu vi còn hơn cả hắn.

Trong lòng bọn họ có suy nghĩ, không biết tên này bán sự làm sao mà Tiên Hoàng lại sắc phong Đại Đệ tử cho hắn sớm vậy, mới Tiến vào Nguyên Tiên đã trở thành Đại Đệ tử, có phải là chưa đủ lực? Bên trong đám Tiên lại có người đồn thổi. Nói Tiên đạo tông còn có một vị Tiên giả tư chất cũng rất kinh người, cũng đã đạt tới Nguyên Tiên, lại là đệ tử của Cổ Tôn nên Tiên Hoàng không muốn để trong tông xảy ra nội đấu liền mau chóng đem chức vị Đại Đệ tử trao cho đệ tử của mình.

Vân Phong đối với thái độ của những người kia cũng hiểu được. Bất quá hắn cười nhạt không để tâm, chỉ vài trăm năm nữa thôi, có kẻ nào ở đây có thể so được với hắn?

Một màn chào hỏi khách sáo diễn ra thuận lợi kết thúc, cũng là lúc diễn ra phần đáng mong chờ của buổi lễ. Chính là đệ tử kiệt suất các tông giao lưu.

Buổi lễ này là do Tiên Đạo Tông tổ chức vậy nên chủ đề giao lưu cũng là do Tiên Đạo sắp xếp a!

Tiên Hoàng đứng lên trên lễ đài, nói: "Hôm nay đối với Tiên Đạo là một ngày trọng đại. Để mừng cho tông ta có thêm một kiệt suất đệ tử, cũng là mừng cho Tiên giới sẽ có thêm một trụ cột trong tương lai, ta sẽ diễn sinh một Đại Đạo. Tất cả mọi người đều có duyên linh ngộ, ai trong các ngươi ngộ được nhiều nhất. Ta sẽ có ban thưởng."

Quần Tiên nghe vậy thì sục sôi trong lòng. Đại Đạo của bậc Cổ Tôn thâm sâu huyền ảo vô cùng, được xem người diễn sinh ra là trân hạnh trong vạn hạnh. Một khắc được xem bằng ngàn năm cảm ngộ, quả thật là cơ hội khó cầu. Thế hệ kiệt suất nhân các Tông càng ham muốn thể hiện mình, vừa là linh ngộ được đại đạo, rút ngắn con đường tu hành, vừa là dịp thể hiện tư chất của bản thân, nếu giành được phần quả của Tiên Hoàng thì càng vinh hạnh bậc nào.

Viêm Dương Tiên Hoàng tay phát kim quang, đem đầu ngón trỏ và ngón giữa chập lại hóa thành chỉ bút, trong hư không vẽ lên một đồ hình phức tạp. Là Đạo Văn! Chân giải Đại Đạo hóa hình văn! Toàn trường điện đều lâm vào trạng thái ngộ đạo.

Tinh anh, kiệt suất các tông hôm nay hội tụ đến đây phải tới năm phần, đều là những người xuất chúng nhất Tiên giới, trong đó phần lớn thuộc về Ngũ Đại Tiên Tông. Tiên Kiếm Tông đến là Đại sư Tỷ Mộ Dung Uyển, Nhị đệ tử Tư Không Bác. Tiên Vũ Tông là Nhị Đệ tử, và Tam đệ tử. Hạo Nhiên Tiên Tông cũng đến hai người là Đại đệ tử và Tam đệ tử. Còn Đạo Đài Tiên Tông là ba đệ tử hàng đầu. Tu vi của những người này thấp nhất cũng là Nguyên Tiên Trung kỳ. Trong đó Mộ Dung Uyển, Diệp Thiên Minh, Vũ Văn Thành và Đạo Đài Khánh Linh là bốn người có tu vi mạnh nhất của bốn tông, đều đạt tới Nguyên Tiên Hậu Kỳ. Trong khi đó Tiên Đạo Tông chủ nhà, chỉ có ba đệ tử trẻ tuổi là Lâm Vân Phong, Tề Hạo và Từ Vân, tu vi cao nhất là Từ Vân mới đại Nguyên Tiên Sơ kỳ Đinh phong. Thế hệ kiệt suất đệ tử trước đây của Tiên Đạo sớm đã có người trở thành Chí Tiên, những người khác thì cũng trở thành Nguyên lão. Mấy ngàn năm nay, nhân tài kiệt suất trẻ tuổi của Tiên Đạo đã ít hẳn so với các Tông, nên tình cảnh hôm nay cũng có phần kém thế.

Đạo văn kim sắc kéo dài một giờ thì tự động tiêu tán. Một số vị cảm thấy tiếc nuối, một tiếng thời gian này đem lại cho bọn họ bao nhiêu ích lợi, hận không thể kéo dài thêm. Những Tiên nhân khác dù Đạo Văn đã mất nhưng vẫn chìm trong cảm ngộ của mình, cố gắng nắm bắt tất cả mọi hình ảnh lưu giữ, không để nó tiêu biến.

Đệ tử các tông cũng từ trong trạng thái ngộ đạo tỉnh lại. Trên mặt mỗi người thần sắc tự tin khác nhau, hiển nhiên là đã có đại linh ngộ.

Tiên Hoàng lúc này nói: "Ta thấy mỗi người đều đã có linh ngộ. Bây giờ các ngươi có thể lên đây diễn giải cảm ngộ của mình. Ai có thể vừa ý ta nhất, ta sẽ đem một lọ Cửu Âm Đan thưởng cho kẻ đó."

Cửu Âm Đan! Khiến cho mọi người phải hào hứng. Đan dược này có tác dụng rất lớn đối với tu luyện cảnh giới Nguyên Tiên, phi thường trân quý, kể cả bậc đệ tử chân truyền thì cũng ít có được.

Lần lượt ánh mắt chúng nhân đổ về phía các đệ tử kiệt suất mỗi tông. Ở đây bọn họ là những người có tư chất nổi trội nhất. Cho dù trong lớp trưởng lão cũng có người tự tin vào cảm ngộ của mình, họ cũng sẵn sàng nhường sự tỏa sáng cho lớp trẻ.

Lần lượt một số đệ tử các Tông tiến lên, đem linh ngộ của mình họa lại thành đạo văn. Tuy không thể nào so sánh được với đạo văn của Tiên Hoàng nhưng cũng thể hiện được trình độ linh ngộ cao của mỗi người, khiến cho chúng Tiên bên dưới phải trầm trồ khen ngợi. Tuy nhiên những đệ tử đứng đầu như Tư Không Bác, Mộ Dung Uyển, Diệp Thiên Minh... vẫn chưa bước lên? (Phần này là thi thố khả năng ngộ đạo, tuy tu vi khác nhau thì giới hạn linh ngộ khác nhau, nhưng cùng cảnh giới Nguyên Tiên mà nói nó không ảnh hưởng nhiều lắm. Ngộ tính là cái căn bản mà)

Mấy vị đệ tử chân truyền các tông nhìn nhau trao đổi, cuối cùng tất cả đứng lên một lượt tiến lên trên đài, vẽ ra đạo văn cảm ngộ của mình. Đạo văn họ diễn giải, so với những người trước càng thâm sâu hơn. Trong đó có năm đạo văn huyền ảo nhất, tái hiện được mấy phần Đại Đạo của Tiên Hoàng, lần lượt thuộc về Mộ Dung Uyển, Tư Không Bác, Đạo Đài Khánh Linh, Vũ Văn Thành và Diệp Thiên Minh. Ngộ tính của Tư Không Bác phải nói là rất kinh người, có thể đem so được với bốn Đại chân truyền đệ tử của Tứ Tông.

Lúc này khách đã đem linh ngộ của mình biểu diễn ra hết, thì đến lượt đệ tử Kiệt suất của Tiên Đạo thể hiện. Lâm Vân Phong, Từ Vân và Viên Tề Hạo lên đài. Đạo văn của Tề Hạo thâm ảo huyền diệu có thể so sánh với năm người đứng đầu. Đạo Văn của Từ Vân kém hơn nhưng cũng xem là nổi bật trong số đông. Duy chỉ có Lâm Vân Phong là vẫn chưa vẽ.

Tề Hạo về xong xuống đài vẫn thấy Lâm Vân Phong đứng đó, chân mày khẽ chuyển, trong mắt tình quang chớp động, y đối với vị Đại sư huynh mới này vừa tiếp xúc qua, không biết hẳn định giờ trò gì.

Mọi người đối với việc Lâm Vân Phong không về đạo văn mà hồ nghi bàn tán. Không phải là y lĩnh ngộ nông cạn, nên không dám thể hiện ra sợ mất mặt đây chứ. Nếu vậy thì đừng bước lên đài còn hơn, giờ đứng trơ ra đây càng không phải khiến Tiên Đạo Tông làm trò cười sao.

Mộ Dung Uyển quan sát Lâm Vân Phong, đối với tên Thiên tài mới nổi của Tiên Đạo tông nàng đã có nghe nhiều đồn thổi, năm trăm năm tu luyện có thể đạt tới Nguyên Tiên thì không thể nào là phế vật cho được. Dù là cho hắn cần Tiên Đan, Thần dược mà tiến giải thì ngộ tính của hắn cũng phải rất lợi hại, chỉ ít cũng sẽ hơn phần đông số Tiên nhân ở đây. Nàng thấy rằng, Lâm Vân Phong đang cố tình làm ra vẻ cao nhân tại hậu. Để mọi người phải chờ lâu rồi mới tỏ tài. Chắc hẳn phải tự tin tài nghệ của mình lắm mới làm thế. Trò vặt vãnh này khiến Mộ Dung Uyển cảm thấy khinh thường, đem đánh giá về Lâm Vân Phong hạ xuống rất nhiều. Nàng nhếch mép cười khinh.

Các đại đệ tử tông môn nhìn nhau trao đổi, ánh mắt họ hiện lên ý cười đợi xem Lâm Vân Phong giờ trò gì.

Lâm Vân Phong đứng trên đài, đảo mắt qua chúng nhân bên dưới một lượt, cất giọng vang dội: "Các vị còn có ai muốn thể hiện cảm ngộ của mình nữa không?"

Dưới đài không có ai trả lời, các kiệt suất đệ tử đều đã thể hiện rồi, những người khác cũng không muốn lên nữa. Nếu còn có ai chưa thể hiện thì chính là kẻ vừa nói đấy.

Vân Phong nói tiếp: "Ý Tiên Hoàng muốn mọi người đem cảm ngộ của mình ra diễn giải. Các vị ở đây ai có thể nói được Đạo của người là Đạo gì không?"

Chúng Tiên toàn trường nghe câu hỏi mà ngả ngửa. Ngay đến hàng ngũ đệ tử đỉnh cao mặt cũng phải biến sắc. Bọn họ tu đạo ít thì mấy ngàn năm, nhiều cả vạn năm. Đối với các đạo đã có lĩnh ngộ tương đối. Nhìn Đạo mà Tiên hoàng viết họ có thể nhận ra bên trong nó bao gồm những gì, mỗi nét của Đạo này lý giải ra làm sao. Có thể đem chúng dựa vào hiểu biết về Đạo của mình mà tái hiện lại phần nào. Trăm nghìn đạo liên kết với nhau cấu thành một Đại đạo, thêm bớt một đạo, thay đổi cách liên kết vận hành liền ra đạo khác nhau. Nếu mà nhìn từng nét đạo văn này có thể hiểu được Đạo Văn của Tiên Hoàng thì khác nào đã lĩnh ngộ được cả Đại đạo?

Giống như người đem loại thuốc phối trộn từ trăm loại dược liệu khác nhau ra phân tích rồi hỏi xem đó là loại thuốc nào. Trừ bỏ là người có công thức của thuốc đó chứ không thì đều phải chịu.

Hiển nhiên là bên dưới không có ai trả lời được cả. Bạch Hy nhìn sư đệ của mình, hai người trao đổi ánh mắt rồi cùng mỉm cười. Tề Hạo thần tình biến đổi, không biết có suy nghĩ gì. Còn Từ Vân thì ánh mắt không rời Lâm Vân Phong, nàng đối với Vân Phong có hiểu biết, tài năng tư chất của hắn khiến phụ thân nàng tán thán không thôi. Giữa hai người tình cảm rất tốt, Lâm Vân Phong tâm tư thông minh, lắm chiêu trò việc này Từ Vân đã quen, không biết tại sao mà nàng cảm thấy rất tin tưởng vào vị sư huynh này.

Lâm Vân Phong đồng dạng nói: "Đạo vừa rồi chính là Đại Đạo" Lĩnh Ngộ "."

Lĩnh Ngộ ư? Một Đại Đạo huyền diệu cực khó nắm bắt và lý giải. Mọi người nghe xong đều phải kinh ngạc, tiếng xì xào huyền não bàn tán lẫn nhau.

Mộ Dung Uyển cất tiếng hỏi: "Người dựa vào đâu mà đưa ra kết luận đó. Không lẽ người đã sở hữu được đạo Lĩnh Ngộ. Hay là Tiên Hoàng đã đem truyền cho người rồi."

Lâm Vân Phong đã nghe danh tiếng của Mộ Dung Uyển, nàng được sư phụ phong là Đệ nhất Tiên nữ, bất kể dung mạo hay tư chất đều tuyệt đỉnh trong chúng Tiên. Hôm nay, tới đây có ba vị Tiên nữ hàng đầu Tiên giới. Mộ Dung Uyển điểm áp quần phượng, tuyệt sắc cái thể trong Tiên giới liệt vào đệ nhất. Đạo Đài Khánh Linh nguyệt tinh mi nhân, phong hoa tuyệt đại. Từ Vân ôn nhu xước ước, khuynh quốc khuynh thành. Mỗi người mỗi vẻ hút hết ánh mắt chúng nam Tiên nhân.

Nếu câu trả lời của hắn không thuyết phục chi sợ sẽ làm trò cười cho mọi người, để mọi người suy nghĩ Tiên Đạo Tông đang diễn trò. Hắn hướng về Mộ Dung Uyển hỏi ngược lại: "Mộ Dung Tiên tử ngộ đạo chẳng hay là từ gốc tới ngọn hay từ ngọn xuống gốc?"

Mộ Dung Uyển nói: "Đương nhiên là từ gốc tới ngọn."

Vân Phong cười: "Phải rồi, Lĩnh ngộ Đại đạo là phải đi từ bao quát đến cụ thể. Từ Đại Đạo bao trùm rồi đến từng Đạo cấu thành. Nếu mà làm ngược lại thì tất sẽ đi vào ngã rẽ, Tiểu Đạo. Mộ Dung Tiên tử không biết Đại đạo mà Tiên hoàng diễn sinh ra là gì vậy thì lĩnh ngộ nó như thế nào?"

Mộ Dung Uyển á khẩu. Quả thật là nàng đã đi từ các Đại đạo cấu thành để suy ngược ra Đại Đạo, cái này gọi là Tiểu Đạo mất rồi. Nhưng nàng không phục nói: "Người vẫn chưa trả lời ta làm sao người biết đại đạo đó là" Ngộ "."

Vân Phong trả lời: "Đạo diễn sinh ra sẽ mang theo huyền ảo của nó. Ta chính là dựa vào sự huyền ảo của đạo văn mang lại mà đưa đến kết luận. Sau đó lại đem Đại Đạo này suy diễn đến tận cùng."

Huyền ảo của đại đạo, nó giống như nếu người diễn sinh Hỏa đạo thì sẽ khiến cho chúng nhân cảm giác được lửa cháy, diễn sinh Thủy đạo thì sẽ cảm giác được có nước. Nhưng với những Đại Đạo hư vô khó nắm bắt thì rất khó mà phân biệt được. Chẳng lẽ người này cảm nhận được huyền ảo của "Ngộ", thật quá khủng bố đi.

Vân Phong nói vừa dứt, tay phải huy động đem về nên đạo văn thâm ảo. Ngón tay về đến đầu, huyền bí lực lượng lan tỏa đến đáy. Tái hiện lên một Đạo văn hoàn chỉnh, tuy so về độ chi tiết thì kém xa của Tiên hoàng, nhưng về bản chất thì hoàn toàn là một, quả thực là một phiên bản đơn giản của Đại Đạo mà Tiên Hoàng thể hiện ra.

Tất cả chúng Tiên ở đây đều phải hít sâu một hơi. Kẻ này thực xứng đáng là nhân kiệt đệ nhất Tiên giới, tư chất ấy đủ chứng minh vị thế chí cao của Tiên Đạo tông, không còn một ai dám coi thường Đại Đệ tử của Tiên Đạo nữa.

Lâm Vân Phong nhìn qua sư phụ, người dung nhan rạng rỡ, nhìn hần mỉm cười gật đầu. Hần hữu lễ bước về vị trí của mình, đứng bên cạnh Tử Vân. Tử Vân đối với Đại sư huynh rất là ái mộ, miệng khen lời ngọt ngào. Hần cũng mỉm cười nói chuyện với nàng.

Sau đó là lúc mọi người tự do trao đổi với nhau các vấn đề tu luyện, hoặc là tỷ thí biểu diễn các sở học. Những đệ tử trẻ tuổi không dám khinh thị Lâm Vân Phong chút nào, dù hiện nay tu vi của hắn kém hơn so với họ, nhưng bằng vào ngộ tính kinh người vừa thể hiện thì chẳng bao lâu nữa sẽ khiến bọn họ phải ngược nhìn.

Lâm Vân Phong sống vai cùng Tử Vân, hai người như một cặp trời sinh. Nam tuấn mỹ, phong độ xuất trần, tư chất kinh bá thiên hạ. Nữ khuynh quốc khuynh thành mà nhu mỹ phiêu dật. Khiến cho tất cả mọi người phải ngưỡng mộ. Thế hệ thanh niên đem bọn họ làm trung tâm mà trò chuyện.

Có người đem chuyện thành đạo Chí Tôn ra nói. Trong số những người ở đây những đệ tử kiệt suất này là người có hy vọng nhất tiến vào cảnh giới ấy. Nhưng mỗi vạn năm cũng chỉ có vài người. Không biết ai trong số họ sẽ là kẻ đầu tiên bước vào. Lâm Vân Phong trong đám người đồng dạng tuyên bố mình sẽ là người sớm nhất tiến vào Chí Tiên, khiến chúng nhân phải thần phục, người này quả có tư cách làm được điều ấy.

Mộ Dung Uyên thấy Lâm Vân Phong một bộ kiêu ngạo, thích thể hiện trong tâm đánh giá không tốt. Dù ngộ tính của hắn có cao thì sao, người tu đạo không phải chỉ dùng mỗi ngộ tính để đánh giá. Nguyên năng là người có tu vi cao nhất, sẽ rất nhanh tiến tới cảnh giới tối cao này. Đối với năng nếu không thành đạo thì mọi thứ đều là vô nghĩa. Vậy nên năng đối với Lâm Vân Phong cũng không quá đề tâm. Lại thấy hắn kẻ cặp bên Tử Vân, liền suy nghĩ kẻ này muốn lợi dụng con gái Tiên Hoàng làm chỗ dựa, càng đem hắn đánh đồng một kẻ phong lưu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Thiên Kiếm Thuật và Tru Tiên Kiếm

Tiên Hàm Lâm, lúc này tám người đang vây quanh một nam tử áo lam. Người nọ không ai khác chính là Lâm Vân Phong và tám Nguyên tiên Tư Không Viễn.

Tư Không Viễn neho mắt nói: "Vân Phong không ngờ ngươi mạng lớn như vậy, có thể từ trong bố cục của chúng ta thoát ra. May là cả năm nay bọn ta một mực trấn thủ ở nơi này, nếu không thì quả thật dễ ngươi thoát được."

Vân Phong lạnh lùng nói: "Tiên Hàm Lâm này là nơi bắt buộc để tiến vào Hỗn Thiên Vực, chỉ cần trấn giữ không cho ai xâm phạm thì có thể giết ta người không biết quý không hay. Không ngờ các ngươi hao tổn tâm sức thế để giết ta cơ đấy. Phải đa tạ ý tốt của các ngươi rồi."

Vân Phong từ Tịch Tẩn sơn một đường trở về Tiên tông, đi đến cửa ngõ Tiên Thành Tiên Hàm Lâm liền gặp phục kích của Tư Không Viễn. Lại nói Tư Không Viễn đề phòng có người xâm nhập phá đám liền đem các phương vị quan trọng tiến vào cấm địa này phong tỏa. Đồng thời cũng đích thân dẫn các nguyên lão trấn thủ nơi này. Nếu không phải bọn họ không thể tùy ý điều khiển Huyền Diệu Chung cùng trong Vô Tướng sơn không tiện chiến đấu thì đã đem Vân Phong tại đó đánh chết rồi. Mặt khác bọn hắn cũng muốn để Vân Phong bị hòa luyện mà chết, cho dù Tiên Đạo cao thủ có thể thao thiên túng địa, thần thông không lường trước được. Vân Phong chết thế nào sớm muộn cũng sẽ bị tra ra.

Bất quá lúc này, tám người vây một. Tiên Kiếm Tông hai vị trưởng lão Nguyên Tiên đại thành, hai vị Nguyên Tiên hậu kỳ, bốn trung kỳ bao gồm cả kiệt suất đệ tử thứ ba Tư Không Viễn. Lực lượng như vậy hoàn toàn áp đảo so với Lâm Vân Phong.

"Vân Phong Tiểu tử, những người trong Tịch Tẩn sơn hòa bọn ta đâu. Ngươi đã làm gì bọn chúng rồi." Một vị trưởng lão quát hỏi.

Vân Phong nhìn hắn như một kẻ ngốc: "Ngươi cho rằng bọn chúng có thể đi đâu được?" Đoạn y giờ tay ra làm động tác bóp, tựa như đang nắm cổ một con gà bẻ xuống.

A a a! Lão già hét lên: "Ngươi là đại ác ma, ta nhất định phải giết ngươi, không phải đem hồn phách ngươi luyện hóa thống khổ đến chết." Tồn thất mười vị Kim Tiên đại thành đối với đại tông của họ là vết thương lớn, trong đó còn có đệ tử ruột của lão nữa. Không ngờ kẻ phía trước đơn giản đem họ bóp chết. Lão già nộ khí xung thiên.

Cả mấy người còn lại hết sức bất ngờ. Mười vị Kim Tiên đại thành, đó không phải là gà con tùy tiện bóp chết, vậy mà đều bị giết ư. Bọn họ còn có cả Huyền Diệu Chung, cho dù xấu nhất thì cũng có thể bảo mệnh chạy thoát. Nhưng Vân Phong lúc này đang đứng đây, khí huyết cuộn cuộn, lông tóc không suy suyền là chuyện không giả.

Vị trưởng lão còn lại nói: "Thập nhị, lão đừng có kích động mà trúng kế của kẻ địch. Mười người bọn chúng dù không đánh lại thì việc bảo toàn cũng không thành vấn đề. Kẻ này muốn đả kích chúng ta mà thôi."

Lão Thập Nhị bình ổn đôi chút, thâm suy nghĩ đúng. Lúc trước bọn hắn đã tận mắt thấy Vân Phong sinh mạng leo lắt, đem hấn trấn áp luyện hóa đến chân linh cũng phải tiêu tán là việc sớm muộn. Không biết trong Tịch Tẫn hòa sơn đã xảy ra chuyện gì, mà lúc này Vân Phong còn nguyên vẹn như chưa từng tổn thương trở ra.

O0o

Tiên Hàm Lâm một tòa đại trận không lồ đem chín người nuốt vào trong. Tiên đạo công kích không ngừng thi triển, phong kiếm, lôi kiếm các loại kiếm thuật bay lượn trong không gian, đem từng tắc phương vị xung quanh Vân Phong cắt nát. Vân Phong trong không gian chật hẹp liên tục di chuyển, vừa né tránh vừa chống đỡ.

Tu đạo đấu pháp, nhiều người đánh một cách thông dụng nhất là dùng trận pháp để phát huy uy lực cao nhất của số đông. Tám người kia liên kết với nhau theo một trận pháp, vừa có thể bảo vệ lẫn nhau, vừa gia tăng hiệu quả công kích. Kết tiếp là luân xa chiến và quần chiến.

Bát Tiên Kiếm trận, một trận pháp công kích tám tiên giả. Trận pháp công kích đem linh lực mọi người liên kết lại với nhau, khiến cho mỗi người đều phát huy được sức mạnh lớn nhất của tám người, đồng thời đem các phương vị phòng thủ tạo thành lực phòng ngự kinh người.

Lúc này chính là cục diện quần chiến tám với một. Bốn phương tám hướng đạo thuật, pháp bảo đánh tới Vân Phong. Vân Phong một địch tám chật vật không nhỏ. Nhưng hắn cũng không có khả năng phá vỡ cấm trận thoát ra. Tòa pháp trận được bố trí ở đây còn công phu và mạnh mẽ hơn nhiều so với pháp trận vây khốn hắn ở Tịch Tẫn sơn.

Quần công có thể cùng lúc tấn công đối thủ ở nhiều phương diện. Công kích của mỗi người có thể hỗ trợ lẫn nhau. Tuy nhiên lại không phát huy được lực lượng cao nhất có thể, không bằng tập trung lực lượng cao nhất của pháp trận vào những người có lực sát thương mạnh nhất, còn những người khác sẽ thủ vệ duy trì pháp trận. Sau một hồi đồng loạt xuất kích nhưng không có hiệu quả, Tiên kiếm tông chuyển sang luân xa chiến. Người trước xuất thủ, người sau chờ cơ hội yểm trợ. Bằng cách này họ có thể liên tục xuất ra những chiêu thức mạnh mẽ nhất mà không bị gián đoạn.

Trảm Thanh Kiếm thuật, đạo kiếm khí cường đại chém tới, trong không gian mọi âm thanh đều biến mất. Tiên kiếm cường đại cỡ hai mét mang theo khí thế sắc bén đâm tới. Tiên kiếm đến đem không gian lúc này cắt thành một mảnh hư vô, đem âm thanh chôn vùi. Trưởng lão bên kia vừa xuất chiêu, Vân Phong hai tay vung lên, thủ ấn kết nhanh chóng thành một con giao long màu bạc cũng hướng thanh kiếm kia chặn lại. Tại chỗ va chạm hư không vết rách chọt co lại, âm thanh ù ù như lôi điện truyền ra. Đạo tiên kiếm kia bị đánh bay trở về. Tuy nhiên liền sau đó những công kích đạo thuật khác liên tiếp đánh tới. Vân Phong cũng đem các sở học của mình ra ứng phó. Lấy một chiêu đổi một chiêu, động tác mau lẹ thuần thục không chỗ sơ hở.

Trảm Tiên thức, một kiếm thức cường đại từ một vị trưởng lão đánh ra. Trước mắt Vân Phong liền xuất hiện hai đạo vòng cung ánh sáng theo quỹ tích kì diệu chém tới. Khí thế trên người Vân Phong bùng lên, miệng thét to: "Bác Long cầm Tiên." Hai tay hắn chuyển động mờ ảo, để lại hư không từng đạo bóng ánh, cuối cùng bàn tay bắt chéo hướng phía vòng cung sắc vàng của trưởng lão tiên kiếm tông, nơi lòng bàn tay xuất ra hai con giao long lớn uốn lượn theo quỹ đạo kì ảo chặn lấy đạo tiên thuật kia. Tại không gian cách đó sáu trượng bốn đạo Tiên thuật này giao nhau thành hình chữ X, ánh sáng bùng lên chói lóa.

Vân Phong luôn lưu tâm đến hai vị trưởng lão Tiên kiếm tông nhất, công kích của họ mang theo nhiều uy hiếp lớn đối với hắn. Xuất thủ chặn đứng đòn công kích vừa tới, Vân cũng không vội thừa thế tấn công mà đem Tiên lực trong cơ thể mình đến trạng thái hoàn hảo nhất. Hắn biết vừa nãy chỉ là những công kích thăm dò. Sát chiêu thực sự vẫn còn chưa tung ra.

Trong đầu hắn thầm tính toán làm sao để thoát khỏi cục diện này. So đấu về lực lượng hắn không thể bằng tám người hợp lại. Bọn họ còn có pháp trận liên kết đem lực lượng công kích và phòng thủ đều đẩy lên rất cao. Vân Phong dù không có tìm hiểu sâu về trận pháp, nhưng hắn đối với nó cũng có lý giải.

Người phạm bố trí trận pháp dựa trên lực lượng tự nhiên: Sông, núi, rừng là những vật cố định mà phát huy sức mạnh tạo lợi thế cho mình. Sức mạnh tự nhiên nếu vận dụng thích hợp thì có thể lấy ít địch nhiều. Có thể kể đến như: "Tứ tượng trận, Bát quái trận, ngũ hành trận.

Trong võ học, trận pháp là sự sắp xếp bố trí võ giả ở các vị trí thích hợp mà phát huy hiệu quả. Nó là một kiểu đội hình chiến đấu đặc biệt. Ví dụ, cùng một nhóm người nếu không có trật tự, kẻ này một đao, kẻ kia một kiếm, tiến lui loạn xạ vừa khó tấn công mà còn có thể đả thương chính người mình. Vậy nên phải có trận pháp chiến đấu, sắp xếp thứ tự, kẻ nào đánh trước, kẻ nào hỗ trợ, liên hoàn công kích. Cách sắp xếp khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau, đó chính là trận pháp trong chiến đấu. Trận pháp tinh thâm đến khả năng lấy yếu thắng mạnh. Mười võ giả cấp thấp mà loạn chiến với một võ sư tinh thâm thì chẳng mấy chốc từng kẻ bị đánh gục. Nhưng nếu đem bố trí trận pháp thích hợp, tiến lui, công thủ xảo diệu hoàn toàn có thể đem kẻ kia đánh chết.

Tu luyện gia nghiên cứu trận pháp và có lý giải trận pháp so với người thường hơn gấp trăm lần. Chẳng phải thế mà những trận pháp gia cường đại đại đều là người tu luyện. Tu Đạo lĩnh ngộ được huyền diệu của thiên địa, dựa vào nó mà bố cục ra trận pháp, cải biến trận pháp của thường nhân thành mức xuất thần.

Cùng là dựa vào tự nhiên, sông núi, người tu đạo bố trí đạo văn có thể đem sức nước chuyển dòng, thế núi chuyển lực, biến nơi khô cằn trở thành nơi linh địa. Sử dụng đạo văn, có thể biến linh khí trong thiên địa trở thành lực lượng, sinh ra lôi hỏa, băng, phong các loại công kích.

Đối với những người ngộ đạo thâm sâu, có thể đem đạo của mình ra bố trí trận pháp. Không cần phải mượn lực tự nhiên mà vẫn có thể bố trí được lôi, hỏa.. lại thêm thủ đoạn mạnh mẽ, xé rách hư không vây khốn kẻ địch trong không gian đặc thù.

Tu đạo giả chiến đấu đội hình, hiệu quả nhất vẫn là trận pháp. Nhưng phạm nhân chỉ nhờ cách bố trí, sắp xếp phương vị và chiến thuật. Còn tu đạo giả có thể đem đạo văn bố trí bên ngoài, biến bản thân mỗi người trở thành một tiểu trận pháp, đem liên kết với nhau trở thành một đại trận pháp, là một trận pháp bố trí trên vật sống có thể thay đổi được. Đem kết hợp ưu điểm vận dụng lực lượng tự nhiên cùng sự biến hóa linh hoạt của con người. Không những thế thông qua trận pháp, họ có thể liên kết lực lượng của mỗi người với nhau, đồng thời đem bảo vệ lẫn nhau giống như hiện tượng cây liền rễ*.

Muốn phá vỡ trận pháp có nhiều cách. Cường thế dùng lực phá hủy là cách nhanh nhất, bởi dù trận pháp có thâm ảo đến đâu thì cũng có giới hạn của nó, vượt qua giới hạn tất sẽ không chịu được mà bị hủy. Nhưng lực cần để phá trận cần lớn hơn lực tạo trận. Nếu tình huống trận pháp, kết hợp với cảm quan mạnh mẽ, người trong trận có thể tìm ra sơ hở hoặc điểm yếu của trận để tấn công vào đó thì dễ dàng phá hủy hơn nhiều. Dù sao trận pháp do con người bố trí cũng không thể đem mọi thứ hoàn hảo không tì vết, nếu không tìm thấy chỉ có thể là do khả năng của người phá trận không đủ mà thôi.

Lâm Vân Phong đối mặt với hai trùng đại trận. Bên ngoài là một đại trận phong cầm không gian. Hắn không am hiểu trận pháp loại này lắm, nên không nhìn ra được là trận nào. Trận pháp này phi thường cường đại, dù có công kích đem hư không xé rách thì cũng chỉ nằm trong không gian phong bế này thôi, không thể chạy ra được.

Hắn vừa chiến đấu vừa quan sát các phương vị nhưng không thể nào tìm ra được điểm đột phá. Lực lượng của hắn có thể đem hư không xé rách chứ không thể đem trận pháp xé rách, trận pháp này đã bao trùm cả hư không rồi. Có thể khai mở hư không xuyên qua cấm cố chỉ sợ đó là thủ đoạn của Chí Tôn mà thôi.

Đối với Bát Tiên trận của Tiên Kiếm môn thì hắn có lý giải nhiều hơn. Đây là một trận pháp hợp thể. Nghĩa là có khả năng đem tổng hợp sức mạnh của các cá nhân hợp làm một. Sức mạnh phát huy ra không phải đơn thuần là cộng lại, mà cường hóa gấp nhiều lần.

Tám Nguyên Tiên giả này thông qua trận pháp có thể so với một chuẩn Tôn. Chuẩn Tôn là gì, chính là người có thân thể, lực lượng, tu vi.. hợp cách Chí Tiên, có thể coi là một Chí Tiên yếu nhất không sai. Điều thiếu hụt của tám người này so với Chuẩn Tôn chân chính đó là linh ngộ đại đạo, nhưng bù lại về lực lượng thì bọn họ lớn hơn.

Lâm Vân Phong hiện nay có thể coi là Nửa Bước Chí Tiên, chính là đặt một chân vào cánh giới Chí Tiên. Hắn so ra với Nguyên Tiên Đại Thành mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng đối với Chuẩn Tôn thì cũng kém hơn rất nhiều. Một kèo đầu này quả là khó khăn.

OOo

Tư Không Viễn trong Bát Tiên trận này giờ vẫn chưa xuất thủ toàn lực, hắn muốn quan sát điểm yếu để đưa ra công kích chí mạng cho đối phương. Lại nói Tiên trận này có thể phát huy ra lực lượng cao nhất của tám người, nếu mỗi người cùng xuất thủ thì đều có thể phát huy ra uy lực của Nguyên Tiên Đại Thành. Vân Phong thực lực được xếp vào nửa bước Chí Tiên, thể chất hay công pháp đều thuộc dạng vô thượng, nên cho dù là đồng giai với hắn cũng không thể gây uy hiếp được, huống hồ tám đạo công kích dù liên kết chặt chẽ cũng chỉ làm cho hắn rối chân tay chứ không thực sự gây được thương tổn. (Kiểu như dù cùng hạng cân, nhưng một bên là võ sĩ chuyên nghiệp cấp thế giới, còn một bên là nãy võ sĩ nghiệp dư vậy)

" Thân thể vô thượng, công pháp vô thượng, tu vi cũng đạt tới cao nhất dưới Chí Tiên, tên Vân Phong này thực có tư cách xưng bá đồng giai. "Tư Không Viễn đưa ra kết luận. Hắn là kiệt suất đệ tử của một đại tông, tất cả tố chất của hắn đều thuộc hàng đỉnh tiêm, bất quá nếu so với Lâm Vân Phong vẫn còn thua một bậc. Cảm khái là một chuyện, xong thiên tài có ai lại không muốn khiêu chiến với một địch thủ mạnh mẽ chứ. Càng mạnh mẽ càng kích thích. Hắn vốn muốn có một cơ hội để so đầu với Lâm Vân Phong lâu lắm rồi.

Tư Không Viễn tại hạch tâm của trận pháp, đem linh lực của tám người quán thông, đẩy cảnh giới tu vi tạm thời lên cực cận dưới Chí Tiên. Toàn thân hắn thanh sắc xạ chiếu, khí thế mạnh mẽ chưa từng có, lực lượng cường đại tuôn chảy trong huyết mạch khiến cho từng tấc thân thể của hắn cũng phát quang rực rỡ.

" Lâm Vân Phong, ta muốn tại cùng cảnh giới so đầu với ngươi. "Tư Không Viễn hô lớn.

Vân Phong điềm tĩnh nhìn mọi sự diễn biến, nói: "Được, vậy đến đây xem ngươi có bản lĩnh gì. "Đoạn y vung tay ra sau, khí thế bùng nổ, đem toàn thân áo bào căng phồng như đứng trước gió. Đạo tướng hình tròn phía sau cũng xuất hiện, các vòng xoáy nhỏ xếp thành từng vòng tròn đồng tâm phun ra nuốt vào Tiên khí, đây là dấu hiệu Vân Phong chiến đấu toàn lực.

Tư Không Viễn cũng không để ý lời nói của Vân Phong, hắn có quyền kiêu ngạo, Vân Phong tu luyện so với Tư Không viễn càng ít hơn mà thành tựu lại cao hơn rất nhiều, nếu không có tình huống này giữa bọn hắn khó mà so đầu với nhau.

Hắn hô to: "Được, xem chiêu. "Tư Không Viễn bay lên cao năm trượng, đem linh lực bát Tiên hội tụ tại thân. Hai tay huy động phía trước, một thanh cự kiếm Lam sắc xuất hiện trước mặt, phiêu phù tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Bàn tay chấp lại, bất an quyết, Tư Không Viễn vận khí hét: "Thiên Kiếm thức, Đệ bát thức, Khai Huyền Thiên. "

Lam kiếm phá không bay lên, ánh sáng xanh lam bốn phía hội tụ vào, đem khoảng không trên đầu Tư Không Viễn hiện lên một bầu trời lam sắc.

Ngay trên đỉnh đầu Vân Phong mười trượng, một thanh cự kiếm lớn đến một trượng hơn phủ đầy lam sắc phá không xuất hiện, từ trên cao cực tốc đâm xuống, mang theo hư ảnh bầu trời sụp đổ, hư không vỡ nát ập tới.

Vân Phong không tránh không né, thân thông này vốn đã nhắm vào đâu thì đều không thể sai trật được, bởi lẽ trên đầu ai không có một bầu trời, có thể né làm sao? Chân trái hắn đạp lui một bước, hai quyền hướng lên không xuất chiêu, mắt hắn sắc lạnh nộ quang, ẩn hiện hơi thở của rồng, hét: "Phi Long thăng thiên ". Tiên lực trong người hắn hội tụ, một con rồng lớn màu vàng từ trong người lao lên hướng cự kiếm nuốt lấy.

Một kiếm kéo theo trời sụp, một đầu Chân Long phi thiên gánh lấy! Cùng nhau va chạm tại khoảng không tám trượng, sóng xung kích khổng lồ khiến cho cả không gian gọn sóng. Cũng may lực lượng va chạm trên không trung tạo ra vô số vết nứt bị hút vào hư không, khiến mọi người ngoài phạm vi của chúng không bị ảnh hưởng. Một kích này cả hai đều hòa.

Tư Không Viễn mất sáng rực, lần đầu hắn được sử dụng lực lượng lớn như vậy, quả là uy lực mạnh mẽ, một thức vừa rồi không tệ chút nào.

Vân Phong nói: "Cũng tiếp của ta một chiêu."

"Chân Long Giáng Thiên"

"Ngao ô! Một tràng tiếng rỗng ngân vang. Vân Phong triệu hồi hàng chục đầu long ảnh Kim sắc bay lượn quanh mình. Mỗi con rồng đều rất chân thật, mắt rồng, râu rồng chuyển động linh hoạt như vậy sống." Đi! "Đàn long bùng nổ, nhất tề hướng hướng phía Tư Không Viễn trên không trung. Những con rồng uốn lượn đan xen nhau, nhẹ nhàng, giương vuốt đem Tư Không Viễn chụp tới. Tràng cánh chư long tranh châu tái hiện trước mắt.

Tư Không Viễn, thần tình nghiêm trọng, tay ấn nhanh chóng thay đổi, Tiên lực theo lộ tuyến khác vận hành, thi triển ra tuyệt học ứng phó.

"Thiên Kiếm thuật, đệ cửu thức, Tịch Diệt Thiên". Trước khi bày long lao tới, hắn thi xuất ra hàng trăm thanh kiếm dài mấy xích, tạo thành bức tường kiếm chặn lại. Trước đầu mỗi thanh kiếm ẩn chứa không gian huyền ảo, tồn tại một vết rách không gian cực mảnh.

Vốn tưởng sẽ có một tràng sóng xung kích mạnh mẽ, nhưng khi rồng ánh sáng màu vàng tiếp xúc với thiên kiếm thuật, lực lượng của nó liền bị cắn nuốt, xung lực cũng bị hút vào trong các vết rách không gian. Bức tường kiếm từng bước bị phá hủy, nhưng làn sóng long kích cũng kết thúc.

Một chiêu này kết quả hòa nhưng thực tế Vân Phong thua nửa chiêu. Chân Long Giáng Thiên của hắn không thể phá hủy hết được Tịch Diệt Thiên của đối phương, nếu đối lại là Tư Không Viễn tấn công mà Vân Phong thủ, thì chiêu này của hắn đã bại rồi.

Vân Phong tâm khí dâng trào, quả là lâu rồi không được đánh tận hứng đến vậy. Bỏ qua đối phương là sinh tử thù địch, thì đây cũng là một cuộc chiến cường giả đứng nghĩa, sao có thể không khiến người ta phấn khích. Hắn nói: "Thiên Kiếm thuật quả nhiên tinh diệu, một thức cuối cùng uy lực tuyệt luân. Tiếp đi."

Tư Không Viễn bên kia cũng bật cười, người phía trước giống với hắn đều là những kẻ chiến sĩ, mộ cường, giết một con người như thế quả là đáng tiếc. Bất quá hắn không có lựa chọn, cả hai bọn hắn đứng trên thế bất đồng tại, nhiệm vụ của hắn chính là giết Vân Phong. Hắn nói: "Lâm Vân Phong, ngươi và ta hãy để một chiêu tiếp theo kết thúc đi."

Cuối cùng thì đây cũng không phải là trao đổi đạo thuật, mà là tử chiến.

"Được vậy thì sinh tử tại một chiêu này!"

"Bí thức, Kiếp Diệt Thiên"

Tư Không Viễn hô tên tuyệt học của mình. Hắn đem Bát Tiên trận vận dụng đến cảnh giới cao nhất, truyền linh lực tương đương với một kích tối cường của Chuẩn Tôn vào trong chiêu thức này. Chỉ thấy cả không gian pháp trận biến thành một bầu trời màu máu, từ phía trên không ngừng buông xuống lực lượng âm dương.

Một thanh hắc Kiếm Vạn trượng đem bầu trời phía trên chẻ ra, tách đôi Lâm Vân Phong và Tư Không Viễn. Hắc Kiếm như kinh thiên cự trụ đâm xuống đầu Lâm Vân Phong. Một chiêu thức khủng bố tuyệt luân ví với thần tích được thi triển ra.

Lâm Vân Phong bên dưới hắc kiếm nhỏ bé vô cùng, tựa con kiến dưới chân voi. Hắn bị của uy của bầu trời màu máu đè nặng lên vai, đem mặt đất dưới chân đạp lún cả thước. Mắt hắn căng ra, hàm răng cắn chặt vào nhau, khuôn mặt tuấn mỹ cũng phải méo mó vì vận sức quá độ.

"Hãy a! "Hắn hét lên một tiếng vang trời. Đưa tay ra nắm lấy Đạo tướng kim sắc sau lưng giờ lên trên đầu. Vòng tròn sắc vàng phóng lớn ra mấy trượng tỏa ra quang mang chói mắt, bên trong bầu trời u tịch này là vật hấp dẫn duy nhất. Từng đạo vòng xoáy xoay chuyển mạnh mẽ, bắn ra quang trụ vạn trượng hướng thẳng lên mũi hắc Kiếm trên đầu.

"Đại La Sát Sinh"

Hai đại tuyệt học tối thượng cùng lúc va chạm, không gian pháp trận oanh động như nổ bom nhiệt hạch.

Vân Phong bị xung kích đánh văng ra xa, khóe miệng trào máu tươi. Kim sắc đạo đồ biến mất, bước chân hắn loạn choạng không vững. Hắn đưa tay lên lau máu trước miệng, nhưng khí tức trong người bị chấn động không dứt lại phun ra một búng máu nữa, hiển nhiên nội thương không nhẹ.

Phía bên kia, Tư Không Viễn cũng hạ xuống đất, miệng rỉ máu, khí tức mạnh mẽ đã mất hết, tuy nhiên hắn chỉ bị khí huyết nhộn nhạo mà thôi. Nhưng Bát Tiên trận đã tan vỡ. Tám phần công kích đều bị chúng nhân đón đỡ, Nguyên tiên sơ kì yếu nhất không chống đỡ nổi, bị đánh cho toàn thân đập nát, lực phủ ngũ tạng cũng vỡ vụn. Người nhẹ nhất cũng bị đánh cho học máu, Tiên lực gián đoạn. Ánh mắt mọi người toát lên vẻ kinh dị, kẻ kia như thế nào có thể một mình chống tám mà vẫn còn có thể đứng được.

Tư Không Viễn bước ra phía trước, nói: "Vân Phong ngươi quả là đệ nhất Tiên nhân trong giới thanh niên Tiên giới. Một chiêu này ta thua, nếu là sinh tử quyết đấu thì kẻ chết là ta, nhưng đây không phải là quyết đấu giữa ta và ngươi. Vậy nên ngươi có thể chết được rồi."

Cùng lúc xung quanh Vân Phong xuất hiện vô số sợi xích bạch sắc, một đầu đem thân thể hắc mốt lấy, một đầu nối vào trong hư không. Về mặt Vân Phong Kinh biến, muốn đem chúng bứt ra, nhưng khí lực trong thân đã kiệt, bên trong nội thương nên Tiên Lực cũng không thể vận chuyển. Thân thể hắc đều bị trói cứng lại.

Trong trận lúc này người duy nhất còn có thể thi pháp là Tư Không Viễn. Tay phải hắc vượn vào không trung, đem hư không xé rách một mảng, từ trong đó xuất hiện một thanh kiếm màu trắng, chất liệu thô ráp, tỏa ra khí tức cổ xưa, tràn ngập hơi thở sát phạt. Kiếm khí phát ra chiếu vào linh hồn khiến người ta có cảm giác ớn lạnh.

Tư Không Viễn cầm lấy chuôi kiếm nói: "Đây là Tru Tiên Kiếm bài danh nhị thập bát trong một trăm linh tám bảo vật thông linh. Bên trong nó còn phong ấn một thành lực lượng của Chí Tôn giả. Lâm Vân phong ta sẽ để cho ngươi chết được thoải mái."

Lâm Vân Phong ánh mắt co rút, hắc cảm nhận được lực lượng khủng bố có trong thanh kiếm ấy. Một thành lực lượng của chí Tiên để vận dụng Chí Tôn Linh bảo, không khác nào một kích mạnh nhất của Chí Tiên cả. Cho dù là lúc toàn thịnh hắc cũng không đảm bảo có thể chống đỡ được, chứ đừng nói là lúc thân thể trọng thương, tiên lực ngưng trệ.

"Lâm Vân Phong ngươi còn muốn trấn trối gì không?"

Vân Phong ánh mắt sắc lạnh, cũng không có biểu tình tuyệt vọng hay đau khổ, đơn thuần là sát ý: "Tư Không Gia các ngươi đều chết đi."

Tư Không Viễn mặt biến đổi một chút, nhưng không phản nộ, thần tình chỉ nghiêm lại nói: "Ngươi không có cơ hội thấy điều đó đâu. Chết! "Hắc phi thân lao tới đâm ra một kiếm.

Kiếm đâm tới trước mặt mà toàn thân không thể thoát được, Vân Phong chỉ có thể giương mắt nhìn một kiếm đâm qua đầu. Lực lượng trong Tru Tiên kiếm giải khai, cuồng bạo lan tỏa khắp thân thể hắc, dưới da thịt Vân Phong hiện lên trăm ngàn những quang tuyến bạch sắc theo mạch máu mà di chuyển.

A a a! Vân Phong hét lên đau đớn. Thân thể hắc phình trương sắp nổ tung.

Ở một không gian thần bí nào đó, một khối tinh thể màu tím lơ lửng tỏa ra từ quang nhàn nhạt. Bỗng chốc quang mang đại thịnh, ánh sáng tỏa ra chói lọi như một vầng hằng tinh đem cả không gian ấy nhuộm sắc tím.

Da thịt Vân Phong bị căng nứt ra, đột nhiên theo đó mà tỏa ra ánh tím. Lực lượng từ Tru Tiên gặp phải ánh sáng tím liền nhanh chóng bị đồng hóa, mau chóng mất đi sức cuồng bạo. Từng dòng linh lực màu trắng nhanh chóng co rút lại như dòng nước chảy ngược. Tru Tiên Kiếm chấn động rung lên bần bật, Tư Không Viễn nhíu mày tăng cường sức mạnh nắm lấy nó.

Từ quang đại thịnh đem bao trùm cả người Lâm Vân Phong vào trong, thậm chí bạch xích trói buộc hắc cũng bị biến thành từ sắc, nửa thanh Tiên kiếm bạch quang phát ra cũng bị từ quang đàn áp. Tình hình quỷ dị này khiến mấy vị Tiên giả hết sức kinh ngạc.

Tru Tiên kiếm càng rung dữ dội hơn, kiếm linh bên trong gào thét, làm cho Tư Không Viễn hoảng sợ.

Thập nhị trường lão thét: "Mau buông tay!"

Tư Không Viễn cảm thấy không ổn liền buông chuôi kiếm ra. Kiếm ngân một tiếng chói tai, hư không phá ra một đường chạy mất. Không gian tràn ngập ánh tím quanh người Lâm Vân Phong bỗng chốc vỡ vụn, cảm chế lên hắc cũng theo đó mà tiêu tán. Hắc hóa thành một đạo ánh sáng xuyên qua lỗ hồng do Tru Tiên kiếm để lại đi mất.

Bát Tiên một bộ sững sờ, hai vị trường lão muốn đuổi theo, nhưng Tư Không Viễn khoát tay. Khuôn mặt hắc trở nên lãnh tĩnh, nói: "Không cần đuổi nữa. Huyền Diệu chúng trở về, trong tông đã biết chuyện rồi. Những gì chúng ta có thể làm được đều đã làm. Việc còn lại cứ để họ thu xếp."

Một vị Tiên nhân đang điều trị thương thế, hỏi: "Rốt cục là có chuyện gì xảy ra, tại sao Tru Tiên kiếm không tru diệt hắc mà bỏ đi?"

Tư Không Viễn cũng nhìn qua hai vị trường lão, bọn họ so với hắc đã sống cả mấy vạn năm rồi. Một vị trường lão nói: "Phàm là bảo vật thông linh đều có khả năng nhận thức của riêng nó. Tru Tiên kiếm run rẩy như vậy ắt hẳn là trên người hắc ta có vật gì đó rất khủng bố."

Thập nhị lão cũng gật đầu: "Ánh tím tỏa ra từ trong người hắc, chắc hẳn là nguyên nhân giúp hắc thoát khỏi Tịch tẫn hòa sơn. Việc này hệ trọng nên trở về bẩm báo cho Tông chủ."

Tư Không Viễn nhìn qua mấy người, rồi nhìn về phương vị mà Lâm Vân Phong rời đi trong lòng không biết có suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7-2: Bia Cửu Thiên Hư Vô cùng bí mật chung

cực của Tiên Giới

Lâm Vân Phong cực tốc phi hành, vết thương khủng khiếp trên đầu hần dần khép lại nhưng trong tâm thì lại dậy sóng vô cùng, chuyện hần lo sợ lại xảy ra. Lần trước bị vây khốn trong Tịch Tẫn hòa sơn, lúc thân thể hần bị lửa Vô Tướng luyện hóa dây chuyền từ ngọc đã sinh ra dị biến đem các tàn tích sinh mệnh và linh hồn của hần thu lấy vào bên trong nó.

Bên trong miếng ngọc tím tồn tại một không gian rộng lớn, hần bị vây khốn ở trong đó một thời gian. Vân Phong cảm nhận được sự liên kết mạnh mẽ của bản thân với không gian này, dù cuối cùng hần thoát ra được nhưng sợi dây liên kết vô hình vẫn không đứt. Điều kì lạ là sợi dây truyền Từ Ngọc đã biến mất. Hần cảm giác chuyện này có điều không ổn nhưng không thể nào hiểu rõ được là tại đâu. Nhưng dù sao nó cũng đã cứu hần được một mạng.

Lần này trong lúc hần bị lực lượng Tru Tiên hủy diệt. Năng lượng thần bí đó lại tái hiện một lần nữa, kì tích đẩy lui lực lượng của Chí Tôn linh bảo. Lâm Vân Phong dám chắc là mình và dây chuyền từ ngọc đã hóa làm một rồi. Lòng Lâm Vân Phong đã sớm chết từ lâu, nhưng lời hứa đối với Từ Vân khiến hần không cam lòng để người yêu hần phải đau khổ một lần nữa. Hần muốn nhanh chóng trở về vạch trần bộ mặt của Từ Không gia.

Về đến Tiên Đạo Tông, Lâm Vân Phong không đến Tiên Hoàng Điện ngay mà trở về Từ Vân đài trước. Cả năm này, sinh mạng kề cận cái chết, động lực lớn nhất để hần sống là vì Từ Vân. Hần muốn gặp nàng, thông báo cho nàng vẫn bình an, những cái khác đều không quan trọng bằng.

Bước vào Từ Vân Cư trên đỉnh Thiên Ngọc Phong, quang cảnh vẫn thế, nhưng lòng hần trở nên hồi hộp lạ thường. Cuối cùng cũng có thể trở về nơi này. Nghĩ đến sắp được gặp Từ Vân, nhưng lại không thực hiện được điều mình hứa. Không sao, chỉ cần lật mặt của Hư Không môn, thì hôn sự này không thành nữa. Lâm Vân Phong nghĩ thế, bước đến trước Từ Vân điện thì gặp Thanh Uyên, nữ tì của Từ Vân.

Thanh Uyên vẻ mặt vui mừng, cúi chào hành lễ: "Công tử, người bình an trở về rồi."

Lâm Vân Phong gật đầu, hỏi: "Tiên tử nhà ngươi đang ở đâu. Ta muốn gặp nàng."

Thanh Uyên vẫn rất hoan hỉ, đáp: "Sáu tháng trước, Tiên tử đã bế quan tu luyện. Để nô tỳ đi thông báo với Tiên Tử. Biết công tử trở về người sẽ rất vui."

"Từ Vân bế quan tu luyện sao. Vậy thì thôi. Ta gặp nàng sau cũng được." Lâm Vân Phong nói.

Trước khi hần đi, Từ Vân đã có dấu hiệu đột phá, có lẽ nàng bước vào giai đoạn quan trọng của tu luyện, vậy thì không làm phiền nàng nữa. Trước mắt cứ đến diện kiến Tiên Hoàng vạch trần bộ mặt của Từ Không gia đã. Khi Từ Vân tu luyện xong sẽ cho nàng thêm một niềm bất ngờ.

Nghĩ vậy, Lâm Vân Phong liền rào bước rời đi, tiến về Tiên Hoàng điện.

Thanh Uyên trong lòng hào hứng, Vân Phong Thượng Tiên trở về bình an, thì chủ nhân của nàng cũng vui vẻ, xem chừng những sóng gió gần đây sẽ qua.

"Uyên nhi. Vừa rồi phải chăng có khách tới thăm?"

Thanh Uyên giật mình, Từ Vân Tiên tử mặc áo bào tím, từ trong phòng bước ra.

"Tiên tử đã xuất quan." Nàng dáng vẻ thay đổi, nói vội: "Vân Phong Thượng Tiên vừa trở về. Người tới thăm tiên tử nhưng nghe tiên tử bế quan liền.."

Chưa đợi nàng nói xong, Từ Vân tiên tử đã lướt đi như làn gió thoảng.

Nhìn theo bóng chủ nhân biến mất, trong lòng Thanh Uyên thầm nghĩ: "Hai người họ hần có thần giao cách cảm chăng."

Vân Phong trở về Tiên Đạo tông, một đường không dừng bước. Người khác thấy bộ dạng nghiêm trọng của hần thì đều cúi chào rồi tránh đường, không ai dám hỏi han gì cả.

Hần đến Hoàng Chủ Điện muốn yết kiến Tiên Hoàng. Vân Phong đang muốn tiến vào thì gặp Viên Tề Hạo.

"Đại sư huynh người đã trở lại, phải chăng đã luyện thành Bất Diệt thể?" Tề Hạo hỏi.

Vân Phong không để ý đến điều đó, hần hỏi: "Ta muốn gặp Tiên hoàng, người có trong đó không?"

Viên Tề Hạo vốn quen thái độ của đại sư huynh, hai người trong tông cũng không thân thiết lắm: "Sư phụ không có ở đây. Có lẽ người đang ở Đông Cung nghỉ ngơi."

Lâm Vân Phong trong lòng có việc gấp, cũng không muốn nán lại làm gì liền mau chóng rời đi. Viên Tề Hạo nhìn theo bóng lưng vừa đi khuất, đôi mắt của hần tựa như hút tất cả mọi thứ vào trong sâu thẳm.

Vân Phong theo hành lang đi rẽ trái vài lượt, đến một dãy tòa đại môn cao lớn, hần đẩy cửa tiến vào. Lại xuyên qua hai tầng đại môn nữa, lúc này trước mắt hần là một gian phòng cực kì rộng lớn. Phía trên của gian phòng là một bầu trời tinh không huyền ảo, phía cuối căn phòng là một bức tường lớn cao tới chín trượng, mặt tường nhẵn bóng như gương, bên trên còn có những cổ văn không lồ.

Bước chân vừa tới của hần chợt ngừng lại. Trong đầu một loạt thông tin ập tới, tâm thần chấn động không thôi, trên mặt hần hiện lên vẻ hoảng hốt. Hần muốn quay đầu trở ra thì dị biến phát sinh.

Bầu trời phía trên rớt xuống vô vàn văn tự kì bí, cổ xưa mà hần không đọc được. Những văn tự này được in bóng lên trên mặt tường kia. Hiện lên một chương văn tự hoàn chỉnh, viết bằng ngôn ngữ không biết tên. Vân Phong bị thu hút bởi kì biến vừa rồi. Trong đầu hần chợt nghĩ đến chuyện cũ.

*

* *

Lâm Vân Phong cùng Từ Vân hai người cùng sóng vai, trước mặt họ là một nam tử cao lớn đầu đội kim mạo, thân vận hồng bào trước ngực thêu họa tiết các điệu hình mặt trời đang quay lưng về phía họ. Nam tử kia ánh mắt nhìn về tình không xa xôi, trầm ngâm không nói. Hai người phía sau cũng một mực yên lặng. Một lúc sau hồng bào nam tử nói: "Phong nhi, Vân Nhi ta sắp đi xa một chuyến. Lần đi này vô cùng nguy hiểm, không biết lúc nào mới có thể trở về. Ta có vài việc muốn giao phó cho các con."

Hai người chăm chú nghe lời của Tiên Hoàng, với quyết định của ông đều không có hỏi. Tiên Hoàng đem những điều trong tông ra căn dặn, lại cấp cho Vân Phong đặc quyền trong khi người đi vắng.

Tiên Hoàng nét mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Nếu ta không trở về. Các ngươi không được làm điều gì liều lĩnh. Hãy tu luyện thật tốt."

Vân Phong và Từ Vân nghe vậy hết sức lo lắng: "Sư phụ người rốt cục vì chuyện gì mà phải mạo hiểm vậy?"

Từ Vân cũng lo âu hỏi: "Phụ thân, Tiên giới hiện nay đang yên ổn, bốn bề thái bình tại sao người phải rời đi?"

Viêm Dương nhìn qua đệ tử và con gái. Ông thở dài một tiếng nói: "Tiên giới này thực sự ẩn chứa nhiều sự tình không giống như biểu hiện bên ngoài đâu. Ta cũng vì tình huống bất buộc mà phải dời đi. Nếu được lựa chọn, ta muốn đợi hai con trưởng thành có thể gánh vác cơ nghiệp này. Nhưng tiếc là Thiên mệnh luôn luôn diễn biến bất ngờ."

Đoạn ông nhìn thật sâu vào ánh mắt của Lâm Vân Phong nói: "Hai con muốn biết những sự tình này thì phải đạt được cảnh giới của ta, chấp chương Hoàng vị này. Nếu không làm được như thế thì vĩnh viễn không có tư cách làm điều đó."

Lâm Vân Phong bởi lời nói và thái độ của sư phụ mà hiểu sự tình nghiêm trọng bậc nào, hần biết mình không có tư cách can dự vào. Trừ khi hần có thể làm được như sư phụ nói.

Viêm Dương bảo Vân Phong và Từ Vân thả lỏng tâm thần. Đem một chương bí thuật truyền cho hai người. Lâm Vân Phong cảm thấy đầu choáng mắt hoa, sâu trong thức hải khắc lên một dòng văn tự kim sắc khó hiểu. Người nói bọn hần cứ từ từ mà tham ngộ, sau này ắt sẽ hữu dụng.

Làm xong những việc này ông mới cảm thấy yên lòng. Ánh mắt nhìn về phía tình không xa xôi, giọng ông trầm thấp nhỏ tựa như nói với chính mình: "Bí mật chung cực của Tiên giới đều tại Hư Thiên Bích."

* * *

Sau khi Tiên Hoàng rời đi, Lâm Vân Phong cùng sư muội một mực tham hiểu đoạn chú văn thần bí, nhưng lại một mực không có kết quả. Điều kì lạ là hai người đều không có cách nào đem chúng nói ra lời, khiến chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ. Qua bao nhiêu năm, Vân Phong mãi nghiên cứu Đại Đạo mà lãng quên mất nó.

Chỉ là lúc đứng trước Hư Thiên Bích, dòng chú ngữ kia lại tái hiện.

Một cách thần bí nào đó khi nhìn lên chương cổ văn trước mặt, trong đầu hần liền truyền tới ý niệm:

"Khởi thủy từ Không*. Không sinh Nhất Niệm. Nhất Niệm sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh vạn vật.

Vũ có từ khi Vật Chất được sinh ra. Trụ có từ khi Pháp Tắc được hình thành.

Bốn Sinh Thể đầu tiên trong vũ trụ là: Nhân, Ma, Linh, Giả. Bốn Sinh Thể này chết đi hóa thành chư thiên vạn giới, tạo nên bốn đại tộc quần tương ứng trong vũ trụ là: Nhân Loại, Chân Ma, Yêu Linh, Hư Không.

Trong Vũ Trụ này không tồn tại sinh linh bất tử, hoa dưới mặt đất hay sao trên bầu trời đều có thời khắc hủy diệt. Bất cứ chủng tộc nào đều có giới hạn sinh mệnh của chúng, khi chết sẽ đều trở về thế giới bên kia, bắt đầu một vòng luân hồi.

Qua vô số luân hồi, Vũ Trụ ứng với Quy Tắc số Bảy mà sinh ra một chủng tộc bất tử là Tiên Linh.

* * *

Vân Phong tâm thần chấn động, trong lòng sinh ra sợ hãi. Đây là bí mật cấm kị của Tiên giới, hần vội vàng quay đầu bước đi.

Chỉ là mới bước được hai bước thì toàn đại diện khổng lồ rung chuyển như có động đất, dù là Tiên nhân nhưng hần cũng không khỏi bị chao đảo. Lúc quay đầu lại thì thấy bên trên Cừ Thiên Hư Vô Bích dòng chữ cổ đã biến mất, thay vào đó là những hình ảnh như một thước phim hiện lên.

Vân Phong nhận ra ngay đó là tràng cảnh Tiên giới. Trên đó, Tiên giới một mảnh khói lửa, Tiên nhân cùng với lực lượng nào đó đang chiến đấu. Lại thấy

đình đài bị phá hủy, Tiên thành không lồ biến thành nơi hoang tàn. Chúng sinh nhân loại tử thương vô số. Trong khung cảnh tan hoang ấy, một thân ảnh cái thể xuất hiện, khí tức chấn động cửu thiên, một cái vung tay khiến cho cả trăm Tiên nhân bị đánh bay. Mỗi một bước đi là điện đài son môn sụp đổ. Phía sau lưng hắn vô số hình bóng không rõ ràng càn quét khắp nơi, cùng Tiên nhân chém giết.

Vân Phong bị cái khí thể kia làm cho hoảng sợ, dù chỉ là bóng ảnh trên bức tường nhưng cũng có thể cảm giác được người kia cường đại đến mức nào. Một bước chân bước qua Tiên sơn tỷ dặm, hai bước chân băng qua Thiên Hà ức nghìn thước, đứng trước mặt một tòa Tiên môn cao lớn, bên trên đề ba chữ vàng: "Tiên Đạo Tông". Người nọ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn xuyên thấu không gian. Vân Phong sững sờ đạp lui mấy bước, người kia cư nhiên là hắn!

*

* *

Trước đại môn lớn mà Vân Phong vừa mở ra lúc này có hai vị thanh niên vận ngân bào, thần tình tỏ ra vô cùng bối rối. Một vị nói: "Ngân sư huynh sao sư huynh cũng rời đi vậy? "

Ngân sư huynh nói: "Tà đệ, sư phụ ta có chuyện, ta mới rời đi không lâu liền xảy ra sự tình này. Giờ đệ nói phải làm sao? "

Bọn họ là hai người thủ vệ đại môn của Hư Thiên Điện. Hư Thiên Điện này là cấm địa. Dưới lệnh của Bạch Hy Tiên Hoàng, trong tông không cho phép ai có thể tiến vào, trái lệnh cứ theo mức cao nhất của tông quy mà xử.

Vốn nơi này nằm trong nội hạt hạch tâm của Tiên Đạo Tông, tầng tầng lớp lớp cấm chế, cộng thêm trong ngoài vô số cao thủ, người có khả năng tiến vào đây vô cùng ít nên thủ vệ ở nơi đây vốn chỉ mang tính hình thức mà thôi. Hai bọn họ đối với việc thủ vệ cũng rất là nhàn chán. Dù sao Tiên nhân như bọn họ lại làm việc canh cổng, nếu không phải là trách nhiệm tông môn thì họ cũng không tình nguyện.

Lần này hai người có sơ suất, để Lâm Vân Phong tiến vào. Bọn họ không biết phải xử trí sao. Lâm Vân Phong là Đại chân truyền đệ tử, địa vị chỉ dưới Tiên Hoàng, có thể so sánh với Đại trưởng lão, người như thế không nên biết luật mà vi phạm chứ. Nhưng Lâm Vân Phong đã tiến vào rồi, bọn họ cũng không thể vào theo, nên mới khó xử trí sự tình này.

Đúng lúc này thì Viên Tề Hạo đi tới: "Ngân Cẩm sư huynh, Tà Thanh sư huynh. Tiên Hoàng đại nhân có ở trong đó không? "

Tà, Ngân hai người cũng chào một tiếng rồi nói: "Tiên Hoàng không có ở đây. "

Tà Thanh vẻ mặt lo âu, khó xử nói: "Đại sư huynh Lâm Vân Phong đã tiến vào Hư Thiên Điện rồi. "

Tề Hạo nghe vậy thì kinh ngạc nói: "Sao lại có chuyện này xảy ra? "

Tà Thanh, Ngân Diệp vẻ mặt khó xử, lỗi này là của bọn họ, Tiên Hoàng trách tội là không thể tránh được, liền thành thật nói hết mọi sự, rồi cầu xin Tề Hạo giúp đỡ.

Viên Tề Hạo là người tinh ý liền nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, hai tay xuất thủ đánh vào vai Tà, Ngân hai người một chưởng đem bọn họ chấn lui mấy bước. Hai người không ngờ Tề Hạo tấn công mình nên bị trúng thương. Họ quát: "Viên sư huynh người làm vậy là có ý gì? "

Viên Tề Hạo thu tay lại, mặt nghiêm trọng nói: "Hai vị không làm tròn chức trách, Hư Thiên Điện là trọng địa nay xảy ra biến cố tất sẽ theo tông qui mà xử, tội này có thể lường trước. "

Hai người kia nghe xong, kinh sợ mấy phần. Nhẹ có thể bị phế công diện bích, nặng có thể bị đày ra ngoài tinh không chém giết dị tộc.

Viên Tề Hạo nói tiếp: "Hai vị hãy nói Đại sư huynh cường thế xông vào, hai người cản không được còn bị huynh ấy xuất thủ đánh bị thương. Ta sẽ ở trước Tiên Hoàng nói đỡ cho hai người. "

Hai người Thanh, Cẩm mặt biến đổi vài lần mới bình ổn lại, thầm nghĩ cách này là ổn nhất, bèn lên tiếng cảm tạ.

Vừa mới nói xong liền toàn điện rung chấn mạnh mẽ, như có động đất lớn, khiến mấy người cũng phải chao đảo. Viên Tề Hạo mặt biến sắc, hô gấp: "Mau vào trong! "Ngân Cẩm và Tà Thanh do dự một chút nhưng nghĩ đại sự đã xảy ra rồi, nếu bên trong có điều gì không hay nữa thì tội của bọn họ không thể nào thoát được, bèn gấp rút theo chân Viên Tề Hạo tiến vào trong.

Ba người vừa bước vào Hư Thiên điện, thấy Lâm Vân Phong đang bàng hoàng đứng đó. Trên Cửu Thiên Hư Vô bích là cảnh tượng Tiên Tông đồ nát, hắc khí xung thiên. Một bóng hình trùm trong hắc khí đứng giữa đồng hoang tàn ấy. Dù cho là bóng ảnh cũng hiện lên khí thế khiến trời đất rung chuyển. Mấy người đều bị cảnh tượng kia làm cho hãi hùng.

*

* *

Hoàng Chủ Điện.

Vân Phong đang quỳ dưới thềm điện, hai bên là tám người, phục sức hàng trưởng lão và chấp pháp, bao gồm cả Tề Hạo. Trước mặt hắn là một trung

niên nam tử béo mập, vận Tiên y màu trắng trang trí họa tiết tinh xảo, lưng thắt đai màu đen, mặt đai lưng bằng bạch ngọc chạm khắc một chữ Đạo, chính là Tiên Hoàng Bạch Hy. Bạch Hy rất phẫn nộ, ánh mắt thâm trầm:" Vân Phong, ngươi nói ta nghe xem tại sao ngươi dám tự ý xâm nhập Cẩm Địa của bản Tông? "

Vân Phong ở phía dưới, đầu không ngừng lên nói:" Đệ tử không cố ý tiến vào, đệ tử muốn tìm sư bá không ngờ vô nhâm Hư Thiên Điện. "

Bạch Hy tức giận quát:" Ngươi đánh trọng thương thủ vệ cẩm địa còn nói là vô tình tiến vào? "

Vân Phong vội giải thích:" Đệ tử không hề đá thương ai cả, lúc ấy trước Hư Thiên Điện không hề có ai canh gác. "

Tiên Hoàng hừ lạnh:" Giáo biện, không lẽ bọn chúng tự đá thương mình? "

Vân Phong:" Đệ tử hoàn toàn không biết điều này. Đệ tử thật tình chỉ muốn gặp sư bá. Trước đó đệ tử còn gặp Tề Hạo, chính đệ ấy còn chỉ đường cho đệ tử. "

Bạch Hy quay qua nhìn Tề Hạo:" Có chuyện này không? "

Tề Hạo đứng ra nói:" Sư phụ, quả thật trước đó đệ tử có gặp qua đại sư huynh. Lúc ấy sư huynh bộ dạng rất nghiêm trọng, huynh ấy có hỏi sư phụ. Đệ tử liền báo người đang tu luyện ở Đông Cung. Hoàn toàn không hề nói điều gì khác. "

Bạch Hy sắc lạnh nhìn Lâm Vân Phong hỏi:" Từ Hoàng Chủ Điện phải đi qua Đông Cung mới đến nội điện. Ngươi không vào Đông Cung gặp ta, tiến tới Đông Điện làm gì? "

Lâm Vân Phong nhớ lại, hoàn toàn đúng như lời Viên Tề Hạo. Hư Thiên Điện còn gọi là Đông Điện nằm trong khu vực Nội Điện ở giữa vùng hạch tâm của Tiên Đạo Tông. Lâm Vân Phong đã đi qua Đông Cung rồi tiến vào Hư Thiên Điện. Sao hắn có thể mắc sai lầm lớn như thế. Lúc ấy hắn mang nhiều tâm tư, không lẽ đã nhầm lẫn giữa Đông Cung và Đông Điện? Trước uy áp của Tiên Hoàng, hắn không có gì để biện minh cả.

Tiên Đạo Tông hạch tâm được chia làm năm khu vực: Đông Cung, Nam Uyển, Tây Phòng, Bắc Các và Trung Điện ứng với các phương vị đông, nam, tây, bắc, trung tâm. Đông Cung là nơi ở của Tiên Hoàng. Nam Uyển là nơi tổ chức các sự kiện trọng đại của tông. Tây Phòng bao gồm Thiên Hình Ngục, Diệt Tiên Đài.. là nơi giam giữ, xét xử trọng phạm. Bắc Các bao gồm Thiên Thư Các, Tàng Bảo Các.. là nơi cất giữ các tài nguyên. Trung Điện bao gồm Tổ Sư Điện, Hư Thiên Điện, Nghị Sự Điện.. Hoàng Chủ Điện nằm ở phía Đông Nam, án ngữ con đường vào khu vực hạch tâm. Là nơi Tiên Hoàng dùng để nghị sự, tiếp kiến khách nhân. (Khác với Nghị Sự Điện ở Trung Điện, Nghị Sự Điện là nơi tổ chức họp mặt các nhân vật cấp cao nhất của tông như Tiên Hoàng, Thái Thượng trưởng lão, là các nhân vật hàng ngũ Chí Tôn)

Bạch Hoàng, nhìn Vân Phong, giọng nghiêm khắc:" Ngươi luôn miệng nói muốn tìm ta. Vậy ngươi có việc gì quan trọng mà bất chấp xông vào cẩm địa? "

Vân Phong đem sự tình Tịch Tần Sơn ra trình báo, còn chỉ đích danh Tư Không Viễn của Tiên Kiếm Tông. Bạch Hy nghe xong, bật cười lớn, gằn giọng nói:" Vân Phong, ngươi ăn nói hàm hồ, những điều như vậy cũng có thể phun ra được sao. Ngươi muốn tìm một chuyện lớn để lấp liếm tội của ngươi à? "

Vân Phong thanh minh:" Đệ tử hoàn toàn nói lời thật. Đích thân đệ tử còn giao chiến với Tư Không Viễn ở Tiên Hàm Lâm, những thương tích trên người đệ tử đều là do hắn gây ra. "

Bạch Hy quát:" Hàm hồ. Tư Không Viễn thời gian qua đều làm khách ở Tông ta. Mới vừa rồi ta còn nói chuyện với hắn, ngươi nói xem là Tư Không Viễn nào đã hãm hại ngươi? "

Vân Phong nghe vậy kinh ngạc mắt mở lớn, lắc đầu liên tục:" Không thể nào! "

Bạch Hy hừ lạnh một tiếng, truyền người hộ pháp:" Cho gọi Tư Không Viễn vào. "

Chỉ một lát, Tư Không Viễn đã bước vào. Hắn tham kiến Tiên hoàng cùng chư vị tiền bối, thấy Vân Phong đang quỳ đầy nhưng hắn không hỏi tới.

Lâm Vân Phong trừng mắt nhìn hắn. Rõ ràng là Tư Không Viễn, khí tức bình ổn, thân thể không thương tích, nào có dấu vết gì của cuộc đại chiến trước đó. Đáng kinh ngạc hơn, Tiên Hoàng còn bảo chứng cho hắn, trước nay vẫn ở trong Tông làm khách, chuyện khó hiểu này là sao?

Tiên Hoàng nói với Tư Không Viễn vài câu, sau đó nói:" Trong Tông xảy ra tiểu sự, Tư Không sư đệ có thể về nghỉ ngơi, khi khác ta sẽ cùng sư đệ bàn tiếp chuyện vừa rồi. "

Tư Không Viễn vâng dạ cáo lui, trước khi rời đi còn liếc Vân Phong một cái nhìn hả hê, gian xảo trong đó không ai thấy được.

" Ngươi còn có điều gì để nói không? "

Vân Phong gặp người xuống, đầu đập vào sàn điện:" Đệ tử tất cả mọi điều nói đều là thật. Nếu có sai nửa lời xin được lấy cái chết minh chứng. "

Bạch Hy lạnh lùng nói:" Tội của ngươi chết vẫn còn là nhẹ. Đầu phải một cái chết có thể đơn giản mà xóa hết được, xâm nhập vào cẩm địa, đá thương đồng môn, cả gan đem lời hàm hồ lừa gạt trưởng bối, còn muốn gây bất hòa giữa tông môn. Nếu không đem ngươi hình thần câu diệt thì sao có thể làm gương cho kẻ khác. "

Vân Phong bàng hoàng, kết cục như thế này hắn không bao giờ nghĩ tới.

Bạch Hy truyền âm nói:" Nói ta nghe, ngươi đã nhìn thấy gì trên Hư Thiên Bích. "

Vân Phong tỉnh ngộ, việc hắn nhìn thấy những điều trên Hư Thiên Bích đã là cấm kỵ phải chết. Càng không nói tròng cảnh khùng bỏ lúc cuối cùng hiện lên trên đó đã làm cho chúng nhân kinh sợ. Nói thật khung cảnh hắn trên Hư Thiên Bích hủy diệt Tiên Đạo Tông? Hắn chắc chắn sẽ chết. Hắn không nghĩ rằng mình có thể đem lời lừa gạt được vị Chí Tiên này, vậy nên dù nói gì cũng vẫn phải chết. Hắn không phản hồi.

Bạch Hy giận lắm, gầm lên trong thức hải hắn:" Nói! "

Kèm theo đó là một cỗ uy áp trùng kích mạnh mẽ, khiến Lâm Vân Phong phải thổ huyết. Vết thương trong thân thể chưa lành liền bộc phát, khiến máu tươi trào ra không ngừng.

Chúng nhân nhìn thấy phát kinh, Lâm Vân Phong khiến cho Tiên Hoàng tức giận đến thế. Bọn họ cũng không dám xen vào, kéo bị vạ lây.

Bạch Hy nuốt một ngụm tức khí, gằn giọng:

" Ngươi đã nhất tâm muốn chết. Được, từ nay Lâm Vân Phong không còn thân phận đệ tử Tiên Đạo Tông nữa. Tà, Hữu Chấp pháp đem hắn tống vào Thiên Hình ngục chờ ngày hành quyết."

Hai vị chấp pháp giả tiến tới đem Lâm Vân Phong kéo đi. Ánh mắt mỗi người trong đại điện đều hết sức ngưng trọng, nhưng thủy chung cũng không có một ai lên tiếng. Bản thân bọn họ là cao tăng của Tiên Đạo tông, hiển nhiên đều biết vị trí tối cao của Hư Thiên Bích, càng nghe nói Hư Thiên Bích chứa đựng bí mật tối thượng của Tiên Giới, xưa nay chỉ có Tiên Hoàng mới có thể tham hiểu. Vân Phong dù biết được tin tức gì thì đều là tội hình thần câu diệt. Tuy nhiên xét cho cùng Lâm Vân Phong cũng là một nhân vật quan trọng đối với tông môn, giết hắn thực là một tổn thất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Khởi Thủy Mê

Viêm Hoàng mặc hồng bào, lưng thắt đai ngọc, đầu đội mũ miện vàng dẫn theo một người thanh niên trẻ tuổi, dung mạo tuấn mĩ. Người thanh niên ấy vẻ mặt bình thản, ánh mắt phẳng lặng như nước hồ sâu thẳm. Y bước đi khoan thai, cho dù là lần đầu bước vào Cung điện của Tiên Đạo, nhưng không hề có vẻ hồi hộp hay lo lắng.

Viêm Hoàng chỉ tay ra phía trước một mảng Tiên sơn dài vạn dặm, trập trùng trong mây trắng, ông nói:

"Phong, ta thu con làm đệ tử, từ nay Tiên Đạo này vừa là môn vừa là nhà của con. Ở đây có một trăm linh tám ngọn Tiên sơn. Con chọn lấy một ngọn núi sau này động phủ của con sẽ ở đấy."

"Con chọn ngọn núi kia." Lâm Vân Phong trở vào ngọn núi cao nhất nói.

Tiên Hoàng nói: "Ngọn núi đó có người rồi. Con chọn ngọn núi khác đi."

"Vậy thì ngọn kia được không. Con chọn nó." Lâm Vân Phong chỉ tay vào ngọn núi cao thứ hai.

Viêm Hoàng gật đầu: "Được. Ta sẽ cho người đến đó xây dựng."

Lâm Vân Phong thưa vâng, rồi nói: "Su phụ, ngọn núi cao nhất có phải là của người không ạ?"

Viêm Hoàng cười lắc đầu: "Không, ta ở kia." Ông chỉ tay giữa các dải núi, một khu vực bằng phẳng chìm trong mây, thấp thoáng có thể thấy vài tòa tháp nổi lên trên nền mây trắng. Đó là hạch tâm của Tiên Đạo tông, nằm lọt thỏm giữa những ngọn núi cao vây quanh.

Viêm Hoàng nói tiếp: "Nơi đó vốn là ngọn núi cao nhất, nhưng năm xưa chúng ta đã cắt ngọn của nó đi và xây nên Tiên Đạo Tông bây giờ."

Ánh mắt của Tiên Hoàng thâm thúy nói: "Ta ở nơi cao bao nhiêu không quan trọng, mà nền móng nơi ta đứng có chắc chắn không thôi."

* * *

Ngọn núi Vân Phong vốn đã có động phủ sẵn, chỉ cần sửa sang một chút thì có thể ở được.

"Đợi một chút." Vân phong đang đi dạo trong sân đình thì thấy hai người phàm đang khiến một vật gì đó giống như một cỗ bàn lớn.

"Tiên thượng có gì dặn dò ạ." Hai người kia dừng bước cúi đầu chào hỏi.

"Cái này là gì vậy?" Lâm Vân Phong hỏi.

"Thưa Tiên thượng, cái này gọi là Phong Cầm. Vị tiên chủ trước đây bỏ nó lại, tiểu nhân định đem nó đi vứt." Một trong hai người đáp.

Phong Cầm, là một loại đàn u. Ở hạ giới không thấy nhạc khí như vậy. Lâm Vân Phong tò mò, có lẽ đây là một pháp khí của Tiên giới.

"Người đem nó qua tiểu đình kia cho ta." Vân Phong phân phó.

Trong tiểu đình, Vân Phong ngồi trước Phong Cầm, ngón tay lướt qua phím đàn, vang lên thanh âm tinh tế. "Đồ, Rê, Mi, Pha, Son, La, Si."

"Âm điệu thật nhiều. Không giống như tiếng đàn của hạ giới, càng phức tạp hơn. Nhưng vạn vật đều có thanh âm, chỉ cần tinh tế cảm nhận chúng thì có thể hiểu được." Vân Phong buông đôi câu nhận xét.

"Tiên Thượng có vẻ hứng thú với Phong cầm nhỉ."

"Nghe nói ngài là người hạ giới. Cho nên chưa thấy qua Phong Cầm bao giờ."

Hai người hầu liền trở về công việc của mình. Ngọn Ngọc Linh sơn, là nơi Vân Phong sẽ ở. Khắp nơi đều diễn ra khung cảnh tu bổ, trang hoàng. Người kiến tạo phủ đường, người tỉa tốt cây cối. Tất cả đều vì chuẩn bị cho Tiên Chủ của họ chính thức khai phủ ở đây.

Trong gió núi, tiếng đàn du dương vang lên, âm thanh thánh thót đi sâu vào lòng người.

"Hay quá. Tiên âm thật là kì diệu. Ta chưa bao giờ nghe âm thanh nào tuyệt vời như thế." Một người khuôn mặt mãn nguyện nói.

"Thật là thần kì. Ta cảm thấy linh lực trong người mình vừa mới nhích lên, ta sắp sửa đột phá cảnh giới rồi."

"Âm thanh này từ đâu tới vậy?" Chúng nhân ở khắp nơi đều ngơ ngác. Duy chỉ có hai người trong đó là khuôn mặt kinh ngạc:

"Tiên thượng của chúng ta không phải lần đầu thấy Phong cầm sao. Tiếng đàn của người quả thực là diệu âm tuyệt thế, chẳng lẽ người là một vị Cầm Thánh."

"Tiếng đàn có thể khiến ta thoát thai hoá cốt, gột rửa tâm thần. Trong đời ta may mắn có diễm phúc được nghe lần thứ hai. Lần trước đi ngang ngọn Thiên Ngọc Phong, ta được nghe tiếng Đàn của Tử Vân tiên tử. Có chăng chỉ có Tiên Thượng của chúng ta mới có thể so với cảm nghệ của Tiên tử thôi." Người còn lại nói, y cảm thấy tự hào vô cùng vì có thể được phục vụ một vị Tiên chủ như vậy.

Ngồi trên đỉnh tiên sơn ngập trong mây nhìn xuống Tiên giới. Trong lòng nổi lên xúc động đặc biệt. Dưới hạ giới phạm nhân ngưỡng vọng Tiên nhân, trở thành Tiên lại ngưỡng vọng Tiên thượng cường đại. Tu luyện là con đường không ngừng nghỉ, rốt cục thì cứ theo đuổi mãi vậy không mệt mỏi làm sao?

Ngẫm lại hôm nay mình ngồi đây trở thành thượng Tiên được người người kính vọng. Nhưng trong lòng chỉ cảm thấy cô tịch mà thôi, không bạn bè, không thân thích, nào có ai đâu hiểu được cảm giác của bản thân mình.

Tiếng đàn dù dừng lại nhưng đám Tiên thú, Tiên Hạc vẫn còn mê mẩn tụ xung quanh tiểu đình. Lâm Vân Phong lựa một phím dài, âm thanh chấn động khiến đám chim muông sợ hãi vỗ cánh bay.

"Tiên Tử nếu không chê thì có thể lại tiểu đình của ta đàm đạo?" Vân Phong nhìn về phương xa, trong mây có một bóng mình ẩn hiện.

Mây trắng rờ rỗi, một vị Tiên nữ áo tím phiêu phù tới, nàng diện mạo như ngọc, mắt biếc như trời thu, suối tóc dài đỏ xuống ngang lưng thật yêu kiều, nàng nói bằng chất giọng trong veo:

"Cầm khúc thật tuyệt diệu, khiến ta không kìm lòng được muốn xem ai đang đánh đàn."

"Tiên nữ quá khen rồi." Vân Phong cười nhã nhặn nói.

Nàng là con gái của Tiên Hoàng, tên là Tử Vân, sống trên ngọn núi cao nhất bên kia. Tình cờ nghe được tiếng đàn nơi này, tiếng đàn du dương huyền diệu ẩn chứa đạo pháp cao thâm khiến nàng ngưỡng mộ.

Lâm Vân Phong và Tử Vân cùng đàm đạo. Cảnh giới của Vân Phong tuy thấp hơn, nhưng sự lĩnh ngộ của hắn với Đạo khiến Tử Vân kinh ngạc. Nàng gần đây đang trăn trở vài vấn đề về tu luyện, sau khi bàn luận cùng người thì trở nên thông suốt.

"Ta đã nghe đàn của Tiên huynh, lại được Tiên huynh chỉ điểm tu luyện. Tự thấy cũng nên đáp lễ lại. Nếu huynh không chê thì ta sẽ đánh một đàn khúc." Tử Vân nói.

"Tiên tử đã có ý như vậy thì còn gì bằng." Vân Phong liền tỏ ý mời Tử Vân ngồi vào chỗ đánh đàn.

Tiếng đàn của Tử Vân du dương vui tươi, làm tan mây mù trước mắt, ánh dương chiếu xạ xuống tiểu đình. Bốn xung quanh hoa cỏ đua nở, ong bướm không biết từ đâu bay lượn rộn ràng.

Tử Vân đàn xong chờ đợi vị nam tử nhận xét, nhưng chỉ thấy y đắm chiêu, dường như vẫn còn chìm trong giai điệu ấy. Một lúc nàng mới nói: "Ta đã đàn

xong rồi. Huynh thấy thế nào?"

Lâm Vân Phong gật gù nói: "Đàn nghệ của Tiên Tử quả là đạt tới cảnh giới thần kì. Ta nghe tưởng chừng như có thể thấy được hết thảy vẻ đẹp của Tiên giới tái hiện trước mắt."

Từ Vân mỉm cười, đây là đàn khúc ngự ca vẻ đẹp của Tiên giới do chính nàng sáng tác, cũng là ca khúc mà nàng cảm thấy tâm đắc nhất.

Lâm Vân Phong chau mày nói: "Thế giới trong đó rất đẹp. Nhưng phải chăng còn thiếu một chút gì đó nên chưa trọn vẹn."

Từ Vân mắt xoe tròn, bản nhạc này của nàng rất tâm đắc, nhưng vì kia lại nói là không hoàn chỉnh, rốt cục thì nó thiếu sót ở điểm nào nàng không rõ: "Tiên huynh có thể chỉ điểm cho ta được không?"

Lâm Vân Phong vẫn chìm trong dòng suy nghĩ, gật nhẹ đầu, ngồi xuống ngay bên cạnh nàng: "Mời Tiên tử đàn lại được không."

Khúc dạo nhạc vang lên, nam tử ngồi bên chìm trong giai điệu, bàn tay chàng đặt trên phím đàn, tự nhiên theo cảm nhận cùng hòa tấu. Làn âm thanh hòa quyện với nhau như đang vẽ lên một bức tranh bằng âm điệu trong tâm trí của người nghe. Đó là một thế giới ngập tràn linh khí, hoa cỏ nơi nơi khoe sắc, muôn thú vui vẻ nhảnh nhai. Bầu trời một màu trong xanh, ánh nắng dịu dàng tràn ngập. Thế giới đó không có phiền não, không có đua tranh, muôn loài chung sống với nhau yên bình, hạnh phúc. Đó mới thực sự là thiên đường đúng nghĩa.

Tiếng đàn của hai người mang theo huyền ảo của đại đạo, những người giúp việc chìm đắm trong giai điệu như đang mộng mơ, muôn thú cũng dừng bước lại ngẩng đầu lắng nghe, chim chóc cũng ngừng hót ca bay lượn mà gật gù thưởng thức.

Âm thanh dù đã dứt, nhưng người nghe vẫn còn say trong mộng, muôn vật đều ngây ngất chìm đắm trong giai điệu này.

Từ Vân nở nụ cười rạng rỡ thốt lên: "Tuyệt diệu quá. Đây hẳn là khúc nhạc hay nhất Tiên giới mà ta có thể đánh ra. Huynh quả thật là kì tài trong âm nhạc lĩnh vực mới có thể khiến cho đàn khúc này trở nên huyền diệu như vậy."

Vân Phong cười nhẹ, nói: "Tiên khúc của Tiên tử vốn đã tuyệt diệu rồi. Chỉ là cảnh sắc của Tiên giới tuy đẹp, nhưng lại thiếu đi một chút tình, ta chỉ là tô điểm thêm thôi."

Một chữ tình vẫn vương mãi trong đầu Từ Vân không thôi.

*

* *

Thiên Hình ngục, một mảng tăm tối thăm thẳm. Lâm Vân Phong ở đây không biết đã bao lâu rồi, thời gian trong này trôi chậm chậm vô cùng nhưng thống khổ ở nơi đây cũng dai dẳng vô cùng. Hắn bị trói đứng bởi những sợi xích lớn bằng cổ tay buộc vào cổ và tứ chi. Đầu gục xuống, mắt nhắm nghiền, hơi thở cũng không tồn tại tựa như một xác chết vậy. Thực tình thì hắn cũng không khác đã chết nhiều lắm, cơ thể đã không còn cảm giác gì nữa, mắt hắn hoàn toàn không nhìn thấy được, da thịt chịu dày vò đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Những sợi xích kia là Luyện hồn xích, trói buộc thẳng vào linh hồn, đem Tiên Hồn của Vân Phong luyện hóa. Tiên lực bị rút cạn, sinh mệnh cũng bị hao kiệt, lúc này hắn còn yếu hơn cả một phạm nhân, tinh thần sớm đã mơ hồ..

Lần cuối cùng hắn được nghe thấy âm thanh không rõ bao lâu rồi. Khi ấy Bạch Hoàng đến chất vấn về việc xảy ra trên Hư Thiên Bích, nhưng Vân Phong không trả lời khiến ông tức giận rồi đi, để hắn tiếp tục chịu đựng dày vò đến chết.

Vân Phong không nói, bất cứ bí mật gì trên Hư Thiên Bích đều là tối mật trong Tiên giới, người nắm giữ chúng chỉ có thể là Tiên Hoàng! Sư phụ truyền khẩu quyết thần bí đó cho hai người hắn và Từ Vân, lúc đó người đã có dự tính. Hắn không nói ra, dù có nói tội chết vẫn không tránh khỏi, ngược lại giữ cho Từ Vân một tấm kim bài. Nếu hắn chết, Từ Vân là người duy nhất có thể giải ẩn bí của Hư Thiên Bích, điều này sẽ khiến tông môn không thể tùy tiện ép gả nàng cho Tiên Kiếm Tông.

Lại nói, trước khi sư phụ tiến vào Tinh Không đã truyền bí pháp khai mở Hư Thiên Bích lại, tức là muốn sau này bọn hắn sẽ thay người kế nghiệp Tiên Hoàng. Nhưng không may người gặp nạn bất ngờ, bọn Vân Phong tu vi và địa vị còn chưa thể gánh vác được trọng trách này nên mới nhường lại cho Bạch Hy. Nhưng hắn tin rằng Bạch Hy cũng không có được khẩu quyết đó. Vân Phong đối với vị sư bá này vẫn luôn có sự nghi ngờ.

Tại sao sư tổ* truyền bí thuật lại cho sư phụ mà không phải là đại đệ tử của người - Bạch Hy, tại sao sư phụ lại truyền cho đệ tử mà không truyền lại cho tân Tiên Hoàng? Một điều nữa, khi Bạch Hy đưa cho hắn mảnh vỡ Tiên Kiếm của sư phụ, Vân Phong đã nhận ra được trong đó có vấn đề. Vốn mảnh vỡ ấy có hai vết nứt khác nhau, rõ ràng là bị người bẻ mất một nửa trước đó. Bạch Hy đang cố giấu giếm hắn điều gì?

Bị nhốt vào Thiên hình ngục, Vân Phong đã biết mình không tránh khỏi cái chết, dù vậy đối với tính mạng này hắn không tiếc. Tự ban đầu hắn thành Tiên chỉ để làm sáng tỏ lời nói của mẹ hắn, nhưng hắn nhận ra tất cả đều là vô nghĩa, nó không làm bản thân người đi nổi ân hận đã để mẹ mình chết không nhắm mắt. Vân Phong lạc lối, mất đi phương hướng thì gặp được sư phụ, người đã mở đường khai sáng cho hắn, truyền dạy cho hắn cùng với con gái của người không hề phân biệt.

Từ Vân, một Tiên nữ thuần khiết, ngoài người thân duy nhất là cha, nàng không có bằng hữu. Cha nàng là Tiên Hoàng, người gánh tất cả đại sự của Tiên Giới, đối với nàng không thể chu toàn được. Hắn đồng cảm với nàng. Cả hắn và Từ Vân, sinh ra đều đã hơn người, nhưng lại đều rất cô đơn. Cả hai cùng không có một gia đình trọn vẹn và đều thiếu thốn sự chăm sóc. Vân Phong đành chọn tình yêu của mình cho người con gái ấy, hẳn thế sẽ không để

nàng phải đau buồn, phải chịu bất hạnh như hấn. Vân Phong tu luyện, tham gia chính sự, trở thành trụ cột trong tông để san sẻ với sư phụ. Để người có thời gian bên con gái nhiều hơn. Từng có lúc ba người họ sống vui vẻ như một gia đình. Từ Vân và sư phụ đem lại cho hấn ý nghĩa để tồn tại.

Sư phụ lưu lạc, Vân Phong phải đương đầu với sóng gió. Hấn cố gắng mạnh mẽ để che chắn cho Từ Vân. Trong tông môn tự mình xây dựng thế lực, tạo ảnh hưởng cho riêng mình. Hấn muốn bảo vệ Từ Vân, hấn muốn bảo vệ người mà hấn yêu quý. Tiên giới này, phía sau phong thái đạo mạo của Tiên nhân, có vô số những hiểm nguy, hấn chấp nhận một mình chống chọi lấy, không muốn Từ Vân phải bị cuốn vào những vòng xoáy mưu toan.

Nhưng lúc này, hấn không còn có thể bảo vệ được Từ Vân nữa. Hấn tiếc nuối nhất những lời hứa mà hấn không thực hiện được. Vân Phong lo sợ, nàng sẽ không thể đối phó được những âm mưu thủ đoạn trong Tiên giới này. Hấn muốn nói cho nàng biết tất cả nhưng vẫn khúc để nàng đề phòng. Hấn rất muốn gặp nàng, nhưng lại lo sợ, sợ rằng nàng sẽ thấy bộ dạng này của mình.

"Tạch", sợi xích trói hai tay Vân Phong được tháo ra. Hấn quỳ gối xuống, mọi sức lực trong người sớm đã tiêu tan không thể đứng nổi. Đôi bàn tay mềm mại ôm lên má hấn, nhẹ nhàng đỡ hấn ngẩng mặt lên. Vân Phong thều thào: "Từ Vân." Mắt hấn đã mù, linh thức đã cạn kiệt, tận sâu trong lòng vẫn nhớ đến một người con gái áo tím.

Cô gái ấy vuốt nhẹ má hấn, gạt lọn tóc chắn trước mắt hấn, nàng nhẹ kim một tiếng nắc nói: "Công tử, nô tỳ là Thanh Uyên. Người.. người có đau lắm không?"

Vân Phong lắc mạnh đầu khỏi bàn tay nàng, hấn chặt vật ngã người. Thanh Uyên vội đỡ hấn dậy, Vân phong nói: "Ta không còn thấy đau đớn gì nữa, mắt của ta cũng đã mù rồi, da thịt đã không còn cảm giác. Từ Vân đâu? Nàng bây giờ thế nào?"

Thanh Uyên nghẹn ngào nói: "Công tử, người chịu khổ quá. Tiểu thư hiện đang bế quan trùng kích cảnh giới, nàng đối với việc công tử xảy ra chuyện không hề hay biết gì."

Vân Phong chống tay trên sàn ngọc lạnh lẽo, nàng không biết ư, cũng tốt nó sẽ không khiến nàng phải đau khổ. Nàng cứ tu luyện thật tốt, tu vi càng cao càng có khả năng bảo vệ mình, như vậy hấn cũng an tâm hơn. Vân Phong nói: "Tiên Hoàng muốn người tới khuyên bảo ta sao? Những chuyện ta có thể nói đều đã nói hết với người rồi. Một nha đầu như người không giúp ích được gì cho ông ấy đâu."

Thanh Uyên quỳ gối trước mặt hấn: "Tiên Hoàng không hề bảo nô tỳ khuyên bảo gì công tử cả." Nàng ngập ngừng nói: "Công tử có điều gì muốn nói với Tiểu Thư.. nô tỳ sẽ thay người chuyển lại."

Vân phong cười nhạt: "Vậy là Tiên Hoàng quyết định sẽ xử tử ta phải không. Muốn người đến nghe lời trần chối của ta? A ha ha"

Hự! Hấn ho ra một ngụm máu đen. Thanh Uyên thất thanh: "Công tử." Nàng muốn chạm vào Lâm Vân Phong nhưng hấn không để nàng làm vậy. Hấn nói: "Giải thoát sớm cũng tốt, ở trong tịch mịch này ta không chịu nổi nữa rồi."

Đoạn hấn nghiêm giọng nói: "Thanh Uyên người nghe kĩ đây, hãy đem những lời này truyền lại cho Từ Vân. Thứ nhất, bảo với nàng hãy đề phòng với Tư Không gia và Tiên Kiếm tông, bọn hấn có âm mưu nhắm vào chúng ta, ta bị hại thế này cũng là do âm mưu của chúng. Thứ hai, hãy đề phòng Viêm Tề Hạo, kẻ này rất nguy hiểm. Thứ ba, hãy nói nàng tu luyện thật tốt, phụ thân nàng còn cần nàng ứng cứu. Cuối cùng, hãy chuyển lời xin lỗi của ta đến với nàng, hãy nói ta xin lỗi vì không thể thực hiện được lời hứa với nàng."

Nói đến đây, giọng của hấn nhỏ lại, sâu trong tâm thức vốn chết lặng của hấn bỗng quặn đau lên: "Hết rồi, người đi đi."

Nước mắt lăn dài trên gò má, Thanh Uyên đau lòng thốt: "Công tử". Lâm Vân Phong ngoảnh mặt đi, không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Thanh Uyên rời đi, phòng ngọc lại trở về cái tối tăm lạnh lẽo. Trên gò má của hấn, một giọt lệ rơi xuống.

* * *

Sư tổ: Chi Vân Thiên Tiên Hoàng, vị tổ sư khai sáng Tiên Đạo Tông cũng là người đã sáng lập ra Tiên giới, sư phụ của Bạch Hy (người sau này là Bạch Hoàng) và Viêm Dương (còn có hiệu là Viêm Hoàng).

*

* *

Hoàng Chủ Điện. Một ông lão mặc đồ y bào cổ màu lam, đầu tóc búi cao xỏ châm vàng, tuy tóc đã bạc hết nhưng môi hồng, răng trắng, da dẻ mịn màng như con trẻ. Lúc này đang đứng cùng một người trung niên mập mạp nói chuyện.

"Bạch Hy, sư phụ sắp rời khỏi Tiên giới. Không biết đến bao giờ mới trở lại."

Bạch Hy ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ định đi đâu?"

Ông lão chính là sư phụ của Bạch Hy, Vân Thiên Tiên Hoàng, người nói: "Ta muốn vào Tinh Không."

"Người vào tinh không để làm gì. Chẳng phải người đã trở thành Vô Thượng Tiên giả sao, người còn muốn tìm điều gì nữa."

Lão giả lắc đầu: "Tiên chưa phải là tận cùng. Khi nào tới cảnh giới của ta con sẽ thấy, rồi con cũng sẽ hiểu việc làm của ta mà thôi. Nhưng điều đó là sau

này. Hiện tại ta muốn giao phó Tiên giới này lại cho hai đứa con."

Bạch Hy nghe có linh ngộ, cúi đầu nói: "Con xin theo ý của Người."

Ông lão gật đầu nói: "Con so với Viêm Dương tư chất, tu vi đều nhỉnh hơn, lại là sư huynh, vì sư nên truyền vị này cho con. Nhưng ta có một điều muốn nói trước, vị trí Tiên Hoàng này là một gánh nặng, thậm chí có thể nó sẽ trái với cách làm người của con. Con có nguyện ý làm không?"

Bạch Hy có chỗ khúc mắc liền hỏi: "Sư phụ ý của người là?"

Lão giả nói bằng giọng trầm trầm: "Vi đại cục phải chấp nhận hy sinh, dù là người thân, bằng hữu hay chính bản thân đều có thể phải từ bỏ." Về mặt của ông càng thêm cương nghị hơn: "Tiên Hoàng này, một lúc nào đó sẽ phải hy sinh chính mình. Con có làm được không?"

Bạch Hy bị vẻ nghiêm trọng của sư phụ làm cho giật mình, một bậc chí tôn Vô thượng như người nói ra đầu phải chuyện đùa. Sự hy sinh này phải rất lớn lao. Điều này làm cho Bạch Hy dao động, ông không phải là sợ hãi, chỉ là nó không phải mong muốn của ông. Suy nghĩ một hồi lâu ông mới nói: "Sư phụ, con chỉ chuyên tâm tu đạo theo đuổi cảnh giới vô thượng, với những trọng trách này con không muốn."

Ông lão cũng không tỏ ra thái độ thất vọng vì câu trả lời của đệ tử. Ông hiểu tính cách của học trò, nếu là ông áp đặt, Bạch Hy vẫn sẽ nhận làm, nhưng nếu có lựa chọn, Bạch Hy sẽ không làm. Mỗi người có một đạo tâm riêng, đại đệ tử không ham đua tranh, chỉ cầu ngộ đạo, trong lục Tôn cũng là người tu vi cao nhất, cũng là bởi tính cách này.

Viêm Dương so với sư huynh thì kém hơn, nhưng ông lại rất yêu đệ tử này. Phẩm cách của nó rất hợp ý ông, ngay từ đầu đã xác định truyền vị cho Viêm Dương rồi. Nhưng không muốn làm cho hai sư huynh đệ bất hòa ông mới đem việc này ra nói trước cho Bạch Hy, cũng là cho Bạch Hy một sự lựa chọn. Ông nói: "Vậy ta sẽ đem chức vị này nhường lại cho Viêm Dương. Ta mong sau khi rời đi, hai sư huynh đệ các con đều một lòng giữ gìn Tiên giới."

Bạch Hy chấp tay, vâng một tiếng.

*

* *

Trong Tiên Hoàng điện lúc này chỉ có một mình Bạch Hoàng. Ông trầm ngâm suy tư. Rốt cục, hôm nay vị trí Tiên Hoàng này lại nằm trong tay ông.

"Sư phụ" Tề Hạo thân vận bạch y tiến vào, cung tay chào. Đoạn hần nói tiếp:

"Thưa sư phụ, Lâm Vân Phong đã được đưa tới Diệt Hình Đài, mời người tới ngự giám."

Bạch Hy mắt nhắm không mở ra, nói: "Ta không đi, con cứ chiếu theo lệnh của ta mà làm được rồi."

"Vâng sư phụ, đệ tử xin tuân mệnh." Tề Hạo cúi chào rồi trở ra, để lại Bạch Hy một mình.

Ông mở mắt ra, có chút âu sầu tự nói: "Vân Phong à, lần này ngươi sai thật rồi, sư bá cũng không thể làm khác được." Bàn tay đeo nhẫn của Bạch Hy khẽ ấn lên một chiếc hộp màu tím, Tiên đạo lực lượng tỏa ra, đem chiếc hộp mở nắp. Bên trong có một nửa thanh kiếm, nếu nhìn kĩ có thể thấy là do hai mảnh vỡ ghép lại mà thành. Trong đó có một câu:

"Bí mật chung cực của Tiên Giới nằm ở trong Hư Thiên Bích.."

*

* *

Bầu trời một mảng lờ lờ quang lập lờ u ám như sắp có giông tố lớn.

Bên dưới là Diệt Hình đài. Một tòa đài cao đến mười hai trượng nằm trong khu vực của Tiên Đạo Tông. Đây là nơi dùng để xét xử Tiên nhân phạm tội hoặc dị tộc xâm phạm Tiên giới. Cũng rất lâu rồi không có được sử dụng, nhưng lần này nó lại dùng để hành quyết một đại nhân vật Tiên giới, người từng là Tiên Đạo Đại đệ tử Lâm Vân Phong.

Đài tháp cổ xưa, được dựng lên bằng chất liệu đá quý, chạm khắc rất nhiều hình thù nổi, có thiên phạt tiên lôi, hỏa kiếp, Tiên nhân nộ.. đài cao ba mươi ba bậc. Tầng trên cùng là nơi hành quyết, có bề mặt hình tròn, đường kính chín mét chín. Bao quanh mặt đài có tám cây cột cao đến tám mét, trên đỉnh mỗi cột lại có một vị hung thần tượng, bộ mặt nanh ác, trong tay nắm lấy một sợi xích màu máu thô to cỡ bắp tay người thường. Đầu kia của mỗi sợi xích lúc này đem đầu, mình, tứ chi của Lâm Vân Phong trói cứng.

Lâm Vân Phong quỳ trên hình đài. Thân thể của hắn gầy khô, da thịt hư hoại, lộ cả xương cốt. Đầu hắn cúi xuống, tóc dài rối xù xòa trước mặt, trông y như một cái xác chết mục rữa. Bao nhiêu thời gian trong luyện ngục đã khiến cho hắn trở thành bộ dạng này.

Người xem hành quyết không nhiều, chỉ có mấy vị nguyên lão, trưởng lão trong tông, hai vị chấp pháp giả và hộ đạo giả, tổng cộng không đến mười người. Bọn họ đối với bộ dạng của Lâm Vân Phong trong lòng cũng có chút rung mình, dù là Tiên nhân nhưng khi Tiên lực mất hết, liền không còn khác thường nhân là mấy, những hình phạt kia thật khủng khiếp biết nhường nào.

Viên Tề Hạo mang theo ý chỉ của Tiên Hoàng đến, bên cạnh hắn còn có thêm một vị khách đặc biệt – Nhị sư huynh của Tiên Kiếm Tông Tư Không Bác. Mấy vị Tiên giả sẵn đó thấy hai người thì lên tiếng chào, đây chính là hai nhân vật phong vân nhất trong giới đệ tử trẻ tuổi tông môn hiện nay, tương lai sẽ là những trụ cột của Tiên giới.

Bọn họ đối với sự có mặt của Tư Không Bác cũng không có gì lạ, gần đây Tiên Kiếm Tông với Tiên Đạo Tông quan hệ đã thân thiết, đệ tử trong tông trao đổi gặp mặt rất thường xuyên. Vị thượng tiên trẻ tuổi này còn sẽ kết hôn với Tiên tử Từ Vân, đem mối quan hệ giữa hai tông càng thêm mật thiết. Thêm nữa là trong giới cao tầng cũng thường xuyên tạo mối quan hệ, nên đối với mọi người đều có giao thiệp với nhau.

Tề Hạo cùng Tư Không Bác bước thẳng lên đài cao đứng trước Lâm Vân Phong. Nhìn bộ dạng tàn tạ của Vân Phong, ánh mắt mỗi người một vẻ khác nhau. Tư Không Bác nhìn như độc xà, trong mắt toát lên vẻ hả hê, hiện lên một niềm vui độc ác. Còn Viên Tề Hạo ánh mắt lúc nào cũng sáng như mặt trời, thật không rõ hắn đang có suy nghĩ gì. Y nói: "Tư Không huynh, người có điều muốn nói với Lâm Vân Phong thì hãy nói đi."

Tư Không Bác nhìn Tề Hạo gật đầu một cái, đoạn y tiến tới gần Lâm Vân Phong, cúi người ghé vào tai hắn nói: "Hắc hắc, đường đường đệ tử xuất chúng hiếm có của Tông môn lại thành thế này. Người có bao giờ nghĩ đến không?"

Lâm Vân Phong không có phản ứng gì cả, quả thật khiến người ta nghĩ rằng hắn đã chết. Tư Không Bác khóe miệng nhếch lên, ánh mắt lóe sáng, âm độc phát ra lời nói: "Lâm Vân Phong, người rất yêu Từ Vân phải không. Nàng giờ đã là hôn thê của ta rồi, ta sẽ thay người chăm sóc nàng." Đoạn môi hắn nhấp nháy, truyền âm chỉ riêng Vân Phong nghe được: "Ta sẽ thật tốt chăm sóc nàng. Một tiên nữ thuần khiết như nàng chắc là chưa từng được trải qua cực khoái nhân gian đâu. Ta sẽ khiến cho nàng phải sướng đến gào khóc gọi tên cha mẹ. Mùi vị nữ tiên trên giường thật hấp dẫn lắm sao. U á ư ah."

A a a a! Lâm Vân Phong ngửa mặt thét vang, tóc dài cũng dựng lên, cả người bùng nên một cỗ khí thế mạnh mẽ. Bất quá tám sợi xích màu máu nhanh chóng thít lại đem khí lực của hắn tiêu biến. Hắn gầm lên: "Tư Không Bác, tên súc sinh, người đừng có hòng tổn hại đến Từ Vân. Nàng quyết sẽ không lấy người đâu."

Tư Không Bác cười ha hả, cũng là hiếm khi mới thấy hắn cười như thế, nhưng mà điệu cười của hắn lại khiến người nghe càng ớn lạnh hơn. Hắn lui trở lại bên Viên Tề Hạo. Tề Hạo cũng cất tiếng nói: "Sư huynh, à không, Lâm Vân Phong, Tư Không gia hiện nay với Tiên Đạo chúng ta đã một lòng. Từ Vân sư muội xác thực là đã có hôn ước với Tư Không huynh rồi, người không cần phải bận tâm nữa."

Vân Phong quay đầu về phía Tề Hạo, mắng: "Tề Hạo, người hãm hại ta, từ khi nào người lại trở thành tay sai của Tiên Kiếm Tông phản bội chúng ta?"

Tề Hạo nói: "Lâm Vân Phong, người hồ đồ rồi, đến lúc này vẫn còn muốn ngậm máu phun người sao?"

Lời của một kẻ khoác lác dối trá thì ai sẽ tin người chứ?"

Tề Hạo khinh miệt nói tiếp: "Hắc, nực cười lắm sao, người nói ba trăm năm tu thành Chí tôn, muốn luyện thành Bất Diệt tiên thể để chứng minh nhưng lại không thể làm được. Lại dùng hàm ngôn vu khống Tư Không gia hòng gây chia rẽ Tiên giới. Kết cục hôm nay chính là do người tạo ra mà thôi."

Lâm Vân Phong đang muốn nói gì đó thì cảm chế* trên xích trời khởi động đem hắn một lời cũng không thốt ra được.

(Cảm chế, một dạng đạo thuật giống như điểm huyết trong võ học. Truyền âm: Nói chuyện bằng thần giao cách cảm)

Viên Tề Hạo truyền âm* cho hắn: "Lâm Vân Phong, hôm nay người chết chắc rồi. Không còn có một cơ hội nào cho người đâu."

Lâm Vân Phong tức giận đáp trả: "Tề Hạo người là kẻ tiện nhân vô sỉ. Hôm đó tại Tiên Hoàng điện, người đã dùng yêu thuật hãm hại ta."

Tề Hạo trào phúng truyền âm nói:

"Ha ha, người nhận ra giờ đã quá muộn rồi ư. Có trách cũng chỉ trách người ngu si kém hiểu biết mà thôi. Hết lần này đến lần khác làm ta kinh ngạc vì sự nông cạn của nhà người đấy. Một kẻ như người mà cũng xưng là đệ nhất giới thanh niên Tiên giới này được, thật là khôi hài quá."

Vân Phong phẫn nộ: "Người cấu kết với Tiên Kiếm môn gạt ta vào mai phục ở Tịch Tẫn sơn. Chủ kiến luyện Bất Diệt Thể này là do người đưa ra. Khốn kiếp, đề tiện."

Trong đầu Lâm Vân Phong truyền đến tiếng cuồng tiếu của Tề Hạo:

"Hừ ha ha, người giờ mới nhận ra sao? Nói cho người để chết cũng không hồ đồ nữa, cặp mắt của ta là Duyệt Từ Nhân, có thể nhìn thấu vận mệnh kẻ khác mà phán tử. Vận mệnh đã chú định người phải chết rồi."

Lâm Vân Phong vừa trở về, Tề Hạo đã được báo trước. Biết Vân Phong sẽ ngay lập tức muốn tới bẩm báo với Tiên Hoàng, nên hắn đã đón đường chặn trước. Sau đó cặp Thần nhân kết hợp với đồng thuật* khiến cho Vân Phong mê muội mà mất phương hướng, xâm nhập vào cảm địa. Hai người Tả Thanh, Ngán Cầm canh giữ cổng Hư Thiên Điện sợ rằng cũng là bị giờ trò mà rời đi.

Lâm Vân Phong ngộ ra mọi chuyện thầm trách mình không đề phòng, nhưng hắn không ngờ được vị sư đệ này rắp tâm bố trí nhiều cạm bẫy hại mình như thế: "Người tại sao phải làm vậy. Người muốn tranh giành vị trí của ta hay là Tư Không gia cho người lợi ích gì?"

Tề Hạo cũng thần nhiên trả lời: "Tất cả đều không phải. Vì người là mối hại đối với Tiên Đạo nên phải người phải chết."

"Xâm ngôn, ta sao một lòng tận trung với tông môn không có một điểm gian dối." Vân Phong phẫn nộ.

Tề Hạo tức giận miệt thị:

"Vân Phong nguoi vì tông môn hay vì bản thân mình? Nguoi mượn sức lôi kéo các thế lực về mình, tranh quyền đoạt lợi, lộng thế Tiên Hoàng. Nguoi làm mọi điều vì bảo vệ bản thân, cho rằng mình lấy Từ Vân, rồi trở thành Tiên hoàng mới hợp lẽ đúng không?"

"Vân Phong muốn phản bác, nhưng hắn cảm thấy mình đuối lý. Quả hắn có lòng hoài nghi Bạch Hy thật, hắn cho rằng vị sư bá này có điều mờ ám. Lại nói hắn bảo vệ Từ Vân, cũng chỉ là bảo vệ tình cảm của hắn mà thôi. Tư chất tuyệt đỉnh, tu vi thông thiên, hắn cưới Từ Vân rồi kế vị sư phụ, hắn cho điều này là hợp lý. Chỉ là khi sư phụ gặp nạn, Bạch hy lên ngôi trong nhiều sự ám muội, hắn không thể không sinh tâm phòng bị, tạo thế lực của mình cho được. Đến lúc này có thanh minh, biện bạch đều vô nghĩa, nhưng đối với hắn còn có một điều trăn trở." Các nguoi rốt cục đã dùng thủ đoạn gì khiến cho Tư Không Viễn có thể xuất hiện ở cả hai nơi. "

Tề Hạo truyền âm nói." Sự tình của Tư Không gia ta không biết. Nguoi phạm phải sai lầm đã đánh giá thấp Cửu tộc đấy.

Chuyện đến đây đủ rồi, nguoi có thể chết được. "

Đoạn y rút trong nguoi ra một cuộn chiếu chỉ, đồng đặc đọc nội dung trong đó:" Tội đồ Lâm Vân Phong phạm vào trọng tội. Về lí đáng bị hình thần câu diệt, chân linh tiêu tán, vạn kiếp không siêu sinh, nhưng vì từng có nhiều đóng góp cho tông môn nên ban ân cho được chân linh toàn vẹn đầu thai vào luân hồi. Vĩnh viễn không được bước chân vào Tiên giới. "

Đem chân linh đầu thai kiếp khác trở thành con nguoi mới, xem ra đối với hắn là một khai ân cực lớn.

Đạo chiếu chỉ đọc xong thì tám sợi xích căng ra đem treo Vân Phong lên không trung. Lôi điện khủng bố từ trên trời giáng xuống đem thân hình của hắn hóa thành hư vô. Trong không trung chỉ còn một đoàn linh hồn màu vàng kim bị cấm cố lấy. Lúc này có thể thấy được hình ảnh Vân Phong thống khổ kịch liệt gầy dựa nhưng Tiên lôi vô tận bổ xuống không ngừng đem tiên hồn của hắn chấn nát thành từng mảnh, đến khi chỉ còn một đoàn chân linh yếu nhược mà thôi.

Lâm Vân Phong gào lên:" Tề Hạo, Tư Không gia, nếu có kiếp sau ta nhất định sẽ đem các nguoi tru diệt. "

Âm thanh của Tề Hạo vang lên trong linh thức của hắn:" Nguoi không có kiếp sau đâu. Ta sẽ đánh nguoi luân hồi vào súc sinh đạo, trở thành heo chó, đời đời không bao giờ thoát ra được. "

" Khốn kiếp, tên khốn Tề Hạo, ta nhất định sẽ khiến cho nguoi chết không siêu sinh.. "

Tiếng thét phẫn nộ của Vân Phong cùng theo chân linh của hắn hút vào một cánh cửa lớn hỗn độn trên không trung.

Vân Phong bị hút vào cánh cửa trôi theo một thông đạo xoáy không thấy điểm dừng. Trên vách thông đạo có các vòng xoáy nhỏ, hiện lên kiếp nhân sinh một đời của hắn. Sau khi xem hết một đời thì hắn cũng đi đến tận cùng, trước mặt hắn là sáu ngã rẽ sáu hun hút. Trên đó có những hình ảnh lướt qua, có cuộc sống của con nguoi, cũng có ngã rẽ yêu ma, súc sinh. Hấp lực mạnh mẽ kéo hắn thẳng vào một thông đạo. Trên thông đạo này cũng có những vòng xoáy hiện lên cuộc sống của súc vật gà, chó, lợn. Mắt thấy sắp bị kéo vào một vòng xoáy trong đó, hắn không cam lòng gào lên:" Sư phụ đại thần thông! Đồ nhi biết sai rồi, xin nguoi hãy cứu giúp! "

Một tia chớp màu bạc thô to xuất hiện đem kéo hắn vào một vòng xoáy.

Nhân gian giới, đêm tối mịt mùng. Tiếng chó sủa inh ỏi:" Gâu Gâu Gâu. "

Cùng với đó là tiếng đập cửa. Có nguoi hô bên ngoài cổng:" Bà đỡ đến rồi mau mở cổng."

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Sơ Khởi Phong Vân

Ở một thế giới bên ngoài Tinh Không bao la.

Không rõ là mấy giờ, trong lâu đài này lúc nào cũng không thấy mặt trời, thứ ánh sáng duy nhất ở đây được phát ra từ những bó đuốc được cắm vào cột tường.

"Cốp, cốp, cốp." Tiếng bước chân vội vã vang lên trên nền gạch. Một nữ tu mặc áo choàng xám, trùm khăn trắng với khuôn mặt lo âu vội bước trên hành lang tranh tối tranh sáng. Nàng dừng bước trước một cánh cửa đóng kín được canh gác bởi hai nguoi hộ vệ nam mặc giáp trụ màu bạc, cầm vũ khí là cây rìu chiến cán dài. Hai nguoi hộ vệ thấy nữ tu đến thì giương cây rìu chiến to đùng đan vào nhau, chặn lấy lối đi.

"Dừng lại. Thánh Điện đang tổ chức nghi lễ. Nguoi ngoài không được làm phiền." Hộ vệ bên trái nói.

Nữ tu khuôn mặt lo lắng, gấp gáp nói:

"Hai anh. Tôi cần gặp Đại Tư Tế, có chuyện vô cùng quan trọng cần báo với người."

"Chuyện gì cũng để sau, sắp đến giờ cử hành nghi thức rồi. Cô không thể vào được." Người hộ vệ còn lại nói.

"Không được. Tôi phải báo với người, nếu không thì không thể nữa." Nữ tu van nài. Cô cúi người lách xuống dưới hai thanh rìu, muốn vượt qua họ.

"Làm càn. Cô đừng trách chúng tôi nặng tay." Hai người hộ vệ phần nộ, người hộ vệ bên trái một tay túm lấy cô.

Nữ tu vùng vẫy, cô lấy hết sức mình gào lên: "Đại Tư Tế Lincon. Đại tư tế.."

"Câm miệng, không được gây rối." Người hộ vệ bên phải hét hoảng, bịt miệng cô lại.

"Bịch bịch." Miệng của cô bị người hộ vệ bên trái bịt lại, cô tức tối đấm đá họ.

Nhưng cô bất lực trước sức mạnh của gã, chỉ vài giây sau nữ tu đã bị ghì xuống sàn, miệng cô bị nhét mũ choàng vào.

Người hộ vệ lúc này hả hê nói: "Đừng có chống cự. Nếu không cô sẽ bị đau đấy." Nữ tu đáp trả bằng những tiếng "ư ư" phẫn nộ.

Người còn lại thì đứng một bên xem trò hài. Nữ tu của Thần Điện, trước kia luôn cao ngạo tự phụ là bề tôi cung phụng của Chúa. Nhưng lúc này, Thần Điện đã không còn tồn tại nữa, Chúa đã rời bỏ họ rồi, bọn họ không có chiến lược, không có sức mạnh hoàn toàn không có tác dụng gì trong thời loạn này.

"Cách, cách, cách." Trong lúc nháo sự, thì cánh cửa phía sau từ từ mở ra. Mấy người kinh ngạc nhìn lại. Trước cửa, một cô gái tóc vàng khoác trên mình bộ áo choàng màu xanh, tay cầm pháp trượng cánh chim đang đứng. Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt dài trong veo màu lam biếc, thần thái xinh đẹp mà quý phái ngời ngời.

"Buông nàng ra." Thiếu nữ tóc vàng nói.

Hai vị hộ vệ một phen sững sốt, vội vàng cất tiếng chào: "Phó tư tế."

Vị hộ vệ đang khống chế nữ tu, vội buông cô ấy ra đứng dậy. Nữ tu được giải thoát, nàng căm tức nhìn người vừa đánh mình, bất chấp đang mặc áo choàng, vung chân đá người hộ vệ một cái.

Phó tư tế điềm nhiên như không thấy hành động của nữ tu, nàng cất giọng không có cảm tình gì: "Đại tư tế đồng ý gặp người lần cuối. Vào đi, thời gian không có nhiều đâu."

Nữ tu thần thái nghiêm chỉnh lại, rào bước qua hai vị hộ vệ tiến vào cánh cửa. Nàng không giám bắt kính với Phó tư tế, dù sao thì ý nguyện của nàng cũng đạt được rồi.

Bên trong cánh cửa là một gian phòng rộng lớn hình lục giác, cánh cửa nơi họ vừa bước vào nằm ở một cạnh của căn phòng. Tại trung tâm của trần điện, không biết là gì, một vầng sáng trắng thuần khiến từ đây phát ra chiếu xuống bên dưới thành một cái cột không lồ. Cột sáng khổng lồ ấy bao trùm lấy một cái tế đàn cao đến ngang người. Nằm trên tế đàn là một thiếu nữ- không phải nói là một thiên thần thì đúng hơn. Nàng có suối tóc dài màu trắng chìm trong mảng sáng như những tia nắng. Nàng có gương mặt tuyệt mỹ, mũi cao, lông mi cong vút và đôi môi anh đào. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt thanh thần tường hòa. Dưới ánh sáng chiếu xạ da thịt nàng trong trắng như ngọc, không hề che đậy một chút nào.

Nữ tu bước lại gần tế đàn, nàng đứng cách màn sáng chỉ một chút, vẻ mặt cảm xúc, nghẹn ngào nói: "Đại Tư Tế."

Thiếu nữ trong màn sáng mở mắt, nghiêng đầu nhìn nàng: "Alisa, là em đó ư. Ta tưởng không được gặp em lần cuối chứ. Còn Ju đâu không tới gặp ta."

Alisa bật khóc, nước nỏ: "Ngài Lincon, em xin lỗi. Ju cô ấy đi rồi."

Đại Tư Tế Lincon, vẻ mặt an nhiên, giọng sâu lắng: "Lại một người thân thuộc nữa rời bỏ ta đi. Hy vọng rằng, sau ta, sẽ không còn ai phải đi nữa."

Alisa muốn chạm vào màn sáng, nhưng bị cản lại, nước mắt trào ra ướt đầm, cô meo máo nói: "Em không muốn người đi."

Thiếu nữ Lincon mỉm cười, nàng coi hành trình cuối cùng của mình tựa như lông hồng: "Không sao đâu. Ta chỉ về bên Chúa thôi. Ta là Đại Tư Tế, để cứu vớt được thân dân của mình. Đây là điều duy nhất mà ta có thể làm."

"Không. Em không muốn người đi." Nữ tu trẻ gào lên, đập tay vào màn sáng trong vô vọng.

"Alisa đến giờ Đại Tư Tế phải đi rồi." Thiếu nữ tóc vàng nói. Nàng bước lại tế đàn, giương cây trượng của mình lên. Cột sáng phạm vi bao trùm được rộng ra, đẩy lùi Alisa về phía sau.

Trong màn sáng chỉ còn lại Phó Tư tế đang đứng bên tế đàn với Lincon. Phó tư tế, gương mặt không cảm xúc, cất giọng như thiên thần phán xét: "Đại Tư Tế Lincon VI, số phận đất nước này phó thác cho người. Mong rằng người có thể tìm được sự trợ giúp để cứu rỗi thân dân chúng ta."

Con người ta sinh ra trần trụi, khi rời khỏi thế giới này cũng trần trụi. Đại Tư Tế, người đã sẵn sàng cuộc hành trình của mình chưa?"

"Ta sẵn sàng rồi." Lincon nói, nàng nhắm chặt mắt lại, hai tay chắp vào nhau đặt lên ngực mình.

Thiếu nữ tóc vàng niếm một tròng chú ngữ. Cơ thể của Lin nhẹ nhàng rời khỏi tế đàn, dịch chuyển về phía nguồn sáng trên đỉnh đầu. Nàng là thiên thần trên hành trình về thế giới của Chúa, an nhiên, tường hòa, mang theo sứ mệnh mình.

"Đại Tư tế Lincon." Alisa thầm gọi tên người một lần nữa. Nàng sẽ không bao giờ quên, giây phút này, hình ảnh Đại Tư Tế ra đi tìm sự bình yên cho đất nước.

Chỉ một chút nữa thôi, Lincon sẽ biến mất vào trong nguồn sáng. Thì bỗng nhiên, một tia sáng bạc lác điệu xuất hiện. Từ tay của Phó Tư Tế, một thanh kiếm nhỏ phóng ra, góc độ chuẩn xác cắm vào sau gáy của Lincon, cả mảng sáng biến thành màu đỏ máu, máu tươi tuôn rơi như mưa.

Lincon chỉ cảm thấy đau nhói lên, nàng rên nhẹ một tiếng. Trước khi ý thức nàng mất hết, vẫn còn nghe được tiếng thét kinh hãi của Alisa và giọng lạnh lùng từ Phó Tư Tế Lamia: "Thế giới này nên kết thúc rồi."

*

* *

Nhân Gian Giới.

"Con ơi! Con tỉnh lại đi. Con mà có mệnh hệ gì thì mẹ sao sống được!"

Trong đầu nó văng vẳng tiếng ni non của một người phụ nữ. Nhưng nó không có ấn tượng gì cả, đầu óc nó vẫn cứ mông lung trống rỗng.

"Phu nhân, người chớ quá xúc động kéo ảnh hưởng đến thân thể. Thiếu gia chỉ là bị ngất, tạm thời nghỉ ngơi một lúc sẽ tỉnh lại."

Lần này thì nó nghe giọng nói của một ông già. "Có chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?" Nó tự hỏi như vậy trong khi lại chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại, nó chậm rãi mở mắt ra. Đập vào mắt nó là một khung cảnh lạ lẫm – một căn phòng bằng gỗ phong cách cổ quái mà nó chưa thấy bao giờ.

"Vân. Con tỉnh rồi." Giọng nói vui mừng xen lẫn kích động của một người phụ nữ cất lên làm nó chú ý. Trước mặt là một người phụ nữ tầm ba mươi, xinh đẹp.

Người phụ nữ thấy nó không có phản ứng, thì nắm lấy tay nó, run rẩy nói:

"Vân. Con làm mẹ lo muốn chết. Ôn trời con đã tỉnh lại. Giờ con có thấy trong người không khỏe chỗ nào không?"

Nó ngơ ngơ khi nghe người phụ nữ gọi tên Vân, lúc này có vẻ như là đang nói về mình, nó vô cùng khó hiểu thốt lên:

"Vân là ai? Còn cô là ai? Đây là đâu thế?"

Người phụ nữ nghe xong ba câu hỏi ấy, khuôn mặt cô ngưng đọng lại sừng sốt vô cùng.

"Con ơi. Con nói gì thế. Con đừng dọa mẹ chứ. Mẹ là mẹ của con đây." Người phụ nữ bật khóc, bàn tay càng nắm chặt lấy tay nó hơn.

"Mẹ?" Nó giật tay lại. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Bàn tay này là của ai?

Nó bây giờ mới nhận ra, xung quanh thật không bình thường chút nào, kiểu kiến trúc này, rồi cách ăn mặc của người phụ nữ trước mặt, nơi đây lẽ nào là một thế giới khác.

"Gương. Đưa cho ta cái gương." Nó rói rít nói. Người phụ nữ hốt hoảng lấy cái gương trên tủ đầu giường đưa trước mặt nó: Trong gương là một khuôn mặt bé trai non nớt đang kinh ngạc sừng sốt. Hần - Lâm Văn Phong từng là một trong những nhân vật hàng đầu Tiên Giới.

*

* *

Sáu năm sau.

"Anh ba. Anh lại trốn luyện công rồi."

Một cô bé bảy tuổi, khuôn mặt khá ái, tóc đen túm đuôi ngựa, mặc võ phục màu lam hướng tới một cậu đang nửa ngồi nửa nằm, vắt vẻo trên một chạc cây dê lớn đọc sách. Cậu ta hạ quyển sách trong tay xuống, lộ ra khuôn mặt thiếu niên tầm chín, mười. Cậu có cặp mắt dài tuyệt đẹp, bên trên là hàng chân mày nhô cao tựa dáng một con ngài đang nằm. Lại thêm vầng trán rộng sáng tươi, cùng với cánh mũi cân đối tạo nên một khuôn mặt vô khuyết, quả

là một thiếu niên tuấn mĩ. Cậu ngồi thẳng dậy, chân đu đưa trên không, nhìn xuống cô bé bên dưới nói: "Tiểu Hồng làm sao em tìm được anh vậy?"

Tiểu Hồng nheo mắt, lấy tay che ánh nắng từ mái lá khời chiếu vào đồng tử, hướng anh trai của mình nói: "Em đoán anh lại tới đây mà. Khi nào trốn tập anh lại lên đây đọc sách hết."

Ngưng một chút, cô bé vẫy tay nói: "Anh mau xuống đi, bác Chu đang đi tìm anh đó."

"Ai da, anh còn chưa kịp đọc xong cuốn sách mới!" Diệp Vân cảm thán một tiếng, lấy tay vịn vào nhánh cây, rướn người nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất.

"Vân ca, anh đọc sách gì vậy?" Cô bé hiếu kì nhìn cuốn sách trong tay Diệp Vân. Anh trai của bé có một niềm ham thích rất lớn với sách, còn lớn hơn cả tu luyện nữa, một điều hơi kì lạ đối với một đứa trẻ xuất thân từ gia tộc võ học.

Diệp Vân giờ bìa cuốn sách ra nói: "Đây là cuốn Nhân Gian du kí. Một cuốn sách viết về những trải nghiệm kì thú của tác giả trên đường du lịch thế giới. Mọii xem này, bên trong có nhiều điều mà chắc chắn mọii sẽ rất bất ngờ đấy."

Cô bé cũng bị niềm ham thích của anh trai mình ảnh hưởng, liền bị thu hút bởi những hình vẽ và câu chuyện li kì bên trong đấy.

Thế giới nơi mà họ đang sống là một vùng đất cổ xưa, rộng lớn vô cùng. Ở đây không có văn minh khoa học, con người chỉ tôn sùng tu luyện. Tu luyện đem đến cho con người tuổi thọ lâu dài cùng nhiều thần thông quảng đại. Trong thế giới tu luyện, con người chỉ là một phần trong đấy. Còn có rất nhiều chủng tộc khác cùng con người sinh sống.

Càng nói, đôi mắt cậu càng sáng, giọng nói càng truyền cảm, quả là niềm yêu thích tri thức đối với cậu thật mạnh mẽ. Bất giác, nhớ ra chuyện gì đó cậu hỏi: "Tiểu Hồng, mọii tìm huynh có việc gì thế?"

Cô bé mắt xoe tròn, miệng nhỏ phát ra một tiếng "Ui da": "Phụ thân về rồi. Người cho gọi chúng ta đấy."

"Phụ thân!" Diệp Vân biến sắc, cả hai anh em cảm giác không ổn cùng ù té chạy đi.

*

* *

Thanh Xương trấn, là một tòa thành thị nhỏ của tỉnh Thanh Châu thuộc Thương Huyền quốc. Diệp gia là một gia tộc có tiếng trong vùng, mở võ đường và kinh doanh buôn bán. Chủ nhà họ Diệp đều là người luyện võ, môn sinh đệ tử theo học lên đến cả trăm người.

Diệp gia chủ đời trước là một võ giả cái thế, uy vọng được người người kính ngưỡng. Ngày nay người thừa kế là Diệp Hải, cũng là một tông sư nổi danh, gần xa tín trọng.

Diệp Vân và Diệp Hồng bước vào một sảnh lớn. Trong sảnh lúc này đã có sẵn mấy người. Bên trong cùng là người đàn ông tuổi chưa đến bốn mươi có khuôn mặt vuông vức, râu cằm cạo ngắn, nom bộ vừa anh tuấn vừa uy vũ; người đó không ai khác chính là gia chủ hiện tại của Diệp gia – Diệp Hải. Lúc này ông đang đứng khoanh tay trước ngực, đôi chân mày nhíu lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy về phía hai đứa trẻ vừa bước vào.

Xếp hàng một bên của Diệp Hải là hai con trai lớn của ông: Diệp Sơn và Diệp Thủy. Diệp Sơn là con cả năm nay mười tám tuổi, thân cao gần một mét tám, dáng người rắn rỏi. Diệp Thủy năm nay mười sáu, đứng bên huynh trưởng kém nửa cái đầu, khuôn mặt vẫn chưa thành người lớn, cậu khỏe miệng khê nhếch, nheo mắt nhìn về Diệp Vân.

Diệp Vân và Diệp Hồng cúi chào phụ thân một tiếng, nhưng Diệp Hải không phản ứng gì, vẻ mặt băng hàn vẫn như cũ. Từ phía Diệp gia chủ tỏa ra một khí thế bức bách khó tả, khiến cho người đối diện cảm thấy run sợ. Diệp Hồng trấn lâm tâm mô hôi, đưa ánh mắt cầu cứu hai người anh lớn, Diệp Sơn ra hiệu cho em gái đừng nói gì, đánh mắt báo cô bé lại chỗ mình. Con bé lo lắng nhìn qua Diệp Vân một cái, lại nhìn về phía cha đang phẫn nộ, cúi đầu lủi thủi bước ra sau hai người anh đang đứng.

Bây giờ chỉ còn lại Diệp Vân đứng đối diện với Diệp Hải, ánh mắt mọi người đều nhìn vào thằng bé. Hô hấp của cậu có phần khó khăn, mồ hôi vã ra ướt tóc, chảy xuống hai bên má. Người trước mặt không chỉ là người cha nghiêm khắc của cậu, ông còn là một nhà tu luyện mạnh mẽ. Khí thế mà ông phát ra quả rất khủng khiếp, đừng nói là Diệp Vân, cho dù là hổ báo mà gặp Diệp Hải lúc này cũng phải vãi đá ấy chứ.

"Vân, sáng giờ con đi đâu, làm gì?" Diệp Hải lạnh lùng chất vấn.

"Con ở võ đường đánh người gỗ, sau đó một quá nên con đi nghỉ một lúc." Thằng bé không dám nhìn thẳng vào cha, nó cố lura lời nói tránh đi việc làm của mình.

"Mệt? Ngươi tập được bao lâu mà mệt? Chu võ sư mới rời đi mười phút ngươi đã trốn khỏi võ đường. Ngày nào cũng chơi nhiều hơn tập." Diệp Hải mắng, một hơi phát tiết ra sự phẫn nộ của mình:

"Họ Diệp chúng ta là một thế gia tu luyện. Con cháu trong nhà không có loại yếu kém. Ngươi thua thiệt với huynh trưởng lý ra phải càng chú tâm luyện tập, đằng này suốt ngày lười biếng. Đến giờ ngay cả nhập môn còn chưa tiến vào, không thấy hổ thẹn vì sự kém cỏi của mình à!"

Diệp Vân có thân phận là con trai thứ ba của gia tộc họ Diệp, là một gia tộc luyện võ danh tiếng. Áp lực lớn khiến cho mỗi người trong gia tộc đều phải cố gắng hơn người. Điều này làm cho cậu cảm thấy không theo nổi.

"Thưa cha, con không có khiếu học võ." Diệp Vân chống chế. Diệp Hải nghe thế tựa bị chọc tiết, quát như sấm:

"Câm mồm, lại dám giảo biện trước mặt ta, khả năng nguoi đến đâu ta biết rõ. Ham chơi lười tập, còn đổ cho không có năng khiếu. Đến cả Tiểu Hồng còn siêng năng hơn nguoi."

Diệp Vân cảm thấy ủy khuất. Cậu không thích việc suốt ngày phải tập luyện cực nhọc, cậu muốn làm việc tri thức hơn:

"Con không muốn trở thành một võ giả, suốt ngày đấm đấm, đá đá chẳng có gì hay cả. Tại sao cứ phải bắt con trở thành giống cha và ông nội chứ? Con muốn trở thành một học giả."

Bốp! Diệp Hải trợn mắt phẫn nộ, giáng một bạt tai như pháo đóp vào mặt thằng bé:

"Nghịch tử, mày dám bất kính với truyền thống gia tộc?"

Trên khuôn mặt trắng hồng của Diệp Vân in hình năm ngón tay. Cái tát của Diệp Hải làm cậu loạng choạng, rớt từ người xuống một vật, là một cuốn sách.

Mắt Diệp Hải híp lại nhìn cuốn sách dưới sàn. Thằng bé sợ hãi lúng túng đem cuốn sách nhặt lên thì bàn tay to lớn của cha nó chụp tới. Liếc nhìn tiêu đề cuốn sách, giọng Diệp Hải phẫn nộ xen lẫn miệt thị:

"Nhân gian du kí. Tu tập không lo, đọc mấy cái thứ vớ vẩn này, làm nguoi mù mẫm đầu óc rồi."

Diệp Vân vừa đau, vừa ức nhìn thẳng vào cha hết lên:

"Một ngày nào đó con sẽ rời khỏi thế giới này!"

Đó là suy nghĩ thật của thằng bé, nó không muốn sống gò bó làm một con người bình thường trong thế giới này, nó muốn chu du thiên hạ, làm những điều mình thích.

Diệp Hải nghe "thế giới này" thì cho rằng thằng bé đang nói về nhà mình. Ông giận quá hóa cười:

"Hắc hắc. Bằng thứ công phu mèo cào của nguoi. Chưa ra khỏi đất Thanh Châu này đã chết mất xác rồi."

Đoạn ông phẫn nộ thét lớn:

"Nguoi có bản lĩnh thì bước chân ra ngoài đừng bao giờ về đây nữa."

Diệp Vân ủy khuất, uất ức, thật sự xúc động muốn bỏ đi thật, nhưng rồi cuối cùng cậu cũng không có nhúc nhích một bước. Cậu đã quá hiểu tính nguoi cha này rồi, đừng nói là quay nguoi bỏ đi, chỉ cần nói thêm một tiếng thì sẽ ăn ngay một chương, chí ít cũng phải nằm giường một tuần đấy.

Diệp Hải trừng mắt thách thức, ông là một người danh vọng, nguoi ngoài còn phải nể gọi là bậc tông sư, xưa nay chẳng có mấy ai dám khiêu khích tôn nghiêm của ông cả:

"Trước đây ta đã quá buông lỏng nguoi, muốn để nguoi tự giác ngộ nhưng vẫn chứng nào tật nấy. Từ ngày mai, mỗi ngày tập đứng tấn hai tiếng, đá đồng nhân bốn tiếng. Tập xà, tập tạ mỗi loại một tiếng một trăm lần. Sau đó đeo giáp sắt chạy mười vòng quanh diễn võ trường cho ta. Ta sẽ đích thân đi kiểm tra."

Dứt lời ông quay ra nói với một nguoi trung niên đứng phía bên: "Chu lão, ông quản thằng nhóc con này cho thật tốt, không được để nó tập đối phó."

Chu lão chấp tay nói: "Vâng thưa lão gia."

Diệp Hải thấy rắn dạy đủ rồi, mới cho Diệp Vân lui. Cậu tiu nghỉu đi về phía mấy nguoi anh em của mình. Diệp Thủy nhân lúc cha không để ý, làm một quỷ treu nguoi thằng bé. Diệp Sơn ở bên cạnh lấy tay nhéo vào hông thằng hai một cái, ý bảo đừng có làm nhộn, kéo chọc tức Diệp Hải thì khổ.

Diệp lão gia bận trăm công nghìn việc, hơn nửa thời gian mỗi năm đều được mời đi áp tiêu, không thì cũng làm giáo khảo hội võ khắp nơi. Những lúc ở nhà ông muốn đốc thúc đệ tử tu luyện, rắn dạy con cái. Không may cho Diệp Vân, cha cậu về đột xuất đi kiểm tra tình hình luyện tập của đám nhỏ. Việc cậu trốn tập không có cách gì mà chối được.

Diệp Hải xem xét tình hình tu luyện của con cái, rồi đưa ra những chỉ dạy cho chúng. Đầu tiên là với con trai lớn, thằng bé tu luyện rất khá, giờ đã đạt tới cảnh giới thứ ba của võ giả rồi, xem trong đồng lứa cũng thuộc hàng nổi bật. Là con cả, Diệp Sơn rất có ý thức trách nhiệm, Diệp Hải hài lòng nhất về đứa con này, ông nói: « Sơn, con tu luyện khá lắm, sắp sửa tiến vào cảnh giới võ sư rồi. Cảnh giới này nếu chỉ đầu tập không thì không hiệu quả, cần thêm chút huyết tinh thực chiến nữa.

Từ mai, con tiến vào sau núi săn giết mãnh thú rèn luyện. Ta sẽ cử A Nhất, A Bằng cùng đi với con. "

Diệp Sơn hướng phụ thân, chấp tay nói: "Vâng. "

Diệp Hải vẽ mặt nghiêm khắc, gọi: " Thủy. "

Diệp Thủy nghe cha gọi liền chăm chú, đáp: " Dạ thưa cha. "

" Võ giả trung giai, chú trọng luyện nội công. Tu nội công trước hết phải tu tâm tính, con không bỏ cái tính trẻ con đấy đi thì khó mà tu luyện được đấy. Đừng ý vào tư chất mình tốt mà buông lỏng bản thân. "

Diệp Thủy nghe vậy chột dạ, nói: " Vâng thưa cha. Con hiểu rồi ạ! "

Diệp Hải gật đầu, Diệp Thủy là đứa thông minh, có tiềm năng nhất trong mấy đứa, chỉ cần cảnh tỉnh một chút thì nó sẽ hiểu. Ông nhìn về phía con gái út, giọng nói trở nên nhu hòa hơn:

" Hồng. Tu luyện cũng như ăn cơm, không thể ăn một lần mà no cả đời được, cho nên tập luyện cũng phải điều độ, quá sức sẽ có hại. Cứ theo như giáo trình của ta là được rồi, đừng gượng ép bản thân quá sẽ gây ra chấn thương cho con đó. "

Diệp Hồng ngẩng đầu nhìn phụ thân, " Dạ "một tiếng. Diệp Hải nhìn con gái đầy cảm động, con bé rất mạnh mẽ, chăm chỉ cần cù, nếu bớt đi một chút cho thẳng anh của nó thì hay biết mấy.

Hai con trai lớn làm ông rất hài lòng, chúng có tư chất tốt, linh ngộ nhanh, về mặt tu luyện hơn xa mấy đứa cùng tuổi trong khu vực. Đến cả Diệp Hồng, dù thân con gái, nhưng lại rất siêng năng tập luyện, gần đây còn lên kéo dài thời gian tập luyện nữa. Diệp Hải vì thấy con gái yêu nghiệp võ của gia đình mà cảm động, nhưng cũng phải lên tiếng nhắc nhở kéo con bé đi sai đường. Duy chỉ thằng ba, Diệp Vân, tu luyện mấy năm vẫn không qua được bước nhập môn. Tư chất nó không tệ, chỉ là không chú tâm tập luyện, hơi hợm đời phở, ham chơi nhác luyện, làm ông tức giận không thôi.

Diệp Vân trong lòng kinh ngạc: Anh cả, anh hai thành tích như vậy đã đành. Không ngờ đến tiểu muội lại có lòng tập võ đến vậy. Cậu cảm thấy cứ như mình không phải con trong nhà này vậy.

Chỉ điểm việc tu luyện của đám nhỏ như vậy là ổn, dù không có cha bên cạnh, thì cũng có những võ sư như Chu Bá giám sát bọn chúng. Diệp Hải nghiêm nghị nói:

" Hôm nay ta gọi bọn con tới đây là muốn báo một chuyện. Đại hội võ giả Thanh Châu, sẽ tổ chức vào mười lăm tháng sáu này, Diệp gia chúng ta là một trong những thế gia của Thanh Xương tất nhiên sẽ góp mặt.

Lần này cả bốn đứa đều đi hết để biết giới võ giả ngoài Thanh Châu thế nào. Cho tới lúc đó, ta muốn các con tu luyện thật tốt, đến kì đại hội giành lấy thể diện cho Diệp gia. "

" Vâng. Chúng con sẽ cố hết sức ạ. "Anh cả Diệp Sơn nói. Diệp Hải hài lòng, gật đầu giao phó cho con trai trưởng làm gương cho các em

Diệp Hải nhìn qua Diệp Vân, thấy mắng cũng đủ rồi, chẳng còn lời gì để nói nữa. Liền cho mấy đứa đi ra.

*

* *

" Ui da. "Diệp Vân suýt soa, bên cạnh Tiểu Hồng đang tỉ mỉ bôi thuốc lên má cậu.

" Xong rồi. "Cô bé tho thê nói.

Phần vì thuốc công hiệu, phần vì sự chăm sóc của em gái, mà vết thương của Diệp Vân dường như hết đau ngay sau đó." Chỉ có Hồng là tốt với anh nhất. "Thằng bé nịnh lấy lòng.

" Anh còn nói nữa. Lúc nào cũng chống đối với phụ thân hết. Hứa với em đi, lần sau đừng có cãi lại người nữa. "Cô bé kiên quyết nói.

Diệp Vân vẽ tình bơ: " Ủ, anh hứa. "Nhân lúc Tiểu Hồng cắt thuốc vào hộp thì nó lẩm bẩm: " Nếu ông ấy không bắt anh phải làm theo ý ông nữa. "

" Anh nói gì cơ. "Tiểu Hồng nghe không rõ hỏi lại.

Diệp Vân vội đánh trống lảng: " Không có gì. À mà sao Hồng lại ham học võ đến vậy. Em còn tập thêm ngoài yêu cầu của phụ thân nữa? "

Diệp Hồng hồn nhiên nói: " Em muốn chia sẻ với Vân ca. "

Diệp Vân xúc động không thôi, con bé lại nghĩ về mình. Cậu nắm lấy tay em gái, nói: " Anh muốn chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi. "

Diệp Hồng thấy anh trai như vậy, bối rối nói: " Vân ca, anh lạ quá. "

Diệp Vân xấu hổ, thu tay lại. Trong lòng tự nhủ, rằng mình sẽ đối xử với Tiểu Hồng thật tốt, không để em ấy phải phiền lòng vì mình nữa.

Diệp Hồng gạt bỏ sự khó xử giữa hai người: " Vân ca từng đi Thanh Phong hội võ rồi đúng không? Lần đó thế nào vậy? "

" Anh không nhớ. Hồi nhỏ anh bị ốm một trận, sau đó nhiều việc liền quên hết. "Diệp Vân cố nghĩ lại, nhưng chẳng có ấn tượng gì cả, cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

" Không sao. Lần này chúng ta cùng đi, chắc hẳn sẽ rất vui. Vân Ca vẫn luôn muốn được ra ngoài mà. "Tiểu Hồng an ủi đáp.

Diệp Vân lấy lại tinh thần, gật đầu nói:" Đúng vậy, chỉ cần có Hồng đi cùng là anh vui rồi. "

- OOo-

" Nhục, quá là nhục. Chỉ ăn hai quyền đã lăn ra ngất. Chưa có ai khiến Diệp gia ta nhục nhã như này. "

Từ võ hội Thanh Châu trở về, Diệp Hải sắc mặt sa sầm. Vừa vào đến nhà đã nổi cơn thịnh nộ. Nguyên lai, Diệp Sơn vào núi tu luyện bị thương, thành tích đạt được không tốt. Diệp Vân thì vừa mới lên đài đã bị một đứa nhóc còn ít tuổi hơn, hai đấm đánh cho bất tỉnh.

Tiểu Hồng nép vào người mẹ run rẩy sợ sệt, nó chưa bao giờ thấy cha giận đến vậy. Diệp phu nhân kéo con bé lại an ủi, khuôn mặt bà lo lắng nhìn thẳng ba đang đối diện với khí thế cuồng phong của chồng mình. Diệp Hải dùng sức mạnh tinh thần của một người tu luyện, bức bách cho thằng bé xây xẩm mặt mày. Dù thương con nhưng năng lượng dằn can, chồng nàng một khi nổi giận thực sự thì rất đáng sợ, người khác xen vào thì càng hỏng chuyện.

Dùng tinh thần lực bức bách là một cách trừng phạt có hiệu quả. Tu Luyện gia mạnh mẽ, có thể khiến cho tinh thần mình ảnh hưởng đến bên ngoài, dùng sức uy hiếp tinh thần có thể khiến cho kẻ yếu hơn phải ngất xỉu, kẻ non gan phải vãi đái ra quần. Mặc dù ông không dùng nhiều sức, nhưng Diệp Vân đứng trước cha mình cứ như đứng dưới cơn sóng lớn, đầu văng mắt hoa, mỗi một câu mắng, mỗi một lời răn của ông cứ như búa tạ giáng thẳng vào đầu cậu.

Diệp Hải coi trọng danh tiếng gia tộc, nhưng cũng không phải vì con cái trong đại hội võ thể hiện kém mà tức giận đến thế. Cái ông tức giận chính là thái độ của thằng bé. Rõ ràng nó không thể hiện hết sức nên mới bị như vậy. Nhìn mặt con vẫn còn vết thâm, ông vừa thương lại vừa tức.

" Lần này phải phạt ngươi thật nghiêm khắc. Nếu không thì ngươi không tỉnh ra được. "Diệp Hải trầm giọng nói.

" Bắt đầu từ ngày mai, Diệp Vân sẽ đến ở nông trang. Nếu không tập đến võ giả tầng thứ nhất thì không được trở về. "

" A. "Diệp Hồng kinh hãi. Không chỉ em mà tất cả mọi người đều bất ngờ về quyết định của Diệp Hải. Nông trang là nơi Diệp gia trồng hoa màu, cách nội thành mười mấy dặm đường, điều kiện sống thì rất kém, giống như là kiểu đẩy ra biên ải đối với tội phạm vậy. Với tình hình của Diệp Vân, muốn tu thành võ giả tầng thứ nhất, không mất sáu tháng đến một năm thì đừng có mơ. Đây là chưa kể nếu cậu không chăm chỉ tập tành hẳn hoi, thì mấy năm cũng chẳng về nhà được mất. Quả là một hình phạt rất nặng đối với thằng bé.

Diệp Hồng hỏi mẹ nói giúp Diệp Vân. Diệp phu nhân thương con chịu khổ, nhưng nhìn ánh mắt chồng đã quyết xem ra khó mà thay đổi. Lần này nếu nó không tự giác ngộ, thì sẽ phải ở đó chịu khổ dài dài rồi.

Diệp Vân âm ức lắm, cho rằng hội võ lần này hai ông anh không thể hiện như ý muốn, nên mình mới bị cha quở trách như vậy. Diệp Hải quát nói:" Ngươi còn cảm thấy âm ức sao? Nghĩ ta phạt oan cho ngươi? "

Cậu chỉ cúi gằm không đáp tỏ thái độ với cha mình.

Diệp lão gia thấy thằng bé như vậy, không phần nộ mà lại hạ giọng nói:" Nếu ngươi trong vòng ba tháng mà có thể trở thành võ giả chính thức, thì về sau ta không quản ngươi tập luyện nữa. "

Diệp Hải thừa biết, ba tháng cho Diệp Vân thành võ giả tầng thứ nhất là chuyện không thể. Nói vậy là để khiêu khích tính bướng bỉnh của thằng bé mà thôi, đứa nhỏ này, nói ngọt không nghe, dọa nạt không nghe, muốn nó làm cái gì thì chỉ khi bản thân nó thực sự muốn mới được. Mà một khi nó đã muốn thì quyết tâm theo đuổi đến cùng, giống như việc nó muốn làm học giả vậy. Đó là thứ duy nhất mà nó đam mê từ nhỏ đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Ở nông trang cứu người

Diệp Vân mệt mỏi nằm xoài ra đất, tứ chi giang rộng thoải mái, mắt nhìn lên bầu trời trong xanh. Trời vào thu quang đãng, ít mây, ánh nắng chiếu chênh chếch một góc bốn mươi độ. Tim nó đập thình thịch, máu chạy trong mao quản rần rần, cả người mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nó nhắm mắt cảm thụ cái khoan khoái khi cơ thể dần hồi phục.

Phương trời phía tây xuất hiện một đốm đen, lao đi với tốc độ rất nhanh. Nó neho mắt hóa ra là một con chim khổng lồ đang bay trên nền trời.

"Chim ư? Chim gì thế nhỉ?" Ánh mắt thằng bé hiếu kì. "Nó to thật đấy. Mình chưa từng thấy con chim nào lớn đến vậy." Nó trầm nghĩ.

Con chim lớn bỗng chao nghiêng, cánh vỗ loạn nhịp lao nhanh như một mũi tên, đánh một vòng cung lớn rơi xuống đất. Một suy nghĩ thôi thúc Diệp Vân khiến hắn bật dậy, tung người phi về hướng con chim đang rơi.

Thằng bé chạy ra khỏi khu vực võ trường, theo phương hướng mà nó đã thấy. Nhìn có vẻ gần, nhưng thực tế lại khá xa, nó chạy mấy trăm mét xuất hiện một cánh đồng cỏ cao đến lưng người. Giữa ruộng cỏ có một khoảng bị dạt ra, nó vội vã rẽ lối tiến vào xem. Ở chính giữa đám cỏ bị dập nát ấy, có một người đang nằm sấp.

Diệp Vân giật mình, không ngờ là một con người. Nó cúi xuống xem người nọ có bị làm sao không. Kiểm tra qua một lượt, không thấy y bị gãy xương chỗ nào, thằng bé mới từ từ lật họ nằm ngửa ra.

Đó là một người đàn ông trung niên, mặt trắng trẻo, có chòm râu cá chép. Y mặc đạo bào màu tím chất liệu quý trang trí hình mây khói, lại thêm ngang lưng thắt một cái đai ngọc.

Người này mắt nhắm chặt, hơi thở mỏng manh chìm trong hôn mê. Thằng bé không muốn để họ nằm ở giữa đồng thê này bèn đỡ vào khu nhà lân cận. Tuy mới lên mười, nhưng tập võ từ nhỏ, dù có chút hơi hốt, nhưng thể chất Diệp Vân hơn xa người thường, không quá khó khăn đỡ người nọ vào ngôi nhà chứa cỏ.

Cánh cửa gỗ bị đẩy vào phát ra tiếng kẽo kẹt, nó đỡ người trung niên vào trong nhà. Bên trong hoàn toàn trống trải, ít cỏ khô mục vương vãi trên nền gỗ, trên tường có treo lưng lửng một ít nông cụ. Nơi đây vốn là nơi cất chứa thức ăn cho gia súc vào mùa đông, bây giờ lại không dùng tới.

Thằng bé đem thu một bó cỏ khô trải xuống làm nệm đặt người trung niên nằm xuống. Lúc này nó chỉ có thể để y ở đây, đưa về chỗ ở thì không tiện, bởi người này lai chưa rõ, mà phụ thân hắn đối với người bất minh rất bài xích. Mặt khác nó còn đang bị phạt, không muốn làm phụ thân phải tức giận thêm nữa.

Việc cứu người là tốt, nhưng trong tu luyện giới, mọi việc hành xử đều phải cân trọng. Người tu luyện đại kỵ xen vào những việc bao đồng. Không ít trường hợp cứu nhầm kẻ cùng hung cực ác, bị quay ngược lại cướp của giết người, hoặc vì cứu người mà bị kẻ thù của hắn đến đồ sát.

Phụ thân nó đã dặn, giới tu luyện hiểm ác so với thường nhân gấp nhiều lần, kẻ cực đoan lại càng không đếm xuể, việc gì tránh được thì tránh, đừng quản chuyện không phải của mình. Diệp Vân lại không cho rằng như thế là đúng, tập võ làm gì khi chỉ lo cho bản thân, không thể hành hiệp trượng nghĩa. Thà như thế nó không muốn bước chân vào giới tu luyện còn hơn.

Diệp Vân khép cửa lại để người đàn ông nghỉ ngơi. Người nọ không có vẻ bị thương nghiêm trọng lắm, có khi lúc nó trở lại thì ông ấy đã đi rồi. Thằng bé vội vã về võ trường, nếu Chu Bá đến mà không thấy nó rồi báo cho cha biết thì khổ.

*

* *

Đêm đến, Diệp Vân lại đến căn nhà chứa cỏ. Nó mang theo một ít vật dụng và nước uống.

Người nọ vẫn chưa tỉnh. Khuôn mặt y dưới ánh đèn đỏ phừng, mồ hôi túa ra ướt cả tóc. Hơi thở nặng nhọc, khó khăn hô hấp từng nhịp một. Có vẻ như bị sốt rất cao.

Diệp Vân đặt tay lên trán y thấy nóng ran, bèn lấy khăn thấm nước đắp lên cho hạ nhiệt. Nó lại thấy người nọ phát nhiệt, mà mặc đồ rườm rà thì không tốt liền gỡ thắt lưng cởi bớt áo ngoài ra.

Tấm áo của người đàn ông vừa mới cởi ra thì nó kinh hãi đến suýt bật ngửa. Lốp áo lót màu trắng bên trong ở phần ngực đã bị rách một mảng in hình năm ngón tay người lớn, còn lồng ngực của ông ta thì bị lõm xuống một phần như bị người ta dùng tay nhấn lên bột mì vậy. Phần thịt dưới vết bàn tay đã nát bầy, nhầy nhụa như thịt xay. Hắc quang không ngừng từ vết bàn tay trên ngực từng đợt lan đi khắp thân thể. Thằng bé nuốt một ngụm nước bọt khan, người đàn ông này thân thể bị như vậy mà vẫn có thể sống được.

A, a, a.. Người nọ mê sảng hét. Vết thương ở ngực vô cùng đau đớn đối với y. Bàn tay vung loạn hất Diệp Vân ngã ra. Mười ngón tay của y cào lên ngực mình, tựa muốn đem xé toạc lồng ngực. Máu tươi từ vết thương trào ra dưới ánh đèn trông thật kinh dị.

Diệp Vân bối rối không biết xử trí thế nào. Mình không phải là bác sĩ, có lẽ nên đem việc này báo lại với nhà mới đúng. Nhưng trước mắt không thể để người nọ tự thương tổn mình nữa. Trên tường có một số nông cụ và dây buộc. Nó vội vàng đem cuộn dây lấy xuống chụp lấy cánh tay của nam tử mà trói lại. L

Sức lực của người nọ rất mạnh, hết lần này tới lần khác hất cậu ra. Khó khăn lắm thì Diệp Vân mới cố định được một tay lại. Đến khi buộc xong tay kia thì cả người chấn đã vã ra bao nhiêu mồ hôi.

Nó ngồi phịch xuống mặt đất, thở hắt ra một hơi, người này dù mê sảng mà vẫn khỏe như voi vậy. Cũng may đạo này nó luyện võ có tiến bộ, thân thể mạnh mẽ hơn không ít mới chế trụ được.

Lúc này hai tay người đàn ông bị trói bởi hai sợi dây. Hai đầu dây neo vào cột nhà. Chắc hẳn là y phải thống khổ lắm, cả người đau đớn quần quai, khuôn mặt thì nhăn nhúm biến dạng. Da thịt ông đỏ bừng, hiện lên cả mạch máu dưới da. Hai tay bị trói gồng cứng, gân guốc nổi lên, truyền đến một sức lực mạnh mẽ: "Phục!" - Đem sợi dây bên giựt đứt. "Đau quá! A, a" Người nọ mê sảng thét, ngón tay bấu vào ngực, đầu móng tay cắm sâu vào thịt xé toạc một mảng lớn.

"Hí" Diệp Vân hít một hơi kinh dị. Dù sinh ra trong thế giới tu luyện, nhưng tâm lý của nó vẫn là một đứa trẻ, đối với cảnh tượng này cũng không khỏi sồn gai ốc. Bất quá tố chất tâm lý tốt, nhanh chóng trấn tĩnh lại. Liền lấy đai lưng của người nọ đem hai tay y trời lại. Rồi lấy áo ngoài của y buộc nên ngực. Chất liệu của đai lưng và y phục phi thường tốt, liền không bị giựt ra nữa.

Người đàn ông sau một hồi vật lộn thì chìm vào giấc ngủ. Diệp Vân lấy khăn ẩm đắp lại cho y. Cậu ngồi bên cạnh ông ta một lúc, thấy không có dấu hiệu gì khác mới yên tâm rời đi.

*

* *

Diệp Vân giờ đang ở nông trang của Diệp gia, được bố trí một tiểu viện riêng, trừ nó ra thì còn có hơn chục người làm ở một dãy nhà khác. Tòa viện mà thằng bé đang ở vốn thuộc về quân sự, nay ông ta đã chuyển qua chỗ đám người làm ở rồi, đây cũng là sắp xếp của phụ thân để nó không bị quấy rầy khi tu luyện. Thịnh thoảng Chu Bá sẽ tới thăm, thực ra là tới để kiểm tra xem hần tu luyện thế nào. Ở nông trang Diệp Vân không có bị đốc thúc tu luyện, nhưng nếu nó không có tu luyện, thì sẽ phải ở đây mãi, trong điều kiện tồi tàn và cô đơn một mình. Thực sự thì nó cũng không thấy buồn chán lắm, ở đây một thời gian cũng khá thoải mái.

Sáng sớm, Diệp Vân quay lại căn nhà gỗ, nó quyết định nếu ông chú không tỉnh lại thì sẽ báo cho người nhà biết.

Cậu đẩy cửa vào, trong phòng người đàn ông nọ đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi nhắm mắt xếp bằng. Biết có người đến, ông ấy chậm rãi mở mắt ra.

Diệp Vân bất ngờ, lúng túng không biết nói gì cho phải, mãi mới rặn ra câu nói: "Chú đã tỉnh rồi ạ."

Người đàn ông nhìn Diệp Vân, nét mặt giãn ra, nở một nụ cười: "Đa tạ tiểu hữu đã cứu ta."

Diệp Vân hơi ngượng ngùng nói: "Không có gì, cháu thấy người hôn mê bất tỉnh nên đem vào đây thôi."

Người đàn ông chân thành nói: "Đêm qua vất vả cho tiểu hữu. Nếu không có tiểu hữu ta đã tự thương tổn mình rồi. Đại ân này Mặc mỗ xin ghi tạc."

Diệp Vân lần đầu làm một việc lớn như thế không khỏi trong lòng rất hưng phấn.

Nam tử họ Mặc nói tiếp: "Tiểu hữu tên gì, nhìn tiểu hữu khí chất bất phàm, không giống con nhà thường nhân, hẳn là xuất thân từ thế gia đệ tử?"

Diệp Vân đáp: "Cháu tên Diệp Vân, là người Diệp gia. Chẳng hay chú là người phương nào. Sao lại bị thương lưu lạc đến đây."

Người đàn ông không biết Diệp gia cũng thường tình, vì nhà họ Diệp cũng chỉ có chút tên tuổi trong thành trấn, trong khắp Thanh Châu hay Thương Huyền cũng không phải là gia tộc lớn gì. Đối với câu hỏi của Diệp Vân thì ông tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Ta họ Mặc, tiểu hữu gọi ta Mặc thúc là được. Tiểu hữu yên tâm, ta là người trong chính đạo, không phải là bàng môn tà đạo. Những việc khác thứ cho ta không tiện nói, bởi lẽ có thể gây phiền phức cho tiểu hữu."

Diệp Vân thấy ông ấy không giống người xấu liền không truy hỏi đến cùng:

"Mặc thúc nếu không tiện nói thì thôi. Không biết thương thế của người như thế nào, có cần phải cầu thầy thuốc không?"

Mặc nam tử phát tay tỏ ý không cần nói: "Thương thế của ta đã đỡ nhiều rồi, may nhờ có tiểu hữu giúp đỡ lúc nguy kịch, hiện đã không còn đáng ngại nữa. Trong tu luyện giới bị thương thì đại phu thông thường cũng không giúp được gì. Chẳng bằng ta nghỉ ngơi một thời gian nữa là sẽ khỏi hẳn."

Diệp Vân hỏi tiếp: "Chú Mặc có cần cháu giúp gì không? Chắc người cũng đói rồi, để cháu đi lấy một chút đồ ăn."

Nam tử lắc đầu: "Ta tu đạo, sớm đã ích cốc. Không cần phải ăn uống gì cả, tiểu hữu không cần bận tâm. Ta chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể bình phục, tiểu hữu không cần kinh động đến người nhà làm gì."

Diệp Vân kinh ngạc. Chú Mặc hẳn là cao nhân tu Tiên. Nghe nói người tu Tiên không ăn ngũ cốc phàm thực, chỉ cần hít thở khí trời mà vẫn có thể phi thiên độn địa, so với võ giả hoàn toàn là một đẳng cấp khác.

Người đàn ông bị thương mới tỉnh cần phải tĩnh dưỡng, Diệp Vân cũng không làm phiền, nói câu cáo từ rồi rời đi. Cậu còn phải trở lại võ đường tu luyện, bỏ đi mười lăm phút thì không sao, nhưng đi lâu quá Chu Bá tới thì thật khó nói.

*

* *

Diệp Vân được tập võ từ nhỏ. Mấy năm nay vẫn dừng ở mức võ sinh, vẫn chưa chính thức nhập môn võ giả, điều này quả có phần tệ hại đối với một đệ tử thế gia võ học.

Tu võ trước hết phải rèn luyện căn cơ: Sức bền, sức chịu đựng, dẻo dai, sức bật.. Nói chung là rèn luyện thể lực. Người mới bắt đầu luyện võ được gọi là võ sinh. Võ sinh là giai đoạn rèn luyện các yếu tố trên. Khi điều kiện đạt chuẩn, thì người luyện võ được công nhận là một Võ Giả tức là người có võ

thực sự. Để trở thành Võ Giả, lực cú đâm phải trên hai trăm cân, sức bật tại chỗ phải trên hai mét; chạy nước rút tối thiểu mười mét mỗi giây, đeo vật nặng một phần ba trọng lượng cơ thể chạy đường trường năm cây số không quá mười lăm phút.

Người bình thường ở để luyện được một trong các yếu tố đã mất nhiều năm khổ luyện, huống hồ đạt hết các tiêu chuẩn ấy thì không biết mất bao nhiêu thời gian. Nhưng trong thế giới tu luyện, mỗi đứa trẻ sinh ra đều có nền móng hơn người, cộng thêm bí pháp tu tập, linh dược, thực phẩm bồi bổ thì thời gian được rút ngắn rất nhiều lần. Một đứa trẻ có tố chất mất khoảng ba năm để đạt tiêu chuẩn võ giả, Diệp Sơn, Diệp Thủy đều như vậy. Diệp Vân, năm nay đã là thứ tư, mà mỗi tiêu chuẩn mới đạt đến trình độ nửa vời. Trong các mặt, thì sức bật và sức bền của cậu tốt nhất, tạm có thể coi như là đạt. Còn lực cú đâm mới chỉ tới một trăm hai mươi cân, vật nặng hai trăm cân cậu còn không nhấc qua nổi thất lưng.

Võ sinh mới chỉ là bước khởi đầu. Bên trên là cảnh giới võ giả. Võ giả chia làm Cửu Giai. Cấp một, hai, ba lần lượt được gọi là võ giả sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Cấp bốn được gọi là võ sư. Cấp năm được gọi là Đại võ sư. Cấp sáu gọi là Võ tông. Cấp bảy được gọi là Đại tông sư. Cấp tám là võ Tôn, Cấp chín là võ thánh.

Tùy vào mức độ thành thực và sức mạnh, trong mỗi cấp lại phân ra làm sơ kì, trung kì, hậu kì. Diệp Sơn hiện là Võ giả trung cấp hậu kì viên mãn, rất mau chóng tiến vào cảnh giới cao cấp. Diệp Thủy thì còn cách cảnh giới trung kì võ giả cao cấp một khoảng. Với tuổi của bọn họ đạt được cảnh giới như thế có thể xem là tố chất rất cao.

Diệp Vân dù không thích, nhưng truyền thống gia đình bắt buộc hẳn phải tu luyện. Phụ thân Diệp Hải là một Tông Sư võ học nổi tiếng, ông nội càng là một truyền kì cường đại. Cơ nghiệp Diệp gia này do hai người họ gầy dựng mà nên, sau này chính là truyền cho bốn anh em hẳn cai quản.

Bình! Thăng bé đánh một quyền lên mặt một tấm bia lớn. Chính giữa tấm bia có một đốm da hình tròn, vừa bị cú đâm của nó làm cho lún xuống một ít, rất nhanh đã hồi phục lại. "Một trăm hai mươi lăm kí!"

"Ủm có tiến bộ một chút, mười ngày luyện tập quả tăng thêm được một ít." Diệp Vân nhìn kim chỉ trên tấm bia dừng lại ở giữa vạch 12 và 13, cảm thấy hài lòng. Quả là trước đây nó không có nghiêm túc tập luyện, nay có cố gắng liền cảm thấy tiến bộ hơn.

"Tam thiếu gia, người nghỉ tay ăn một chút đã." Chu lão từ xa tiến lại, trên tay cầm một chiếc giỏ tre phủ bằng vải thô.

"Chu bá, bá cứ để nó xuống đấy, lát ta ăn sau."

Diệp Vân không dừng lại, mở miệng đáp.

"Ủm, được rồi ta để đây nhé." Lão đặt giỏ đồ ăn vào dưới hiên mát, đứng nhìn Diệp Vân miệt mài tập phát lực, vị thiếu gia này trước nay chưa bao giờ thấy chú tâm như thế. Nhìn thăng bé tập luyện, Chu lão rất vui, cuối cùng thiếu gia cũng đã giác ngộ ra được.

Quan sát cậu chủ tập một lúc không có ý định nghỉ, lão liền không muốn làm hấn phân tâm, lặng lặng rời đi.

Diệp Vân không phải hoàn toàn ghét bỏ võ học. Chỉ là nó không có động lực để học võ. Mỗi đứa trẻ đều được định hướng học một cái gì đó, để trở thành như thế này như thế kia theo cái cách mà cha mẹ muốn. Diệp Vân được học võ, như bao đứa trẻ khác sinh ra trong một gia tộc võ học, thì đó là chuyện đương nhiên. Ở cái tuổi của nó đáng lẽ được làm những việc nó thích như bắt bắt giun bắt dế, trèo cây trộm quả, hay đánh lộn với mấy đứa nhóc cùng tuổi, chơi những trò chơi trẻ con. Đó mới là việc dành cho một đứa trẻ, chứ không phải là những bài tập thể lực, lúc nào cũng đeo vật nặng, tập đâm đá, bật cao nhảy xa. Sinh ra trong một gia đình tu luyện, là may mắn cũng là bất hạnh. Diệp Vân không được lựa chọn tuổi thơ cho mình.

Con cái là sản phẩm giáo dục của cha mẹ, chúng sẽ lớn nên theo cách được giáo dục, và đến một độ tuổi nào đó khi có thể tự nhận thức về bản thân chúng sẽ cảm thấy hài lòng hoặc không hài lòng về điều này. Diệp Vân cảm thấy cuộc sống hiện tại của nó thật tẻ nhạt, nó không biết mình thực sự muốn gì, nó thường đọc sách và suy nghĩ vẩn vơ về cuộc sống của nó như một ông cụ non. Tội dám cá lắm, những đứa trẻ tám tuổi thăng bé cũng thường hay có suy nghĩ kì quặc như vậy. Người ta gọi đó là gì nhỉ? Ủm, là biến đổi tâm sinh lý khi bước vào dậy thì, thực ra là tiền dậy thì, bọn nhóc chẳng qua chỉ muốn chống đối một chút để khẳng định bản thân trước ba mẹ mà thôi.

Diệp Vân tập thêm một lúc, cậu đã thấm mệt, liền vào dưới hiên mát nghỉ ngơi. Cậu nhìn giỏ đồ ăn, suy nghĩ một chút liền nhắc nó lên.

-

Diệp Vân gõ cửa căn nhà gỗ phát ra tiếng cạch cạch. Trong nhà giọng nói cất lên: "Vào đi." Cậu đẩy cửa bước vào. Lúc này người đàn ông họ Mặc đang nhắm mắt, hai tay đặt song song trên dưới trước bụng, lòng bàn tay hướng vào nhau, xung quanh người tỏa ra hào quang màu bạc nhàn nhạt. Ông từ từ khép hai bàn tay lại, miệng thở ra một ngụm khí trắng, nhẹ nhàng mở mắt. Nhìn thấy bộ dạng mắt tròn xoe của thăng bé liền mỉm cười: "Tiểu hữu đến đây à. Ta vừa rồi mới vận công điều thương thôi."

Diệp Vân ngạc nhiên, cậu đối với môn tu luyện này cảm thấy hiếu kì: "Vừa rồi trên người chú phát sáng ư?"

Mặc thúc bật cười: "Cái đó không gọi là phát sáng, đó là Chân Khí trong cơ thể phát ra mà thôi. Lần đầu tiểu hữu thấy như vậy à."

Diệp Vân gật đầu, đối với ông chú này càng cảm thấy thâm sâu. Cậu vốn tò mò về cái mà người đàn ông tu luyện, nhưng nhớ ra đây là điều đại kỵ trong thế giới này nên thôi. Cậu hỏi: "Thương thế của chú sao rồi à?"

Mặc thúc đưa tay sờ lên ngực mình, nói: "Vết thương đã ổn, vài ngày nữa là không còn vấn đề gì."

Đặt giỏ tre xuống trước mặt, cậu ngồi xuống lật tấm vải lên, bên trong có một đĩa bánh, nấy chùm hoa quả và một bình nước ngọt.

"Những món này rất ngon, chú ăn thử đi."

Nam tử không nhìn giò giò, ông lắc đầu: "Cảm ơn tiểu hữu, ta tu luyện sớm đã ích cốc, không cần phải ăn uống nữa. Tiểu hữu thân đang mệt mỏi cứ ăn tự nhiên đi."

Diệp Vân không hoài nghi gì cả, một màn vừa rồi đã thấy được ông ấy không phải thường nhân.

Cậu vừa ăn vừa trò chuyện, thương thế của Mặc thúc đã đỡ, đối với tình hình xung quanh muốn hỏi vài điều, cậu đều trả lời bằng hết.

"Thì ra đây là Thanh Châu của Thương Huyền. Không nghĩ là mình lại lưu lạc đến tận đây."

Người đàn ông đối với sự tình xung quanh, Diệp Vân chỉ cần nói một liền có thể suy ra mười, mọi sự cơ bản đều nắm trong tay. Thanh Châu này nằm ở biên giới giữa Trung Nguyên và Đông Châu, tiếp giáp Đan Diệp là địa phận của Cửu Chân môn, tu luyện giả bảy phần tu võ. Thanh Xương trấn là một tiểu trấn, cường giả cao nhất cũng chỉ tầm Võ tông.

Diệp Vân không biết suy nghĩ trong đầu của Mặc thúc thế nào, nhưng cũng từ Mặc thúc hắn biết thêm nhiều điều về thế giới bên ngoài Thanh Châu. Hắn cũng tò mò hỏi về thế giới tu đạo giả, Mặc thúc cũng trả lời cho hắn nhiều điều.

Tu Tiên giới không còn là những điều hư ảo trong sách nữa, mà ngay tại đây nó được bàn luận cũng với một cao nhân tu Tiên. Phụ thân nói tu Tiên là huyền hoặc, phù phiếm, nhưng nó không nghĩ như vậy, tu Tiên là một thế giới màu sắc đáng mơ ước. Khi con người không còn bị gò bó bởi những qui tắc thông thường, con người có thể làm chủ thiên nhiên, hiểu những lý lẽ sâu xa của đại đạo, tìm ra chân lý của thế giới.

"Tu Đạo là gì ạ?" Diệp Vân hỏi.

"Đạo là chân lý. Tu Đạo là tìm ra câu trả lời về thế giới này là gì, thế giới này hoạt động như thế nào, và con người nằm ở vị trí nào trong thế giới, từ đó chế ngự vạn vật trong thế giới này." Mặc thúc cố gắng nói bằng cách đơn giản nhất để thằng bé có thể hiểu được. Thật ra Đạo, để mà diễn giải cho đúng thì phức tạp hơn nhiều. Và Tu đạo cũng không đơn giản chỉ có vậy. Nhưng nhiều đó cũng đủ đem lại hứng thú cho thằng bé về tu Đạo rồi.

"Con người thực sự có thể điều khiển được thế giới hả chú?" Diệp Vân khó tin nói.

Mặc thúc gật đầu: "Mọi vật tồn tại trên thế giới này đều tuân theo những quy tắc nhất định, chúng ta chỉ cần nắm bắt được chúng thì có thể điều khiển được chúng. Hô mưa, gọi gió, dời non lấp biển chẳng qua cũng chỉ là cách vận dụng khác nhau của các quy luật tự nhiên mà thôi."

"Trường sinh bất tử, điều khiển tự nhiên – Chẳng phải là những điều con người hằng mơ ước đấy sao?" Diệp Vân cũng chỉ đọc qua sách chứ đây là lần đầu được gặp một Tu Đạo gia bằng xương bằng thịt, vậy nên cậu không bỏ qua cơ hội để giải đáp những thắc mắc của mình.

"Con người có thể làm được như vậy sao ạ?" Thằng bé khó tin nói.

Mặc thúc không trả lời câu hỏi đó, mà tỏ ra thần bí: "Cháu có muốn thấy cách ta nhìn thế giới không?"

Ông vươn tay điểm về phía Diệp Vân, cậu có hơi sững sốt nhưng không có vẻ là chú ấy muốn hại mình nên vẫn ngồi yên tại chỗ. Ngón tay của Mặc thúc chạm vào trán của nó. Bỗng chốc tầm nhìn của thằng bé thay đổi, ý thức bị kéo ra ngoài thân thể, thấy mình ra xa khỏi căn nhà gỗ, tầm nhìn bao quát mọi vật xung quanh. Từng cọng cỏ khô, từng cơn gió nhẹ đều trong cảm giác của thằng bé, nó có thể thấy được những người làm đang vất vả cuốc đất bới khoai cách đó nửa cây số, chủ tâm một chút thậm chí ngay cả ấu trùng bên trong đất đang giẫy dụa mồn một trước mắt.

Không dừng lại đó, tầm nhìn của hắn lên cao nữa, thấy được thị trấn của cậu, thấy được Diệp gia như đang đứng trước cổng nhà mình. Mọi thứ không có chủ đích, đều lần lượt lọt vào tầm mắt nó.

Mặc thúc hạ tay xuống, ý thức của Diệp Vân mới trở về hiện tại. Nó vẫn còn kích động, hốt hển hỏi:

"Vừa rồi là.."

Chú Mặc thần nhiên nói: "Đó là Linh thức, một thần thông của Tu đạo giả. Ta có thể ngồi đây mà thấy mọi thứ xảy ra trong vòng trăm dặm."

"Còn một điều nữa, ta đã sống một trăm bảy mươi ba tuổi rồi."

"Một trăm bảy mươi ba." Diệp Vân kinh dị nhắc lại, khó tin được về ngoại của ông ấy không quá bốn mươi. Xét về tuổi tác, mình phải gọi chú ấy bằng ông mới phải.

Chú Mặc cười lớn: "Ha ha ha, trong thế giới tu Đạo ta chẳng qua chỉ là một cậu bé mà thôi. Có những người sống cả ngàn năm ấy chứ. Nếu thành Tiên thì có thể trường sinh bất tử, tuổi tác không còn ý nghĩa gì nữa."

Mặc thúc bình thân đưa tay phải ra, ngón tay xếp lại thành một kiểu thủ ấn, từ đầu ngón tay sáng lên một dải màu trắng xanh: "Đây chính là căn nguyên của tu đạo - linh lực. Nó vốn vô hình, vô dạng, nhưng có thể biến đổi tạo nên hết thảy mọi vật chất, năng lượng trên thế giới này." Diệp Vân đưa tay chạm lấy, hoàn toàn không cảm giác được gì cả mà xuyên qua đoàn sáng ấy.

Chú Mặc khẽ điểm một cái, dòng "linh lực" liền hóa thành một chú chim nhỏ, tíu tíu bay lượn quanh căn phòng, trước ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân mà

đậu lên tay cậu. Con chim nhỏ trên tay cậu, thực ra là một khối băng màu xanh, nhưng lại có thể cử động linh hoạt như vật sống!

Diệp Vân thật sự bị mê hoặc, nó hăm mộ người đàn ông như thần tượng vậy. Nhìn thẳng bé như vậy, Mặc thúc giọng nghiêm túc nói: "Tiểu hữu có phải đối với tu Tiên có ham thích?"

Diệp Vân ngơ ngác một lúc rồi gật đầu. Mặc thúc chân mày hạ thấp, giọng chắc nịch: "Tiểu hữu đã có ân cứu ta. Ta tất sẽ trời biển báo đáp. Nếu tiểu hữu đã có tâm như vậy thì ta có thể truyền thụ cho tiểu hữu pháp môn tu Tiên."

Diệp Vân ngạc nhiên đến miệng không khép lại được, mãi mới cất tiếng: "Thật không? Thúc nói thật chứ?"

Mặc thúc gật đầu xác nhận: "Thật."

Diệp Vân quá đổi kinh hi, nó vui đến nhảy cẫng lên. Mãi sau mới để ý là mình thất lễ mới bèn lên ngồi xuống, nhưng mà trong lòng vui mừng không ngớt. Mặc thúc thấy thế cũng mỉm cười. Đợi thẳng bé bình tĩnh lại, mới đặt tay vào mặt thất lưng, ngón tay vẽ một đường, liền đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay một cái hộp ngọc trắng nõn.

Diệp Vân thấy một loạt các động tác mà mắt chữ I mồm chữ O, tu Tiên giả có phép thần kì đem đồ vật giấu trong thất lưng. Mặc thúc liền giải thích: "Cái này là thất lưng trữ vật. Khi nào tiến vào tu Tiên giới tiểu hữu có thể kiếm một cái. Giờ ta có cho tiểu hữu cũng không thể nào dùng được, ngược lại có thể mang lại phiền phức không đáng cho tiểu hữu."

Diệp Vân cũng không tham món đồ đó. Thất lưng này chắc hẳn là bảo vật, không có thực lực mà mang bảo vật thì không phải chút nào. Nó hướng mắt nhìn vào hộp ngọc mà Mặc thúc vừa lấy ra. Hộp bằng ngọc trắng kích thước vừa bằng lòng bàn tay, chạm khắc tinh xảo, giá trị đủ để khiến cho nhà sưu tập ngọc nào cũng sẵn sàng trả đại giá để có được, vậy mà chẳng qua chỉ là vật chứa thôi.

Mặc thúc cũng không để Diệp Vân đợi lâu, hộp ngọc đặt trong lòng bàn phải. Tay trái khẽ đưa, một dòng ánh sáng màu bạc từ ngón trỏ phát ra. Ánh sáng màu bạc chạy một vòng quanh thân hộp, đem hộp ngọc vốn kín mít tách ra một phần nắp hộp. Mặc thúc nhẹ nhàng nhắc phần nắp hộp lên. Bên trong có một viên cầu giống như trứng cút, trong như ngọc, sáng như minh châu. Một cổ mùi vị khác lạ truyền ra. Diệp Vân hít một tí mà thấy tinh thần phấn chấn, thân thể thư thái, bao nhiêu mệt nhọc do tập luyện đều biến mất cả.

"Tiểu hữu, đây là đan dược phụ trợ tu luyện. Hãy mau chóng nuốt nó vào, chớ để dược tính nó bay mất."

Diệp Vân đón lấy hộp ngọc, mắt nhìn khỏa đan dược như một viên minh châu, sau đó lại nhìn Mặc thúc, nó có cảm giác khỏa đan dược này phi thường trân quý, nên có chút do dự. Mặc thúc mỉm cười: "Nhanh nuốt nó đi, tiểu hữu đối với ta có ân cứu mạng. Ta sẽ thành toàn mong ước của tiểu hữu."

Diệp Vân quyết định, nó không phải là người do dự, ngón trỏ và ngón cái đem viên đan dược kẹp lấy bỏ vào miệng. Ưc một cái nuốt thẳng vào bụng. Một dòng thanh mát từ tận dạ dày truyền ra khắp cơ thể, cảm giác đột ngột đến khiến nó rùng mình. Đương lúc nó còn chưa thích ứng được với tác động từ việc nuốt đan dược thì Mặc thúc đã xuất thủ, tay phải đánh ra từng đạo chưởng lực, xuất chân khí ra thành một vòng xoáy, đem nâng thẳng bé trong tư thế ngồi xếp bằng lên cao ngang với ông. Bàn tay khẽ chuyển đem áo Diệp Vân tuột đến bụng. Ngón tay bắt thế đan quyết điểm liên tục lên các huyệt đạo trước ngực nó. Sau đó vẽ lên một đường từ dưới rốn lên đến ngực trái, vòng lên cổ sau đó đi xuống ngực phải, xuống lại điểm bắt đầu tạo thành một đường kín. Trên người Diệp Vân hiện lên một đồ án tuần hoàn màu bạc, linh lực đan dược nhanh chóng vận chuyển theo lộ trình đã vẽ ra.

Diệp Vân bị dược lực mạnh mẽ làm cho mê man. Đan dược bình thường không thể tùy tiện mà uống được, nhiều loại đan dược có linh lực mạnh mẽ, nếu thân thể không đạt yêu cầu uống vào có thể vỡ kinh mạch mà chết. Đan dược Mặc thúc cho nó uống là Cực phẩm Nguyên Linh đan, đừng nói là một đứa trẻ chưa bước chân vào cảnh giới tu luyện, cho dù là tu Tiên giả lâu năm cũng không đơn giản mà nuốt trọn một viên dược. Tất nhiên là Mặc thúc làm việc có tính toán, ông liên tục vận dụng một thân linh lực của mình giúp điều tiết dược lực của Linh đan, dùng linh lực hộ mạch cho Diệp Vân, giúp cho linh lực đi theo lộ tuyến an toàn. Đồng thời đem phong ấn phần lớn dược lực của Nguyên Linh đan vào các huyệt vị cùng tạng phủ của thẳng bé để hẳn có thể từ từ chuyển hóa chúng.

Sau hơn nửa canh giờ thì mới kết thúc, linh lực trong cơ thể Diệp Vân đã bình ổn, không còn có bất cứ dấu hiệu gì nữa. Thằng bé vẫn còn chưa tỉnh lại, Mặc thúc đặt nó nằm nghỉ, bản thân ông cũng ngồi xuống điều tiết chân khí, vừa rồi vận dụng linh lực làm cho vết thương phát tác một chút, cần phải mau chóng áp chế.

Ông vạch lớp áo ngoài ra, vết thương bên trong đã chuyển sang màu đen tím, hắc quang nhàn nhạt tỏa ra, nơi bàn tay ấn xuống da thịt đã chuyển thành nhầy nhụa. Mặc thúc điểm nhẹ vào vài đại huyệt trước ngực, tạm thời áp chế hắc quang lại rồi đem áo chỉnh sửa chỉnh tề. Trong mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Một lúc sau thằng bé từ từ tỉnh dậy, cảm giác chóng mặt đã hoàn toàn biến mất. Nó cảm thấy có thể hết sức khoan khoái, trong người tràn đầy một cỗ sức mạnh lớn lao. Mặc thúc thấy nó đã tỉnh liền hỏi: "Cháu thấy trong người thế nào?"

Diệp Vân cười tươi đáp: "Cháu thấy khỏe lắm, có cảm giác như vừa từ xe lừa cũ kĩ chuyển sang bát bảo mã xa vậy."

Mặc thúc phì cười vì cách so sánh của thằng bé, quả là trẻ con có cách nhìn về thế giới rất thú vị. Đúng là đan dược có công hiệu thoát thai hoá cốt, tuy nhiên đây mới chỉ là một phần nhỏ công năng. Ông tính toán mức cao nhất thân thể thằng bé có thể chịu đựng được mà giải khai dược lực, phần còn lại thì phải chờ nó tự kích phát mới được. Ông nói:

"Tiểu hữu nói phải lắm, bây giờ trong thân thể tiểu hữu đang sung mãn linh lực của đan dược, chỉ cần chăm chỉ tập luyện liền có thể biến chúng thành sức mạnh thân thể. Khi có căn cơ tốt ta sẽ lại truyền cho cháu pháp môn tu Tiên chân chính."

Diệp Vân chấp tay nói: "Cháu cảm ơn chú nhiều lắm."

Mặc thúc xoa tay: "So với việc tiểu hữu cứu giúp ta. Việc nhỏ này có xá gì. Tiểu hữu tuổi nhỏ đã có tấm lòng nghĩa hiệp, sau này càng sẽ là một thân vệ đạo bảo vệ chính nghĩa. Ta nay là giúp cho thiên hạ có thêm một anh kiệt nữa. Ấu cũng là vì chính đạo thôi!"

Diệp Vân nghe Mặc thúc nói, tâm hào khí nổi lên. Nếu có thể trở thành Tu tiên giả, nó có thể ngao du khắp thế gian, hành hiệp trượng nghĩa. Tu Tiên giả thần thông quảng đại, võ giả thông thường không thể nào so sánh cùng. Nó cuối cùng cũng tìm ra được một thứ mà nó yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Giả truyền pháp gặp phải kinh hoàng, trong nguy kịch tử quang cứu mệnh

Diệp Vân đứng trước bia phát lực, đầu gối chùng xuống sao cho hông thật thấp, hai chân dang rộng bằng vai, nó xoay bàn chân sang ngang sau đó nâng vai lên, tạo ra lực lượng tốt nhất dồn vào cánh tay rồi tung ra một cú đâm trực diện vào mặt tâm bìa.

Uỳnh! Mặt da trên tấm bìa in hình một dấu xoáy.

"Hai trăm mười lăm kí!" Diệp Vân hít hà một hơi, nó cảm giác sau khi ăn đan dược, sức mạnh trong thân thể mình đã có thay đổi, nhưng không ngờ tăng thoáng cái gần một trăm kí. Cứ như mình lúc sáng và chiều là hai người khác nhau vậy.

Thằng bé hai chân chùng xuống, phát lực bật nhảy một cái, từ dưới sân đã bật lên cao ngang ngọn cây lê hơn ba mét. Chưa dứt hừng khối, nó lấy áo sắt mặc lên người, quần thê sắt quanh tay và chân, liền chạy mấy vòng quanh diễn võ trường rộng lớn. Mỗi vòng diễn võ trường là một nghìn hai trăm mét, Diệp Vân chạy liền năm vòng, tính thời gian mới chưa đầy một khắc (15 phút)!

Hiện tại tố chất thân thể của nó đã vượt qua tiêu chuẩn võ giả. Thậm chí có thể so được với võ giả sơ cấp hậu kì. Nếu để phụ thân biết được việc này hẳn là kinh ngạc đến bực nào. Nhưng Diệp Vân cũng không vội vàng đem thành tích này báo lại. Nó muốn tu tập thêm để có thể học được pháp môn tu Tiên từ Mặc Thúc.

(Bên lề: Diệp Vân làm Diệp Hải tức quá, phạt Diệp Vân không tu thành võ giả không cho ra ngoài! Đem nhốt nó đến khu nông trang cho tập luyện một mình. Nông trang của Diệp gia rất rộng lớn, là nơi trồng hoa màu, chăn nuôi gia súc. Ở đó cũng có một khu vực rộng lớn gọi là võ trường, mỗi năm Diệp Hải vào đầu xuân sẽ cho các môn sinh võ đường của mình ở đây luyện tập. Lúc này chỉ có Diệp Vân một mình ở đấy. Chu Bá đi lại giữa hai bên để chăm sóc cho Diệp Vân nhưng cũng không có quản nó như trước mà cho nó tự tập tùy ý. Bởi đó là yêu cầu của Diệp Hải, để Diệp Vân tự giác ngộ, nó không tu tập đàng hoàng thì đừng có mong ra khỏi nông trang nữa)

*

* *

Diệp Vân ngày qua ngày tập luyện, Chu bá chỉ để mất một chút mà thôi, cho thằng bé không gian thoải mái nhất có thể. Nó sáng ngày tập, chiều đến trò chuyện với Mặc thúc. Một tuần sau, lực đâm của Diệp Vân đã đến ba trăm kí, sức bật quá ba mét, các tiêu chuẩn khác đều đạt mức cao trong võ giả sơ cấp.

Võ giả sơ cấp không dừng lại ở yêu cầu lực lượng mà còn nhiều yếu tố khác như khả năng chịu tải của da, cơ, xương, khả năng chống chịu ngoại lực. Luyện những yêu cầu này còn khó hơn nhiều, nhưng Diệp Vân vốn không ham mê tu võ, nó chỉ muốn nâng cao tố chất thân thể để có thể học tu Tiên, liền không phải quan tâm đến các yếu tố đó.

Lúc này Diệp Vân trở lại gặp chú Mặc, người đã hứa sẽ truyền thụ công pháp cho nó. Thương thế của ông ấy khỏi rồi, đáng lẽ đã rời đi nhưng vì truyền thụ công pháp nên mới nán lại một thời gian. Cuối cùng thì thân thể của thằng bé cũng đạt đến mức tiêu chuẩn để tu đạo.

*

* *

Diệp Vân ngồi xếp bằng đối diện với chú Mặc. Tinh thần bó thả lỏng, thư giãn tốt nhất chờ linh ngộ Tiên pháp. Mặc thúc đem linh lực trong cơ thể điều tiết vận chuyển đến mức tốt nhất, thức hải của ông cũng mở rộng, đem bí thuật vận chuyển đầy đủ.

"Ta bắt đầu đây!" Chú Mặc nói. "Vâng." Diệp Vân đáp khẽ.

Bàn tay phải Mặc thúc đặt lên đỉnh đầu của thằng bé. Linh lực trong cơ thể ông vận chuyển theo đường đi của bí thuật, truyền đến lòng bàn tay một lực lượng nhu hòa, đi vào đại huyệt trên đỉnh đầu của Diệp Vân. Nó cảm thấy đầu óc dần trở nên mơ hồ, mọi ý thức đều biến mất hết.

Ngón tay trái Mặc thức vạch lên trán Diệp Vân một vòng tròn. Móng tay sắc nhọn rạch da thịt hằn tạo nên một sơ đồ thái cực. Máu tươi li ti rỉ ra. Ông nhanh chóng rót linh lực vào đó, ánh sáng bạc hòa với huyết quang tạo nên một màu sắc yêu dị.

"Diệt Tâm Chưởng của Bạch Hải Hàn quá khủng bố, khiến thân thể ta bị hủy hoại không ngừng, không còn có cách nào cứu vãn được nữa. May sao Tiểu hữu có thân thể thật tốt, hẳn là Âm linh thể đi, bằng vào thể chất này có thể giúp ta tu luyện lại, không quá mười năm liền có thể hồi phục lại cảnh giới.

Tiểu hữu yên tâm, ta sẽ trân trọng cơ hội quý báu này, giúp tiểu hữu có thể hoàn thành ước nguyện của mình, nhất định sẽ trở thành Tiên."

Một dải ánh sáng màu xanh như tinh vân từ khe nứt trước trán người đàn ông họ Mặc tiến ra, đi vào đồ hình trên trán Diệp Vân. Đó chính là linh hồn của lão, tiến hành đoạt xá thân thể của nó. Thăng bé lúc này không còn cảm giác, hoàn toàn chìm trong hôn mê, nào biết được sinh tử của mình đang cận kề.

Linh hồn gã Mặc dễ dàng tiến vào thức hải đứa nhỏ. Lúc này dải linh hồn hiện ra bộ dạng giống hệt lão, chỉ khác là bằng những tinh thể phát sáng. Thức hải thăng bé là một không gian nhỏ hẹp, chỉ cần đi vài bước là tới tận biên giới. Nếu so với kích thước bên ngoài, họ Mặc cao một mét bảy thì không gian này chỉ khoảng ba tấc, so với thức hải của lão thì quả là bé bằng hạt tiêu.

Trong không gian bé xíu vừa bằng căn phòng, một đốm sáng mỏng manh đang run rẩy nhấp nháy, đó chính là linh hồn của Diệp Vân. Linh hồn của cậu chưa đủ lớn mạnh để có ý thức độc lập với thân thể nhưng bản năng của nó cảm thấy bị đe dọa khi có dị nguyên xâm nhập. Mặc lão cười khà khà: "Ngoan lại đây." Lão chẳng mấy khó khăn để tóm đoàn linh hồn còn chưa thành hình đẩy vào tay, tựa như đang cầm một nhúm bông vậy. Linh hồn nhỏ bé run rẩy kịch liệt, nhưng nó không thể làm gì khác được. Nó chỉ như một đứa bé sơ sinh trước Mặc lão là một người trưởng thành.

Mặc lão giờ cụm linh hồn của Diệp Vân lên cao, ngửa cổ, há miệng đem hút vào, tựa như người ta hút trứng gà sống.

Dòng linh hồn màu trắng từng đoàn từng đoàn chui vào bụng của y. "Ngon." Lão đưa tay xoa bụng, lực lượng linh hồn này hoàn toàn sẽ trở thành bổ dưỡng cho hồn lực của lão.

Lão tại không gian thức hải của Diệp Vân ngồi xuống xếp bằng, cảm ứng linh thức trong cơ thể. Chỉ cần xong bước này thì hoàn toàn có thể sử dụng cơ thể này, đồng thời cũng có tất cả kí ức của thăng bé, cho dù là phụ thân của nó cũng chẳng thể nào phát hiện ra được.

*

* *

"Ừm. Tại sao không điều khiển được thân thể này nhỉ?" Mặc Khôn thắc mắc. Chính lão lần đầu tiên đoạt xá, nhưng đối với mọi thủ tục qui trình đều am hiểu như lòng bàn tay. Không nghĩ đến bước cuối cùng lại không như ý muốn.

Lão tự nhủ, chắc là mình lo nghĩ quá, linh hồn thăng nhóc đã thành dưỡng chất cho mình rồi, cứ từ từ thử lại xem sao.

Lão lại nhập tâm cảm ứng thân thể một lần nữa.

"Cuối cùng thì cũng thấy rồi!.. A cái gì thế này? Không thể nào!" Mặc Khôn hét lên.

Không gian xung quanh Mặc Khôn thay đổi, lão bị hút vào một không gian tràn ngập ánh sáng màu tím. So với thế giới thức hải một màu đen thì nơi này rực rỡ hơn nhiều. Không gian này cũng rộng lớn gấp trăm ngàn lần, mệnh mông không biết đâu là bờ.

Trong thế giới màu tím vô cùng này duy chỉ có một thứ bắt mắt: Một nam tử tuấn mỹ mắt nhắm nghiền đang ngồi xếp bằng, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ chói lọi, tựa như mặt trời trong vũ trụ.

Mặc Khôn bất ngờ lọt vào nơi này, bị thân ảnh nam tử thu hút tiến lại. Kim sắc nam tử đột nhiên mở mắt, một cỗ uy nghi cái thế cường giả phát ra, khiến cho linh hồn Mặc Khôn run rẩy không thôi, lão muốn bỏ chạy nhưng nam tử kia đột nhiên giơ tay, một hấp lực mạnh mẽ tức khắc đem lão hút về phía y.

Nam tử hỏi, giọng uy nghiêm không thể kháng cự:

"Người là ai?"

Mặc Khôn tức tốc vận chuyển suy nghĩ, người nọ hẳn là một cái thế cường giả. Bằng kiến thức lịch duyệt của hắn cũng nhận ra đây là cảnh giới linh hồn của Tiên nhân. Một Tiên hồn trú ngụ trong cơ thể của một phạm nhân, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lão nói: "Vãn bối tên Mặc Khôn là Trưởng lão của Lục Kiếm môn. Xin đại Tiên tha mạng."

Nam tử chân mày chau lại, giọng lạnh lẽo: "Tiên Kiếm Tông là đại thù của ta. Hạ môn của chúng dĩ nhiên không thể tha được."

Đoạn y dùng lực bóp mạnh một cái, ngọn lửa linh hồn của Mặc lão đột nhiên bị hủy mất một phần. Mặc Khôn sợ quá, gấp rút nói: "Đại Tiên nương tay, ta không phải người của Kiếm tông."

Nam tử kia dừng lại một chút, Mặc lão vội vàng nói, sợ rằng nếu chậm một chút thì có thể không còn cơ hội nữa: "Vãn bối là nội gián của Trường Sinh tông, vốn không phải là người của Kiếm Tông."

Khuôn mặt của người thanh niên dần ra một ít, hần nhếch mép cười. Mặc Khôn thấy vị Tiên kia buông lòng thì thả lỏng tinh thần. Quả là thoát chết trong gang tấc.

Nụ cười trên môi nam tử trở nên lạnh lẽo, y gần giọng: "Người của Ma đạo cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Ta còn vài điều chữa rõ, chỉ bằng xem thử linh hồn của ngươi có chi."

Thần quang trong mắt nam tử bắn ra chiếu thẳng vào mắt Mặc Khôn. Lão không đề phòng liền mất đi hoàn toàn ý thức.

"Suru hồn Đại pháp."

(Bên lề: Suru hồn đại pháp là Bí thuật dùng để xem kí ức của người khác bằng cách dò xét linh hồn. Thi triển bí thuật này cực kì tà ác, có thể khiến cho người bị suru hồn bị thương hoặc chết tùy vào đẳng cấp linh hồn. Trong chính đạo bí thuật này bị liệt vào cấm kỵ)

Một loạt những tin tức trong linh hồn Mặc Khôn hiện lên trong mắt nam tử dưới dạng cuộn phim. Bằng vào tinh thần Tiên giả cường đại hần nhanh chóng lọc ra những tin tức hữu dụng.

"Quả là gian tế của Ma đạo cài vào Lôi Kiếm Tông. Cái này ngươi nói không sai."

Dưới Suru hồn đại pháp của người thanh niên, không một điều nhỏ nhặt nào có thể giấu nổi y cả.

"Ừm, hóa ra là có thứ tốt, haha." Người thanh niên đưa tay phải xuyên qua phần đầu linh hồn Mặc Khôn, từ đó kéo ra một dải ánh sáng màu vàng chói mắt. Dải kim quang này được tạo bởi hàng nghìn chữ nhỏ màu vàng óng, xếp chi chít lên lên nhau.

Nam tử tiếp tục lục lọi trong kí ức của Mặc Khôn những thông tin cần thiết. Mặc Khôn là người của ma đạo Trường Sinh Tông cài cắm vào Lôi Kiếm tông để tìm kiếm tung tích bộ công pháp Lôi Thần Quyết trong truyền thuyết. Tuy thành công lấy được bí kíp, nhưng cũng bị cao thủ Lôi Kiếm Tông truy sát. Lão trọng thương đào tẩu đến nơi này thì được Diệp Vân cứu. Dù vậy thì thân thể lão trúng thương rất nặng, khó có thể trì trì lâu, may sao gặp được thằng bé có thân thể phù hợp thì nảy ra ý định đoạt xá. Mặc Khôn sợ Diệp Vân không chịu nổi linh hồn lực của mình còn đem đan dược trân quý kích phát tiềm năng thân thể cho nó. Mọi việc hoàn toàn diễn ra thuận lợi, lão đã thôn phệ linh hồn của Diệp Vân, nhưng không ngờ bên trong thân thể của thằng bé còn tồn tại một nhân vật khủng bố khác.

Y lại kéo từ trong linh hồn Mặc Khôn ra một dải tinh thể màu trắng, đó là linh hồn của đứa nhỏ mà lão đã nuốt vào. Lúc này y mới buông linh hồn của Mặc Khôn xuống. Linh hồn của lão âm đậm rất nhiều, đã bị tổn thương rất nghiêm trọng.

Người thanh niên nắm linh hồn của Diệp Vân trên tay. Một dòng tinh thần từ bên trong nó phát ra: "Ngươi là ai?"

Nam tử bật cười, hần định nói gì đó, nhưng đột nhiên lại chau mày lại, hần không thể nghĩ ra câu trả lời: "Ta là ai?"

Hần buông linh hồn Diệp Vân xuống, mắt nhìn không gian vô tận xung quanh: "Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?"

Hần hai tay ôm lấy đầu, nhăn trán suy nghĩ, nhưng trong đầu hần một mảng trống rỗng, mọi kí ức của hần đều chỉ tập trung khi Mặc Khôn tiến vào không gian này.

Không gian xung quanh chiếu rọi ánh sáng màu tím, rọi vào mắt hần, trong đầu hần hiện nên một cái tên: "Từ Vân?"

"Ai là Từ Vân?" "Tại sao lòng ta lại cảm thấy khó chịu như vậy!" Một cảm xúc phẫn nộ, hận thù tràn ngập trong tâm trí y.

"Từ Vân, Tiên Kiếm Tông. Chúng có quan hệ gì với ta. Tại sao ta chỉ nhớ được hai cái tên này?"

Lời nói của hần ban đầu trôi chảy như bản năng, nhưng hần không hiểu tại sao lại nói như thế. Hần càng nghĩ, thì càng cảm thấy nhạt nhòa và đau đớn vô cùng.

"A, a, a!" Người thanh niên đầu óc quay cuồng, hần càng nghĩ càng mê loạn, cảm xúc đau thương, tức giận, oán hận, nuối tiếc giao thoa hỗn tạp mà hần không thể kiểm soát được, hần thét lên một tràng dài thống khổ.

Tiếng thét của y lớn đến nỗi làm cho không gian này gọn sóng. Linh hồn Diệp Vân dưới sự trùng kích của linh hồn lực cường đại mau chóng như tuyết gặp mặt trời, trong giây lát đã tan mất nửa.

Mặc Khôn cũng bị tiếng thét chấn tỉnh, nhận thấy nhân vật kia đã hóa cuồng, nếu không mau chóng thoát ra khỏi đây thì sẽ bị chấn hồn phi phách tán. Vội xuất thủ chụp lấy Diệp Vân, đem hần cấp tốc lao ra thật xa.

Không gian màu tím bỗng rách ra một mảnh đem cả Diệp Vân và Mặc Khôn trở lại thức hải của thằng bé. Mặc Khôn thăm than may mắn, xem ra lão đã đoán đúng, Diệp Vân là chìa khóa kết nối với cường giả kia. Nói dễ hiểu hơn, thì sự tồn tại của hai người có liên hệ với nhau!

Hần không dám bỏ mặc Diệp Vân ở lại không gian kia, nếu không thì đã không quay lại được đây. Lúc này nhìn linh hồn thằng bé hư phù sắp tan nát, ngẫm lại bản thân mình cũng không khá hơn mấy. Suru hồn đại pháp của nam tử đã diệt mất bảy phần hồn lực của lão. Vừa nãy lại dùng linh hồn lực che chắn cho Diệp Vân, nên càng bị thương tổn nhiều hơn nữa.

Không gian thần thức tối đen đột nhiên chấn động. Không ổn! Thức hải của thằng bé quá nhỏ yếu, không thể chịu đựng được chấn động vừa rồi đang dần sụp đổ. Nếu thức hải bị phá hủy thì Mặc Khôn cũng sẽ chết theo. Lão liền nhanh chóng lao vào thông đạo do Huyết đồ tạo thành, theo đường cũ trở về thân thể mình.

Huyết đạo trước trán của Diệp Vân biến mất. Thân thể nó đổ vật ra đất. Máu đen từ thất khiếu chảy ra. Trong người không còn dấu hiệu sự sống.

Mặc Khôn trở lại thân thể, ánh mắt cử động linh hoạt, cả người không tự chủ đỏ mồ hôi như xối. Vừa rồi một loạt sự kiện diễn ra liên tục đều là ngàn cân treo sợi tóc. Cái mạng này của lão đã dạo tử môn quan ba lần trong một canh giờ, quả là dù có tu tâm mấy chục năm, cũng không thể không khiếp vía.

Lão nhìn Diệp Vân, trong mắt sâu muộn, thương cảm nhưng không thể làm gì được nữa. Dù thức hải không tan vỡ, thì linh hồn của nó cũng đã tổn hại, cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Lúc này, bên trong thức hải thằng bé, không gian đang xuất hiện vô số vết rách, dần dần lan ra thành từng mảng lớn. Bỗng nhiên giữa các vết rách xuất hiện những tia sáng tím, đem chúng nhanh chóng kết dính lại. Tốc độ ánh sáng tím cực nhanh, chỉ phút chốc toàn thức hải hần ngập chìm ánh tím. Một cột ánh sáng bao trùm lấy linh hồn Diệp Vân đem những tổn hại của nó lấp đầy. Chỉ một thời gian linh hồn của nó đã khôi phục như cũ, thậm chí còn trở nên ngưng đọng thực chất hơn trước.

Ánh sáng tím sau khi làm xong hết mọi chuyện liền tiêu thất, biến mất như cách mà nó xuất hiện, đều không một dấu hiệu báo trước. Đoàn sáng linh hồn Diệp Vân nhẹ nhàng phiêu phù một cách an tường trong không gian thức hải đã mở rộng ra gấp mười lần.

Khí tức sinh mệnh của thằng bé đột nhiên xuất hiện trở lại, mạnh mẽ hơn cả trước. Mặc Khôn đã gặp quá nhiều chuyện bất ngờ hôm nay, chuyển biến này cũng chỉ khiến lão ngạc nhiên đôi chút. Bất quá cũng yên lặng không có động tĩnh gì. Hẳn là nếu cường giả kia còn muốn sử dụng thân thể này, tất nhiên sẽ không để Diệp Vân dễ dàng chết như thế. Tận mắt chứng kiến qua thủ đoạn kinh thiên của người nọ, y không dám có bất cứ hành động ngu ngốc nào.

Một lúc sau, hơi thở và nhịp đập của Diệp Vân trở lại bình thường, nhưng nó vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Mặc Khôn đem đặt thằng bé nằm ngay ngắn trên lớp cỏ khô. Lau đi những vết máu trên khuôn mặt nó. Rồi ngồi xếp bằng bên cạnh điều tức.

(Điều hòa khí tức, điều tức: Là phương pháp điều hòa hơi thở, huyết dịch trong mạch máu, ổn định linh lực trong đan điền. Khi thi pháp, linh lực, huyết dịch trong cơ thể được vận chuyển với tốc độ cao, điều tức đưa cơ thể trở về trạng thái bình thường, hồi phục các tổn thương kinh mạch nếu có)

*

* *

Diệp Vân tỉnh dậy, thấy trong người cảm giác khác lạ, nhưng không nhớ có chuyện gì xảy ra. Mặc thúc vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, hơi thở của người có phần hư nhược, chắc hẳn là truyền công đã hao tổn không ít tâm sức.

Mặc Khôn chậm rãi mở mắt, nhìn Diệp Vân, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói:

"Lần này truyền công thất bại rồi."

Nó cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng cũng không cường cầu: "Chú không cần quá để tâm. Hẳn cháu không có duyên với Tiên đạo mà thôi."

Mặc Khôn nhìn Diệp Vân, cảm giác đứa bé này quả không tầm thường, bất kể tâm tính hay thái độ đều có sự thành thực hơn người. Ông nở nụ cười nói: "Ha ha. Lần này không thành công, nhưng không phải lần sau không thể thử tiếp. Ta thấy duyên Tu Tiên của tiểu hữu hẳn sẽ không dừng ở đây đâu."

Diệp Vân mừng rỡ, nói như vậy thì cơ hội của nó vẫn còn. Mặc Khôn đưa tay lên vuốt ngực, nói:

"Tiểu hữu, việc truyền công lần này có chút trục trặc mà không thể thành công được, cần một thời gian nữa mới có thể làm lại. Nhưng thời gian ta ở lại đây đã quá lâu rồi, ta cần trở về trước. Lần sau trở lại, ta sẽ truyền công cho cháu."

Mặc thúc thật ra không cần phải vì nó mà làm nhiều việc như thế. Đối với sự tương trợ lúc ấy, thì giá trị của một viên đan dược đã là quá đủ rồi. Diệp Vân thực sự cảm kích tấm lòng của người, cậu nói: "Cảm ơn Mặc thúc, người có việc gấp trước tiên cứ trở về nhà đã."

Mặc thúc gật đầu: "Ta sẽ sớm trở lại. Nhanh thì ba tháng, chậm thì một năm. Ngoài ra có một việc muốn tiểu hữu hứa cho: Chuyện giữa ta và tiểu hữu nhất thiết không được kể ra cho ai biết, kể cả là người trong nhà. Hãy coi đây là bí mật giữa chúng ta nhé."

Diệp Vân quả quyết: "Vâng cháu hứa."

Mặc Khôn nói đôi lời cáo từ rồi bước ra ngoài. Toàn thân chân khí vận khởi hóa thành đạo ánh sáng bay lên không trung. Diệp Vân ở dưới đất dõi theo: "Chú lên đường bình an." Đôi mắt cậu nhìn theo cho đến khi ông ấy hòa vào ánh sáng nơi chân trời.

*

* *

Trong một căn phòng ở tầng hai nhìn ra phố thị, Diệp Hải ngồi bên một chiếc bàn bằng gỗ quý nhâm nhi chén trà. Bên cạnh ông là một phụ nữ mặc trang phục thanh lịch, diện mạo không trang điểm nhiều nhưng khá xinh đẹp, có dáng vẻ cao quý của một quý phụ tuổi đã ngoài ba mươi. Người này chính là phu nhân của Diệp gia chủ, mẹ của bốn người Diệp Văn. Thấy vẻ mặt phu quân hôm nay tươi tỉnh khác thường, ắt hẳn là đang có chuyện vui, nàng hỏi: "Thật hiếm khi thấy huynh tới Thương đường đây. Trông huynh có vẻ rất vui thì phải?"

Diệp Hải cười nói: "Có chuyện vui, là chuyện của tiểu tam."

Diệp phu nhân nghi ngờ hỏi: "Văn nhi? Nó không phải bị huynh phạt ở điện trang tu luyện đến khi thành võ giả mới được về sao? Có chuyện gì mà huynh lại vui thế?"

Diệp Hải nhìn vợ mình, nheo mắt cười nói: "Tiểu tam đã trở về rồi. Nó không những tu thành nhất giai võ giả, mà còn tu đến hậu kỳ nữa!"

Diệp phu nhân nghe vậy có vẻ khó tin, nhưng chồng nàng đã nói vậy chắc hẳn là thật: "Tiểu Văn mấy tháng trước còn cách chuẩn võ giả rất xa, có thể nào tiến cảnh nhanh như vậy chứ?"

Diệp Hải gật đầu: "Việc này xác thực là thật, ta đã tự thân kiểm tra, nó quả là đã đạt tới cảnh giới nhất giai võ giả hậu kỳ. Tuy về một số điểm còn thua kém, nhưng bù lại lực lượng, sức bật, tốc độ đều vượt trên trên mức võ giả sơ cấp bình thường rất nhiều."

Diệp phu nhân cảm thấy vui mừng, nhưng con trai tiến bộ thần tốc như vậy là chuyện khó hiểu: "Thằng bé như vậy không phải bất thường sao?"

Diệp Hải nở nụ cười, ông hiểu được nỗi lo của vợ, nhưng quả thực đây là một chuyện vui: "Diệp Văn có được kì ngộ. Gần đây được cao nhân chỉ điểm, nên mới tiến bộ như vậy."

"Cao nhân?" Diệp Phu nhân ngạc nhiên. Diệp Hải mới đem sự tình Diệp Văn gặp người thần bí bắt phàm kể ra. Diệp Văn có ý giấu chuyện Mặc thúc, nhưng thời gian ông ấy ở lại không ngắn, thằng bé có biểu hiện bất thường tất nhiên không qua nổi mắt của Chu Bá.

"Nhờ vị tiền bối ấy mà Văn nhi mới thức tỉnh. Chúng ta nên tạ lễ mới phải."

Diệp Hải gật đầu: "Ta vốn cũng nghĩ đến điều này. Nhưng vị cao nhân ấy đã dời đi rồi. Hẳn là chỉ ngẫu nhiên có hứng thú nên chỉ điểm cho thằng bé mà thôi."

Diệp Hải nghĩ cũng tiếc nuối, Chu Bá bầm báo muộn, nếu không thì ông cũng đã đích thân gặp mặt người nọ. Hôm đó ông đến, thì đã thấy cao nhân phi hành về trời rồi.

Trước nay đứa con thứ ba này luôn là mối phiền muộn của Diệp Hải. Nhờ kì ngộ lần này mà nó có thể trở thành võ giả, khiến ông trút được tâm sự, Diệp phu nhân thấy chồng vui vẻ cũng theo: "Văn nhi giờ nó đâu rồi, muốn đi gặp nó."

Diệp Hải nói: "Nó lại chạy ra ngoài rồi."

"Nó thành võ giả rồi thì huynh thực không quản nó nữa chứ?" Diệp phu nhân hỏi.

Diệp Hải thâm thúy nói: "Cứ để nó đắc thắng một thời gian. Huynh sẽ để cho nó tự thấy cần phải học võ."

Nhìn dáng vẻ của chồng, Diệp phu nhân hiểu được hẳn ông đang có dự định gì đó phần khích. Chồng nàng là người mưu dũng toàn tài. Nếu nghĩ rằng võ nhân thô thiển thì hoàn toàn sai lầm, mỗi tông sư võ học đều là người thông hiểu đạo lý, trí tuệ hơn người. Ngay cả nói cười, nóng giận cũng đều là có chủ ý, bề ngoài Diệp Hải có vẻ khắc nghiệt với Diệp Văn, nhưng đây cũng là chủ đích của ông để đưa nó về con đường đúng đắn. Lần này Diệp Văn cho rằng có thể thắng được phụ thân mình, nhưng mọi chuyện thì đều trong tính toán của Diệp Hải cả. Nếu không có vị cao nhân kia xuất hiện, thì Diệp Hải cũng bằng cách nào đó sẽ khiến thằng bé lĩnh ngộ võ thuật mà thôi.

Nàng mỉm cười âu yếm quàng vai phu quân. Diệp Hải cười ha hả, gạt đám chén tách trên bàn ra, ánh mắt phong tình ghi lấy vợ mình vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Biến giả thành thật

Diệp Văn chỉ ba tháng mà đã tu luyện đến hậu kỳ võ giả sơ cấp khiến cho cả nhà họ Diệp phải chấn động. Ngay đến Diệp lão gia cũng không tin nổi khi chứng kiến kết quả của con trai, nhưng ông buộc phải giữ lời hứa không quản thúc thằng bé nữa, nhờ vậy mà nó có thể tự do làm những gì mình thích.

Diệp Sơn, Diệp Thủy cũng lấy làm kinh ngạc lắm. Nhất là Diệp thủy, trước nay nó luôn tự tin vào tư chất của mình, không ngờ lần này bị cu em vượt mặt. Cậu ta làm phiền Diệp Văn mãi nhưng không thu hoạch được gì, chẳng biết sao thằng nhóc lại đột nhiên trở thành thiên tài tu luyện như vậy.

* *

"Vân ca, huynh chỉ muội tập với. Muội đã mất mấy tháng mà vẫn không thể tăng thêm sức nắm đấm được."

Diệp Hồng hướng đến Diệp Vân hỏi. Diệp Vân nhìn trên phát lực bìa, đồ mồ hôi: Một trăm năm mươi kí. Thành tích của Hồng còn hơn cả hần lúc chưa ăn Nguyên linh đan nữa. Hần cũng chẳng có phương pháp gì đặc biệt cả, chẳng lẽ nói là mình đã ăn đan được mới nhanh chóng tiến giai như thế. Nếu vậy sẽ gây ra không ít phiền phức a.

"Anh đến chơi với Hồng. Sao em cứ phải tập miết vậy. Nghỉ một lúc đi."

Diệp Hồng nhỏ nhẹ dạ một tiếng, thu công vào ngồi bên cạnh hần. Cô bé lấy khăn bông lau mồ hôi, đoạn mở bình nước rót ra một chén uống. Diệp Hồng hỏi: "Ca ca, người không phải luyện công sao?"

Diệp Vân vuốt tay nói: "Suốt ngày cứ luyện công muội không thấy chán lắm sao. Tập võ cũng đâu thể khiến cho người ta trường sinh bất tử được. Cũng chẳng thể phi thiên độn địa được. Huynh muốn có thể tự do đi khắp thế gian này, không muốn bị trói buộc ở đây như phụ thân."

Diệp Hồng nói: "Nếu muội cũng có năng khiếu tu luyện như ca ca thì tốt biết mấy. Chỉ cần vài tháng có thể vượt qua mấy cảnh giới, trở thành võ giả."

Diệp Vân ngại ngùng nói: "Lúc huynh bằng tuổi muội còn chẳng được như muội đâu. Đến khi muội lớn bằng huynh thì lại chẳng hơn huynh ấy chứ."

Diệp Hồng nhìn vào ca ca, ánh mắt sáng ngời: "Đó cũng là khả năng đặc biệt của ca ca, tích lũy ba năm đợi một phút hóa rồng. Mười tuổi đã bước vào hậu kì võ giả sơ cấp. Tư chất như vậy rất hiếm ý!"

Diệp Vân nhìn vào khuôn mặt ngưỡng mộ của Tiểu Hồng. Hần rất muốn nói sự thật, nhưng lời đã hứa với Mặc thúc hần đành thôi. Suy nghĩ một lúc hần nói, giọng nghiêm túc: "Tiểu Hồng, sao muội thích tập võ đến vậy. Thời đại nay chính đạo là phái tu Tiên. Người tập võ cũng chỉ là phàm nhân, làm sao có thể so với Tiên nhân trên trời trường sinh bất tử?"

Diệp Hồng nghe ca ca hỏi thì ngơ ngác một chút, cô bé nhìn bầu trời phía trên nói: "Chúng ta có thể tu Tiên được sao?"

Diệp Vân lớn tiếng nói: "Được, ta nhất định sẽ trở thành tu Tiên giả." Ánh mắt cậu kiên quyết sáng lấp lánh, chú Mặc trở lại sẽ truyền thụ công pháp tu Tiên cho mình, đến khi đó thì cậu có thể tự bước đi trên con đường của mình rồi.

Tiểu Hồng nhìn qua anh trai nói: "Tiểu Hồng tin ca ca nhất định sẽ làm được."

Diệp Vân cảm động. Tiểu Hồng lúc nào ủng hộ hần, những lúc hần vui, buồn cô bé đều luôn ở bên cạnh. Đối với Diệp Vân, Tiểu Hồng là người quan trọng nhất trong lòng mình. Hần tự nhủ, một ngày nào đó, mình sẽ rời nhà bước lên con đường tu Tiên, khi ấy mình sẽ đưa tiểu muội đi cùng. Hai huynh muội sẽ cùng nhau hành tẩu thiên hạ.

Diệp Vân nói: "Tiểu Hồng, nếu ta trở thành tu Tiên giả. Ta nhất định sẽ dạy muội pháp môn tu Tiên. Muội có muốn học không?"

Diệp Hồng cười, gật đầu thật mạnh: "Dạ được."

000

Diệp Sơn sau khi thương thế khỏi hần thì lại vào trong núi tu luyện, thành tích tại hội võ không tốt khiến cậu cảm thấy mình phải cố gắng hơn nữa. Diệp Thủy thì ganh đua với thắng em càng điên cuồng tập luyện, hiện cũng đang trong giai đoạn đột phá cảnh giới trung kì. Còn Diệp Vân thì tự do tự tại, hần chơi nhiều hơn tập. Rảnh rỗi đọc các loại sách tri thức hoặc tìm Diệp Hồng nói chuyện, chờ đợi Mặc Thúc sớm trở lại truyền công pháp cho mình.

Gia tộc họ Diệp là một thế gia ở trấn Thanh Xương. Không chỉ đào tạo võ học, mở võ đường, áp tiêu vận chuyển hàng hóa mà còn kinh doanh buôn bán nhiều mặt hàng khác nữa.

Ông nội của Diệp Vân là võ đạo tông sư nổi tiếng. Người mộ danh theo học cũng không ít. Diệp Hải cũng là một Tông sư thực lực có thể đứng hàng đầu Thanh Xương trấn, trong cả Thanh Châu cũng là nhân vật thuộc hàng ngũ danh vọng. Ông thường được mời đi làm giám khảo các hội thi võ trong Thanh Xương hoặc đi làm tiêu đầu những chuyến hàng lớn. Thời gian của ông ở nhà mỗi năm chỉ vài ba tháng nên những ngày này ông hết sức quan tâm đến việc tu luyện của tử, đệ trong nhà.

(Áp tiêu là công việc hộ tống người và hàng hóa vận chuyển từ nơi này sang nơi khác, bảo vệ khỏi các tai nạn trên đường. Tiêu đầu là người dẫn đội áp tiêu)

Diệp phu nhân cũng xuất thân từ thế gia, tuy tu vi không cao nhưng lại có tài năng quán xuyến kinh doanh. Công việc buôn bán của nhà họ Diệp đều do bà quản lý, bà thường ở lại cơ sở Diệp gia ở thành trấn để tiện xử lý công việc.

Sống trong môi trường tu luyện, mấy đứa trẻ nhà họ Diệp được rèn tự lập từ nhỏ. Chúng hoàn toàn không phải lệ thuộc vào cha mẹ. Bốn người Diệp Vân đều sở hữu trang viện riêng, có phòng nghỉ ngơi, sân tập võ và cả hạ nhân hầu hạ. (Việc tập luyện thường chú trọng tự thân vận động, nếu tập nhiều người một lúc ngược lại không quá hiệu quả hơn tập một mình)

Hôm nay, Diệp Vân và Tiểu Hồng đi thăm mẫu thân, người đang ở cửa hàng của Diệp gia.

"Chào tam thiếu gia. Chào tiểu thư. Hai người vào chơi." Người làm nhanh chóng nhận ra quý tử và quý nữ của gia chủ, đơn giản dẫn vào.

"Ta muốn gặp mẫu thân." Diệp Vân nói.

"Phu nhân đang ở trên lầu. Mời thiếu gia lên."

Hai huynh muội bước lên cầu thang, rẽ ngoặt một chút thì tới phòng làm việc của Diệp phu nhân.

"Mẫu thân." Hai đứa nhỏ chào. Diệp phu nhân thấy hai con tới thì vui mừng bỏ sổ sách xuống, tháo cặp kính để trên bàn, nói: "Hai con lại đây."

Hai đứa nhỏ kéo ghế ngồi xuống bàn, Diệp phu nhân đi lấy một ít bánh trong tủ cho hai đứa. Nàng ôm Tiểu hồng vào lòng nói:

"Hai con hôm nay không phải tập sao."

"Chúng con đến thăm người không vui à?" Diệp Vân oán trách.

"Ngốc, các con con đến để mẹ vui lắm chứ." Diệp phu nhân gõ trán thằng bé một cái.

"Lại đây ngồi, để mẹ xem con trai mẹ thế nào." Diệp phu nhân nhu hòa vẫy Diệp Vân ngồi lên đùi nàng.

"Con lớn rồi, không làm thế đâu." Diệp Vân dỗi nói.

"A ha ha, Tiểu Vân biết xấu hổ, lớn thật rồi." Diệp phu nhân trêu, rồi kéo thằng bé ngồi cạnh mình.

Ba mẹ con ngồi tâm sự với nhau, trước khi về, Diệp phu nhân còn cho hai đứa trẻ một số tiền để chúng đi chơi.

* * *

Trở về từ cửa hàng Diệp gia. Diệp Hồng và Diệp Vân cùng đi dạo phố. Thanh Xương trấn là một trấn nhỏ so với các thành trấn khác của Thanh Châu. Nơi đây không nhiều nhà cao tầng. Hầu hết kiến trúc đều làm bằng gỗ và đá, xây dựng theo phong cách kiến trúc phong kiến mới.

Phường thị được xây dựng từ trung tâm xây ra. Vậy nên những cơ sở quan trọng như phủ hành chính, ngân hàng, bách hóa thì đều ở trung tâm. Càng ra ngoại vi thì các kiến trúc càng đơn giản và mật độ kiến trúc thưa dần.

Có tiếng chuông leng keng, phía bên kia đường, một người đàn ông đẩy chiếc xe thùng lớn vừa đi vừa hô: "Ai mua kem đi. Kem Sữa, Kem trái cây, Kem Cầu vòng hào hạng đây."

"Ca ca, muội muốn ăn kem Cầu Vòng." Diệp Hồng nói.

"Muội đợi ở đây nhé. Ta qua bên kia mua." Diệp Vân dẫn Tiểu Hồng đứng đợi dưới hiên một cửa hiệu, còn mình thì qua bên kia đường mua kem.

"Vị thiếu gia này người muốn mua kem gì?" Người bán hàng niềm nở nói.

"Cho ta hai cây kem cầu vòng." Diệp Vân chỉ tay vào máy tạo kem.

"Xin người đợi một chút, sẽ có ngay." Người bán kem đưa tay với cốc kem, rót kem vào. Kem cầu vòng, gọi một cách hoa mỹ như vậy, thật ra là bảy lớp kem có màu sắc khác nhau, mỗi lớp một vị. (Diệp Hồng rất thích ăn đồ ngọt, còn Diệp Vân thì thích những thứ mát lạnh và ngọt)

Thằng bé đem mười đồng trả cho người bán kem, vui vẻ bước trở lại chỗ Diệp Hồng.

Diệp Hồng thấy ca ca trở lại thì háo hức đứng dậy, đúng lúc phía trước có một người đi ngang qua, không cẩn thận mà đụng phải cô bé. Diệp Vân trông thấy vậy thì mất hứng lại, vẻ mặt của cậu nhanh chóng chuyển thành phẫn nộ: "Tiểu Hồng cẩn thận."

Nhân lúc Tiểu Hồng đang bị người phía trước chú ý, một người cao gầy đi phía sau giơ bàn tay chụp lấy cái túi đeo của cô bé. Tiểu Hồng nghe ca ca cảnh báo thì giật mình đưa túi cầm trên tay. Người phía trước thấy vậy liền giật mạnh cái túi, khiến cô bé ngã chũm. Cả hai tên liền co giò bỏ chạy.

Diệp Vân đỡ Tiểu Hồng đứng dậy, đưa kem cho em gái nói: "Muội bắt xe về trước. Ta đuổi theo lấy lại đồ."

"Ca ca. Không cần đâu." Tiểu Hồng nói, nhưng Diệp Vân đã phóng người đi rồi.

oOo

Hai tên trộm kia thấy Diệp Vân phục sức thể gia đệ tử, thân thủ lại không tầm thường liền cầm đầu cầm cổ chạy.

"Chặn chúng lại." Diệp Vân quát lớn, nhưng người bên đường đều kinh sợ né sang một bên hết.

Tuy thằng bé lúc này đã là võ giả sơ cấp, nhưng kinh nghiệm còn ít, nếu truy đuổi một đường thẳng thì nó dễ dàng tóm gọn hai kẻ kia, nhưng tên trộm

xảo trá luôn lách trong dòng người khiến hần khó khăn mà đuổi được.

Diệp Vân đuổi theo bọn chúng, cho đến khi chạy vào con hẻm nằm giữa hai bờ tường cao hơn đầu người hai tên trộm không chạy nữa mà quay đầu lại, quyết ăn thua sống mãi. Một tên nói:

"Nhãi con vất mũi còn chưa sạch mà muốn làm anh hùng sao. Để ông cho mày biết tay." Hần đưa mắt nhìn đồng bọn, bọn chúng vốn đã lên sẵn chiến thuật để xử thằng bé.

Diệp Vân không sợ hãi, nhìn thẳng vào hai thanh niên kia. Bọn chúng tuổi ngoài hai mươi, tướng mạo cao gầy. Một người mắt nhỏ, cằm nhọn, mũi dài, mặt giống chuột. Còn một người thì mặt đầy vết rỗ, mắt to thao láo giống mắt gà. Hai kẻ này cũng không tôi còn biết thủ thế, xem ra cũng có biết qua chút võ võ. Nhưng đối với một võ giả chân chính mà nói chẳng coi hai kẻ này vào đâu. Mặc dù cậu không ham thích võ học, nhưng cũng là một võ giả sơ cấp hàng thật giá thật đấy.

Diệp Vân tuy mới mười tuổi, nhưng khá cao, so với trẻ con bình thường thì cao hơn nhiều, nhưng với hai thanh niên trước mặt thì chiều cao của nó còn rất hạn chế.

Tay phải đỡ một cú đá cao của nam tử mặt rỗ, cậu lách người qua phải né đòn đá tiếp theo của y. Đồng thời tay trái hóa chưởng đao, chặt vào bắp đùi của hần. Nam tử mặt rỗ đang trên đà đá hụt, lại bị chưởng lực hơn trăm cân chặt vào, cảm giác đùi trái đau đớn như sắp gãy.

Diệp Vân nhanh chóng di chuyển thân thể, dùng tay trái đỡ gạt quả đấm móc tới trước mặt, tay phải chuyển thành cùi chỏ thúc mạnh vào một bên bụng của gã thanh niên. Tên cướp mặt rỗ đau đớn rú lên một tiếng dài gập người gục xuống.

Lúc này thì gã mặt chuột cũng lao tới. Năm đấm nhè mặt Diệp Vân mà đấm. Diệp Vân cúi người. Bàn tay vuốt xuôi theo chiều cánh tay của đối thủ. Đến giữa khớp cẳng tay thì chân mạnh một cái. Đem cánh tay của y bẻ quặt sang hướng khác.

Thanh niên mặt chuột hét lên thán thiết. Vung cánh tay còn lại đập vào Diệp Vân. Nhưng đòn đánh vung về này sao có thể chạm vào cậu được, Diệp Vân cúi đầu né tránh, chân phải dậm lên bàn chân của đối phương, tay nắm lấy một bên người của y vật ngã xuống đất. Chỉ phút chốc, thanh niên mặt chuột đã giống với đồng bọn của mình nằm co quắp dưới đất.

Đang định kéo hai tên trộm này đi báo cảnh binh, Diệp Vân chợt dừng bước, ngoái đầu nhìn cuối con hẻm. Lúc này xuất hiện thêm hai người mặc đồ võ giả màu đen.

Thấy có người xuất hiện, gã mặt chuột kêu lên: "Mau cứu chúng ta." Hai người kia không để mắt đến thanh niên mặt chuột, chỉ tập trung nhìn vào Diệp Vân. Diệp Vân cũng yên lặng đứng tại chỗ đánh giá mấy người vừa xuất hiện. Không ngờ hai tên trộm này còn có đồng bọn, chắc nhờ thế mà chúng dám khiêu chiến cậu. Chỉ là không biết bọn hần kêu gọi trợ thủ lúc nào hay căn bản là những người này phục sẵn ở đây từ trước.

Cậu không nhìn ra thân thủ của hai người này ra sao. Nhưng nhìn cách ăn mặc và di chuyển thì biết hai tên trộm kia không thể nào sánh bằng.

Rốt cục thì thằng bé vẫn còn non kinh nghiệm, đáng lẽ trong tình huống có biến, thì lựa chọn an toàn rút lui là thượng sách. Lúc này muốn chạy e cũng không dễ, người áo đen đã tới cách nó ngoài mười mét. Nó từ từ lùi lại, bước qua vị trí mà thanh niên mặt chuột đang nằm.

Mắt vẫn nhìn chặt vào đối thủ, bước chân nó nhẹ lui. Kẻ mới đến cũng chậm rãi tiến tới. Khi khoảng cách còn năm mét. Diệp Vân đột nhiên co chân, mũi chân móc lấy người nam tử mặt chuột hất văng về phía kẻ áo đen. Đồng thời phi thân lao lên.

Mọi cử động của thằng bé đều bị hai người thần bí nắm rõ. Khi gã mặt chuột bị hất văng tới, người áo đen phía trước, tay phải xuất chưởng đánh vào mạn sườn của y, đem đánh y bật vào tường. "Bình", "bịch". Thanh niên mặt chuột rú lên một tiếng rồi ngừng bật, không thấy động đậy gì nữa.

Diệp Vân thấy người áo đen hành xử ngoan độc thấy rung mình, không ngờ với đồng bọn đối xử như vậy. Nhưng cũng vì thế mà gã lỗ mất tiên cơ, bị Diệp Vân tung đòn đánh tới trước. Mắt thấy năm đấm sắp chạm vào ngực của nam tử áo đen, chỉ thấy y khóe miệng nhếch lên, ánh mắt trào phúng, cả người bộc phát ra một khí tức cường mãnh đem chặn năm đấm của Diệp Vân lại. Tựa như gặp phải bức tường vô hình, cậu một phen cũng không tiến tới được. Trong ánh mắt kinh hãi của Diệp Vân, người nọ tay phải xuất ra một chi điểm thẳng lên trán cậu. Diệp Vân đầu óc choáng váng, liền hôn mê bất tỉnh.

Người áo đen cắp lấy thằng bé ngang hông, gật đầu với đồng hành của mình một cái rồi cả hai tung người nhảy lên thành tường, mấy bước hình bóng của bọn chúng đã mất hút.

Tất cả mọi việc đều được thanh niên mặt rỗ chứng kiến, nhưng khi thấy đồng bọn của mình chưa biết sống chết thế nào thì hần cũng im lìm giả chết luôn. Con hẻm vắng lúc này chỉ còn hai kẻ nằm co quắp ở đó.

Ở đầu cuối con hẻm, có ba thanh niên mặc đồ đen khác nằm gục lên nhau im lìm bất tỉnh.

*

* *

Ngưu Đầu Sơn là một dãy núi lớn ở Thanh Châu. Ngọn núi này nằm ở sát biên cảnh của Thương Huyền quốc và Đại La quốc. Nó là bình chướng tự nhiên giữa hai quốc gia ngăn cản người phạm vượt biên giới, nhưng đối với tu giả thì hoàn toàn không trở ngại gì.

Thương Huyền là một quốc gia nhỏ, tu Tiên cũng không mạnh lắm. Giới tu luyện ở đây hỗn tạp mà người tu tiên chỉ chiếm số ít. Diệp gia là một gia tộc luyện võ thuộc dòng tam lưu, ở một thành trấn nhỏ thì cũng coi là một gia tộc hàng đầu. Lại nói Đông Thổ vốn là cái nôi của võ thuật, Cửu Chân tông đạt tới đỉnh cao của võ đạo khi đem võ thuật dung hợp với Tiên đạo trở thành đệ nhất tông môn tu võ hiện nay. Người ở Đông Thổ phần đông đều có luyện qua võ học, ngay cả tu tiên giả, nhưng vẫn có thể thấy các kiếm đánh nhau không khác gì võ giả cả. Tất nhiên võ Tiên và võ học thuần túy là hai hình thức hoàn toàn khác biệt, đường lối tu luyện cũng khác nhau không thể nào nhầm lẫn được.

Đại La Quốc là đế quốc ở Trung Nguyên, phong trào tu tiên ở đây rất phát triển. Dù không đến nổi mỗi sơn một môn phái, nhưng cũng có đến trăm ngàn môn phái gia tộc trên toàn Đại La, mà đỉnh cao nhất là Tiên Kiếm lục môn.

(Bên lề: Dãy núi Thanh Ngưu là dải ngăn cách tự nhiên giữa Thương Huyền quốc và Đại La Quốc. Vị trí của Thương Huyền khá là đặc thù, vì nó nằm trong dải đất giữa Trung Nguyên và Đông Thổ, do đó giới tu luyện ở đây có sự pha trộn. Tu Tiên giới là từ dùng để chỉ những người tu luyện với mong muốn thành Tiên còn Tu Luyện giới là để chỉ chung tất cả mọi hình thức tu luyện bao gồm cả phật đạo, niệm đạo, yêu đạo, ma đạo, tà đạo, võ đạo thuần túy cũng thuộc về phạm trù này. Bên trong Tu Tiên lại chia ra làm ba nhánh: Tiên vũ, Đạo gia và Nho gia. Tiên vũ là sự kết hợp giữa võ đạo và pháp môn tu tiên. Đạo gia tu luyện đạo thuật thuần túy. Nho gia tu luyện niệm lực và ý lực.

Hiện nay có năm phái là lá cờ đầu của tu luyện giới chính đạo: Phía Bắc có Đạo Đài, chủ tu đạo gia Tiên pháp, phía Nam có Hạo Nhiên tu Nho gia ý lực, phía Đông có Cửu Chân tu Võ đạo Tiên thuật, Trung Nguyên có Lục Kiếm chủ tu kiếm đạo Tiên thuật, phía Tây có Thiên Cương chủ tu Phật gia Phật pháp. Thiên Cương không tu Tiên, đương nhiên cũng không có thành Tiên, bốn môn phái còn lại đều có Tiên môn ở trên Tiên giới)

Tiêu Tuyết Nghi, quê ở Thanh Châu, tám tuổi đã được gửi sang Đại La tu luyện Tiên thuật. Nàng tư chất thông tuệ, sớm lọt vào mắt xanh của cao nhân, trở thành đệ tử Tuyệt Kiếm Môn, một trong sáu mạch của Lục Kiếm Môn. Chín năm sau, Tiêu Tuyết đã trở thành hạch tâm đệ tử của tông môn, tu luyện có thành tựu trở về quê nhà.

Nàng vừa trong độ tuổi đẹp nhất của người con gái, lại được trời ban cho nước da trắng như tuyết, tóc đen bóng mượt trải dài như thác. Nàng có đôi mắt phượng hoàng, mày lá liễu, mũi cao và chiếc miệng anh đào nằm trên khuôn mặt trái xoan hết như từ trong tranh vẽ nên. Tuổi mười bảy, một thiên sắc nước hương trời, nhưng vẻ ngoài lại toát lên bởi một vẻ lạnh lùng băng giá không hợp tuổi tựa như một tiên nữ trong chiếc quan tài băng, đẹp và lạnh lùng khiến người ta phải ngưỡng mộ mà không dám bắt kính.

Lần này trong tông có việc chính sự, cử đệ tử ra ngoài làm việc, tiện đường có đi qua Thương Huyền quê nàng, nên Tuyết Nghi xin đi theo. Cùng đi với nàng có hai vị sư tỉ, dung mạo chừng hơn hai mươi, tướng mạo xinh đẹp, khí chất thanh nhã. Ba người mặc đạo bào màu trắng, khoác bên ngoài một áo trùm màu xanh lam đậm có những hoa văn hình bông tuyết thêu trên áo khoác ngoài. Đạp bước hạ xuống một thềm cỏ trong khu rừng thông tùng cao vút, nơi đây là Ngưu Đầu Sơn trong Thanh Ngưu lĩnh vốn đã là bên kia biên giới giữa Đại La và Thương Huyền rồi.

Một vị sư tỷ, nhìn có vẻ già dặn nhất, nói: "Nơi đây linh khí khá tốt. Chúng ta dừng ở đây điều tức một lát."

Tiêu Tuyết cất giọng thanh thoát: "Lý sư Tỷ, đây đã là địa phận Thương Huyền rồi. Từ đây đến nhà của muội còn không quá ba trăm dặm nữa. Chi bằng chúng ta tới đó rồi hãy nghỉ ngơi."

Lý sư tỉ là người vừa nói lúc nãy, nghe vậy đáp: "Ta biết muội nóng lòng muốn lại nhà. Nhưng chúng ta là người nhập đạo, không nên để vẻ nhếch nhác lọt vào mắt phàm nhân. Bây giờ cứ hồi phục đã. Trước khi tới trời vẫn có thể đến kịp."

Vị sư tỉ bên cạnh họ Nguyên, nàng chỉnh lại y phục bị xê dịch khi phi hành, duỗi tay nói: "Bay cả ngàn dặm đường, thân thể ta cũng đỡ hết cả rồi. Lý tỷ nói đúng đấy, chúng ta cần phải nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp."

Tiêu Tuyết đầu lông mày khẽ chau, nàng định nói gì đó thì Lý sư tỷ tiếp lời: "Tiêu sư muội, tỷ biết muội vẫn canh cánh trong lòng chuyện kia. Chúng ta nhất định sẽ thay muội giải quyết phiền não. Nhưng trước hết hãy nghỉ ngơi thật tốt đã. Linh khí trên núi khá là có ích đối với công pháp tu luyện của bọn mình đấy."

Tiêu Tuyết gật đầu đáp lại. Nàng quả thật trong lòng có việc không yên. Càng gần trở về nhà thì lòng càng thấp thòm. Chờ đợi thêm một lúc càng khiến nỗi lòng nàng trào dâng.

Người tu luyện vốn phải dứt tình mới có thể thành tựu được. Đây là lần đầu tiên sau chín năm Tiêu Tuyết trở về nước. Nàng trở về nhà vốn không phải vì nhớ nhà, mà do trong lòng có mối ưu phiền, nếu không giải quyết được thì không thể an tâm tu luyện cao hơn.

Tại quê nhà, Tiêu gia là một gia tộc trung lưu. Quan hệ Tiêu gia với các gia tộc khác khá tốt, đặc biệt là cùng với một gia tộc có hứa hôn. Hôn sự này được đặt ra từ lúc nàng mới sinh, vốn là chuyện bình thường giữa các gia tộc tu luyện.

Nàng xuất ngoại tu luyện từ nhỏ, đến khi hiểu được vấn đề hôn sự này thì canh cánh không thôi. Nay nàng đã là người tu Tiên, trong tông môn thuộc hàng đệ tử kiệt xuất, đối với hôn sự áp đặt này càng không đồng tình. Ngặt nỗi, hôn sự này do ông nội của nàng quyết định. Ông nội một thân gây dựng lên gia tộc, là người đã tạo cơ hội cho nàng được bước vào giới tu luyện, cung cấp cho nàng những tài nguyên cần thiết để khởi đầu.

Từ bé nàng đối với ông nội đã một mực kính sợ, nên cảm thấy khó mở lời với ông. Nhưng đối với hôn sự này chắc chắn không có kết quả. Nàng giờ đã bước chân vào tu luyện giả cấp cao, kẻ kia chỉ là một phàm nhân, võ giả và Tiên giả, hai con đường này không thể gộp chung lại, huống hồ nàng còn chẳng có ấn tượng gì đối với hắn cả. Bây giờ, nàng và hắn đều đã sắp đến tuổi trưởng thành, nếu không đem việc này giải quyết sớm thì Tiêu Tuyết khó mà chuyên tâm tu luyện được. Nay xuất môn tiện đường, nàng mới nhờ hai vị sư tỷ của mình trung gian nói giúp. Dù sao đứng bên cạnh đồng môn, Tuyết Nghi có thêm can đảm đối diện với ông nội mình hơn. Mặt khác có sự ủng hộ của trưởng bối, thì việc thuyết phục đối với ông nội dễ dàng hơn nhiều.

(Trưởng bối: Chỉ người có thứ bậc cao hơn, người bề trên trong tông môn hay gia tộc)

Đừng nhìn về bề ngoài của Lý Tĩnh Hiền và Nguyên Hà chỉ mới đôi mươi, tuổi thật của họ đã gấp đôi số đó. Nhưng trong giới tu luyện không nói tuổi tác mà nói bằng thực lực. Hai người họ là hai Hóa Thần Hậu Kỳ tu đạo gia, lại là người của nhất đẳng tông môn, bằng tu vi và địa vị đó đi đâu cũng khiến người khác phải nể trọng. Tiêu Tuyết tự tin là với sự thuyết phục của hai vị sư tỷ, thì ông nội sẽ giúp nàng hủy hôn ước. Dù sao tiền đồ của nàng còn tiến xa hơn nữa, không thể vì chuyện hôn nhân trai gái này mà bị hủy hoại.

Tiêu Tuyết bình tâm lại, nàng không muốn suy nghĩ nữa. Tự nhủ không để việc này làm ảnh hưởng đến đạo tâm tu luyện, liền chuyên tâm vào việc điều tức.

Con gió nhẹ thổi qua, làm lộn tóc trước mặt nàng tung bay. Gió núi se lạnh, mang theo mùi hoa cỏ ngai ngái, mùi nhựa thông chảy ra do một loài bọ cánh cứng nào đó đục vào thân cây, ngoài ra, dù rất mảnh, một dòng năng lượng hơi nước nhẹ nhàng trong không gian truyền đến. Tiêu Tuyết cảm nhận linh lực có trong không khí, nàng đối với thủy thuộc tính phi thường mẫn cảm, xem ra gần đây ắt có một dòng linh tuyến nào đó.

Tiêu Tuyết đứng dậy, đảo bước cho đến khi trước mặt nàng là một tiểu hồ nhỏ màu lam nằm lọt thỏm giữa rừng cây. Xung quanh hồ có nhiều đại thụ, một bên hồ là bờ đá cao hơn một mét, áp vào sườn dốc. Ở thượng nguồn có dòng suối nhỏ không ngừng chảy theo sườn núi đổ vào hồ nước.

Vị trí của tiểu hồ khá khuất, lại giữa thâm sơn vắng vẻ có chăng chỉ có ba người tỉ muội nàng. Tiêu Tuyết không ngần ngại trút bỏ xiêm y trên bờ đá rồi trằm mình xuống dưới mặt hồ xanh biếc. Nàng ngâm mình trong nước hồ, toàn thân vận chuyển pháp quyết, đem linh lực trong hồ nước ngưng tụ tại thân, hưởng thụ thân thể mau chóng hồi phục, đồng thời mang lại cảm giác rất dễ chịu. Tiêu Tuyết thư thái đắm chìm vào trong tu luyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Hút chết bên hồ Nước

Tu luyện tịch tịch,

Cô quạnh một mình.

Kiểm tìm bạn hữu,

Song tu hữu tình.

(Về dân gian)

Song tu đạo hữu: Vừa là bạn tu luyện vừa là bạn tình, thường là một cặp vợ chồng.

oOo

Giữa rừng thông có một căn nhà gỗ đơn sơ, hai người áo đen bước vào, một trong đó ngay hông còn cắp một đứa trẻ.

"Bịch" Diệp Vân bị ném trên nền đất. Bên cạnh nó còn có bốn đứa trẻ khác cũng tầm tuổi nó, cách ăn mặc của chúng cũng thuộc dòng dõi danh gia. Lúc này trong phòng còn có một người mặc đạo bào xanh thẫm. Người nọ nhìn thẳng nhóc vừa bị vứt xuống, rồi nhìn qua hai người áo đen vừa mới tới.

Người áo đen vừa cắp Diệp Vân hướng về vị mặc áo bào nói: "Đứa trẻ này là cuối cùng phù hợp đối với yêu cầu của sư giả rồi. Không biết có phải là người ngài cần chưa?"

Vị sư giả nhìn qua một lượt, nói: "Không còn sót ai chứ?"

Người áo đen thứ hai thưa: "Trong độ tuổi chín đến mười một, lại là võ giả sơ cấp ở Thanh Xương quả chỉ có năm đứa này. Bọn thuộc hạ đã điều tra cẩn thận rồi mới động thủ, dù sao chúng cũng là con cháu gia tộc tu luyện bản địa. Nếu có sơ suất thì rất phiền phức."

Bất cớ thế gia đệ tử quả thật sẽ gây phiền phức không nhỏ, một lần hành động phải dứt điểm, quyết không thể có lần hai. Người áo bào đánh giá một lượt. Năm đứa trẻ, đứa kém nhất vừa mới đạt cảnh giới võ giả sơ cấp, đứa tốt nhất thì gần đạt tới cảnh giới võ giả trung cấp. Hắn ngồi xuống kiểm tra từng đứa trẻ một. Sau đó đứng dậy phân phó cho hai thuộc hạ: "Các người ở lại trông chừng. Ta cần đi một lúc. Tối nay sẽ xuất phát trở về Đại La." Hai người áo đen hô vâng.

Người áo bào xanh rời đi, bọn hắn cũng ngồi xuống nhắm mắt, xếp bằng dưỡng thần.

OOo

"Quá." Một tiếng chim hót cao vút ngân lên, người áo đen ngồi phía ngoài đứng dậy nhìn lên bầu trời. Giữa không trung một cánh chim trông như đại bàng vàng nhưng to hơn nhiều đang bay vòng. Người nọ mắt nhìn tập trung vào con chim xa cả ngàn thước như ở ngay trước mặt. Ánh mắt lộ vẻ hứng

khỏi nói: "Là Kim Diễm Điều. Xem chừng là ngũ cấp yêu thú." Người còn lại nghe thế cũng hướng ra ngoài nhìn. Quả nhiên là một đầu yêu cầm quý hiếm, ở giữa rừng núi hoang vu này xuất hiện không có gì lạ.

Yêu cầm cấp năm, nội đan của nó vô cùng trân quý. Người phát hiện ra yêu cầm trước nói: "Lão đệ, chúng ta liên thủ bắt nó. Nội đan đem chia đôi thế nào?" Người áo đen gọi là đệ do dự: "Lưu sứ giao chúng ta trông coi nơi này, liệu có tiện không?"

Người kia thấy huynh đệ của mình chần chừ thì quả quyết: "Xung quanh đã được bố trí trận pháp che mắt. Giữa rừng mệnh mệnh không bóng người thì có gì phải lo chứ. Chúng ta chỉ đi một chút cũng chẳng sao."

Cảm thấy người kia nói có lý, dù sao mấy thằng nhóc này đều đã bị hạ cầm chế cả rồi cũng không thể chạy đi đâu được, y liền đồng tình theo. Hai người liền nhanh chóng biến thành tia độn quang hóa vào bầu trời.

OOo

Hai người áo đen rời đi. Căn phòng trở nên yên ắng, chỉ còn lại năm đứa trẻ nằm bất tỉnh trên mặt đất. Diệp Vân cũng nằm trong số đó. Mi mắt he hé mở, xác nhận không có gì nguy hiểm, nó liền mở hẳn ra. Thằng bé giao chiến với một trong hai người áo đen nhanh chóng bị đánh ngất, tuy nhiên khi bị ném xuống đất nó liền tỉnh lại, chỉ là này giờ vẫn giả vờ hôn mê che mắt ba người. Lúc này khi những kẻ lạ mặt kia rời đi thì mới ngồi dậy.

Mọi đối thoại của đám bắt cóc nó đều nghe hết. Đại khái có thể hiểu ba người này là kẻ ngoại quốc, chuyên nhằm vào con cháu gia tộc danh giá, không may có nó trong đó. Diệp Vân lay đứa trẻ nằm cạnh mình, nhưng đứa bé không có phản ứng. Nó dùng ngón cái bấm mạnh vào huyệt nhân trung, đứa nhỏ cũng không tỉnh. Xem ra mấy đứa trẻ này bị cái gọi là "cầm chế" nên không dễ dàng mà tỉnh lại được nên thôi không thử nữa. Việc mà nó có thể làm lúc này là chạy nhanh khỏi đây, trở về tìm người ứng cứu. Trước khi người áo bào xanh quay lại vẫn còn có cơ hội để cứu những đứa trẻ này.

Nó co chân chạy đi, dùng hết sức lực của mình, đạt đến tốc độ cực hạn của bản thân. Lúc này nó hận sao mình không thể chạy nhanh hơn nữa. Một phút giây có thể cứu được mạng người, hoặc chính là cứu mạng của nó.

Trên núi vốn không có đường, bốn phía có thể dựa vào bóng cây để dự đoán phương hướng. Di chuyển trên đường núi này mất sức vô cùng, gai góc xé toạc áo quần nó, máu tươi rỉ ra qua vết rách. Nhưng nó bất chấp đau đớn mệt mỏi, liên tục chạy đi. Thủ đoạn của người áo đen quá kinh khủng, cho dù có chạy bao xa nó cũng cảm thấy không an toàn.

Uỳnh! Diệp Vân bước hụt một bước, ngã lộn xuống vài vòng. Cậu chặt vật đứng dậy, thoạt nhìn phía sau mình bỏ lại vô số dấu vết, thàn than không ổn. Những dấu vết hằn để lại sẽ khiến người áo đen mau chóng đuổi tới. Với chênh lệch thực lực của mình và mấy người áo đen. Thì dù cậu có chạy trước cả dặm đường thì chẳng bao lâu cũng sẽ bị tóm được. Kết cục đó có thể thấy trước.

"Éc!" Một tiếng chim kêu thâm thiết từ phương xa truyền tới. Diệp Vân rung mình. Kẻ áo đen khi trở về tất sẽ theo dấu vết sót lại đuổi theo. Trong đầu cậu càng thêm hoảng hốt cuống cuồng chạy, chợt có tiếng nước chảy róc rách truyền tới, trước mắt Diệp Vân là một dòng suối. Không nghĩ ngợi nhiều liền nhảy xuống nước.

*

* *

Tiêu Tuyết Nghi trầm mình trong hồ nhỏ tu luyện. Với người tu Tiên có thành tựu, có thể lấy dưỡng khí từ môi trường xung quanh, dù lặn dưới nước mấy giờ liền không nổi lên cũng không phải vấn đề. Toàn thân nàng thủy linh lực vận chuyển, linh lực từ xung quanh đổ xô vào các huyệt trên cơ thể nàng, rồi lại theo công pháp vận chuyển thành lộ tuyến, đi đến đan điền luyện hóa thành chân khí của bản thân. Đây được gọi là tu luyện.

- OOo-

Diệp Vân lặn trong dòng suối đi về hạ nguồn, bằng cách này không để lại dấu vết cho người áo đen truy tung. Cậu như một con cá hồi di chuyển trong dòng nước, bất giác đã đi thật xa.

Dòng suối càng lúc càng lớn, cuối cùng đổ vào một hồ nước rộng mấy chục trượng, không ngờ trên núi non này lại có một hồ nước như thế. Hồ nước này cũng chỉ là một trạm trung gian, ắt hẳn vẫn còn nơi thoát nước về hạ nguồn. Diệp Vân tiếp tục thả mình theo dòng chảy vào sâu trong hồ.

Lặn nước trong biếng biếng, hồ sâu hơn một trượng ánh sáng có thể chiếu tận đáy hồ. Vực mặt xuống nước có thể nhìn thấy cả cá bơi dưới đáy nước từng đàn. Diệp Vân chìm trong dòng chảy dĩ nhiên có thể quan sát hết thấy cảnh quan xung quanh, nhất là võ giả các giác quan càng nhạy bén gấp nhiều lần người thường.

"Tiên ư?" Trong đầu cậu nổi lên suy nghĩ như thế. Giữa làn nước trong veo, một thân hình kiều diễm, trắng muốt, được bao bọc bởi ánh sáng lam nhạt đang lơ lửng. Tiên nữ trầm mình trong hồ nước, đôi mắt nhắm nghiền, toàn thân tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Nàng đẹp lắm, hết như thiên tiên, khí chất phiêu nhiên thoát tục. Tuổi trăng tròn, thân hình tuyệt mỹ, nàng cao hơn Diệp Vân hẳn một cái đầu, ba vòng đều tỏa ra sức hút câu đoạt nam nhân, lúc này dưới ánh sáng màu lam nhạt do tự thân nàng phát ra, càng thêm huyền ảo.

Vẫn nghe Thiên Tiên mỹ mạo vô cùng, xem ra cũng không hơn người còn gái phía trước là bao, hoặc nàng chính là Tiên nữ trong truyện cũng nên (truyện mà anh nông dân trộm áo của Tiên ấy, Diệp Vân nhất thời không nhớ tên). Thằng bé dù sao mới chỉ lên mười, vẫn còn là một đứa trẻ chưa phát dục, trong đầu nó không hề có một ý niệm dung tục nào. Hoàn toàn chỉ là kính ngạc trước vẻ đẹp lung linh kia.

Nó bị người con gái trong hồ làm cho sửng sốt, không giữ được ngum không khí trong miệng thoát ra. Tiêu Tuyết từ trong tu luyện bừng tỉnh lại. Về thiên

tiền phiêu dật thu lại biến thành sự lạnh lùng, băng giá lạnh lẽo. Linh thức nàng đảo qua, ánh mắt sắc lạnh vô cùng, tay ngưng tụ một đoàn linh khí cầu ngay trong nước phóng thẳng về phía Diệp Vân.

Bất ngờ vì chuyển biến này, lại trong nước di chuyển không linh hoạt, Diệp Vân lĩnh trọn một kích như trời giáng, cả người bắn vọt lên không trung tiểu hồ tằm một trượng, rớt thẳng lên bờ hồ.

"Ừc, ừc, hự" Diệp Vân ngã trên bãi cỏ, miệng phun ra từng ngụm nước xen lẫn máu tươi. Cảm giác lồng ngực đập nát, nếu không phải cậu tu võ thân thể tốt chỉ sợ là đã tử ngay đương trường. Nhưng lúc này cậu cũng vô lực, thống khổ chịu đựng cơn đau đớn khủng khiếp truyền đến.

"Phịch" - một lưỡi kiếm sáng loáng chỉ trước mặt Diệp Vân. Người con gái lúc này đã vận bạch bào đầy đủ. Trên gương mặt nàng vẫn còn vương vãn từng giọt nước trong veo. Nàng lạnh lùng chìa kiếm, ánh mắt phần nộ cùng cực. Toàn bộ thân thể con gái của nàng đều bị thẳng nhóc chết tiệt kia nhìn thấy, danh dự của nàng còn đâu.

Lại nói trong lúc nàng tu luyện, thần không biết quỷ không hay bị người đến gần. Nếu là kẻ có ý đồ xấu thì nàng đã vận kiếp bắt phục rồi, hận mình sơ suất bao nhiêu thì càng hận thẳng nhỏ trước mặt bấy nhiêu, muốn một kiếm chém chết nó, rửa nỗi tui nhục này. Diệp Vân sợ hãi, nhưng nó cũng không còn có sức phản kháng, ánh mắt non nớt nhìn người đang chìa kiếm vào nó. Lưu quang trong mắt Tiêu Tuyết luân chuyển, tay nắm kiếm một lần lại chắc hơn.

"Dừng tay!" Tiêu Tuyết quay người lại, chìa mũi kiếm về phía cách tiểu hồ không xa nơi có một người mặc võ phục màu đen đang tiến tới. Người mặc áo đen đánh giá Tiêu Tuyết hẳn là tông môn đệ tử. Trước mắt không nhìn ra nông sâu thế nào, cảm giác được đối phương không tầm thường, nhưng vì đứa trẻ này được cấp trên giao phó nhiệm vụ, không thể sơ suất nên bằng mọi giá phải ra tay ngăn trở.

Diệp Vân thấy người áo đen xuất hiện thì mồ hôi lạnh lại toát ra, một phần vì quá đau, một phần vì vừa mới từ từ môn quan của người con gái kia trở về lại gặp đại ác nhân đuổi tới. Nó thì thảo một câu: "Hắn.. kẻ xấu."

Tiêu Tuyết nghe thấy từ "kẻ xấu" liền đem mọi phần nộ trên mình hứng chịu trút ra. Chân khí trong người vận chuyển, hào quang lam sắc hộ thân hóa thành một bóng ảnh lao tới người áo đen.

Người áo đen cả kinh, rõ là không nói câu gì đã xuất thủ, tựa như kẻ thù giết cha, vừa gặp đã muốn giết mình. Kinh ngạc là một chuyện, nhưng bản thân là người tu luyện khả năng ứng phó nhanh vô cùng. Thử hỏi có gian hiểm nào mà hắn chưa gặp, chỉ là một nữ đệ tử tông môn đơn độc, hắn vẫn tự tin là mình có thể xử lý được.

Lục quang trên người hắc y nhân tỏa ra, đem thân thể hắn bảo vệ trong màn sáng dày một thước. Đôi bàn tay cũng được phủ lục quang đậm đặc. Cả thân thể như mặc thêm một bộ áo giáp ngoài.

Vừa lúc kiếm của Tiêu Tuyết cách hắn một trượng. Kiếm còn chưa tới mà bạch quang kiếm khí đã phát ra, sắc lẹm chém về phía hắc y nhân. Kiếm khí cắt lên hộ thể chân khí phát ra thanh âm "Xét xẹt".

Tiêu Tuyết quét kiếm, kiếm khí tạo thành một vòng cung màu bạc chém tới. Người áo đen cước bộ di chuyển, né tránh kiếm khí, để lại phía sau lưng một mảng cỏ bị kiếm khí xẹt qua, xói tung cả đất.

Người áo đen tung thân, bàn tay bảo bọc trong lục quang như móc câu chụp tới. Tiêu Tuyết huy kiếm đón đỡ. Thanh kiếm của nàng như có linh hồn, không ngừng đột phá các phương vị, vừa xảo diệu cắt đứt đòn tấn công của người áo đen, vừa chuyển hướng đánh vào các vị trí hiểm yếu của hắn. Người áo đen áp sát không nổi, thủy chung đều bị cản lại bởi tầm lưỡi kiếm. Sở học của hắn mạnh nhất khi áp sát với thân thể đối phương, nếu không thể vô hiệu hóa được lưỡi kiếm mà còn cố áp sát chẳng khác nào đưa thân lại cho người ta chém.

Chân khí trong người hắn ngưng tụ vào đôi bàn tay, tay phải chân mạnh đánh bật thanh kiếm đang quét tới, tay trái thừa lúc mũi kiếm bị đổi hướng liền xuất thẳng một đâm hướng về bụng dưới của Tiêu Tuyết. Nguyên bản cánh tay của hắn còn cách người Tiêu Tuyết độ dài bằng nửa thanh kiếm, đầu nắm tay của hắn đột xuất quyền kinh đánh thẳng vào môn linh khí hộ thể của nàng.

Trong tích tắc mũi kiếm bị mất kiểm soát, nàng không thể đón đỡ, lại thêm khoảng cách cực gần vô phương né tránh, liền bị quyền kinh xạ thẳng vào. Hộ thể lam sắc tán loạn, dư lực công kích đánh vào bụng khiến nàng đau nhói. Nàng vùng kiếm chém một đường rồi bộ pháp thoái lui.

Ánh mắt Tiêu Tuyết càng thêm lạnh lẽo. Lúc này vì quá tức giận nên công kích có nhiều sơ hở, không chú ý đến sở trường của đối phương, để đối phương có thể áp sát gây ra hậu quả như vậy. Lúc này bình tĩnh lại, nhập tâm chiến đấu, nàng đem hộ thể quang tráo tái hiện một lần nữa, càng thêm cường thịnh so với trước.

Bạch quang bao phủ lưỡi kiếm chói mắt hơn. Lúc này kiếm gió cao trước mặt, mũi kiếm rung rung, tần số cực nhanh. Nàng vể lên trên khoảng không trước mặt những đường kiếm huyền ảo, không khí xung quanh chợt trở nên băng lãnh vạn phần. Trên đầu mũi kiếm cũng lăm lăm phủ tuyết.

Bàn tay giương kiếm, thân di chuyển như ảo ảnh. Chớp mắt vô số bóng kiếm đồng loạt chém tới người áo đen. Người áo đen đỏ mồ hôi hột, giữa không gian tuyết rơi phiêu phất, hắn cảm thấy rét lạnh trong lòng. Chân khí gia trì tối đa, hai tay hắn huy động liên tục đánh ra quyền kinh, chương ảnh ngăn chặn kiếm khí đánh tới.

Một bông tuyết như hoa mai, trong suốt và sắc lạnh, trên góc cạnh của nó còn vương dấu màu đỏ. Xoẹt, trăm ngàn bông tuyết cắt qua, thân thể người áo đen đỏ gục trong vũng máu.

"Hay, một chiêu Tuyết Chi Loạn Vũ thật là tuyệt mỹ, kiếm thuật của Tiêu sư muội quả đã lĩnh ngộ đến cảnh giới cực cao rồi." Nguyên sư tỷ bước tới, phía

sau vài bước là Lý sư tỷ.

Tiêu Tuyết chỉ thờ dài một hơi nói: "Hai tỷ đã chứng kiến tất cả sao?"

Lý sư tỷ tủm tỉm cười nói: "Ừm, chúng ta vừa tới." Tiêu Tuyết cũng không muốn quản hai người này "vừa tới" là lúc nào, rất có thể chuyện xấu hổ của nàng cũng bị hai người này biết mà làm ngơ rồi. Có hai vị sư tỷ ở đây, nàng không thể nào giết tên tiểu tử thối kia được nữa.

"Hắn chết rồi." Nguyên sư tỷ kiểm tra người áo đen, nói. "U?" Muội không có giết hắn." Tiêu Tuyết sùng sốt.

Nguyên sư tỷ lắc đầu nói: "Hắn tự đoạn kinh mạch mà chết, không phải do muội. Chắc là kẻ làm việc mờ ám, không muốn để người khác biết."

"Chúng ta là đệ tử chính đạo, không giết người vô cớ, hắn sao phải làm vậy chứ?" Tiêu Tuyết thắc mắc.

Nguyên sư tỷ giọng trầm xuống nói: "Chính vì chúng ta là đệ tử chính đạo nên hắn mới làm thế. Muội xem."

Nàng lấy từ trên người tên hắc y nhân xuống một cái thẻ bài, thuộc về một tông môn ma đạo. Người áo đen là người của ma đạo. Tiêu Tuyết xem xong cũng giật mình, thì ra là có nguyên nhân sâu xa.

Cách đó một đoạn, giọng Lý sư tỷ khẩn cấp hét toáng lên: "Nếu hai người không nhanh lên thì ở đây còn có thêm một cái xác nữa đó. Đứa nhỏ này bị thương quá nặng a!" Nàng đặt Diệp Vân tựa lên đùi mình, đỡ cho nó khỏi trào máu ra. Lúc này nó đã hôn mê bất tỉnh.

*

* *

Đêm tối giữa khoảng rừng mênh mông, một đốm lửa sáng bập bùng, ngồi bên đống lửa là ba cô gái và một cậu bé tuổi chùng mới mười, khắp ngực được băng bó cẩn thận đang ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền. Một trong ba cô gái đang ngồi phía sau đứa bé, hai bàn tay đặt lên lưng nó, truyền chân khí của bản thân vào điều trị thương thế bên trong. Một lúc sau cô gái thu công, đặt thẳng bé nằm xuống, đem gối nó lên cao rồi cô trở lại ngồi với hai ti muội của mình.

"Muội ra tay nặng quá nha. Nếu không phải tiểu tử này phúc lớn mạng lớn chỉ sợ đã đứt hơi ngay tại chỗ rồi." Lý sư tỷ vừa dứt việc điều trị cho Diệp Vân nói.

Tiêu Tuyết ngại ngừng, lúc đó vì bản thân xấu hổ nên ra tay quá nặng. Giờ nghĩ lại dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ còn chưa phát dục, có chăng là mình nghĩ quá mà thôi. May mà lúc đó nàng không xuống tay, nếu không quá là ân hận. Nàng nhỏ nhẹ nói: "Hắn sao rồi Lý tỷ."

Lý sư tỷ không giấu được vẻ kinh ngạc của mình nói: "Thằng nhỏ này cũng thật kì lạ, thân thể của nó hồi phục rất tốt. Sau khi được tỷ truyền linh lực, thì thương thế đã bình ổn rồi. Xem ra căn cơ rất tốt, nếu có thể học tập Tiên đạo ắt hẳn sẽ thành tựu lắm đó."

Nguyên sư Tỷ cười trêu: "Lý sư tỷ, người chưa già mà muốn thu đồ rồi sao? Hay là muốn thu đạo lữ song tu vậy?"

Lý sư tỷ thét: "Tầm bậy nó dù sao cũng là một đứa trẻ thôi."

Người bị chọc không đỏ mặt nhưng người ngoài thì đỏ mặt. Tiêu Tuyết mặt tự nhiên ửng hồng, dưới ánh lửa càng thêm nhuận hồng hơn. Hai vị sư tỷ nhìn nhau, ánh mắt toát lên ý cười.

Lửa cháy lách tách, ánh sáng bập bùng, gạt đám tàn lửa cháy lan vào trong, Lý sư tỷ thu chân lại ngồi trước đống lửa, nói: "Tiêu muội, chuyện hôn sự của muội là như thế nào. Muội kẻ tường tận cho sư tỷ nghe xem"

Nguyên sư tỷ cũng gật đầu nói: "Phải đấy, dù sao đêm nay cũng không có chuyện gì, muội kể cho bọn ta nghe giết thời gian."

Tiêu Tuyết bắt đầu kể. Tiêu gia là một gia tộc ở Thanh Châu, được một tay ông nội của nàng là Tiêu Khải Đức gầy dựng lên. Thuở trẻ Tiêu Khải Đức khi chưa thành tựu, từng chịu ơn cứu mạng của một người. Chuyện đó vốn dĩ xảy ra rất lâu, ông nội nàng không nghĩ còn có thể gặp lại ân nhân khi xưa. Nhưng mười sáu năm trước, ân nhân của ông nội lại xuất hiện, lúc này người đó cũng đã có con cháu đề huề.

Người nọ tuổi đã cao, không muốn phiêu bạt nữa, nên tại Thanh Xương trấn cư ngụ. Ông nội nàng nhớ ân năm xưa, hết sức ủng hộ ân nhân trở thành một gia tộc thế gia, lại còn đem đứa cháu gái vừa tròn một tuổi hứa hôn với cháu trai của người nọ kết tình thông gia.

Nếu theo tự nhiên đứa con gái lớn lên sẽ được gả vào gia tộc kia, hai gia tộc Thanh Châu sẽ càng trở nên khắng khít. Nhưng Tiêu Tuyết lọt vào mắt xanh của cao nhân, được trợ giúp tiến nhập Tu Tiên đại môn đã làm thay đổi tất cả. Vị thế thay đổi, sự giác ngộ cũng khác, nàng đối với hôn nhân không phải tự nguyện này phi thường ghét bỏ.

Mặt khác nàng một lòng với tu luyện, chưa tính đến việc tìm đạo lữ. Mà cho dù có chọn đạo lữ cũng phải chọn một người phù hợp mới được, người kia không thể nào là đối tượng của nàng được. Tiêu Tuyết vương bận việc này càng để lâu sẽ càng khó xử, mới mượn hai vị sư tỷ của mình thuyết phục ông nội từ hôn.

Lý Tĩnh và Nguyên Hà nghe kể cũng đồng cảm. Người tu luyện phải tự định đoạt lấy cuộc sống của mình, nếu ngay cả hôn sự bản thân cũng không như ý muốn thì còn có thể cầu Tiên đạo được sao. Hai nàng nhất mực ủng hộ, hứa sẽ thuyết phục ông nội Tiêu Tuyết bằng được.

Lý Tĩnh nói: "Sáng mai khi đứa trẻ này tỉnh lại, ta sẽ đưa nó trở về Thanh Xương trấn, rồi sẽ tới nhà Tiêu muội. Muội yên tâm chúng ta nhất định không để muội phải ủy khuất."

Tiêu Tuyết cảm động nói: "Cảm ơn nhị vị sư tỷ."

Nguyên sư tỷ gạt đi, nàng nói: "Chuyện của muội cũng là chuyện của tỷ mà. Đây là trách nhiệm của người làm trưởng bối, muội không cần phải câu nệ quá. À muội nói gia tộc kia là gì ấy nhỉ. Chúng ta có thể gặp trực tiếp bọn họ thương lượng việc này, như vậy không làm khó ông của muội."

Tiêu Tuyết nói: "Là Diệp gia."

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Gia biến

Giáng Sinh đầu tiên với Thất Đại Thiên Quy, chúc mọi người một Giáng Sinh an lành, hạnh phúc và một năm mới phát đạt.

*

* *

"Bộp bộp." Diệp Vân mở mắt ra. Ánh sáng bất ngờ đổ ập vào con ngươi làm nó quáng quạng phải nheo mí lại, một thoáng mới nhìn rõ được. Nó giật mình vì đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt thanh tú của một cô gái hoàn toàn xa lạ. Hai bàn tay nàng vừa mới vỗ lên má nó, thấy Diệp Vân mở mắt thì mỉm cười nói: "Nhóc mau dậy thôi, về nhà nào."

Diệp Vân chống tay ngồi dậy, một cảm giác nhức nhối trong lồng ngực truyền đến. Cánh tay chống không vững lại nằm ục ịch xuống. Lý Tĩnh Hiên vội đỡ lấy thằng bé, ân cần hỏi: "Nhóc cảm thấy trong người thế nào?"

Diệp Vân nhăn nhó đáp: "Lồng ngực em đau quá. Ui, a a."

Lý Tĩnh đỡ Diệp Vân ngồi dậy, nàng tháo lớp băng quấn quanh người cho nó. Ở giữa ngực Diệp Vân, một vết thương lớn bằng miệng chén đã liền miệng thành sẹo màu đỏ hồng.

Diệp Vân kinh hãi: "A" lên một tiếng. Cô gái trấn an: "Vết thương của em không sao đâu, sẽ sớm lành thôi. Về việc này thì ta thay mặt sư muội chân thành xin lỗi em."

Nguyên sư tỷ cũng tiến lại bên Diệp Vân, nói: "Ngươi phải cảm ơn Lý tỷ đi. Nếu không có tỷ ấy hao tổn nguyên khí cứu ngươi, thì ngươi đã không sống đến sáng nay rồi."

Diệp Vân vẫn còn ngơ ngác. Đầu óc cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo khi mới ngủ dậy, nhất là sau một hồi kinh biến như hôm qua. Dưới hồ nước, cậu bị một lực lượng khủng khiếp đánh vào ngực ngã đi, trên ngực có một vết thương kinh hồn này, xem ra mọi chuyện không phải là mộng rồi. Vậy chính là chị gái này đã cứu mạng mình, còn vị sư muội mà chị ấy nhắc đến phải chăng là tiên nữ dưới hồ?

Cậu nhìn xung quanh, nơi đây là một khu đất trống giữa rừng, nằm giữa mấy gốc cây bạch đàn cao chót vót, phía xa cách đó bốn năm trượng, một cô gái vận áo bào trắng, tóc dài xõa ngang lưng được kẹp thô sơ bằng một vật tựa bằng ngà, đang đứng quay lưng với mình nhìn về phương xa.

Diệp Vân khó khăn thốt ra một tiếng: "Đa tạ." Cậu cũng chẳng biết nói gì hơn, vì ai mà cậu có vết thương to tổ bố giữa ngực thế này, coi như họ cứu mình, nhưng cũng đã lấy của cậu nửa cái mạng.

"Không có gì đâu. Giờ đệ tỉnh rồi, chúng ta sẽ đưa đệ về nhà. Có người sắp không kiên nhẫn được nữa rồi kia." Lý sư tỷ nói, đồng thời hướng tới Tiêu Tuyết phía sau.

Diệp Vân đứng dậy, nó cũng quen dần sau với thương thế, quả thực vết thương đã không còn nghiêm trọng nữa, nó vẫn có thể cử động và đi lại nhẹ. Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội nói: "Kẻ xấu, hẳn còn có đồng bọn. Bọn hắn bắt cóc người ở trên núi!"

Nguyên sư tỷ dập tắt đống tàn lửa, thấy bộ dạng gấp rút của Diệp Vân thì điềm tĩnh nói: "Nhóc không cần lo. Những đứa trẻ khác đã an toàn về nhà rồi. Giờ chúng ta đưa nhóc về nhà nữa là xong."

Đoạn quay qua tự than vãn một mình: "Đáng lẽ hôm qua chúng ta đã được dự tiệc chào mừng ở nhà của Tiêu sư muội rồi. Lại phải vất vả cả một đêm."

Tiêu Tuyết Nghi quay lại nói: "Tiệc mừng sẵn sàng bất cứ khi nào hai tỷ đến. Giờ chắc mọi người lo lắng rồi. Chúng ta đi thôi."

"Ủm đi thôi."

*

* *

Diệp phủ khuôn viên rộng đến mấy chục mẫu đất, nằm ở phía tây của Thanh Xương thành. Người tu luyện thích yên tĩnh, ghét bị nhòm ngó xung quanh đất đai phụ cận đều bị Diệp gia mua hết, thành thử hàng xóm gần nhất cũng xa tí mù khơi. Diệp phủ có đến bốn mươi chín nhân khẩu. Chủ nhân nơi đây mang họ Diệp có bảy người tính cả Diệp phu nhân đấy, còn lại là nô bộc, khách khanh. Gia thế Diệp gia xếp vào hàng bậc nhất ở Thanh Xương dĩ nhiên phủ đệ cũng sang trọng vô cùng. Chính đường là nơi ở của gia chủ. Ngoài ra xung quanh còn có các nhà ngang liên kế, là nơi ở của con cháu trong nhà. Người ở thì ở những nhà phụ nằm ngoài khuôn viên chính.

Lúc này ba người đang đứng tại khuôn viên trung tâm của Diệp gia. Khu vực chính đường rộng gần một mẫu vuông hoàn toàn là một mảnh đồ nát: Gỗ đá, gạch ngói ngổn ngang cao đến lưng người, bốn xung quanh phòng ốc, sơn viên hoang tàn mà lấy trung tâm của sự phá hoại là chính đường này.

Diệp Vân đứng chết lặng, nó mở to miệng mà không khóc được, cũng không thét được, nước mắt nó trào dâng, mắt nhòe hửn đi. Cơ ngơi gia tộc huy hoàng trước mắt đã thành từ địa, phụ mẫu, huynh muội ruột thịt của hắn, tất cả đều không còn nữa, quả là một cú sốc vô cùng với nó.

"Không!" Thăng bé lao vào giữa đống đồ nát nặc sức đào bới muốn tìm điều gì đó mà chính nó cũng không muốn tìm thấy.

Lý Tĩnh Hiền và Nguyên Hà cũng bàng hoàng không kém. Khi nhìn thấy cảnh đồ nát này hai nàng đã cảm thấy kinh hãi không thôi. Đây không phải là một thảm họa tự nhiên, mà là kết quả do con người làm ra, là sức mạnh hủy diệt của Đạo thuật. Tận mắt chứng kiến xác người la liệt bốn xung quanh, mà tại trung tâm nơi này hoàn toàn bị san phẳng. Kẻ làm ra việc này hẳn có thù oán kinh người, giết người phóng hỏa chưa đủ để so sánh tội ác này, đây chính là tận diệt hoàn toàn một gia tộc, triệt để nhổ cỏ tận gốc!

Diệp Vân đào bới đến đầu móng tay dập nát, máu chảy ròng. Đau đớn thể xác không còn ý nghĩ gì đối với thăng bé cả. Nó đang đắm chìm trong cảm xúc điên cuồng. Nó muốn tìm, tìm một hy vọng về thân nhân của mình.

Lý Tĩnh nhìn sự muội của mình thảm traơ đổi. Hai nàng lấy làm xót xa cho thăng bé. Không nỡ nhìn đứa trẻ tự hủy hoại mình liền vung tay áo xuất thủ trợ giúp.

Từng luồng lực lượng mạnh mẽ được hai nàng phát ra, cách không nhắc từng mảng gạch ngói, tường gỗ đổ qua một bên. Các mảnh vỡ thì nhau tách rời, không gian tràn ngập bụi mù.

Đột nhiên Diệp Vân bừng dậy, thăng bé lao thẳng vào nơi vừa mới được Lý sư tỷ nhắc ra một mảnh tường vỡ. Nó gạt hết những mảnh vụn xung quanh, để lộ ra một cánh tay bé gái nhỏ nhắn, trên tay còn đeo một chiếc vòng nhỏ màu nâu bạc. Trong ánh mắt Diệp Vân sắc vẫn tia máu.

oOo

"Ca ca đừng khóc. Phụ thân người không có ghét bỏ huynh đâu." Tiểu Hồng nói.

Diệp Vân mắt đỏ hoe, nước mắt giàn giụa, cậu hậm hực nói: "Nói dối. Cha chỉ quan tâm đến danh dự của gia tộc, danh dự của bản thân ông thôi. Ông ấy đâu có quan tâm đến cảm nhận của anh."

"Không đâu, người rất thương huynh mà. Người bảo muội đem thuốc đến cho huynh này. Để muội bôi thuốc cho huynh nhé." Tiểu Hồng ân cần nói.

Diệp Vân gạt lên, gạt tay Tiểu Hồng ra: "Không cần. Ông ấy chỉ ước là không có anh trên đời này thôi." Diệp Vân bất thành linh nổi đóa làm Diệp Hồng hoảng sợ. "Cạch, coong, coong, coong." - Bình thuốc nhỏ trên tay cô bé rơi xuống, đồng thời chiếc vòng nơi cổ tay quá lỏng cũng vì bị Diệp Vân hất ra mà văng đi, nảy mấy vòng trên sàn gạch, vỡ thành mấy mảnh.

"A, a." - Tiểu Hồng khóc nức lên. Diệp Vân hốt hoảng nói: "Tiểu Hồng, anh không có ý.. anh xin lỗi."

Tiểu Hồng méo mào: "Ca ca.. ghét muội sao."

Diệp Vân vội vàng nói: "Không, anh không cố ý mà. Anh không có ghét muội. Đừng khóc nữa, anh sai rồi."

Diệp Vân không biết phải làm sao, bèn lấy chiếc áo chiếc vòng tay của mình ra, đem đeo vào tay cô bé nói: "Nín đi. Anh đền cho muội."

Tiểu Hồng thấy anh trai dịu dàng trở lại, không còn hung dữ nữa liền thôi khóc. Cô bé nâng chiếc vòng trên cổ tay phải lên nói: "Vân ca cho muội thật ư. Nó là vật mà ca rất yêu thích mà."

Diệp Vân mắt nhìn chiếc vòng bạc, màu của nó đã ngả nâu, hoa văn cổ xưa hẳn là đã có từ rất lâu đời rồi. Cậu cũng chẳng biết lai lịch của chiếc vòng này nữa, nó vốn luôn ở bên cạnh cậu từ lúc nhận thức đến giờ, cho đi thấy hơi tiếc.

Tuy nhiên nhìn thấy vẻ yêu thích của tiểu muội, cậu nói: "Ừ, muội giữ nó đi. Dù sao huynh là con trai, đeo vòng tay cũng không tiện."

Diệp Hồng toét miệng cười, ôm chầm lấy anh trai: "Cám ơn ca ca!"

"Ui da!" Diệp Vân đau đớn suốt xoa. Tiểu Hồng giật mình, lo lắng: "Muội quên mất huynh bị thương, để muội thoa thuốc cho huynh nha."

Diệp Vân ngoan ngoãn như một con cún nhỏ để cho Tiểu Hồng thoa thuốc trị thương.

oOo

Diệp Vân cảm trên tay chiếc vòng cũ kỹ, trong tâm trăm ngàn nỗi đau đớn giày xéo. Nó thống khổ thét to: "A a a." Vết thương trong ngực còn chưa lành hẳn, lại vận động quá sức, cùng với chấn thương tâm lý cực lớn khiến thẳng bé hoàn toàn sụp đổ. Trời đất xung quanh quay cuồng, Diệp Vân gục người xuống bên tàn thi của người em gái.

*

* *

Trong một căn phòng nhỏ thanh nhã, trên tường là những miếng dán giấy màu trắng, thoang thoang mùi dược hương u tĩnh được đốt lên. Diệp Vân nằm trên một chiếc giường có rèm vén cao hai bên. Lúc này nó mặc một lớp áo mỏng, được phủ chắn ngang người, hoàn toàn chìm vào trong hôn mê. Bên cạnh là một ông lão mặc áo dài vải khảm, đang đưa tay bắt mạch cho nó. Sau lưng ông lão có một người nam tử trung niên đang đứng nhìn.

Cửa phòng mở ra, Lý Tĩnh Hiền bước vào. Nàng lúc này đã thay đạo bào bằng áo váy màu lục. Người trung niên thấy Lý Tĩnh thì cúi chào, nàng cũng đáp lễ, ra hiệu không làm phiền thầy thuốc đang khám bệnh.

Thầy thuốc bắt mạch xong, lại kiểm tra con ngươi của bệnh nhân một lượt sau đó chỉnh lại tư thế nằm cho nó rồi ra hiệu cho mọi người cùng ra ngoài.

"Nếu mấy ngày nữa mà thiếu gia không tỉnh lại, thì e nên chuẩn bị hậu sự đi." Thầy thuốc già chậm rãi nói.

Người đàn ông trung niên nhủ mầy không nói. Lý Tĩnh lo lắng hỏi: "Thương thế của đứa nhỏ không nghiêm trọng như vậy chứ?"

Vị đại phu gật đầu nói: "Thương thế không có tiến triển. Nếu tâm lý của người bệnh không tốt thì bệnh tình càng nghiêm trọng hơn. Huống hồ, bản thân đứa bé không có ý muốn cầu sinh, thì ta cũng không chữa nổi. Cái này gọi là tâm chết trước, rồi thể xác chết sau. Giờ vận mệnh của thiếu gia, chỉ có thể tự trông chờ vào cậu tự cứu mà thôi."

Nhu đại phu vừa là thầy thuốc cũng là một tu đạo giả cao thâm. Nếu ông ấy đã nói vậy thì quả là không còn cách nào khác. Lý Tĩnh đối với những gì Nhu lão nói đều có lý giải. Nàng cũng không thể giúp gì được ở đây cả.

Diệp Vân hôn mê đến nay đã bốn ngày. Bốn ngày này, ba người đệ tử Tuyệt Kiếm môn cũng không nhàn rỗi. Bọn họ thân là chính đạo đệ tử, đối với việc an nguy trong nhân thế cũng có trách nhiệm không thể làm lơ. Mặt khác vụ thảm án Diệp gia, còn có liên quan đến hành tung ma đạo, mà chính đạo xưa nay đối với ma đạo một mực như thù, mọi hành tung đều rất chú ý. Diệp Vân bị người của ma đạo bắt cóc, sau đó gia tộc bị hủy diệt, thủ đoạn tàn độc tuyệt luân này chỉ có thể là ma đạo làm. Các nàng đi điều tra những nhà có trẻ đã cứu về rất may các gia tộc này đều an toàn mới nhẹ lòng. Xem ra kẻ xấu chỉ xuống tay với Diệp gia.

Liên kết các sự việc, cuối cùng các nàng đưa đến kết luận rằng: Ma đạo cao thủ muốn bắt những đứa trẻ có tư chất tốt, xuất thân thế gia; về nguyên nhân thì có nhiều lý do: Có thể là để tẩy não làm tín đồ ma giáo, để hiến tế các nghi lễ tà ác, để đòi tiền chuộc... chúng bắt cóc năm đứa trẻ, Diệp Vân may mắn chạy thoát gặp được Tiêu Tuyệt. Người áo đen sợ bại lộ nên ra tay diệt khẩu, nhưng bại dưới tay Tiêu Tuyệt mà tự sát. Sau đó ba sư tỷ muội Tuyệt Kiếm tông thăm dò ra nơi ẩn náu của ma đạo, giết đồng bọn áo đen, đồng thời đưa những đứa trẻ về nhà. Nhưng hành động này lại đánh động tên đồng bọn còn lại của ma đạo, khiến hắn điên cuồng xuống tay tàn độc. Còn vì sao mà xuống tay với Diệp gia, e là trong năm gia tộc duy chỉ có Diệp Vân của Diệp gia không trở về nhà. Vậy kẻ tiết lộ tung tích của bọn hắn không phải là ai khác ngoài Diệp Vân, nên đem hận thù trút xuống gia tộc này. Bọn họ suy đoán như vậy, cảm thấy đúng đến chín phần, còn tiểu tiết bên trong thì phải điều tra kỹ mới rõ.

Tiêu gia tộc so với Diệp gia còn lớn hơn nhưng đứng trước cảnh này cũng không khỏi kinh sợ, thủ đoạn của kẻ thù ác quá tàn độc mà thực lực của hắn thì kinh người, nếu mà nhắm đến các gia tộc Thanh Châu e là không ai chống lại được. Rất may theo lời các tiên sư thì hắn là bọn chúng rời đi ngay sau khi gây án. Vài ngày sau đó cao nhân của Tông môn đứng sau Thương Huyền tới, bình ổn mọi chuyện mới khiến mọi người an tâm hơn.

Những người tới là trưởng lão của Cửu Chân môn, Lý Tĩnh các nàng thân phận không tầm thường nhưng cũng phải cúi đầu gọi họ bằng tiền bối. Giao lại mọi sự cho người có trách nhiệm, ba nàng cũng không còn vướng bận gì nữa. Đồng thời khúc mắc trong lòng Tiêu Tuyệt tự nhiên không cần phải nói, vì trọng trách trên người, bọn họ cũng không thể lẩn ná thêm được. Sở dĩ mấy người còn ở lại là vì lo cho Diệp Vân, bi kịch của đứa bé này ít nhiều cũng có phần do bọn họ, cho nên giờ nó sống chết chưa rõ mà bỏ đi thì không đành lòng. Lý Tĩnh Hiền hướng chủ Tiêu gia nói: "Bọn ta còn có trọng trách trên mình. Ở lại đây đã lâu rồi, giờ đến lúc phải đi. Đứa nhỏ này, phiền Tiêu gia chủ chăm sóc."

Người đàn ông trung niên chính là Tiêu Viễn Dương, đương kim gia chủ Tiêu tộc, cũng là phụ thân của Tiêu Tuyệt. Ông từ tốn nói: "Không dám để Tiên sư bận tâm. Diệp gia với Tiêu gia tình như thủ túc, Diệp Vân là giọt máu cuối cùng của họ, Tiêu gia chúng ta nhất định sẽ làm hết sức mình vì nó."

Lý Tĩnh Hiền nhìn lại Diệp Vân còn đang hôn mê trên giường. Mọi việc chỉ có thể giao phó lại cho Tiêu gia mà thôi.

Tiêu Viễn Dương nói: "Tiên sư lên đường bình an. Để ta tiễn Tiên sư một đoạn đường."

Nàng gật đầu đáp: "Như vậy cũng được. Tiên sư muội cũng đã đợi ở bên ngoài rồi. Chúng ta đi thôi."

*

* *

"Lóc cóc, lóc cóc, lóc cóc." Tiếng bánh xe giăng xóc, nhịp nhàng đều đặn vang lên.

"Tối quá! Nơi đây là đâu? Ta đang đi đâu vậy?" Diệp Vân cố mở mắt nhưng cậu không thể nhìn thấy điều gì cả, xung quanh một màu đen mịt mù, tiếng lóc cóc cứ đều đặn vang lên. Cậu cảm thấy một bàn tay mềm mại đang vuốt ve lên mặt mình. Ấm áp mà thân thuộc quá, là mẹ, phải chăng mẹ đang ôm lấy cậu vào lòng?

"Mở mắt ra, mở ra, mở ra đi." Cậu tự nhủ. Cảm giác của Diệp Vân giống như bị bóng đè vậy muốn tỉnh dậy mà không thể tỉnh được, mọi cơ quan trong cơ thể đều không chịu hoạt động theo lệnh của bộ não.

Ánh sáng ủa vào mắt Diệp Vân. "Cuối cùng cũng mở mắt ra được rồi." - cậu nghĩ thầm. Ngồi bên giường là Diệp phu nhân, người đang không rời mắt nhìn mình. Cậu định nói rằng mình ổn rồi, mẫu thân không cần lo lắng quá, nhưng khuôn mặt của mẹ bỗng trở nên nhợt nhạt và xa lạ. "Mẫu thân?" Diệp Vân nghĩ là mình còn chưa tỉnh táo, lắc đầu thật mạnh.

"Ca ca người đã tỉnh rồi! Tiểu Hồng lo cho người quá!"

"Là Tiểu Hồng." Tiểu Hồng đứng bên cạnh cậu, khuôn mặt đáng yêu vui mừng nở nụ cười. Nước mắt Diệp Vân trào ra. Trong lòng nó vui mừng khôn xiết, tựa như vừa mới đánh mất đi thứ trân quý nhất của mình, giờ đây lại tìm lại được.

Tiểu Hồng líu điu nói: "Ca ca ngốc đừng khóc. Mau ngồi dậy nào!" Cô bé đưa bàn tay xinh xắn ra, Diệp Vân nắm lấy bàn tay đầy ngón tay.

Không hiểu sao nó cảm thấy rung mình, da đầu cảm giác tê dần, bàn tay của nó truyền đến cảm giác lạnh lẽo. Nó nhìn tay của em gái, đâu phải là bàn tay hồng hào trắng trẻo ngày nào, bàn tay của Tiểu Hồng xám ngắt, trầy trụa. Diệp Vân kinh hãi, ngược mặt nhìn Tiểu Hồng. Khuôn mặt cô bé, dập nát và mục rữa, não trắng không ngừng trào ra, từng chất dịch màu óng vàng. "Gi a a a.."

Ý thức của Diệp Vân tán loạn, những gì nó gặp phải đã vượt quá giới hạn của tinh thần khiến ý thức hoàn toàn sụp đổ.

Một khi ý thức biến mất thì Diệp Vân sẽ trở thành người thực vật. Nhưng chưa cần đợi điều đó xảy ra, thì sâu trong thức hải của nó, linh hồn màu trắng đang run rẩy kịch liệt, lần trước nó bị Mặc Khôn đoạt xá, linh hồn vốn đã bị thương, nay lại tái phát dần dần tán loạn nứt vỡ. Nhưng lần này, ánh sáng tím mãi không xuất hiện, bỏ mặc khí tức sinh mệnh của thăng bé tắt dần.

Ý thức của Diệp Vân không phải mất hẳn, mà nó không muốn tỉnh lại, ý chí cầu sinh đã chấm dứt, cái chết nhẹ nhàng đem đến cho nó sự giải thoát. Những thân nhân của nó đang đón đợi nó đi cùng. Những mảng sáng hỗn loạn trong tâm trí nó, chấn động tan vỡ thành từng điểm nhỏ và co rút lại. Một lực lượng thần bí không biết thổi vào trong ý chí rạn nứt của Diệp Vân, tựa như một làn sương mù bao lấy những kí ức của thăng bé, đột ngột đem tới ý chí cầu sinh mãnh liệt.

Lúc này, ánh sáng tím lại hui vô xuất hiện, trong không gian tăm tối màu tím ánh lên thật quý dị. Đem cả không gian thức hải của Diệp Vân nhuộm thành màu tím. Những chấn động dần dần bình ổn trở lại. Linh hồn của nó cũng chậm rãi ngủ yên.

*

* *

Ngày thứ hai sau khi các nữ đệ tử Tuyệt Kiếm Tông rời đi. Diệp Vân tỉnh lại, thương thế của cậu rất nghiêm trọng, thân thể hôn mê nhiều ngày mà rơi vào suy kiệt, nhưng một khi đã tỉnh thì điều trị trở nên dễ dàng hơn nhiều. Sau nửa tháng nằm giường thì cậu cũng có thể đi lại bình thường.

Khuôn mặt của Diệp Vân hốc hác, đượm một vẻ u sầu, hai bàn tay đan vào nhau, ngồi trên ghế trong sảnh đường Tiêu phủ. Ghế chủ vị, Tiêu Viễn Dương mặc một bộ đồ đơn giản ngồi đó.

Diệp Vân trầm thấp nói: "Phụ mẫu và các huynh muội của cháu đã tìm thấy họ chưa?"

Tiêu Viễn Dương nói: "Không có tung tích nào của bọn họ. Nếu bọn họ đều có mặt tại chính đường, thì e rằng xương cốt cũng đã hóa thành mảnh vụn rồi."

Diệp Vân hít sâu một hơi, cậu cũng không có suy sụp hơn được nữa, nhiều ngày nay tâm trí đã bình ổn và lãnh tĩnh hơn nhiều, đối với kết quả này đã lường trước. Nó từng cố hy vọng rằng, có lẽ còn sót một thân nhân nào đó không bị chôn vùi trong đồng đồ nát kia, nhưng mười ngày, một tháng. Không có tin tức nào được tìm thấy.

Siết chặt lấy di vật của tiểu muội được đặt trong ngực áo. Diệp Vân khó khăn nói từng chữ: "Kẻ thù. Là ma đạo. Vẫn không có tung tích?"

Tiêu gia chủ đáp: "Xác thực là người của ma đạo. Các Tiên sư đã khẳng định như vậy. Bọn chúng không phải là người nước ta, sau khi gây án đã rời đi rồi."

Người của Cửu Chân môn điều tra sự việc, về cơ bản đều nhất thống với ý kiến của mấy đệ tử Tuyệt Kiếm tông, không nghi ngờ gì nữa về nguyên nhân của vụ việc, khẳng định đây là do ma đạo làm. Chỉ có điều hung thủ hiện nay vẫn chưa bắt được.

Nắm tay Diệp Vân siết chặt hơn. Trong đầu nó hiện lên hình ảnh của hai người mặc võ phục màu đen, và sau lưng bọn chúng là nhân vật thần bí sai khiến. Diệp Vân không nhìn thấy mặt kẻ kia, nhưng giọng nói của hắn thì nó nhớ mãi, giọng nói của ác ma, cả đời này Diệp Vân cũng không quên. Nó thề sẽ tìm bằng được kẻ đó, đem hắn chém thành trăm mảnh cùng với tất cả những kẻ liên quan đều tru diệt.

Tiêu Viễn Dương lặng yên nhìn đứa nhỏ đang chìm trong suy tưởng, một lúc sau ông nói: "Diệp Vân. Cháu sau này muốn làm gì?"

Diệp Vân mắt nhìn thẳng vào Tiêu Viễn Dương, giọng dứt khoát: "Tu luyện!"

Diệp Vân muốn tu luyện, một là để có thể khôi phục gia tộc, hai là để tìm ra kẻ thù. Tiêu Viễn Dương gật đầu, việc này có thể hiểu được. Ông tự đã có sắp xếp, nếu thằng bé muốn yên ổn sống hết phần đời còn lại thì cũng được, Diệp gia tuy không còn, nhưng sản nghiệp kinh doanh của họ vẫn còn đó, với sự trợ giúp của Tiêu gia Diệp Vân hoàn toàn có thể tiếp quản chúng sống dư giả tới già. Nếu thằng bé muốn tu luyện, Tiêu gia cũng có thể dạy dỗ nó, có thể trợ giúp nó tái tạo là Diệp gia khi xưa.

Tiêu Viễn Dương nói: "Tiêu gia và Diệp gia cùng tu luyện võ học. Ta sẽ giúp cho cháu đạt tới cảnh giới như phụ thân cháu lúc trước."

"Không!" Diệp Vân dứt khoát: "Cháu không muốn học võ. Cháu muốn tu đạo!"

Tiêu Viễn Dương kinh ngạc.

"Cháu đâu có biết gì về tu đạo tại sao lại muốn học nó."

"Kẻ thù mạnh mẽ như vậy. Chỉ có tu đạo mới có thể đem chúng diệt sát được." Diệp Vân nghiêng răng nói.

"Cháu đang có căn cơ võ học. Không tu võ có phải là bỏ phí không? Nếu cháu không muốn học võ tại Tiêu gia, ta có thể giúp cháu tiến nhập tông môn võ học."

Tiêu Viễn Dương thuyết phục, lo sợ Diệp Vân vì ý chí nhất thời mà bỏ dở căn cơ của mình. Chỉ sợ Diệp Vân ngưỡng mộ mấy vị Tiên sư của Tuyệt Kiếm môn mà nhất thời sinh hứng thú học đạo. Dù sao nó với tu đạo chưa có tiếp xúc qua, đâu biết tu đạo khó khăn thế nào, đến độ tuổi này mới tu luyện, dù không phải là muộn thì cũng thua thiệt so với người khác.

"Tiêu bá bá, đây không phải là suy nghĩ nhất thời. Cháu đã nghĩ kỹ rồi, muốn có thực lực để đánh bại kẻ thù thì phải trở thành tu đạo giả." Về mặt đứa trẻ kiên quyết vô cùng.

"Diệp Vân, điều kiện trở thành tu đạo giả rất khó khăn. Ngược lại nếu cháu nguyện ý tu võ, ta có thể trợ giúp cháu nhiều hơn. Võ giả thực ra không có thua kém Đạo giả, chưa tu luyện đến tận cùng thì không thể nói trước được."

Tiêu Viễn Dương khuyên nhủ.

"Tiêu bá bá có thể đánh lại kẻ thù của Diệp gia ta không?" Diệp Vân giương mắt nhìn người trung niên hỏi.

Tiêu Viễn Dương trầm xuống, thằng bé có phần hỗn xược, nhưng ông không có giận vì những việc mà nó đã phải trải qua, chỉ là nhất thời cảm thấy chạnh lòng. Võ đạo chân thật, thâm sâu vô bờ bến. Cảnh giới cao nhất còn chưa có thấy qua, Tiêu Viễn Dương vẫn tin vào cảnh giới ấy tồn tại, nhưng tự bản thân đạt được thì không thể nào. Chính vì vậy mà ông mới cho các con tu đạo, cố gắng thuyết phục thằng bé tin vào điều mà ngay cả mình còn không chắc thì thật là vô lý.

Thấy Tiêu lão gia vẻ mặt nghiêm nghị, sợ rằng đã chọc tức ông ấy, thằng bé quỳ gối xuống nói: "Tiêu bá bá, xin người hãy giúp cho Diệp Vân thỉnh cầu duy nhất này."

Tiêu Viễn Dương suy ngẫm một chút, rồi mới trầm trọng đưa ra quyết định: "Ta có thể trợ giúp cháu tiến vào tu đạo thế giới. Nhưng con đường về sau của cháu phải tự lo liệu lấy."

"Đa tạ bá bá." Diệp Vân dập đầu một cái lạy tạ.

*

**

Trung tâm Diệp gia lúc trước giờ xây một ngôi mộ lớn: Diệp gia chi mộ. Đây là ý nguyện của Diệp Vân, thân nhân của nó đã hoàn toàn tan nát dưới mảnh đất này, máu thịt của họ đều nằm tại nơi đây, ngôi mộ này là chốn an nghỉ cuối cùng của họ. Thằng bé đau đớn khôn xiết khi không thể thu thập thi hài trọn vẹn của người thân. Trong thời gian nó hôn mê, Tiêu gia chủ đã cho người dọn dẹp tàn tích của Diệp gia, đem tập hợp những gì còn sót lại thuộc về người nhà họ Diệp từ trong đồng đồ nát. Diệp Vân một lần nữa lại ngất đi sau khi xem qua chúng, nó đau đớn vô cùng khi thấy thân thể người thân mình chỉ còn mảnh vụn, không thể phân biệt được ai với ai.

Cái ngày sau khi được tin Diệp Vân bị bắt cóc. Diệp gia đã chấn động như có bão, Diệp lão gia cho gọi các con của mình về nhà. Diệp phu nhân cũng từ cửa hàng trở về. Xác thực mọi người trong nhà nó đều có mặt tại đây lúc thảm kịch xảy đến, không ai có thể thoát khỏi.

Diệp Vân không còn nước mắt để rơi nữa, thân thể của nó héo mòn đi nhiều, một mình ngồi lặng yên bên nắm mộ gia đình. Trong đầu nó không biết suy nghĩ những gì nữa.

Chiều đến, ánh hoàng hôn thê lương. Diệp Vân đứng đây, nó không thể giữ mãi những đau buồn này được. Tâm nó đã quyết, sẽ tiếp tục sống để tìm ra cừu nhân, trả mối huyết thù gia tộc. Nó bốc lấy một nắm đất, cẩn thận bỏ vào hộp gỗ, lại lấy cái vòng tay của em gái đặt lên. "Cách." - Nấp hộp khép lại, siết chặt trong nắm tay mình. Nó sắp phải rời đi xa không biết đến bao giờ mới có thể trở về lại nơi này.

"Phụ mẫu, đại ca, nhị ca, Tiểu hồng, Diệp Vân có lỗi không thể ở đây săn sóc cho mọi người, xin mọi người hãy đi theo ta, xin hãy cho ta sức mạnh để trả mối thù này."

Diệp Vân nghẹn ngào nói. Trong một tích tắc, chiếc hộp trong bàn nó lóe lên một tia sáng, Diệp Vân cứ ngỡ như ảo giác, nhưng nó cảm nhận được một sự thân thuộc vô cùng từ bên trong hộp truyền tới. Nó cúi mặt khóc rưng rức, những giọt nước mắt đè nén bao lâu nay mới lại tuôn rơi.

Bỗng chốc, thằng bé thôi không khóc nữa, nó ngừng mặt lên trời thét lên: "Kẻ thù của ta là Ma Đạo. Chỉ có tu đạo mới trả thù được. Ta sẽ đem tất cả những kẻ liên quan đều tru diệt!"

* * *Hết quyển 2. Giới thiệu quyển 3: Phong Khởi. (Sau tết Tây mình sẽ ra mắt tiếp quyển 3)

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Đến Phong Vân sơn

Tu Đạo là thu thập linh khí trời đất cải biến bản thân, là mượn lực bên ngoài cải biến bên trong, còn tu võ là tự thân sinh ra nội lực, chân khí. Nhưng bất kể tu luyện nào cũng đều hướng đến thông hiểu đạo lý thiên địa, đạt được trường sinh bất tử mà thôi. Người tu võ đến cảnh giới Chân võ, có thể không thua kém với chân nhân tu Đạo. Thậm chí còn có thể phá không phi thăng Tiên giới cùng Tiên nhân đồng tại. Tuy nhiên tu Võ khó thành tựu hơn tu đạo rất nhiều, người tu võ đỉnh cao ít hơn tu đạo, nên trong mắt chúng nhân mới không coi trọng tập võ.

Tiêu gia có hai người con gái. Tiêu Tuyết Nghi tư chất thông tuệ, thập phần linh khí, được cao nhân thu nhận làm môn đồ tu đạo từ nhỏ. Tiêu Thúy Vy cũng theo bước chị, tiến hành tu đạo, giờ vẫn còn đang là thực tập sinh của một đạo môn nổi tiếng. Đây cũng là nơi mà Diệp Vân sắp sửa theo học.

Đại La quốc nằm tại miền Đông của Trung Nguyên, là một quốc gia rộng lớn vô cùng, từ đông sang tây hẹp nhất cũng đến sáu vạn dặm, được chia làm sáu châu, mười hai tỉnh. Phong trào tu luyện hết sức phát triển, là một trong những trung tâm tu Tiên luyện Đạo của thế giới.

Phong Châu nằm cực đông của Đại La, nằm chung biên giới với Thương Huyền, mà kích thước thì so với thương huyền còn lớn hơn gấp đôi. Phong Vân học viện là một trường đạo nổi danh toàn Phong Châu do cổ phái lâu đời Phong Vân mở ra, chuyên thu nhận đào tạo nhân tài tu đạo thuật.

Tiêu Viễn Dương đến Phong Vân sơn cũng không lập tức lên núi ngay, mà thuê một phòng trọ dưới chân núi rồi mới viết thiệp gửi tới Phong Vân học viện. Đến chiều có một người thanh niên tìm đến. Vừa gặp nhau, hai người đã mừng rỡ chào hỏi, qua giới thiệu Diệp Vân biết được người thanh niên đó là cháu đáng vợ của Tiêu thúc, họ là Chung.

Tiêu Viễn Dương cùng thanh niên họ Chung hàn huyên nói chuyện, sau đó lại đem việc của Diệp Vân ra nhờ cậy. Người thanh niên nói: "Tiêu thúc cứ yên tâm. Diệp Vân giao cứ giao cho cháu, nhất định sẽ không phụ lòng người."

Tiêu Viễn Dương nghe thế thì trút được tâm sự trong lòng. Họ Chung nói: "Thúc có đi thăm biểu muội chứ." Tiêu lão gia cất công đi xa như vậy, cũng muốn gặp con gái của mình một lần liền cùng thanh niên lên núi còn Diệp Vân thì ở lại phòng trọ.

Tiêu Viễn Dương lâu ngày mới gặp con gái thì xúc động, nhưng thấy con gái đã lớn, tiến bộ rất nhiều thì an ủi phần nào. Việc của Diệp Vân đã có người giao phó, chuyến đi lần này của ông mục đích đã xong, đến ngày thứ hai thì trở về. Trước khi về còn dặn dò thằng bé nhất quyết phải nghe lời Chung sư huynh, khi vào tông môn thì phải nghe lời trưởng bối. Sau đó ông đưa cho nó một số tiền tiêu rồi mới rời đi.

Chung Hưởng Lương nhìn bóng lưng người trung niên đang phóng ngựa đi xa tít rồi hướng qua thằng bé đang trầm mặc đứng bên cạnh: "Diệp Vân, đệ ở nhà trọ vài ngày. Ta còn một số việc phải sắp xếp mới có thể đưa đệ nhập môn được."

"Vâng." Diệp Vân đáp lời. Người thanh niên thấy thằng bé vẻ mặt ủ rũ, từ chỗ của Tiêu thúc đã biết qua gia cảnh của nó, không khỏi động lòng thương, muốn dẫn thằng bé ra ngoài cho khuây khỏa một chút:

"Đàng nào ta cũng đang rảnh. Để ta dẫn đệ đi thăm thú Phong Vân sơn một chút, muốn ăn gì thì ăn, muốn mua gì thì mua. Sau này lên núi rồi ra ngoài lại hạn chế."

Dưới chân núi Phong Vân là một phường thị lớn. Đây là nơi trao đổi buôn bán của Phong Vân môn với ngoại giới. Ở đây hoạt động kinh doanh rất phát triển vừa bán các mặt hàng, nguyên vật liệu của tu luyện giới, vừa bán các sản phẩm phổ thông.

Chung sư huynh dẫn Diệp Vân đi thăm quan, dẫn nó đến vài quán ăn, nhưng Diệp Vân không có hứng ăn uống. Thành ra anh để thằng bé tự do đi lại tùy thích bởi mình hướng dẫn chưa chắc nó đã thích.

Độc đường chính.

"Tiểu đệ đệ, có muốn mua đan dược phụ trợ tu luyện không." Một thanh niên trẻ trung mặc đạo bào màu xanh lục mời chào Diệp Vân. Cái sạp của anh ta đơn giản chỉ có một cái bàn bên trên căng một cái dù lớn che nắng. Trên bàn bày biện không ít bình, cái to cái nhỏ.

Diệp Vân tiến lại xem xét một chút, người thanh niên bán hàng nhẹ nhàng giảng giải công hiệu của đan dược.

"Tây tủy đan nâng cao tố chất thân thể, đệ phục dụng đan dược này thì thân thể sẽ mạnh mẽ như người luyện võ. Sức lực cú đấm có thể đến trăm cân lực lượng."

"Cái này Cẩm Linh đan, tăng khả năng hấp thu linh lực của kinh mạch trong ba giờ tu luyện."

Diệp Vân chăm chú quan sát, lắng nghe giải thích nhưng không có ý định mua đan dược nào cả. Người thanh niên thấy thế thì hỏi:

"Tiểu đệ tu luyện đến cảnh giới nào rồi. Để huynh tư vấn cho đệ loại đan dược phù hợp."

Diệp Vân chưa kịp trả lời thì bên tai đã có người nói, nó quay lại thì ra là Chung sư huynh. Chung sư huynh để cho Diệp Vân tự do đi lại, nhưng vẫn dõi theo nó, thấy Diệp Vân dừng ở cửa hàng đan dược thì bước ra nói:

"Lư sư huynh, đây là em họ của ta, tương lai sẽ gia nhập Phong Vân học viện. Đan dược này không dùng được đâu."

Người bán hàng không vì bị cản trở mà mất hứng, Lư sư huynh và Chung Hưởng Lương có nhận biết qua, thật ra thì cả hai đều là đồng môn sư cả.

"Là đệ đệ của Chung sư huynh sao. Quả nhiên tuấn tú khí chất, tương lai nhất định sẽ tấn tới."

"Đa tạ cát ngôn của sư huynh. Không làm phiền việc buôn bán của sư huynh chúng ta đi trước." Chung sư huynh nói.

Vừa đi một đoạn, anh cất tiếng dặn dò:

"Diệp Vân, đan dược không thể dùng bậy. Trở thành học sinh học viện Phong Vân môn nhất thiết không được phục dụng qua đan dược mà không được phép. Nếu không sau này khó có cơ hội để thăng tiến lên cao hơn."

Diệp Vân cũng không có ý định sẽ mua gì, chỉ đơn giản là tò mò xem qua mà thôi.

Đi một quãng lại gặp một cửa hàng bán phù lục. Thăng bé lại dừng chân một lúc.

"Tiểu đệ muốn mua phù không? Ở đây ta phù chú loại nào cũng có bán." Người thanh niên bán phù đơn đả mời. Diệp Vân từng đọc qua sách, biết được thế giới tu đạo hưng thịnh như bây giờ, một phần cũng nhờ các lĩnh vực của nó rất được coi trọng. Luyện đan, chế phù đều là lĩnh vực độc quyền của tu đạo giả.

"Phù này làm sao có thể sử dụng?" Diệp Vân hỏi.

Người thanh niên giải thích: "Phù thuật của ta có hai loại, Loại dùng một lần thì đệ chỉ cần xé nó ra là có thể sử dụng được, loại có thể tái sử dụng thì đệ phải kích phát linh lực bên trong nó."

"Làm thế nào để kích phát linh lực?" Diệp Vân thắc mắc. Người thanh niên nghi hoặc hỏi lại: "Tiểu đệ có từng tu luyện qua đạo thuật chưa?"

Diệp Vân lắc đầu. Người thanh niên thấy vậy thì mỉm cười nói: "Nếu đệ chưa luyện qua đạo thuật thì không thể dùng được phù này. Ta có bán cho đệ cũng là vô dụng. Đệ có thể xem qua loại phù dùng một lần đơn giản chỉ cần xé ra là có thể dùng được ngay."

Diệp Vân đang xem xét mấy lá phù mà người thanh niên đưa, thì Chung sư huynh tiến lại chào hỏi:

"Nguyên sư huynh hôm nay bày sạp ở đây à."

"Là Chung sư huynh của Linh Thú đường đó sao. Hôm nay người cũng rảnh rồi đi dạo phố vậy." Thanh niên bán phù cũng chào hỏi đáp lễ lại.

"Cái này thì không hẳn. Ta đưa tiểu đệ đi thăm quan một chút, sắp tới nó sẽ nhập học ở Phong Vân môn, muốn cho nó có chút hiểu biết về thế giới xung quanh mà thôi."

"Thì ra là như vậy. Nếu là tiểu đệ của Chung sư huynh, mua hàng thì ta chỉ lấy giá gốc mà thôi." Người thanh niên nói.

"A ha, như vậy thì cảm tạ rồi. Diệp Vân vẫn còn bỡ ngỡ với tu đạo. Chỉ bằng lấy cho nó mấy lá phù có thể làm hộ thân đi."

Nguyên sư huynh chọn ra một sấp phù, tổng cộng là năm lá: "Hai cái công kích phù, hai cái hộ thể trảo, một cái phi hành phù. Có những cái này đủ để bảo vệ đệ khỏi những đệ tử ngoại môn bình thường. Ở học viện không lo bị người bắt nạt."

"Đa tạ Nguyên sư huynh. Xin hỏi bao nhiêu ạ." Diệp Vân nói.

"Như đã nói, ta lấy của đệ giá gốc - hai mươi lượng bạc." Người thanh niên nói.

Diệp Vân kinh ngạc, hai mươi lượng thật là kinh người, nó đưa mắt nhìn Chung sư huynh, anh ấy thản nhiên lấy bạc ra trả. Sau đó cầm lấy mấy lá bùa đưa cho Diệp Vân.

"Sư huynh buồn bán thuận lợi, ta đi." Chung sư huynh mỉm cười cáo từ.

"Hai người đi thông thả."

Đi ra một quãng, Chung sư huynh cất tiếng hỏi:

"Đệ cảm thấy rất đắt đỏ phải không?" Anh nhận ra dáng vẻ bần thần của thằng bé từ lúc rời cửa hàng của Nguyên sư huynh đến giờ. Diệp Vân gật đầu, quả thực hai mươi lượng bạc có thể đổi được năm tấn thóc, nó cầm trong tay năm lá phù sao không thấy nặng.

Chung sư huynh giải thích: "Tu đạo giới vốn đắt đỏ là thế. Đồng thời thì việc tu đạo cũng rất dễ hái ra tiền. Tài nguyên, sản phẩm của tu đạo giới không thể đánh đồng với phàm nhân được. Sau này đi vào tu luyện đệ sẽ thấy rõ hơn."

Đi vào phía bên trong có những cửa hàng lớn, bán từ quần áo, vật dụng cá nhân, đồ ăn thức uống, đến các loại vật phẩm tu luyện. Hàng hóa đa dạng hơn, nhưng tất nhiên là cũng đắt hơn so với mấy vị sư huynh bán dọc bên ngoài. Diệp Vân đã có trải nghiệm, nên chỉ xem qua cho biết chứ không mua gì nữa.

Nơi đây không chỉ có đệ tử của tông môn trên núi, cậu còn bắt gặp cả những người phục ăn mặc khác lạ nữa. Khu chợ này vốn là nơi giao dịch của Phong Vân môn với ngoại giới, một nguồn thu nhập khổng lồ của họ đến từ đây. Lại thêm, Phong Vân sơn là nơi bảo địa, mà đất lành chim đậu, người từ xứ đó về đây lập nghiệp. Tạo thành một cuộc sống phồn thịnh ngay dưới chân đạo phái lâu đời.

Một người trung niên mặc trang phục màu nâu bạc, trên người vẫn ba, bốn lớp vải áo đã sờn rách, ngang hông đeo một cái giá móc đầy những thứ đồ linh tinh. Người đàn ông dáng vẻ phong trần, khuôn mặt sạm vì nắng gió, ánh mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, đảo bước về phía trước. Dưới chân đạo môn có quá nhiều thứ kì lạ, Diệp Vân đã thấy nhiều rồi nên chẳng chú ý đến người bán hàng dong tầm thường ấy mà thản nhiên bước qua. Trong giây lát hai người lướt qua nhau, thằng bé không hề để ý gì, nhưng người trung niên kia chấn động, ánh mắt của ông ta đầu tiên là sững sốt, sau đó nào đâu có vẻ mệt mỏi nữa, ánh mắt chuyển qua bùng cháy, xoay người lại.

"Này. Lão mù hử. Cái giá của lão đập vào người ta rồi!" Một cậu trai trẻ tức khí vì bị gánh hàng của người trung niên quệt phải.

Người trung niên ánh mắt nội niệm lại, cúi đầu xin lỗi: "Xin thứ lỗi."

Người trẻ tuổi kia "hử" một cái tức tối rồi bỏ đi, để lại người trung niên đứng đấy, ánh mắt của ông nhìn theo bóng dáng của một chú bé đang dần lặn vào dòng người.

*

* *

Diệp Vân đến Phong Vân sơn ngày thứ tư thì Chung sư huynh dẫn hắn đi làm thủ tục nhập học. Thằng bé nói gót thanh niên họ Chung lên núi. Đường núi mùa xuân xanh mướt một màu, trong gió thoảng thoảng mùi hoa đào. Cổng vào học viện nằm ở lưng chừng núi, cao gần năm mét, biển đề hai chữ: "Phong Vân."

Hai người vừa đến cổng, thì người gác tự động mở cho họ vào. Diệp Vân lần đầu đến trường, lại là trường tu đạo có phần hào hức. Khác với trường tượng của cậu về những kiến trúc cổ kính, ngôi trường được thiết kế rất khang trang hiện đại. Các tòa nhà đều được xây dựng bằng đá tinh cương màu trắng vàng, chóp nhà cũng bằng đá và có hình vòm. Từ cổng vào là một khoảng hoa viên nhỏ có đặt một bức tượng lớn của tổ sư Phong Vân môn, là một lão giả mặt mũi uy nghiêm, râu tóc dài mặc đạo bào cổ xưa, chân đạp phi kiếm hướng nhìn ra sườn núi. Bên dưới bức tượng có một tấm bia đá ghi lịch sử thành lập học viện nhưng thằng bé không có đọc kĩ, đảo bước theo kịp Chung sư huynh tiến vào dãy nhà tầng phía trước.

*

* *

Hai người tiến vào ngôi nhà lớn có bốn tầng ngay chính diện cổng vào, tòa nhà được xây dựng theo kiểu kiến trúc tân cổ điển này chính là trụ sở hành chính Phong Vân học viện.

Chung sư huynh tiến vào căn phòng đầu tiên tầng một, phía trước có một tấm biển ghi: "Ghi danh học sinh mới", nhưng đã bị bỏ xéo sang một bên, Diệp Vân đảo bước theo vào. Căn phòng rộng tầm năm chục mét vuông, bên trong có một chiếc bàn dài. Phía sau bàn là một giá sách cao đầy những chương mục sách dày cộp. Trong phòng lúc này không có ai, Chung sư huynh ra hiệu cho nó ngồi vào ghế gỗ đặt trước bàn, còn tự mình cũng ngồi cạnh bên.

Diệp Vân đánh giá lại căn phòng một lần nữa, nó cũng giống như một văn phòng hành chính thông thường. Bên trên tường có treo một bức bích họa vẽ bằng mực nước, tả một người đàn ông múa kiếm trên đỉnh núi, lại có đôi câu thơ đề bên dưới, cậu không am hiểu cổ ngữ lắm, đọc trúc trắc không hiểu gì cả.

Chung sư huynh nhẹ giọng nói: "Bây giờ không phải là thời điểm nhập học nên Lý sư thúc không có thường xuyên ở phòng. Để hãy đợi một lát, không nên làm gì sơ suất kéo gây ấn tượng không tốt."

Diệp Vân gật đầu vâng một tiếng, thôi không ngó nghiêng nữa mà tĩnh tâm chờ đợi. Tầm nửa tiếng, từ ngoài bước vào một lão nhân mặc y phục màu lam, bề ngoài khoảng hơn sáu mươi, mặt nhiều nếp nhăn nhưng râu ria thì nhẵn thín. Vừa thấy ông lão, Chung sư huynh đứng dậy cúi chào: "Chào Lý sư thúc. Người vẫn khỏe ạ!"

Diệp Vân thấy vị lão nhân bước vào thì cũng đứng lên chào, nhưng cậu chẳng biết phải chào hỏi gì, chỉ cúi người thi lễ.

Lý sư thúc chấp tay sau lưng, khệnh khạng bước vào phòng, dáng ông thấp gầy, đi cong lưng như một con tôm. Ông cũng không đáp lại lời chào của Chung sư huynh mà chỉ quắc mắt nhìn Diệp Vân một cái. Thằng bé bắt gặp ánh mắt như điều hầu của Lý sư thúc nhìn vào thì lạnh gáy, không dám nhìn thẳng vội cúi đầu xuống thật sâu.

Lý sư thúc bước ra sau bàn làm việc, ngồi lên ghế da rồi mới nhìn vào Chung sư huynh, giọng trịch thượng: "Có việc gì?"

Chung sư huynh ôn tồn nói: "Đệ tử đưa đứa em đến ghi danh."

"Không phải hiện nay chỉ tiêu đã hết rồi sao. Mà giờ cũng đâu phải thời điểm ghi danh mới?"

Lý chủ sự hạch sách nói. Chung sư huynh biết rõ điều này, nên nói: "Là ghi danh theo diện công hiến ạ."

Lý chủ sự khõe môi cong lên: "Thì ra là con nhà có điều kiện. Tên gì? Tới từ gia tộc nào?" Mắt ông hướng về phía Diệp Vân hỏi.

Diệp Vân đáp lễ phép: "Dạ thưa cháu là Diệp Vân tới từ Diệp gia ạ."

"Chưa nghe qua bao giờ." Lý chủ sự hồ hững nói. Chung sư huynh nói thay: "Diệp Vân là người của Tiêu gia Thương Huyền đưa tới."

"Là Tiêu gia sao." Giọng của ông lão có chút khác biệt.

Tiêu gia có một đệ tử thiên tài, được chọn làm chân truyền của Tuyệt Kiếm môn. Việc này lão cũng nghe qua. Lại nói trong Phong Vân môn này, cũng có một đệ tử Tiêu gia tư chất rất được, không biết tên tiểu tử trước mặt này có được trò trống gì không.

Lý chủ sự cao giọng: "Chắc là biết qui củ rồi chứ. Công hiến một trăm lượng vàng cho tông môn thì sẽ được làm đệ tử danh dự."

"Vàng sư thúc, học phí đã chuẩn bị sẵn rồi ạ." Chung sư huynh vừa nói, vừa lấy ra trong người một cái túi gấm nhỏ bằng bàn tay. Tháo miệng túi ra, phát tay nhẹ một cái, trên bàn đã đặt chồng một trăm thỏi vàng. Diệp Vân chú ý vào hành động của Chung sư huynh, thấy từ trong đó trút ra nhiều vàng thỏi như vậy thì nó kinh ngạc, liền tưởng đến trước kia Mặc thúc cũng từ trong đai lưng rút ra một hộp ngọc, hẳn là có nguyên lý tương tự. Nhưng điều làm thằng bé giật mình nhất là, số tiền học phí mà Chung sư huynh đóng thật quá kinh người. Cho dù xuất thân gia thế không tồi nhưng nó nghe qua cũng phải choáng váng, những một trăm lượng vàng cơ đấy!

Lý sư thúc không cần đếm, chỉ liếc mắt đã biết đủ số lượng yêu cầu. Bàn tay đặt lên chồng vàng cao hơn thước, ánh sáng màu bạc lóe lên, toàn bộ một trăm thỏi vàng tiêu thất. Sau đó ông rút từ dưới ngăn bàn ra một tập giấy màu sậm đặt ra phía trước mặt Diệp Vân, lại trở vào hộp bút bên cạnh nói: "Người điền đầy đủ thông tin vào trong đây. Khai cho thực, nếu gian dối, sau này tự chịu trách nhiệm."

Thằng bé có chút lo sợ tiếp tiếp lấy giấy bút. Nội dung bên trong là một bản lý lịch. Chính danh: Diệp Vân. Phụng danh: Diệp Vân. Tuổi: 11. Cha, mẹ: Đã chết. Anh, chị, em: Không có. Người giới thiệu: Tiêu gia, Thanh Châu, Thương Huyền quốc..

Bút lông chim không cần mực, viết đến đâu trên mảnh giấy nâu tự lóe lên những đốm sáng, in lại nét chữ bên trên. Nó viết xong đưa lại cho Lý sư thúc. Ông nhìn qua bản lý lịch một lượt, rồi lại nhìn kĩ Diệp Vân.

"Phong Vân học viện có sáu hệ: Bảo Khí, Đan Y, Trận Pháp, Phù Đạo, Linh Thú, Linh Thảo. Người muốn gia nhập hệ nào."

Diệp Vân nghe qua mà không biết làm sao đưa mắt nhìn qua Chung sư huynh. Anh ấy nhẹ nhàng nói: "Đệ thấy mình phù hợp với công việc nào thì chọn vào hệ đó."

Diệp Vân có chút ừ rừ nói: "Đệ không biết mình phù hợp với công việc nào cả." Chuyện gia đình thu xếp vừa xong, đã cấp rập nhập học, Diệp Vân hầu như chẳng có sự chuẩn bị gì cả, thành ra cái gì về thế giới tu đạo cũng không biết.

Lý chủ sự nói: "Nếu người phân vân không biết chọn thì để ta giúp người."

Lý chủ sự nói rồi đưa cho thằng bé một cái thước ngọc.

"Đặt cái này lên trán. Tập trung ý thức vào nó."

Diệp Vân tự động làm theo như vậy, nó áp cái thước ngọc vào trán, lại sợ chưa đúng liền nhìn qua Chung sư huynh thì thấy anh ấy gật nhẹ một cái, nó mới yên tâm nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ của mình lại.

Cảm giác mấy giây ngắn ngủi trôi qua thì nó nghe thấy giọng khàn khàn của Lý chủ sự: "Xong rồi."

Diệp Vân mở mắt ra, cẩn thận đem thước ngọc trao lại, ông lão thu lấy rồi nói: "Người phù hợp với luyện phù nhất. Vậy cho người vào Phù Đạo."

Thằng bé vẫn có đôi chút thắc mắc, không biết là phương pháp trắc nghiệm này thế nào mà hiệu quả nhanh như vậy. Lại nói dù Phù Đạo hay các thứ khác thì Diệp Vân cũng chẳng biết gì, cho nên nếu ông ấy đã nói là nó phù hợp với hệ này thì cũng tin thôi. Thằng bé ngơ ngợ, Phù Đạo vậy có phải là chế phù chú như vị Nguyên sư huynh không. Bên cạnh Chung sư huynh mỉm cười nhẹ, khiến Diệp Vân cảm giác bình tĩnh hơn.

"Từ giờ người đã trở thành đệ tử Phong Vân học viện. Người là đệ tử danh dự, không cần trải qua ba tháng tạp dịch, có thể trực tiếp đi học bất cứ lúc nào. Chương trình học thì xem trong sách này."

Lý sư thúc lấy ra một cuốn sách da, dày hơn trăm trang đưa cho thằng bé. Nó đưa hai tay ra tiếp nhận lấy, thấy ngoài bìa có ghi: "Nhập Môn Chính Yếu."

Sau đó ông lấy ra một tấm thẻ bài lục giác màu xám, ở đỉnh còn có lỗ để sỏ dây gai màu đen đưa cho Diệp Vân. Trên mặt tấm thẻ có khắc huy hiệu của Phong Vân môn là một thanh kiếm chìm trong mây. Ngay bên dưới huy hiệu là hai chữ Diệp Vân được khắc chìm. Diệp Vân ngạc nhiên không biết chiếc lệnh bài này khắc ra khi nào.

"Đeo nó vào cổ, ở trong tông người cần lệnh bài để xác thực thân phận, đồng thời có được các quyền lợi. Cái này từ từ mà tìm hiểu." Lý chủ sự nói. Thằng bé y lời mà làm. Chiếc lệnh bài lục giác không biết làm bằng chất liệu gì mà trơn ảm lạ thường, cảm giác phi thường nhẹ. Diệp Vân đeo nó vào cổ xong thì ông lão nói tiếp:

"Trong cuốn sách này có đủ những thứ mà đệ tử mới cần biết. Người đọc cho cẩn thận, chớ để gây ra sơ suất gì. Mặt khác, người đem lệnh bài chứng thân phận qua phòng quản lý cơ sở vật chất, sẽ có người sắp xếp cho người."

Thằng bé một bộ văng dạ đáp lời. Ông lão sau khi dặn xong thì phát tay, nhảm chán đuối: "Xong rồi, giờ có thể đi. Lão nhân gia ta còn có việc cần xử lý."

Diệp Vân đưa mắt nhìn Chung sư huynh, anh ấy cười khỏ một tiếng. Hai người đứng lên hành lễ chào ra về, còn Lý sư thúc thì một mực nhìn vào sổ sách trên bàn, không chú ý tới.

Hai người đi xa khỏi Chấn sự đường. Chung sư huynh nói: "Hôm nay Lý sư thúc dễ tính đấy. Cũng là nhờ thân phận Tiêu gia của đệ cả."

Diệp Vân nghi hoặc, thái độ của ông lão như vậy là dễ tính rồi ư, lại còn nhờ Tiêu gia nữa là thế nào, nó không hiểu nổi đưa bộ dạng thắc mắc nhìn Chung sư huynh. Anh ấy giải thích:

"Nếu không phải kì tuyển đệ tử mỗi khóa, đệ tử xin ngang thường không dễ dàng qua cửa lý sư thúc đâu. Sư thúc còn miễn tạp dịch cho đệ, vậy là may mắn lắm đó."

Diệp Vân chưa hiểu hỏi: "Chung sư huynh, tạp dịch rốt cục là làm gì vậy?"

Chung Hưởng Lương giải thích: "Đệ tử mới nhập học viện, theo thông lệ trong ba tháng đầu phải đi làm tạp dịch ở lần lượt tất cả các đường của bản học viện. Chính là đệ sẽ phải làm qua: Quét sân, gánh nước, trồng cây, dọn phân lính thú đấy."

"Ồi thật vậy sao?" Diệp Vân há hốc mồm, không nghĩ đến sơn môn tu đạo lại phải trải qua những công việc này. Đối với một đệ tử thế gia sống quen được hầu hạ thì khó mà tưởng nổi.

Chung sư huynh bật cười nói: "Ngạc nhiên lắm sao? Hồi ta mới vào tông môn cũng phải làm những việc đó. Ta trích nguyên văn câu nói của Lý sư thúc lúc ấy cho đệ nghe nhé: Trưởng tu đạo là sống thanh cao nhân hạ thì chỉ có năm mơ. Bất kể người trước kia thân phận thế nào, không chịu khổ thì đừng hòng thành đạo được."

Quả thực như thế, khi đã trở thành đệ tử tu đạo, thì đều phải trải qua những tu luyện giống nhau mà thôi. Ai có thể kiên trì, chịu gian khổ hơn thì thành tựu sẽ khác nhau."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, một lúc đã tới một tòa nhà cao lớn xây bằng đá trắng, trên biển có đề Vật tư đường. Diệp Vân trình lệnh bài của mình ra cho chấp sự Vật tư đường, được phân phối cho hai bộ đồng phục của đệ tử, một thẻ chia khóa, sau đó lại được dẫn đi lựa chọn một số vật dụng cá nhân.

Xong xuôi thì Diệp Vân ôm hân một túi đồ to tướng trở về. Chung sư huynh đứng đợi ở ngoài cầm lấy giúp thằng bé, rồi đưa cho nó một túi giấy đựng mấy cái bánh bao nói:

"Đệ cầm lấy mà ăn, huynh lấy từ phòng ăn cho đệ đấy. Đệ ăn rồi ta đưa đệ đi đến phòng kí túc." Diệp Vân cảm ơn, đưa tay nhận lấy.

Phong Vân học viện có hai hệ đào tạo: Phổ thông và Thực tập sinh. Kí túc xá cũng xây dựng ở hai khu khác nhau. Nơi ở của Diệp Vân thuộc về kí túc xá cho học sinh phổ thông, nằm ở phía tây, là hai dãy nhà ba tầng. Phòng của cậu nằm ở tầng một dãy thứ nhất, phòng số mười hai. Chung sư huynh đưa cậu đến trước kí túc xá nói:

"Phòng của đệ ngay trước mặt kia rồi. Ta không vào nữa. Đệ gắng kết bạn thật tốt, giúp đỡ lẫn nhau học tập."

Diệp Vân vâng lời, trước khi Chung sư Huynh rời đi còn nói nhỏ: "Trong tông môn tài nguyên thiếu thốn, đệ có đồ giá trị thì không nên để người ngoài biết, tốt nhất giữ cho cẩn thận, việc mất mát đồ trường bối không quản đâu."

Diệp Vân gật đầu đáp lời. Chung sư huynh hiền hậu đặt tay xoa đầu nó, nhẹ nhàng nói:

"Đệ cố gắng học tập thật tốt. Có chuyện gì thì đến Trúc Vân cư tìm ta."

"Đa tạ sư huynh, người đi thông thả." Diệp Vân nói. Chung Hưởng Lương chân đạp không khí bay vút lên không trung đi mất.

* * *

Châu: Đơn vị hành chính tương đương với một bang.

Chấp sự: Nhân viên trong một phòng ban nào đó.

Chủ sự: Trưởng ban.

Chính danh: Tên đầy đủ.

Phương Danh: Tên thường gọi. Tiêu Tuyết Nghi là tên đầy đủ, thường chỉ gọi tên đầy đủ trong trường hợp cần trình trọng, nếu thân mật thì gọi là Tiêu Tuyết, thân mật hơn nữa thì gọi là Tuyết Nghi, chỉ có người trong gia đình như bố mẹ mới gọi con cái bằng hậu tố như Nghi nhi, Vân nhi.

Đệ tử công hiến hay đệ tử danh dự: Hình thức đệ tử nhập học mà không cần phải thi thố kiểm tra gì cả, đối với tông môn, trường học mà nói thì không cần biết học hành có ra gì hay không, cứ đóng góp thật nhiều tiền thì được học. (Đó là lý do mà vị Lý Chủ sự tỏ vẻ đã hiểu ngay khi Chung sư huynh giới thiệu Diệp Vân)

Không biết tương lai học tập của thằng bé ở đạo môn này thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 2: Khởi đầu mây gió

Phòng Diệp Vân có bốn người, lúc nó tới chỉ gặp ba đứa ở phòng. Sau màn chào hỏi ngắn gọn thì mấy đứa đi nghỉ trưa. Diệp Vân sắp xếp lại đồ đạc của mình rồi ngã lưng xuống giường. Trong lòng cảm thấy lâng lâng, cứ như vậy nó đã bước chân lên con đường tu đạo rồi. Mở cuốn sách nhập môn ra đọc được một lát, mắt cứ díp lại nhìn con chữ mờ dần rồi buông sách thiếp đi mất. Khi tỉnh lại thì đã quá chiều, đập vào mắt nó là một cái đầu húi cua đang chòng chọc nhìn mình.

Diệp Vân hơi giật mình, nở một nụ cười gượng gạo. Thằng bé đầu cua hất hàm, ngao nghể nói: "Người mới hả?"

"Ừ, tớ là Diệp Vân, còn cậu là?"

"Ngô Kinh." Thằng bé trả lời cụt lủn, ánh mắt vẫn chưa hết tò mò về Diệp Vân: "Đằng ấy bao nhiêu tuổi thế?"

"Tớ mười một." Diệp Vân ngồi dậy, trong phòng lúc này chỉ có hai đứa nó, mấy đứa khác không biết đi đâu cả.

"Cùng tuổi hả. Ăn gì mà lớn dữ." Diệp Vân chỉ biết cười trừ.

"Giờ không có kì thi tuyển, sao đằng ấy vào học được vậy?" Thằng bé kia lại hỏi tiếp.

"Tớ được tiến cử không phải thi tuyển."

Diệp Vân giải thích.

"Hóa ra là C Ô C C." * Ngô Kinh gật đầu hiểu ra, nghe giọng có chút trào phúng.

(CÔCC là con ông cháu cha, ý nói chỉ khinh thường về thế hệ con cháu các gia tộc lớn dựa vào danh vọng tộc họ mình)

"Cậu đừng gọi tớ là đằng ấy nữa, nghe kì lắm." Diệp Vân tỏ ra khó chịu.

"Hắc hắc." Ngô Kinh gục gặc cười, nhưng vẫn chưa hết tò mò: "Cậu tu luyện đến cảnh giới nào rồi."

"Cảnh giới nào là sao?" Thằng bé không hiểu hỏi lại.

"Thì đề khí, Luyện Khí, Trúc Cơ đó."

Diệp Vân lắc đầu. Ngô Kinh nghi hoặc: "Vậy cậu đã khai linh chưa?"

Nó gắng hỏi mãi, Diệp Vân đành thú thực: "Nhà tớ không có tu đạo."

Ngô Kinh à một tiếng: "Thì ra là con nhà đại phú gia." Thằng bé nhếch mép khinh khỉnh, những nhà giàu có ở nhân gian vẫn hay gửi con đến trường đạo học cho sang, đám này tư chất tầm thường được cái lăm tiền mà thôi.

Ngô Kinh không hỏi nữa mà trở về giường mình. Diệp Vân hơi nóng mặt một chút, cảm thấy mình hiểu biết còn nông cạn quá, liền lấy cuốn sách hướng dẫn ra đọc tiếp, lúc này mới chỉ xem được một phần thì đã ngủ quên mất.

Trong sách viết thì nhiều, nhưng chủ yếu là giới thiệu về lịch sử học viện cùng các loại nội quy cùng với chỉ dẫn chương trình đào tạo. Những thứ như pháp môn tu luyện thì lại không hề có, đều phải đi học rồi Đạo sư hướng dẫn sau.

(Đạo sư: Nghĩa đen là thầy dạy Đạo, đây là cách gọi những người dạy Đạo thuật cho học sinh ở các Đạo viện tu Tiên. Khác với Sư phụ, một đạo sư phụ trách rất nhiều học sinh trong một khoảng thời gian nhất định và chỉ dạy những kiến thức phổ thông mà thôi)

Diệp Vân buông cuốn sách xuống, phía bên kia thằng bé tóc húi cua đã ngủ say. Nó cứ ngỡ mình đã trở thành đệ tử của đạo môn, thật ra không phải. Chẳng qua mình bây giờ chỉ là học sinh ngoại môn mà thôi. Phong Vân môn hai cấp học, đào tạo từ Luyện Khí cho tới dưới Kim đan, cả thầy sáu ngành nghề để theo học. Diệp Vân chưa có cơ sở về tu đạo cũng như chức nghiệp cho nên trước đó cần phải học nhập môn đã.

Các lớp học nhập môn diễn ra thường xuyên, để các đệ tử mới có thể theo kịp trình độ học vốn có. Sau khi hoàn thành những môn học bắt buộc thì mới có thể nhập học chính thức được. Thời gian ít hay nhiều tùy thuộc vào trình độ của mỗi người. Thật ra thì, nếu là đệ tử xuất thân gia tộc, sớm tiếp xúc tu luyện từ nhỏ, thì có thể bỏ qua học bổ túc mà tiến vào học chính thức. Tất nhiên là Diệp Vân phải bắt đầu học từ những cái cơ bản nhất rồi.

*

* *

Sáng hôm sau, Diệp Vân thức dậy từ sớm. Khoác trên mình bộ đồng phục mới rất vừa vặn, nó đẩy cửa phòng bước ra. Hôm nay là ngày đầu tiên đi học đạo, trong lòng nó rất phấn khích cho nên cố tình đến lớp thật sớm. Giảng đường phổ thông nằm ngay cạnh Kí túc xá, hôm qua Chung sư huynh đã chỉ cho nó, chỉ mất một lúc Diệp Vân đã tìm được lớp học cho mình.

"Trong tự nhiên tồn tại rất nhiều các dạng năng lượng, như nhiệt, lôi điện dễ dàng nhìn thấy và cảm nhận, cũng có những năng lượng mà nó tồn tại, nhưng khó mà phân biệt như năng lượng cây cỏ, năng lượng đất. Chúng ta nhìn thấy lửa, thấy sét.. là hiện tượng bề ngoài của năng lượng. Còn bản chất bên trong của năng lượng là Linh Lực. Linh Lực là dạng tiềm năng sinh ra năng lượng, chia làm hai loại cơ bản và cao cấp. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ được gọi là Ngũ hành linh lực, thuộc về nhóm cơ bản. Quang, Âm, Phong, Lôi, Băng, Viêm thuộc về Linh lực cấp cao.

Linh lực có thể chuyển thành dạng năng lượng tương ứng, sự kết hợp giữa các linh lực tạo nên mọi thứ trong thế giới này. Lửa cháy được là bởi vì có hỏa linh lực, không trung sinh ra sấm sét vì có lôi linh lực. Người tu luyện nắm bắt được bản chất năng lượng mà có thể tạo ra chúng tùy ý. Họ có thể tạo ra lửa mà không cần có vật đốt cháy, có thể từ trong không khí tạo ra nước, biến nước thành băng mà không cần phải dùng bất kì ngoại lực nào! Trong mắt phàm nhân những việc này được gọi là kì tích, là phép tiên. Nhưng đối với người tu đạo thì không có gì là không thể giải thích được cả."

Người đứng lớp là một Đạo sư già, mái tóc hoa râm lấm tấm bạc, giọng nói ôn hòa, vừa giảng, vừa huy động đôi tay biến hóa. Trước mặt ông vốn là khoảng không trống rỗng dần dần sinh ra một khối nước, nước sau đó lại hóa thành quả cầu băng, quả cầu băng lớn dần, bay lên đỉnh trần lớp học rồi vỡ tung ra thành tuyết rơi là ta, như là giữa trời đông vậy.

Mấy đứa trẻ phấn khích đưa tay ra hứng lấy hoa tuyết rơi, cảm thấy lạnh buốt trong lòng bàn tay, chân thật vô cùng.

"Các trò có muốn làm được như ta không?" Hà đạo sư hỏi.

"Có ạ." Đám học sinh hò reo.

Hà đạo sư cười: "Sau khi học xong bài này, các trò có thể làm được như vậy. Hôm nay chúng ta học tới Cảm Linh."

"Để có thể điều khiển được linh lực, trước tiên các trò phải học cách cảm nhận và phân biệt chúng. Linh lực vốn vô hình vô dạng, mắt thường không nhìn thấy được, mà phải dùng tâm cảm nhận. Khả năng cảm nhận mạnh hay yếu còn phụ thuộc vào tư chất của mỗi trò, nhưng đều có thể nâng cao nhờ luyện tập." Đạo sư vừa đi dọc lớp học, vừa giảng dạy cho đám trẻ.

Trước mắt mỗi đứa nhỏ là một chậu nước trong veo, nhiệm vụ của chúng là biến đổi nước trong chậu dựa vào linh lực bên trong đó. Diệp Vân nhập học khá muộn, dù là lớp học mới nhất cũng khai giảng hơn một tháng, thằng bé bị bỏ sót nhiều thứ, cảm thấy bối rối không biết bắt đầu từ đâu.

Ngó qua xung quanh, những đứa khác chuyên chú vào chậu nước của mình, thì thoảng có tiếng reo thích thú của một đứa nhóc khi nó có thể làm cho nước trong chậu nhảy nhót hay xoay vòng gì đó mà không cần phải động tay vào, Diệp Vân nhìn lại chậu nước của mình tĩnh lặng như một vật chết. (Mà nước thì đúng là vật chết chứ)

Hà đạo sư quan sát đám trẻ thực hành, gật đầu tán khích lệ những đứa làm được. Đạo sư giả dừng bước cạnh Diệp Vân, nhìn thằng bé đang vã mồ hôi hột mà chậu nước thì không có động tĩnh gì. Diệp Vân cảm giác được đạo sư đang nhìn mình, thì càng thêm căng thẳng, trong đầu cậu này giờ suy nghĩ cứ loạn lên, lỡ như mình không thể làm được chậu nước này biến đổi thì sao, có bị Đạo sư mắng không.

Hà đạo sư chỉ nhìn Diệp Vân một chút rồi lướt qua. Giọng ông trầm trầm cất lên: "Các trò phải tập trung tinh thần, đừng có căng thẳng quá, trước tiên hãy cố gắng nhận thức được trường sinh học của bản thân. Sau đó mới điều khiển linh lực trong phạm vi trường sinh học của mình như điều khiển một bộ phận cơ thể vậy."

Diệp Vân bình tĩnh lại, cố gắng tập trung cảm nhận cái gọi là trường sinh học của mình. Nhưng đến cuối buổi chậu nước của cậu vẫn không có gì tiến triển.

*

* *

Mười một đến mười hai giờ trưa là giờ ăn cơm, căn tin trường học khá là đông đúc. Diệp Vân đặt đĩa bánh bao xuống bàn, thở phào một cái, cuối cùng cũng có thể ăn được. Ở đây ăn uống, tắm giặt đều phải tự túc không hề thoải mái như ở nhà có người hầu cận.

"Ngô Kinh, ngồi xuống cùng ăn đi." Diệp Vân thấy cậu bạn tóc húi cua lưng chừng từ chỗ phục vụ bước ra thì gọi. Ngô Kinh đưa mắt nhìn, nhận ra người mới đến hôm qua, vẻ mặt hồ hững đáp: "Tôi không thích ồn ào, cậu ăn một mình đi." Rồi cầm lấy số bánh bỏ vào túi bước ra khỏi cửa.

Thằng bé nhất thời chưng hửng.

"Diệp Vân phải không, đang nhìn gì thế?"

Cậu xoay người lại thì nhận ra đó là một người bạn khác cùng phòng, lúc này hai đứa nữa cũng lần lượt ngồi vào bàn.

Ba người này, cậu bạn vừa nói dáng thô kệch, nước da ngăm đen, có khuôn mặt vuông vức tên là Lương Văn Thạch, cậu bạn có tướng phương phi béo tròn tên là Hạ Vĩ Khuê, còn lại là Thái Hòa với dáng người lóe choắt nhưng rất tinh anh.

"Hôm đầu tiên đi học thế nào?" Vĩ Khuê bắt chuyện hỏi.

Diệp Vân vẫn còn đang nghĩ về Ngô Kinh nên ậm ừ nói một câu "cũng tốt". Vĩ Khuê cho rằng bạn mới vẫn còn ngỡ ngàng thì nói: "Bắt đầu có đôi chút khó khăn. Được vài bữa rồi sẽ quen thôi."

"À, ừ. Tớ vừa gặp Ngô Kinh. Cậu ấy có vẻ không ưa tớ thì phải." Diệp Vân hỏi.

"Không phải đâu. Tính cậu ta như thế đấy." Người nói là Thái Hòa.

"Đối với bọn tớ cũng thế, cùng một phòng nhưng không bao giờ nói chuyện." Hắc Thạch bổ xung thêm. (Hắc Thạch nghĩa là Cục đá đen, Diệp Vân nghĩ thế nào thì tên này cũng hợp với cậu bạn hơn)

"Ý mình giỏi một tí, không xem ai vào mắt cả." Thái Hòa hậm hực.

Cậu ta cắn một miếng bánh, ngưng trọng nói: "Cậu nên đề phòng Ngô Kinh một chút, tốt nhất là tránh xa ra, đừng nên tiếp xúc gần quá."

Diệp Vân nghi hoặc không hiểu, thì Thái Hòa giải thích: "Nói cho cậu biết, Ngô Kinh bị (quy) ám đấy."

Vĩ Khuê nhăn mặt: "Đừng có nói bậy. Người ta giỏi thì tính có chút khác biệt thôi." Rồi không tiếp tục chủ đề này nữa, quay sang Diệp Vân nói: "Cậu mới nhập học, có gì khó khăn bọn tớ sẽ giúp một tay. Dù sao thì cũng là người cũ, kinh nghiệm không uống phí đâu."

Thái Hòa bị nạt cũng không có giận mà cười hề hề, nói: "Phải đấy, nếu có ai bắt nạt cậu, thì cứ nói một tiếng, bọn tớ xử đẹp cho, bọn tớ có.. á um um."

Hắc Thạch ngồi đối diện Thái Hòa, đem cả cái bánh bao nhét vào miệng khiến lời nói ra chỉ còn là tiếng ừ ừ.

"Này ăn đi, này giờ cậu nói không ngại rồi." Hắc Thạch nói.

"Ai có thể bắt nạt Diệp Vân được chứ. Chúng ta đến đây đều là người tu đạo, đâu phải là côn đồ được." Vĩ Khuê nói.

Diệp Vân bật cười, cảm thấy mấy đứa bạn thật thú vị, nói chuyện tự nhiên cởi mở hơn nhiều.

*

* *

Buổi chiều, Diệp Vân cố gắng thực hành bài tập hồi sáng. Mấy đứa bạn thấy thằng bé tập trung thì không làm phiền, nói mấy câu rồi lên giảng đường.

Nhìn chậu rửa mặt nhỏ đặt trên giường, Diệp Vân cố gắng đến căng cả não ra nhưng vẫn không làm cho nước bên trong đó lay động một tí nào.

Bất chợt mặt nước rung rinh gọn sóng. Diệp Vân ngẩng đầu lên, Ngô Kinh không biết vào phòng lúc nào, ngồi xuống giường mình.

"Cậu vào lúc nào thế."

"Vừa mới thôi. Làm gì mà nhập tâm vậy." Ngô Kinh nói.

Diệp Vân nhẹ đáp: "Tớ đang cảm ứng linh lực. Nhưng mãi vẫn chưa được."

Ngô Kinh thích thú nhìn Diệp Vân tập, một lát sau, vẫn không có động tĩnh gì. Bèn cất tiếng nói: "Có muốn nghe một chút kinh nghiệm không?"

Diệp Vân hồ hởi đáp: "Như vậy thì tốt quá."

"Trước tiên cậu phải tưởng tượng ra hình ảnh mà mình muốn biến đổi trong đầu, sau đó dùng niềm tin để biến đổi linh lực theo ý muốn của mình." Ngô Kinh nói.

Diệp Vân tưởng tượng trong đầu ra hình ảnh nước nhảy nhót, nhưng mặt nước vẫn đứng im không gọn sóng.

"Vẫn không được." Diệp Vân ủ rũ.

"Cậu cần tập trung hơn, và tưởng tượng về một cái gì đó thật cụ thể. Giờ thì thử nhắm mắt lại và nghĩ về nước đá xem sao."

Diệp Vân nghe lời, liền nhắm mắt lại. Tưởng tượng chậu nước hòa thành nước đá. Một lúc sau vẫn y nguyên như cũ.

Ngô Kinh thần sắc ngưng trọng: "Cậu cần phải có niềm tin mạnh mẽ mới được. Hãy đọc to vài lần lên điều cậu muốn cho đến khi trong đầu chỉ còn hình ảnh về nó thôi."

"Nước đá. Nước đá.." Diệp Vân nhắm đến lần thứ năm, trước mặt truyền đến một hơi mát, liền mừng rỡ mở mắt ra. Chậu nước trước mặt xuất hiện một tầng băng mỏng, thẳng bé vui sướng ôm chầm lấy bạn một cái: "Cảm ơn cậu. Tớ làm được rồi." Ngô Kinh theo đó cũng cười ha ha.

*

* *

"Nước đá."

Diệp Vân trầm hồ nhỏ, nhưng chậu nước không có vẻ gì là biến đổi như ý muốn của cậu cả.

"Nước đá."

"Xoáy nước."

"Cuộn sóng."

Dường như thủ pháp hôm qua Ngô Kinh bày cho cậu đã mất linh, ngày hôm nay lên lớp chậu nước vẫn bất trị như cũ.

"Sao lại không được nhỉ, hôm qua rõ ràng mình đã thành công rồi mà."

Diệp Vân cuồng quát, không biết mình làm sai bước nào. Cậu thử lại vài ba lần với những hình ảnh khác, nhưng đều không có hiệu quả.

"Trò lắm nhảm cái gì đấy." Hà đạo sư quát.

Diệp Vân giật bắn người, cậu ngược nhìn đạo sư, lúc này vì tập trung quá mà không để ý thầy đến.

"Đây là đạo thuật chứ không phải trò phù thủy mà đọc thần chú. Tập trung tinh thần cảm ứng linh lực đi." Đạo sư già mắng, mấy đứa học sinh xung quanh khúc khích cười, nhỏ tiếng chế giễu Diệp Vân: "Nó chẳng biết gì về tu đạo cả." "Lớn đầu mà ngốc quá."

Diệp Vân tai đỏ tía, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không biết có phải là Ngô Kinh gạt mình không, rõ ràng là làm đúng như cậu ấy nói không được còn bị mắng. Gạt bỏ suy nghĩ trong lòng, nó đành bình tâm lại, chiếu theo phương pháp cũ cố gắng cảm ứng linh lực trong nước.

oOo

"Buổi học hôm nay kết thúc. Các trò về nhà tập luyện. Đầu tuần sau ta sẽ kiểm tra." Hà Đạo sư nói.

Diệp Vân bước ra khỏi lớp thì nghe tiếng gọi, là Thái Hòa cùng kí túc:

"Cậu sao lại dợt tớ vậy." Diệp Vân hỏi.

"Tớ phát hiện ra là chúng ta học chung một tòa nhà đấy. Mà cậu đang nghĩ gì bản thân vậy." Thái Hòa hỏi.

Diệp Vân đem chuyện trên lớp học cảm ứng kể lại, Thái Hòa nghe thế thì cười rũ rượi: "Ha ha, cậu ngây thơ thật đấy. Pum, hóa đá, hóa đá. Ha ha ha."

Diệp Vân lại thêm một phen ngượng ngùng, cậu tự nhủ, vậy là mình bị Ngô Kinh gạt rồi, hạo cảm về Ngô Kinh mất sạch.

(Ngu tập hai, tự khoe cái ngu của mình ra để người ta biết mình ngu)

*

* *

Lịch học ở Phong Vân học viện diễn ra vào buổi sáng, chiều và tối học sinh tự do tham gia các hoạt động ngoại khóa hoặc tự luyện. Thứ bảy, chủ nhật học sinh được nghỉ. Diệp Vân vì sự thiếu hụt kiến thức khiến lâm vào không ít hoàn cảnh xấu hổ, cho nên muốn tới thư viện đọc sách.

Thư viện là một tòa nhà hình tròn, có bốn tầng. Bên trong tầng một chu vi lên tới ba trăm mét, bày bố các giá sách bằng kim loại không gỉ, lại được khám các tinh thể phát quang. Dù là ban đêm hay ban ngày đều có hệ thống chiếu sáng đầy đủ, lại có mùi được hương nhẹ nhàng làm cho tin thần người đọc càng thêm sáng khoái.

Diệp Vân đặt cuốn sách "Nhập môn tu đạo tập một" dày cộp lên bàn rồi ngồi ngay ngắn lên ghế bắt đầu đọc.

"Kinh lạc là tên gọi chung của kinh mạch và lạc mạch trong cơ thể. Kinh là đường thẳng, là cái khung của hệ kinh lạc và đi ở sâu. Lạc là đường ngang, là cái lưới, từ kinh mạch chia ra như mạng lưới đến khắp mọi nơi và đi ở nông. Kinh lạc phân bố ra toàn thân, là con đường vận hành của âm dương, khí huyết, tân dịch, khiến cho con người từ ngủ tạng, lục phủ, cân, mạch, cơ nhục, xương. kết thành một chỉnh thể thống nhất.

Trong đó, khí âm dương, huyết dịch, nội tiết được gọi là sinh mệnh lực, sinh mệnh lực có vận chuyển thì con người mới tồn tại. Sinh mệnh lực không chỉ tồn tại trong thân thể mà còn tỏa ra ngoài cơ thể (tạo ra 1 dạng không gian đặc biệt bao quanh cơ thể mà người ta thường gọi là "hào quang", "trường sinh học", hay "trường nhân thể"). Các điểm trên cơ thể mà tại đó sinh mệnh lực và khí ngoài cơ thể có thể lưu thông với nhau được gọi là huyết. Sinh mệnh lực không ngừng tỏa ra bên ngoài là lí do mà con người dù không làm việc gì, nhưng lâu dần thì thấy đói.

Con người phải ăn uống, hít thở để bù đắp lượng khí sinh mệnh hao thoát, tuy nhiên tuổi càng cao thì quá trình bù đắp sinh mệnh lại kém hơn quá trình thất thoát, cho đến khi chết. Nếu có thể kiểm soát được khí tức sinh mệnh thì có thể kéo dài tuổi thọ. Cơ sở ban đầu của tu đạo thuật chính là kiểm soát sinh mệnh lực thất thoát.

Cơ thể con người có bảy trăm huyết lớn nhỏ, chính là bảy trăm cái cổng, người ta thử tìm cách khống chế bảy trăm cái cổng này, nhưng việc đó hoàn toàn không khả thi, có rất nhiều huyết mà con người không thể kiểm soát được, nó giống như người ta cố gắng làm cho một cọng tóc của mình chuyển động theo ý muốn vậy. Người ta nhận ra rằng, khí không chỉ từ thân thể thoát ra, mà còn có thể từ bên ngoài hấp thụ vào trong cơ thể. Tu luyện chính là lấy khí của đất trời nhập vào trong cơ thể."

"Thì ra là vậy." Diệp Vân gật gù. Tu Đạo và Tu Võ là hai con đường bất đồng. Tu đạo thông qua hít thở khí trời hấp thu vào cơ thể mà thành Nội khí. Tu võ thông qua ăn uống, tập luyện nội công mà sinh ra nội khí. Một cái từ ngoài vào, một cái từ bên trong ra, chiều hướng ngược nhau. Nhưng đó không phải là cái Diệp Vân ngộ ra, thứ mà cậu quan tâm tới chính là trường sinh học. Nó chính là Ngoại Khí đối với võ giả. Người tu võ đến cảnh giới nhất định, có thể hóa ngoại khí thành thực chất, cách không trăm vật, thân ngoại hóa thân, nhưng không ngờ rằng, ngoại khí lại có công dụng để cảm ứng linh lực. Bất quá, như vậy cũng giúp Diệp Vân hiểu ra được đường lối tu luyện của mình.

Tiếp tục giờ sang trang khác, ánh mắt nó liền ngưng đọng lại, chú ý vào phần nội dung trong đó:

Dựa vào trình độ tu luyện, người ta chia Tu Đạo làm mười cảnh giới từ thấp đến cao:

- Luyện Khí: Cảm ứng linh khí trong thiên địa, dẫn khí nhập mạch, vận chuyển chân khí thành vòng tuần hoàn.
- Trúc cơ: Hóa khí thành chân khí, có thể ngoại phóng, tạo thành vòng xoáy chân khí tại đan điền.
- Ngưng dịch: Cô đọng mật độ linh khí, tại trung tâm vòng xoáy khí ở đan điền ngưng tụ ra chân dịch.
- Kết đan: Chân khí dịch cô đọng thành kim đan.
- Hóa anh: Kim đan hóa thành Nguyên anh.
- Nguyên thần: Linh hồn sinh ra Nguyên thần.
- Luyện Hư: Đem thân thể Linh hồn hòa hợp với trời đất.
- Độ Kiếp: Tu Luyện đến mức tận cùng của nhân loại, muốn tiến thêm phải Trải qua khảo nghiệm của Thiên địa. Ba cảnh: Tiểu Tam Kiếp, Trung Lục Kiếp và Đại Cửu Kiếp.
- Đại Thừa: Rất ngắn. Là cảnh giới Sau Khi đã độ xong đại Thiên Kiếp. Tu sĩ lúc này có thể lựa chọn bất cứ lúc nào để Độ Tiên Kiếp, thành thì sẽ thành Tiên.

- Quy Tiên: Sau khi độ Tiên Kiếp thành công, Đã trở thành một Tiên nhân, nhưng chưa quán thông Tiên Lực, vẫn còn có thể ở hạ giới một thời gian, sau đó sẽ tự khắc bị triệu hồi lên Tiên giới gọi là Phi Thăng.

* * * "

Nó giữ khư khư trang sách, trong đầu suy nghĩ không biết mình phải tu luyện đến cảnh giới nào thì mới có thể trả thù được. Kẻ áo đen chỉ một cái phát tay đã khiến nó bất tỉnh, kẻ chủ mưu phía sau phải cường đại thế nào? Bất giác, Diệp Vân đưa tay sờ lên ngực, người đó chỉ mấy kiếm có thể chém gục kẻ áo đen, rốt cục thì có cảnh giới gì?

*

* *

Buổi học đầu tiên của tuần thứ hai Diệp Vân tới học viện. Đám học sinh đều nháo nhác vì hôm nay Hà đạo sư tổ chức kiểm tra năng lực. Hôm trước Hà đạo sư có nói, nhưng vì lúc hết giờ, lại là ngày cuối tuần, bọn trẻ không có chú ý cho nên mới có bộ dạng như thế.

" Nghe ta đọc tên, nhanh chóng lên thực hành bài thi của mình, mỗi người có năm phút, trong thời gian đó phải biến đổi nước trong chậu tối thiểu ba phần mười thì đạt. "

" Số 1. Trần Văn Minh. "

* * * Từng học sinh lần lượt lên trước bàn giáo viên, ở đó đặt sẵn một chậu nước, không phải nói là chậu tắm mới đúng, so với cái bọn hán tập luyện thì còn lớn hơn gấp đôi.

Người thứ nhất chỉ làm nước gợn sóng lăn tăn, không đạt. Người thứ hai tạo được một cái xoáy nước bằng bàn tay cũng không đạt. Đến gần chục học sinh lên thi mà chỉ có vài đứa đủ tiêu chuẩn, trung niên đạo sư giận tím mặt:" Buổi trước ta đã báo kiểm tra rồi, cuối tuần được nghỉ không chịu luyện tập. Trình độ chẳng tiến bộ chút nào, đã thế lần tới ta ra đề khó hơn cho tụi bay rút hết. "

Bọn học sinh nghe nạt sợ xanh mặt, những đứa chưa thi tự nhủ phải thể hiện một trăm hai mươi phần trăm công lực, để cuối kì còn gỡ gạc được đôi chút.

Đạo sư đảo quanh một lượt, rồi nhìn vào danh sách hô:" Diệp Vân. "

Diệp Vân lững thững tiến lại chỗ chỉ định, nhắm mắt lại, cảm nhận trường sinh học bao phủ quanh mình như màn hào quang vô hình rộng ba thước, khi tiếp xúc với nước trong chậu thì liền hiện lên từng đợt sóng màu đậm sắc một cách mơ hồ. Những làn sóng này chính là Linh lực, bằng mắt thường không thể thấy được, nhưng nếu thông qua trường sinh học thì sẽ thấy một cách rõ ràng. * Tiếp theo chỉ cần tập trung tinh thần vào chúng thì có thể khuấy động tạo ra sự biến đổi.

Mặt nước trong chậu nổi lên một vòng xoáy nhỏ. Hai ngày nghỉ không hề uống phí chút nào, Diệp Vân không chỉ hiểu ra được nguyên lý của Cảm Linh mà cũng đã thực hành được việc tạo ra nước biến hóa, chỉ là dường như đối với yêu cầu của Hà đạo sư thì như vậy có lẽ chưa đủ. Diệp Vân thấp thòm nhìn biểu hiện của đạo sư, thấy ông lắc đầu, không khỏi trong lòng chùng xuống. Hà đạo sư định ghi bút xuống sổ, Diệp Vân vội thưa:" Đạo sư, xin hãy cho trò thử lại lần nữa. "

Hà đạo gật đầu, linh ngộ về linh lực có hạn thì thử lại cũng thế thôi, bất quá thời gian vẫn còn, không đồng ý thì thẳng bẻ lại ầm ưc.

Diệp Vân tranh thủ cơ hội quý giá, cố gắng để cảm ứng linh lực lần nữa. Mặt nước gợn lát sau lại hiện lên một xoáy nước, cũng không có khác biệt lắm.

" Xin đạo sư, một lần cuối thôi. "Diệp Vân lại thưa. Hà đạo sư nhận ra đứa bé đọc thần chú hôm nọ, không khỏi tỏ ra ngán ngẩm.

Tại sao lại là xoáy nước, Diệp Vân căng thẳng tự vấn mình. Đạo sư có thể từ hư không sinh ra nước, rồi từ nước hóa thành băng, sau đó lại biến nó lớn dần lên hóa thành mưa tuyết. Nó nghĩ, chỉ cần làm được một phần của thầy là đạt rồi. Linh lực vốn có thể biến đổi thành tất cả các loại năng lượng, thuộc tính trên thế giới, nhưng tại sao mình lại chỉ làm ra xoáy nước mà không phải thứ khác? Diệp Vân cố nghĩ ra điều gì đó mấu chốt bên trong đó. Duy nhất một lần, chậu nước hóa thành nước đá, nhưng đó là do Ngô Kinh làm. Bất giác, Diệp Vân nhớ tới lời Ngô Kinh nói. Một tia sáng lóe lên trong óc Diệp Vân, cậu liền hình dung trong đầu về băng tuyết, theo đó cảm nhận về linh lực trong chậu nước liền biến đổi, dường như có một lực lượng nào bên trong đó đang hô ứng với suy nghĩ của mình.

Hà đạo sư thấy thời gian đã hết, định lên tiếng thì Diệp Vân mở mắt ra, nở một nụ cười tự tin:" Vận động, Liên kết, Hóa Băng. "

" Rắc "Chậu nước trước mặt ông hóa thành băng đặc, âm thanh vừa rồi là do mặt nước đông cứng nhanh quá tạo nên.

*

* *

" Băng ư? "Tô Duy Á ngạc nhiên. Nàng đang làm việc trong văn phòng thì Hà Đạo sư mừng rỡ bước vào, báo lại phát hiện một học sinh có thiên phú Băng Linh căn rất mạnh mẽ.

Linh căn được chia theo khả năng hấp thụ các loại linh lực, Ngũ Hành Linh căn là loại phổ biến nhất, các loại Băng, Phong, Lôi viêm. thì hiếm hơn.

Người có Linh căn hiếm, được coi trọng hơn rất nhiều. Tất nhiên Băng Linh căn dù hiếm thì đối với Phong Vân môn cũng có không ít, phát hiện ra một đệ tử có Băng Linh căn không đáng để Hà đạo sư phải động lòng đến vậy.

Hà đạo sư về mặt kinh hỷ, cao hứng nói: "Hắn là Thiên Linh căn Hệ Băng. "

Về mặt của Tô đạo sư chợt biến đổi, điều này thật khó tin, nhưng nhìn về mặt của Hà đạo sư hẳn không giả, bất quá nàng phải kiểm chứng thì mới tin được.

Phẩm chất của Linh căn chia là bốn loại: Thiên, Địa, Nhân, Sở. Trong đó Thiên là đứng đầu, đại biểu cho tiềm năng tu luyện của Linh căn đó cực kỳ mạnh mẽ. Phần lớn tu luyện giả sở hữu Nhân Linh Căn (Gọi tắt là Linh căn), một bộ phận nhỏ có Địa Linh Căn, và cực ít có được Thiên Linh căn. Thiên Linh Căn là tiêu chuẩn của Bạc Kì tài, cho dù kém một chút đi nữa thì cũng là Thiên Tài tu luyện. Một Thiên tài xuất hiện trong lớp là chuyện kinh động bậc nào.

OOo

"Không thể tin được, cậu ấy biến nó thành nước đá thật kia. "Xung quanh Diệp Vân tiếng trầm trở xuýt xoa của đám trẻ.

Hà đạo sư bước vào, đi cùng ông ấy là một nữ đạo sư diện mạo trẻ trung, đeo một cặp kính đen, mặc áo bào màu lục dài chấm gót. Đám trẻ liu riu chào, Diệp Vân cũng đứng dậy cúi chào.

Tô Duy Á nhìn chậu nước đã hóa thành băng trắng, không khỏi sửng sờ.

Tô Đạo sư hỏi: "Trò làm sao có thể biến hóa như vậy? "

Diệp Vân chưa gặp Tô Đạo sư bao giờ, lúc này nàng lại hỏi thế, thì liếc nhìn Hà đạo sư. Hà đạo sư nói: "Tô đạo sư là Tổng phụ trách học sinh ngoại môn. Cô ấy hỏi gì thì trò cứ trả lời thành thật. "

Diệp Vân liền đáp: "Trong đầu trò nghĩ đến hình ảnh của băng tuyết, thì tự nhiên cảm nhận được những làn sóng lực lượng bên trong chậu nước biến đổi. Sau đó khi thúc giục nó thì trở nên vậy ạ. "

"Ồ. "Tô Đạo sư kinh ngạc, nhìn qua Hà đạo sư. Hà đạo sư thoáng bối rối: "Huynh không có dạy cách như vậy. Có lẽ do thằng bé mới vào lớp nên không nắm được những kiến thức trước. "

Tô Đạo sư nở nụ cười nhìn Diệp Vân nói: "Ta không biết phải gọi trò là Thiên Tài hay kẻ ngốc gặp may nữa. "

Diệp Vân ngờ ngợ, có vẻ như mình đã làm sai gì đó.

Tô đạo sư giảng giải: "Linh lực tồn tại bên trong tự nhiên có hai mươi một loại: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lực, Khí, Hàn, Điện, Ly, Quang, Âm, Băng, Phong, Lôi, Viêm, Hư, Sinh, Diệt, Thời, Không. Mỗi loại linh lực đại biểu cho một dạng biến đổi nhất định.

Trừ Lực ra tất cả các loại còn lại đều phải có Linh căn tương ứng thì mới có thể điều khiển được. Lực đại biểu cho khả năng biến hóa thành các lực kéo, đẩy, hút, nén, vận vận.. dễ dàng nắm bắt nhất. Nó là loại cơ bản, phi thuộc tính, chỉ cần có linh căn thì đều có thể sử dụng. Cho nên Cảm Linh là bắt đầu tìm hiểu từ Lực.

Nắm được Lực, có thể tạo ra biến hóa, từ nhỏ như làm gọn sóng nước, đến lớn như thủy triều ba đào đều được. Bắt đầu từ đó, dần dần nắm những biến hóa khác, mà tìm ra sự tồn tại của các linh căn trong cơ thể.

Việc ngộ nhận, và áp đặt về một loại linh lực sẽ gây ra tác hại. Thứ nhất, để nhận biết được linh lực, ta phải cảm ứng được bản chất của nó (linh lực không thể nhìn thấy được, chỉ có thể nhận biết thông qua lực lượng mà nó mang lại) mà ta hoàn toàn không biết mình có linh căn đó không. Ngay cả có linh căn đi nữa, thì việc cảm ứng, và điều khiển cũng không phải một sớm một chiều có thể ngộ, có thể sẽ từ bỏ trước khi tìm ra Linh căn của mình. Thứ hai, dù có may mắn tìm ra một linh căn thì cũng sẽ giảm đi khả năng lĩnh ngộ các loại linh lực khác, càng về sau càng khó tìm ra linh căn trong cơ thể. "

Tô Đạo sư giảng một hồi, tựu chung là tóm lược những ý chính mà Diệp Vân đã bỏ lỡ khi học môn này. Chỉ cho nó phương pháp đúng đắn, căn dặn không được tự ý làm trái. Diệp Vân liền nghiêm túc tiếp thu, ngoan ngoãn thừa vâng.

"Bài kiểm tra hôm nay coi như không tính. Có lấy điểm thì tại bay cũng rớt hết. Về nhà ôn luyện ta sẽ kiểm tra lại. "Hà đạo sư nói.

Mấy đứa trẻ được ân xá, mừng hơn cả Tết, một lát sau lại được cho nghỉ sớm, tíu tít ra về.

Tô Đạo sư nán lại, cùng Hà đạo sư trò chuyện.

"Hà huynh làm như vậy là đúng. Cứ coi như là chúng ta chưa phát hiện ra Băng Linh căn của thằng bé đi. Trước tiên cứ giữ kín chuyện này trước đã. "Tô đạo sư nói.

"Về phần nó có phải là Thiên Linh Căn hay không, chúng ta cần phải quan sát thêm. "

"Tô sư muội thật chu toàn. Để người của hệ khác biết được thì rất có thể sẽ bị cướp mất một hạt giống tốt. "Hà đạo sư gật đầu nói.

Tô Duy Á tuy diện mạo trẻ trung như vậy nhưng năng là Đạo Sư Chính của Luyện Phù Hệ, tu vi và địa vị cao hơn Hà đạo sư rất nhiều. Diệp Vân không hề hay biết các đạo sư đang thâm tính toán trên đầu mình, dù kết quả thì không tính, nhưng nó đã nắm được mấu chốt của phương pháp, tin rằng lần sau sẽ thể hiện tốt.

* * *

Chú thích:

* Nguyên Ngô Kinh nói Diệp Vân là "con cháu thế gia". Tức là con cháu gia tộc danh giá, hàm ý như "C Ô CC" trên mình ghi vậy cho dễ hiểu. Sau này vẫn sẽ dùng con cháu thế gia để nói về tình huống tương tự.

* Linh lực vốn không có màu sắc, không thể nhìn thấy được, trường sinh học chỉ là phản chiếu nó thôi. Tựa như tia sáng đi qua phim âm bản vậy.

Chương này ra hơi trễ, vì nhiều kiến thức hàn lâm quá, Trúc phải sửa mãi mà vẫn mới tạm ưng ý được. Sắp tới mình sẽ cố gắng khôi phục lại tiến độ một tuần một chương (Bật mí là mình đã viết sẵn khá khá rồi, chỉ chưa edit thôi).

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Khai Linh và võ đạo đệ nhị cảnh giới

Diệp Vân ở Phong Vân học viện một tháng cuối cùng đem môn Cảm Linh hoàn thành. Đúng như Tô đạo sư nói, tu đạo không có đường tắt, nhưng nếu cố gắng, kiên trì thì nhất định có báo đáp.

Hôm nay nó theo học môn Khai Linh. Lớp học này diễn ra ở một phòng học hình lục giác, trong phòng có đặt một cái lò hương tỏa khói lưu lưu. Diệp Vân bắt chước đám học sinh trong lớp lấy ra một cái bồ đoàn rồi ngồi xếp bằng trước hương đồng.

Dạy môn học này là Tô Duy Á. Hôm nay nàng vẫn mặc đạo bào Phong Vân môn màu lục, nhưng tóc búi cao, phía trước hai mái chẻ ra ôm lấy khuôn mặt hình tim cùng cặp kính đen huyền. Tô Duy Á đáng người rất đẹp, hơi đầy đặn mà nảy nở, cùng với đường nét lộ ra rất mê người. Bất quá, nam nhân không có ai dám dùng ánh mắt thô bỉ nhìn nàng. Có gan làm việc đó thì hẳn không sợ bị móc mắt rồi.

Tô Duy Á chăm chú lớp học, không sai biệt lắm ba mươi người, đều trong độ tuổi tám đến mười. Duy có Diệp Vân là ngoại lệ. Từ chỗ hồ sơ, nàng biết được thằng bé là một học sinh mới, còn chưa tu đạo bao giờ, cho nên tư chất nó biểu hiện càng làm nàng kinh ngạc.

Ánh mắt Tô Đạo sư không khỏi nhìn Diệp Vân có phần thích thú, bởi thằng bé có một khí chất gì đó rất khó nói lên lời, bao nhiêu năm dạy học sinh mà nàng chưa từng thấy qua.

"Hôm nay chúng ta sẽ học về Khai Linh. Cái gì là Khai Linh, ta sẽ nói qua." Tô Đạo sư nói.

"Người tu đạo có thể hấp thu linh lực vào trong cơ thể, sau đó tái xuất ra tạo thành đạo thuật. Chỉ cần linh lực trong cơ thể không đứt thì có thể xuất ra thần thông không ngừng. Không những thế hấp thu linh lực đến một độ nhất định, thì cơ thể sẽ sinh ra biến hóa, trở nên mạnh mẽ hơn, tuổi thọ cũng kéo dài hơn. Việc hấp thu linh lực giúp nâng cao tổ chất thân thể chính là tu luyện."

"Khai Linh chính là quá trình đưa linh lực từ bên ngoài tự nhiên vào trong đan điền để đánh thức linh căn. Đây là cửa ải quan trọng nhất để bắt đầu tu luyện."

"Phương pháp khai linh ta sẽ nói rõ. Các trò nhìn vào trong sách, cùng chú ý lắng nghe..."

Diệp Vân ngồi thiền xếp bằng đã tọa song bàn. Hai bàn tay nó đặt trên đầu gối, lòng bàn tay hơi mở ra còn ngón tay hướng về trước mặt, đồng thời giữ cho cảm thấp, đỉnh đầu hướng lên trên tạo thành thế ngũ tâm triều thiên.

Thằng bé mắt nhắm khê, thả lỏng đầu óc, đưa tinh thần vào trạng thái không minh. So với đứng tấn (một thế luyện võ), thì việc ngồi thiền quả là đơn giản hơn, nó dễ dàng loại bỏ hết tạp niệm chuyên tâm vào tu luyện.

Sinh ra nhằm con nhà võ, Diệp Vân không lạ lẫm gì đối với các huyệt đạo và kinh lạc, cũng như phương pháp hít thở, vận khí, tụ khí, dẫn khí. Dù tu đạo khác với tu võ bởi hấp thu linh lực từ bên ngoài vào, còn tu võ thì sản sinh ra nội lực từ bên trong. Nhưng đều dựa trên nguyên tắc vận hành các đại huyệt và hệ thống kinh lạc như nhau nên nó dễ dàng nắm được bí quyết. Nhanh chóng khai mở các huyệt bị từ lòng bàn tay và bàn chân cho tới đỉnh đầu.

Cảm giác thanh lãnh truyền vào lòng bàn tay, tựa như có dòng nước lạnh đi vào tay nó rồi chạy dọc theo mạch máu tiến vào nội thể. Diệp Vân tinh thần không loạn, chuyên tâm dẫn dắt dòng linh khí ấy theo lộ tuyến kinh lạc mà sách đã hướng dẫn đi vào đan điền. Kinh lạc là ống dẫn, còn đan điền là bể chứa, linh khí đi theo kinh lạc được đổ dồn về đây. Linh khí mười phần vào tới đan điền chưa được một, thằng bé chưa kịp cảm ứng được gì thì chúng đã tan rã tiêu thất. Khai linh lần đầu tiên của hắn thất bại.

Thằng bé kiên nhẫn thử lại, hai lần, ba lần, rồi năm lần linh khí vào đến đan điền không hề lưu lại chút gì. Luyện đến lần thứ mười chín, tinh thần của nó mệt mỏi, mồ hôi đã đổ ra nhễ nhại khắp áo lót. Kinh mạch bắt đầu cảm thấy đau nhức, nó vốn muốn thử thêm lần nữa thì bất gặp ánh mắt nghiêm khắc của Tô đạo sư. Không nghĩ lúc nó khai linh dẫn khí, đạo sư vẫn luôn để mắt đến mình.

Tô Duy đạo sư nghiêm khắc nói: "Mỗi người dù khai linh thành công hay chưa, thì đều phải nhớ lấy tu đạo tuyệt đối không được dục tốc. Phải căn cứ vào tình trạng thân thể của mình mà dẫn khí phù hợp. Mỗi lần chỉ tập cho đến khi thân thể chạm ngưỡng mệt mỏi thì thôi, không được cưỡng bức cơ thể vận hành nếu không hậu quả rất nghiêm trọng."

Diệp Vân biết đạo sư là đang cảnh tỉnh mình, thầm trong lòng cảm tạ. Nó vừa rồi quá nóng lòng mà muốn tu tập vượt quá chịu đựng của thân thể, đó là đại kỵ. Dù trong sách có ngăn cấm nhưng mà bản thân không tự chủ được sinh ra chấp niệm, may mà có đạo sư ngăn cản kịp thời. Đây chính là khác biệt nếu tự tu luyện và có đạo sư hướng dẫn, tự tu luyện rất dễ đi nhầm đường, tổn hại chính mình. Thằng bé không tiến hành khai linh nữa mà vẫn giữ nguyên tư thế xếp bằng, chiếu theo phương pháp trong sách tiến hành điều dưỡng hơi thở khiến cho tinh thần và kinh mạch được hồi phục.

Buổi học kết thúc, Diệp Vân vừa ra khỏi lớp tu luyện thì gặp Thái Hòa đang đứng đợi. Đã thành thói quen, Thái Hòa nếu được về sớm thì lúc nào cũng chờ Diệp Vân, hai người vừa đi vừa trò chuyện chẳng bao lâu về tới ki túc xá.

*

* *

Diệp Vân mười một tuổi mới bắt đầu học đạo, so với bạn bè thì hơi trễ, do đó nó càng phải cố gắng nhiều hơn. Nó không lo sao được, khi mà trách nhiệm gia tộc, mối thù đè nặng trên vai, nó đã lựa chọn tu đạo nhất quyết không thể để đây là một sự sai lầm.

Diệp Vân thở dài một tiếng, lại thất bại nữa rồi, lần nào cũng ôm tâm trạng chờ mong nhưng thủy chung vẫn thành thất vọng. Khai linh là cửa ải đầu tiên của người tu đạo, cũng là một ải rất khó khăn. Có thể hiểu một cách hình tượng: Khí trong tự nhiên giống như một bầy ngựa hoang, Kinh Mạch là thông đạo, Huyệt là cánh cổng còn Đan Điền là chuồng. Khai linh chính là mở cửa thông đạo, lừa bầy ngựa hoang vào chuồng của mình, nếu có thể thuần phục đủ chỉ một con thì coi như là thành công. Nhưng bầy ngựa hoang hung hãn, mà thông đạo mới xây dựng thì non yếu, chưa về tới nơi bọn chúng đã chạy trốn hết dọc đường hoặc chuồng không chắc thì cũng không nhốt được một con nào hết.

Diệp Vân thất bại lần này vừa tròn một tháng học Khai Linh. Trong tâm không thất vọng không được, khi nhìn bạn bè từng đưa một thành công báo ra, trong lòng nó càng lặng ngắt. Dù sao khai linh nhanh hay chậm cũng đại biểu tư chất của mỗi người. Nhưng nó có thể làm gì, ngoài tiếp tục cố gắng chứ, Diệp Vân đánh bình ôn hơi thở lại chuẩn bị nghỉ ngơi thì Họa Hài (nằm ở đốt sống thứ bảy từ dưới lên) sinh ra khí nóng, một luồng năng lượng mới lần đầu xuất hiện.

Thằng bé đối với luồng nhiệt khí mới sinh ra thì cảm thấy kinh ngạc, khéo miệng nhích lên nụ cười bất đắc dĩ. Sau khi từ nông trang trở về, nó bỏ bê việc tập võ, không nghĩ tới giữa lúc tu đạo còn không có thành tựu, lại đột phá thêm một bước trên con đường võ học. Luồng nhiệt khí vừa rồi chính là nội lực do công pháp võ thuật Diệp gia tạo thành, báo hiệu thằng bé đã trở thành một nhị giai võ giả.

Mấy tháng trước nó đã luyện đến hậu kỳ võ giả sơ cấp, nay chỉ là nước thuận thuyền lên, tiến vào cảnh giới tiếp theo. Việc đột phá bất ngờ khiến thằng bé cảm khái, luyện võ so với tu đạo thì nó càng có cơ sở hơn. Trước kia nó không muốn học võ, tập cũng chiếu lệ theo lệnh phụ thân. Hôm nay hoàn cảnh đã khác, Diệp Vân không còn bị thúc ép nữa, nhưng giờ nhà họ Diệp chỉ còn mỗi nó, nếu để bí kíp gia tộc thất truyền thì quả là một tội lớn. Nó gánh vác trên vai mối thù gia tộc, cũng có trọng trách phải phục hưng Diệp gia, tâm pháp truyền thừa không thể đến đây mà đứt đoạn được.

Suy nghĩ giây lát, Diệp Vân quyết định chiếu theo khẩu quyết tâm pháp Diệp gia mà luyện tập. Lúc này Tô Đạo sư cũng không có trong lớp, mặc khác, luyện nội công dựa vào hít thở giống như ngồi thiền điều khí bình thường, không có biểu hiện gì khác biệt, cho nên thằng bé bạo gan ngồi tại chỗ mà làm.

Diệp Vân hít sâu một hơi bằng mũi, dùng tư tưởng đưa hơi đó xuống đan điền rồi tới Họa Hài, từ đi đến đâu thì bụng phình ra đến đấy. Khi hơi đến Họa Hài thì kết thúc bắt đầu thở ra, bụng liền xẹp xuống, đưa hơi từ trong phổi ra ngoài (hơi đi ra là từ phổi chứ không phải là họa hài)

Khi hít vô thì tâm niệm: Mũi-phổi-dan điền-họa hài, khi thở ra thì bằng phổi. Cứ mỗi lần hít thở như thế, trong đan điền và họa hài tồn dư một ít khí. Khí này sẽ được họa hài luyện hóa thành nội lực. Phải mất mấy trăm vòng như vậy thì mới hình thành nên một tia nội lực. Thằng bé chiếu theo phương pháp hít thở thực hiện một trăm tám mươi lần như thế, rồi mới thu công.

*

* *

"Cậu sao vậy. Có phải vẫn chưa được?" Vì Khuê nhìn Diệp Vân mặt không nhấc nổi nụ cười từ ngoài bước vào. Diệp Vân thở dài, gật đầu.

"Cậu đừng có buồn. Nhớ khi đó tớ cũng phải sang thứ hai mới Khai Linh được." Vì Khuê nói.

Hắc Thạch cũng tiến lại vỗ vai Diệp Vân: "Tớ còn chậm hơn hẳn vài ngày đó."

"Ha ha. Tớ thì gần kết thúc môn học mới Khai Linh thành công. Đạo sư còn tưởng tớ không có Linh Căn nữa. Cậu không thể tệ hơn tớ được đâu." Thái Hòa cười hềnh hệch nói.

Diệp Vân không khỏi nở nụ cười chua chát.

"Phải chi tư chất tu luyện cũng ti lệ thuận với thời gian nhĩ. Phụ mẫu các ngươi sẽ tự hào lắm đó." Ngô Kinh nằm trên giường, khó chịu xoa xối nói.

"Chúng ta đi ăn cơm." Thái Hòa nghẹn giọng, nguyên bản cả đám muốn động viên Diệp Vân, sau đó thành ra đều mất mặt, không ai nói thêm gì nữa đòi đi.

*

* *

"A" Diệp Vân giật mình tỉnh giấc, đưa bàn tay lau qua mồ hôi trên trán. Lại là một cơn ác mộng nữa, nó mơ thấy người áo bào lục tấn công gia đình mình, nhưng lại bất lực không thể ngăn cản. Quay sang thấy bạn bè đang say giấc ngủ. Diệp Vân nhẹ nhàng vén chăn, bước xuống sàn. Cậu xô hải, lấy áo khoác đầu giường mặc vào rồi mở cửa bước ra ngoài. Sự ám ảnh từ cơn ác mộng vừa này chưa dứt, cậu đi dạo một chút cho khuây khỏa.

Kể từ khi xảy ra thảm kịch gia đình, chưa đêm nào Diệp Vân được ngon giấc, những ngày gần đây áp lực Khai linh, càng khiến cho Diệp Vân tâm lý trở nên nặng nề. Những điều này nó giữ lấy một mình mà không thổ lộ với bất cứ ai, đám bạn nào đâu có thể hiểu được nỗi thống khổ mà thằng bé phải chịu đựng.

Đêm hôm ấy trăng tròn, nhìn từ trên núi mặt trăng có vẻ to hơn nhiều, hoặc là trăng ở một nơi không phải quê hương nhìn cũng khác, Diệp Vân lững thững bước đi. Cậu dạo qua dãy giảng đường vắng tay, rồi lại tiếp tục theo con đường lên núi. Trăng sáng, cỏ non phản chiếu ánh trăng, lấp lánh hạt sương, đem giày Diệp Vân đều ướt, bất quá trong lòng cậu không hề cảm nhận điều đó, chỉ một mảng mông lung. "Cuối cùng thì mình cũng bước chân vào con đường tu Tiên. Nhưng đây có phải là quyết định sai lầm hay không. Nếu mình tư chất tu luyện không tốt thì phải làm thế nào đây."

Diệp Vân ngừng lại lắc đầu, Mặc thúc đã gieo cho cậu niềm tin vào tu đạo, lựa chọn con đường này quả thật không dễ dàng.

Thằng bé chẳng biết trong lúc suy nghĩ đã đi đến chỗ nào, lướt tầm mắt núi rừng một màu, Phong Vân sơn vẫn thật là cảnh hoang vu nguyên thủy, điểm xuyết trong đấy kiến trúc rất ít ỏi. Nó không muốn đi quá xa, dù sao đi dạo như vậy cũng đủ rồi. Đến khi quay bước lại thì phát hiện ra phía bên kia nhìn ra sườn núi hình như có người đang ngồi xếp bằng. Bóng sáng màu trắng phủ bởi linh quang nhẹ nhẹ, tưởng như hòa lẫn với ánh trăng.

"Hắn là một vị tiên bối nội môn nào đó." Diệp Vân trầm nghĩ, không có tiến lại quá gần, khi người khác tu luyện mà bị làm phiền quả là không tốt, kinh nghiệm lần trước khiến cho thằng bé run rẩy.

Nó mới đảo bước một đoạn, chợt có tiếng quát: "Ai đó." Trong tim đánh thót một cái, nó vội vã co giò chạy. "Đứng lại." Người đằng sau hét lớn. Bất quá thằng bé chạy rất nhanh, thoăn thoắt như con mèo hoang.

"Phịch." Diệp Vân chạy về đến giảng đường phổ thông, chợt có một cánh tay kéo lại. Người kia hơi bất ngờ về sức nặng của thằng bé một chút, nhưng nhanh chóng bật miệng Diệp Vân không cho phát ra tiếng.

Phía trước tòa nhà, một người thanh niên mặc đạo bào vô thanh vô tức từ trên không hạ xuống, y đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi vút đi về hướng kí túc xá ngoại môn.

"Phù." Người kia thở ra một hơi. Diệp Vân cũng hắt ra một ngụm khí, tim thì đập như trống.

"Người vừa nãy là ai vậy." Diệp Vân hỏi.

"Ban kỉ luật." Giọng cao cao, chói chói của một thằng bé đáp.

"BAN KỈ LUẬT." Diệp Vân kinh hãi nhắc lại. Đó không phải là một người, mà là một nhóm người đảm nhiệm cai quản nội quy cùng trừng phạt học sinh vi phạm. Tuyệt không dây dưa với họ là hơn.

"Cảm ơn cậu Ngô Kinh. Cậu vừa cứu tớ một mạng đấy." Diệp Vân chân thành nói, cậu đã nhận ra chất giọng đặc biệt của người bạn cùng phòng, chỉ là không nghĩ được Ngô Kinh lại cứu mình.

"Hừ. Không phải tôi muốn cứu cậu, chỉ là nếu cậu bị bắt rồi dẫn đến khám kí túc thì thật là phiền." Ngô Kinh đáp.

Diệp Vân đứng là không nghe được nửa điểm nào tốt từ lời nói của cậu ta. Ngô Kinh này trước không nói giọng điệu khinh thường Diệp Vân, còn gạt nó mất mặt trước lớp, sau lại không tiếc lời châm biếm bạn bè cùng phòng. Diệp Vân không thể nói là ưa Ngô Kinh được, bất quá lần này lại vì cậu ta cứu mình không phải bị bắt bởi ban kỉ luật. Trong bóng tối, nhất thời hai người không nói gì cả. Một lát sau Ngô Kinh nói: "Thời gian đủ rồi, hần sẽ không quay lại đâu. Ngươi về đi."

"Còn cậu?" Diệp Vân nghi hoặc, nghe có vẻ như Ngô Kinh không muốn về cùng mình.

Quả vậy Ngô Kinh lạnh lùng đáp: "Tôi còn có việc phải làm. Nếu không phải vương cậu thì.. hừ hừ. Thôi về đi, cẩn thận thì đánh đường vòng mà về, đừng báo hại liên lụy đến tôi."

Ngô Kinh đúng là độc miệng, nhưng cũng không có làm việc xấu, vừa nãy lại cứu Diệp Vân, khiến thiện cảm của cậu dấy lên không ít.

"Tớ có thể giúp cậu gì không?" Diệp Vân mở lời.

"Vì sao cậu lại muốn giúp tôi?" Ngô Kinh ngạc nhiên.

"Àn. Cậu vừa mới giúp tớ. Tớ không muốn vì thế mà cậu khó khăn."

Diệp Vân giải thích.

"Tôi đi ăn trộm cậu cũng giúp à?" Ngô Kinh giọng thách thức.

"Cậu không định làm thế chứ?" Diệp Vân kinh nghi.

Trong bóng tối, khó có thể thấy được Ngô Kinh vẻ mặt thế nào, chỉ là thoáng giữ vẻ nghiêm trọng trong giây lát, giọng cười như chuông bạc cất lên: "Ha ha, đùa thôi, tôi đâu có muốn bị đuổi học. Nếu cậu muốn thì có thể đi theo, nhưng gặp chuyện thì cấm la đây."

"Àn." Diệp Vân đồng ý. Hai người sau đó chạy thẳng lên núi, không biết đi bao xa cho tới khi đến một nơi được bao phủ bởi tường gạch cao ba mét.

"Giúp tôi leo lên đây." Ngô Kinh chỉ về phía bức tường. Diệp Vân cúi người cho thằng bé trèo lên vai rồi nhón chân đẩy lên. Ngô Kinh sau khi leo lên lại thả tay xuống, nhưng Diệp Vân chỉ nhún một cái búng người ngồi lên thành tường.

Ngô Kinh thấy vậy cười hắc hắc, không nói gì tụt xuống chạy đi về phía trong. Mặt trăng tạm thời khuất trong mây, ánh sáng không rõ ràng lắm để lộ con đường nhỏ men những cái hố sâu. Diệp Vân cẩn thận không bị trượt chân xuống đó, nhưng cước bộ vẫn rất nhanh theo sau Ngô Kinh. Trong lúc loáng thoáng cậu có thể thấy được trong hố có những vật cực kì không lồ đang nằm, thì thoáng nhịp nhàng vang lên tiếng ngáy ồ ồ.

Ngô Kinh tới trước sườn núi, nơi có nhiều những cái hang động được khám vào đó.

"Đi theo sau tôi." Ngô Kinh nói, sau đó tiến lên phía trước. Ngón tay cậu miết vào nhau, một đoàn sáng như đom đóm xuất hiện, lơ lửng soi thấy cảnh quanh xung quanh.

Đi độ mươi mét, chính ình trước mặt hai đứa một khối mà nếu không để ý còn tưởng là đá hang. Diệp Vân hít một hơi khí lạnh, đó là một con thú hình thể như trâu mộng, có bờm lông dài đang nằm sấp.

Ngô Kinh tiến lại gần con thú, giọng âu yếm như người thương lâu năm: "Tao đến thăm mày đây."

Con thú kia chậm rãi ngẩng đầu lên, một cái mặt giống chó ngao nhưng to xụ và có vảy sừng, ánh mắt nó u buồn nhìn Ngô Kinh rồi phủ phục xuống.

Ngô Kinh nhẹ nhàng đặt tay lên má con thú mà vuốt ve, nói: "Tao nghe nói mày bị bệnh. Trong lòng lo lắng lắm."

Con thú rất có linh tính, cọ cọ má vào tay cậu bé.

Diệp Vân thoáng qua sửng sò, lúc này tiến lại ngồi cạnh Ngô Kinh. Thằng bé không nhìn nó nói: "Nó là Ngao Sư, vốn là linh thú do ta chăm sóc lúc nhập môn. Sau đó được giao cho một thực tập sinh huấn luyện. Gần đây nó bị bệnh, nên được đem về đây tĩnh dưỡng."

Diệp Vân hiểu ra câu chuyện, không ngờ Ngô Kinh hay khinh bạc người lại có thâm tình như vậy. Cậu vươn tay cũng muốn chạm vào con thú, chỉ thấy ánh mắt nó liếc cậu một chút, xong lại nhắm mắt hờ hờ mặc Ngô Kinh vuốt ve. Diệp Vân đánh bạo chạm vào bờm lông dài, cảm thấy thật mềm mượt, êm ái như lông mi.

"So với con người, linh thú càng đáng tin hơn. Không lừa lọc, không phản trắc, một khi đã làm bạn với nhau thì nhất định sẽ chung thành với người đó suốt đời." Ngô Kinh mông lung nói.

Diệp Vân không hiểu sao Ngô Kinh lại nói thế. Nhưng tính cậu bạn có vẻ quái dị, không nhất thiết phải truy đến cùng. Bàn tay cậu trượt xuống mình con thú, khắp người nó đều có một lớp vảy lớn giống vảy rắn, đều nhau chẵn chẵn mà ấm áp lạ lùng.

"Chiếc vảy này lạ thật. Đường như ngược với những cái khác thì phải." Diệp Vân băng quơ thốt.

Ngô Kinh đang vuốt ve Ngao sư thú, chợt vì câu nói vu vơ của Diệp Vân mà giật mình: "Người nói sao?"

"A. Tớ thấy chiếc vảy này hình như khác với những cái còn lại." Diệp Vân nghi hoặc trả lời.

Ngô Kinh nghe vậy liền sờ thử, quả nhiên là có sự khác biệt, nếu không tận tay chạm vào thì không thể nào nhận ra được.

"Thì ra là vậy, mày có vảy ngược à. Thảo nào mà đến chấp sự cũng không tìm ra căn nguyên. Hẳn mày rất đau đớn nên mới không ăn uống gì."

Diệp Vân biết Ngô Kinh không phải nói mình, lặng yên ngồi bên. Bất quá Ngô Kinh

Ngô Kinh sau đó lục lọi trên người, nhưng dường như không tìm ra thứ gì đó cần thiết, liền hướng Diệp Vân hỏi: "Trên người cậu có gì đó sắc nhọn không? Tôi muốn cậu nó ra."

Diệp Vân lắc đầu, tư trang cậu đều để ở phòng, ngay cả một cái bấc cũng không mang theo bên người. Thấy vẻ thất vọng của Ngô Kinh, Diệp Vân nói:

"Hay là để tớ thử một chút."

Nói rồi, cậu dùng ngón tay móc vào kẽ vẩy của con thú, cố gắng dùng lực bật nó ra. Ngô Kinh nhìn Diệp Vân ánh mắt không tin tưởng lắm, nếu dùng tay không mà bật được vẩy của Ngao sư thú thì quá khỏe rồi. Chỉ là không ngờ, phực một tiếng, Ngao sư thú giật mình cự quảy một cái, khiến Diệp Vân ngã chúi.

"A, ngoan. Không sao." Ngô Kinh vội trấn an con thú. Nhìn qua Diệp Vân không biết từ lúc nào trên tay đã có thêm một mảnh hình lục giác còn ruom rướm máu. Cậu không khỏi kinh ngạc, nở nụ cười: "Hay lắm Diệp Vân."

*

* *

Học Khai Linh được một tháng, Diệp Vân vẫn chưa thành công, dù không nói ra, nhưng sự quan tâm của Tô Đạo sư giảm đi nhiều. Có vẻ như nàng đã nhầm, thằng bé không có Thiên Linh căn thật, bởi lẽ một thiên linh căn thì không quá khó khăn để đánh thức, tuy vậy trên những phương diện khác thì thằng bé cũng có tư chất, nếu có cố gắng thì vẫn đáng để bồi dưỡng. Diệp Vân nào biết đạo sư kì vọng vào mình như vậy, mà nếu có biết thì nó cũng đành chịu, bản thân nó càng mong muốn sớm khai linh thành công biết bao. Có một chút an ủi cho thằng bé là việc tu tập nội công ngược lại rất khả quan, hiện nay nó đã ổn định bước vào sơ kì võ giả trung cấp, đã có thể ngưng tụ ra một tia nội lực trong cơ thể. Dù chỉ là một tia, nhưng đem ngưng tụ vào quả đấm có thể đem đến cho nó thêm một trăm cân lực lượng. Giờ đây một quyền của nó có thể làm vỡ tường gạch, âu cũng là nhờ sau khi dẫn khí Khai Linh, thằng bé đều thực hiện phương pháp hít thở tập nội công gia truyền.

Giờ ăn trưa hôm ấy, căn tin đông một cách bất thường, khó khăn lắm Diệp Vân mới tới lượt của mình. Nó trình tẩm thẻ bài tên mình lên bàn, người phục vụ chạm tay vào mặt tẩm thẻ, đầu ngón tay lóe sáng một chút, sau đó mới lấy từ trên bàn ra một cái túi vải bằng quả trứng gà được buộc chặt giao cho nó. Diệp Vân thu cả thẻ bài và túi nhỏ lại, nó không nghĩ phần ăn hôm nay lại bé tẹo như vậy, nhất thời mặt thộn ra. Mấy đứa trẻ đứng sau chen lấn lên, người phục vụ khó chịu quát: "Xong rồi còn không đi, đứng đây làm gì ngăn đường người khác."

"A. Cháu xin lỗi." Diệp Vân giật mình một chút, ngại ngần lách người qua một bên đi ra.

Diệp Vân đang định mở túi ra xem thử, thì có người cản lại, hóa ra là Ngô Kinh: "Đừng vội, về phòng hãy dùng."

Cậu cảm thấy nghi hoặc, đầu tiên là yêu cầu phải có thẻ bài mới được phát đồ ăn, rồi lại còn nhận được một nhúm bé tẹo gói trong túi giấy, lúc này nghe Ngô Kinh nói, cậu mới để ý những học sinh khác sau khi nhận được phần của mình đều háo hức trở ra, không có nán lại dùng bữa. Diệp Vân cân nhắc một chút rồi bỏ túi nhỏ vào trong áo ngực, theo Ngô Kinh bước ra ngoài.

"Chuyện hôm trước cậu không kể với ai chứ?" Ngô Kinh vu vơ hỏi.

"Không, tớ nghĩ đó là bí mật giữa hai chúng ta." Diệp Vân biết cậu bạn đề cập đến chuyện gì, nhẹ nhàng đáp.

Giọng của Ngô Kinh trở nên ấm áp hơn một chút: "Ngao sư nó khỏe lại rồi. Việc này tôi phải cảm ơn cậu rất nhiều."

Diệp Vân nhoen miệng cười: "Thế thì tốt quá, tớ mừng cho nó. Cậu không cần phải cảm ơn, chỉ là giúp nhau qua lại thôi."

Ngô Kinh gật đầu không tranh chấp vấn đề này nữa liền đổi đề tài: "Cậu vẫn chưa Khai Linh thành công hả?"

"Ừ. Tớ quả thật là tư chất kém." Diệp Vân thừa nhận, tránh đề người ta lại nói lời mỉa mai thì cứ tự mình nói ra trước.

"Cũng không hẳn đâu. Một số thể chất đặc thù ảnh hưởng đến việc khai linh. Một khi đã thành công thì tu luyện lại hơn xa người thường."

Ngô Kinh nói.

Thể chất đặc thù ư, cái này mình có thể không? Diệp Vân không dám tin tưởng. Bất quá, Ngô Kinh nở nụ cười ám muội: "Biết đâu sau hôm nay cậu lại Khai Linh thành công thì sao."

Diệp Vân đứng là không có thân với Ngô Kinh, hôm nay lại được người ta chủ động bắt chuyện cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nói chuyện cũng không được thoải mái như cùng với mấy đứa cùng phòng. Lại nói hôm nay tan học về, không thấy bọn Vĩ Khuê đâu, đợi một lúc Diệp Vân đành phải tự đi ăn một mình. Lúc này, hai người băng theo con đường nhỏ gần bìa rừng về kí túc xá. Trước mắt Diệp Vân hiện lên mấy thân ảnh, không phải ba đứa cùng phòng thì còn ai. Thằng bé đơn đã tiến lại trước khi nhận ra bọn chúng không hề chú ý đến mình. Phía trước, đang cùng một thiếu niên cự cãi.

* * *

Chú thích:

Đạo sư chính: Tương đương với trưởng bộ môn trong một trường học.

Tổng phụ trách học sinh ngoại môn: Giống như phụ trách đoàn, đội trong trường.

Đả tọa song bàn: Tư thế ngồi xếp bằng mà hai lòng bàn chân ngửa lên trên.

Ngũ tâm triều thiên: Lòng bàn tay, lòng bàn chân, đỉnh đầu hướng thẳng lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Đánh lộn

Diễn biến hồi trước: Diệp Vân thành công gia nhập Phong Vân học viện. Tuy rằng khởi đầu có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là trở ngại lớn đối với thằng bé. Trong một đêm mất ngủ, Diệp Vân cùng tham gia và dạ hành với Ngô Kinh, và trợ giúp Ngô Kinh chữa bệnh cho Ngao sư thú. Hôm nay, Ngô Kinh tìm đến Diệp Vân, nói lời cảm ơn vì con thú đã khỏe lại. Hai người đang đi qua đường tắt về kí túc xá thì bọn hắc giáp máng đĩa cùng phòng đang gặp rắc rối.

*

* *

"Sao lại là năm phần? Lần trước không phải ngoại lệ thôi sao?" Văn Thạch bất bình nói.

"Hừ." Tên thiếu niên lạ mặt lạnh lùng: "Thành Thiếu gia đột phá cảnh giới, dĩ nhiên nhu cầu tu luyện từ nay cũng phải cao hơn. Các người đã đồng ý trợ giúp thiếu gia, bây giờ có phải hay không muốn đổi ý?"

"Sao có thể như vậy được. Trước kia các người không có nói điều kiện như vậy!" Đối diện với thiếu niên là ba đứa Vĩ Khuê, Thái Hòa, Văn Thạch đều rất bức xúc. Hắc nhích môi, khinh thường nói:

"Muốn ý kiến thì cùng ta đi gặp thiếu gia."

Mấy đứa trẻ ghen hòng. Tìm thiếu gia? Bọn chúng không dám, đứng trước mặt người đó, ngay cả thở thôi bọn chúng đã thấy khó khăn rồi. Trần trụ được đối phương, thiếu niên cười lạnh nói:

"Trước nay Thiếu gia cho các người không ít chỗ tốt. Các người thoải mái bao lâu nay cũng đến lúc phải xuất lực rồi."

Thái Hòa van vi nói:

"Nam Bằng, ta xin người. Nếu cứ như vậy thì ta không thể tốt nghiệp được mất. Người có thể nói với thiếu gia, cho chúng ta giữ lại một chút không. Hai phần cũng được."

Thiếu niên được gọi là Nam Bằng, mặt xám lại, mắng sa sả:

"Đề cho các người một phần đã là nhân từ lắm rồi. Bằng vào đám các người mà muốn ăn linh thực thật là phí phạm thiên địa linh vật mà. Các người tốt nghiệp thì làm sao chứ? Cũng chỉ làm nô tài cho người khác mà thôi!"

Mấy đứa trẻ run rẩy, bọn nó có tức, có hận, cảm thấy nhục nhã nhưng không thể che giấu sự bất lực của mình. Quả như Nam Bằng nói, tư chất của bọn chúng không tốt, vốn muốn tìm một chỗ dựa thế gia đệ tử, nhưng những kẻ này cũng quá cặn bả, từng bước hút cặn máu của chúng. Thấy bọn trẻ còn chần chừ, Nam Bằng liền gằn giọng thúc giục:

"Các người muốn tự giao ra hay là đề ta phải lấy?"

Dù không đành lòng, nhưng mấy đứa bây giờ giống như con nhặng nằm trên lưới nhện, có kêu trời cũng không thâu, chỉ có thể tự trách bản thân mà thôi. Văn Thạch lấy túi giấy từ trong người ra, về mặt không lờ mà lấy lại một viên tròn từ trong túi, còn lại giao cả cho Nam Bằng.

Nam Bằng giựt lấy, kể đến cũng thu từ Vĩ Khuê y như vậy. Lúc này mới quay qua Thái Hòa, biểu tình của thằng bé vẫn còn đắn đo không ngừng.

Thằng bé đấu tranh dữ dội lắm, sắc mặt biến đổi liên tục, tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực nhất quyết không buông.

"Còn người, mau đưa đây!" Nam Bằng hạ lệnh.

Thái Hòa như người điên vừa tỉnh, về mặt méo mó hét: "Không. Ta không đưa. Hôm nay năm phần, lần sau có phải người muốn tất cả của ta. Không, các người lừa ta!"

"Không đưa?" Nam Bằng rít lên, chộp tới Thái Hòa. Hắc không kiên nhẫn nữa, càng đòi co thì càng nhiều người chú ý đến chỗ này. Tuy rằng đây là đường nhỏ, nhưng cũng thỉnh thoảng có học sinh đi qua, khiến hắc không thoải mái chút nào.

Cả bọn kinh hãi. Thái Hòa bất ngờ bị trần trụ, đè xuống đất. Nam Bằng so với nó thì cao hơn nửa cái đầu, cơ thể cũng phát triển hơn, sức lực thằng bé

không thể kháng lại liền bị hấn lấy được linh thực từ trong người ra.

Gã buông Thái Hòa ra, đắc ý đứng dậy. Vĩ Khuê và Văn Thạch trơ mắt đứng nhìn, hiện lên vẻ đau khổ. Thái Hòa mặt co rúm, gào lên: "Không! Trả đây!"

Nó bật dậy lao vào Nam Bằng, tay vung túi bụi, Nam Bằng không ngờ thằng nhỏ phản quẻ, linh ngay một cú đấm vào cằm. Mặt hấn sa sầm, mắt long lên, một cỗ linh lực trong người phát ra chặn lấy đòn đánh của Thái Hòa. Bàn tay hấn được gia trì linh lực, vung mạnh đẩy thẳng bé loạng choạng lùi mấy bước ngã oạch ra đất.

Hai đứa kia thấy Nam Bằng nổi giận xuất chiêu mà kinh sợ. Nam Bằng tu vi còn cao hơn bọn hấn, sớm đã Trúc Cơ, ba đứa vẫn chỉ là Luyện Khí, hơn thế nữa bọn chúng không có dũng khí đối mặt với hấn.

Tên thiếu niên còn chưa nguôi tức, nắm tay bao bọc bởi linh khí hiện lên một cái bao tay màu xanh, lăm lăm tiến lại. Thái Hòa sợ hãi đến mặt cắt không còn giọt máu. Bọn Vĩ Khuê đứng sau cũng lùi lại không dám can.

Nắm đấm của Nam Bằng vung lên. "Chát!" Một bàn tay đưa tới chặn đứng quả đấm vừa giáng xuống. Hấn bất ngờ, tức giận nhìn kẻ trước mặt. Đứa trẻ phía trước so với hấn không hề nhỏ hơn, thân hình rắn rỏi hữu lực, chỉ bằng tay không lại chặn được nắm đấm gia trì linh lực của mình.

Người trước mặt Nam Bằng không ai khác chính là Diệp Vân, khi thấy Thái Hòa bị xô ngã liền chuyển thân, bằng thân pháp kết hợp thân thủ nhị giai võ giả, dễ dàng chặn đứng đòn đánh của đối phương.

"Diệp Vân!" Mấy đứa trẻ kinh ngạc hô lên.

Nam Bằng rít lên: "Buông ra, đừng có xía vào chuyện của ta!"

Diệp Vân lạnh lùng nói: "Họ là bạn của ta!" Nội lực trong người vận chuyển, lòng bàn tay cậu xuất ra nội kinh đem hất Nam Bằng ra. Nam Bằng bước chân lao đảo không vững ngã ngửa, vừa hay lúc này Thái Hòa ngã sao thì hấn ngã như vậy.

Diệp Vân xoay người bước lại bên Thái Hòa. Hai người Văn Thạch cũng chạy lại bên thằng bé.

"Cậu không sao chứ?" Diệp Vân hỏi. Thái Hòa lắc đầu, vẻ mặt cảm kích, vừa rồi không có Diệp Vân quả thực cậu rất sợ hãi.

"Không sao thì tốt rồi." Diệp Vân đưa tay kéo cậu bạn dậy.

"Diệp Vân cẩn thận." Có tiếng thét thất thanh vang lên, trong lúc mấy đứa trẻ đang chú ý về Diệp Vân và Thái Hòa thì Nam Bằng đã gượng dậy, trên tay ngưng tụ một quả cầu lửa nóng rất.

oOo

"Diệp Vân cẩn thận!" Ngô Kinh vốn dĩ không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng bất đắc dĩ vẫn hô lên cảnh tỉnh Diệp Vân.

Diệp Vân chỉ kịp xoay người một cầu lửa bằng nắm đấm đập thẳng vào ngực cậu, cảm giác bỏng rát ập đến. Khuôn mặt của Nam Bằng hiện lên vẻ hả hê, chỉ là nụ cười trên môi hấn nhanh chóng vụt tắt. Thằng bé phá đám kia nét mặt sa sầm, búng thân lên một cú đạp hấn ngã bẹp ra đất.

"Có đánh nhau kia." Mấy đứa nhỏ đi đường kinh ngạc rú lên chạy lại, bọn chúng kinh ngạc phát hiện ra một thiếu niên mặc đồ nội môn đang bị thằng bé không biết tên đè gối lên ngực, bàn tay liên tiếp tặng cho những cái bạt tai.

Nam Bằng khoe miệng rí máu, mắt long lên sòng sọc phần nộ vô cùng. Linh lực trong cơ thể hấn dồn vào bàn tay phát ra hoa lửa lách tách nhưng bị đối phương ghi lấy cổ tay không thể đánh ra đạo thuật được.

Hấn tức giận điên cuồng lắc người vùng vẫy nhưng ngực như bị tảng đá lớn đè lên, còn hai tay thì như bị gọng kìm khẹp chặt thì lấy làm kinh hãi. Sức lực của hấn không thể bằng một võ giả như Diệp Vân được, ánh mắt Nam Bình hấn lên một tia oán độc, càng tập trung dồn linh lực vào cánh tay hồng thoát ra.

Diệp Vân kinh ngạc, Linh lực của thiếu niên trước mặt tạo thành lớp bao bọc lấy cánh tay dần dần mở hở khẩu mình ra. Trong khi đó Nam Bình khoe miệng nhếch lên nụ cười độc ác.

Suy nghĩ trong Diệp Vân chuyển biến, đối với võ giả, chi cần bị nắm huyết cổ tay thì không thể cục cựa được gì. Tâm niệm liền xoay chuyển, cậu thúc giục công pháp Diệp gia, nội lực hội tụ nơi bàn tay, đem lực nắm gia trì mạnh gấp đôi, đồng thời ngón tay đè lên huyết Thái Uyên và Dương Trì, bàn tay siết chặt mạch cổ tay.

Linh khí trong kinh mạch vốn cần đi đến Trung Xung và Quan Xung để kích hoạt đạo thuật, thì khi đến Thái Uyên và Dương Trì liền bị nghẹn ứ lại không đi tiếp được nữa. Linh lực bị ngưng trệ khiến cho Nam Bình mặt đỏ bừng lên, kinh hoàng ra mặt. Diệp Vân thấy vậy thì nở nụ cười đắc ý, xem chừng đủ là tu đạo gia thì con đường vận hành linh lực cũng giống với nội lực võ giả mà thôi.

Cậu gia tăng lực nắm, muốn giáo huấn thằng bé trước mặt một chút. Lúc này linh lực trong người của Nam Bằng bị chặn ở huyết Dương Trì không đi tiếp được, thỉnh linh đối hướng truyền vào ngón tay của Diệp Vân. Thằng bé không hề hay biết mà tiếp tục vận dụng nội công của Diệp gia bóp chặt cổ tay của Nam Bằng, dòng linh lực bị hút vào theo đó càng lúc càng mạnh mẽ.

Cảm thấy linh lực trong cơ thể bị rút đi nhanh chóng, Nam Bằng khuôn mặt trắng bệch, gào lên: "Buông ra." Nhưng Diệp Vân nào biết rằng mình đang hút linh lực của đối phương, cậu chẳng vì câu nói của gã mà buông tay. Chưa đầy một phút, linh lực trong cơ thể Nam Bằng bị rút đi phân nửa.

"Mau buông tay!" Tiếng quát như búa bổ vào tai vang lên, một người trẻ tuổi mặc trang phục đạo sư đầy đặn trẻ bu quanh bước vào. Diệp Vân giật mình ngược nhìn, người kia ánh mắt giận giữ, lạnh lẽo thét: "Còn không buông tay." Lúc này thằng bé mới tỉnh ra, liền ném tay tên kia xuống đất, bật người đứng dậy nhìn người vừa mới bước lại. Nam Bình run rẩy đứng dậy, phần vì xấu hổ, phần vì sợ hãi mặt nó rất khó coi. Nó vừa đứng lên được một bước thì lảo đảo ra bất tỉnh nhân sự.

* * *

Linh thực: Một loại đồ ăn có chứa linh lực.

Gần Tết rồi, Trúc bận nhiều việc quá, mong bạn đọc thông cảm. Chương này hơi ngắn hơn so với thường lệ, đăng tạm cho mọi người đọc đỡ nhàm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 4-2: Ấu đả trong vườn trường

Tóm tắt phần trước: Diệp Vân thấy bạn mình bị thiếu niên lạ mặt đánh liền xuất hiện giúp đỡ. Khiến cho thiếu niên kia tức giận mà dùng đến đạo thuật đánh Diệp Vân. Diệp Vân đáp trả tấn cho thiếu niên đó một trận ra trò thì bị đạo sư của ban kĩ luật bắt tại trận sau đó bị đem tới phòng kĩ luật của trường. Sự việc bắt đầu nghiêm trọng khi người bị đánh là một thực tập sinh nội môn có tiếng và Diệp Vân vô tình hút linh lực từ Nam Bình.

*

* *

"Tô đạo sư, tôi muốn đuổi học Diệp Vân."

Đứng trước bàn họp của văn phòng ngoại môn là một người thanh niên trạc ba mươi, khuôn mặt xương xẩu, gò má cao khô gầy lầy lầy hốc mắt sâu hoắm với ánh mắt như đục xà. Y gọi là Lý Hành, Trưởng ban kĩ luật và cũng là đạo sư hướng dẫn lớp Bảo Khí nơi mà Nam Bình đang theo học.

"Vì lý do gì?" Tô Duy Á dựa lưng vào ghế, thờ ơ hỏi.

"Còn hỏi lý do?" - Lý Hành tức tối nằng trong bụng một câu, lạnh giọng nói:

"Tô đạo sư hẳn biết lý do gì khi cho người dẫn Diệp Vân từ phòng kĩ luật đi rồi chứ?"

Gã từ thương xá của Nam Bình trở về đã hay tin Diệp Vân bị người của ban Ngoại môn dẫn đi, mà kẻ chỉ thị không ai khác chính là nữ nhân lão làng trước mặt.

Không đoái hoài giọng điệu tức tối của người thanh niên, Tô đạo sư nhàn nhạt trả lời:

"Ta có nghe qua tình huống. Nhưng không biết vì lý do gì mà Lý đạo sư muốn đuổi học Diệp Vân. Là chủ ý cá nhân hay quyết định của ban kĩ luật?"

"Là ý kiến của ban kĩ luật. Diệp Vân sử dụng tà thuật đoạt linh lực của Nam bằng, đó là vi phạm quy chế của nhà trường." Lý Hành nói như rít bởi hàm răng sít rịt của mình.

Tô Duy Á hơi híp mí mắt một chút, lạnh lùng đáp trả:

"Vậy Nam Bằng tự ý dùng đạo thuật gây thương tích trầm trọng cho người khác có phải cũng nên đuổi học?"

Lý Hành tròn mắt thét: "Thằng lỏi đó làm gì có bộ dạng thương tích trầm trọng chứ?"

Tô đạo sư mặt lãnh lùng không đáp, tức giận rời khỏi ghế ngồi, bước lại cửa văn phòng cá nhân của mình. Lý Hành nheo mắt nhìn theo, gã lúc đầu vì lửa giận mờ mắt mà không chú ý bên trong phòng còn có người khác.

Tô đạo sư đẩy cửa phòng, nói "ra đi" một tiếng. Từ trong phòng, Diệp Vân bẽn lễn bước ra. Nàng đẩy thằng bé đến trước mặt người thanh niên, lạnh giọng nói: "Lý đạo sư nhìn cho kĩ."

Ngón tay nàng khẽ động, cúc áo trước ngực Diệp Vân mở bung, để lộ một vết sẹo to tổ bố đỏ tấy do bóng linh lực tạo thành, dù đã được xử lý qua

nhưng có thể thấy thương thế ban đầu kinh khủng thế nào.

Lý Hành nhủ mày không nói gì. Tô đạo sư liền nói:

"Nam Bằng tuổi còn nhỏ mà đã độc ác đến vậy. Môn chúng ta không thể chứa chấp loại đệ tử như thế được. Vậy thì đuổi học cả hai đi."

Diệp Vân giật mình hốt hoảng, vai nhỏ khẽ run lên, bất giác được nắm chặt bởi bàn tay của cô giáo bên cạnh. Ánh mắt nàng không hề nhìn nó, mà xoáy thẳng vào người thanh niên đối diện.

"Tô đạo sư, Nam Bình còn ít tuổi nên thiếu kiềm chế. Nếu mà vì thế đuổi học thì sẽ là tổn thất cho tông môn chúng ta." Lý Hành hạ giọng nói.

"Sao chứ? Diệp Vân còn ít hơn Nam Bằng vài tuổi đấy? Giờ nó vẫn chỉ là ngoại môn, không có nghĩa vài năm nữa không thể trở thành cốt cán trong tông được." Tô Duy Á thẳng thừng bác bỏ.

Lý Hành quả là bí bách. Đuổi Diệp Vân thì thôi, chỉ là học sinh ngoại môn tầm thường, còn Nam Bình là thực tập sinh nội môn của hệ hắc. Thật ti tiện, à biết rõ Nam Bình xuất sắc thế nào, trong kì đại tái (competition) năm tới nhất định sẽ tỏa sáng nên muốn bài trừ một đối thủ. Nâng lên được, thì bỏ xuống được, gã liền hạ giọng mềm mỏng cười giả lả:

"Ha ha. Đúng là về lý thì nên như vậy. Nhưng chúng ta là người giáo dục, đám trẻ làm sai không tránh khỏi có lỗi của thầy cô. Lần này xem như cảnh cáo vậy, nếu có lần sau thì liền sẽ đuổi học."

Tô Duy Á cười khinh một tiếng, nói: "Vậy sao? Trong chuyện này Diệp Vân là người bị hại. Nam Bằng động thủ trước, chỉ bị tổn hao một chút linh lực, còn thằng bé thì phải mang vết sẹo này suốt đời. Lý đạo sư thấy thế có công bằng không?"

Lý Hành đã nhất quyết xuống thang, nhưng Tô Duy Á lại không cho hắn xuống, tức tối bầm gan tím ruột, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

"Nam Bằng hiện còn chưa tỉnh. Khi nào nó khỏe lại ta sẽ yêu cầu nó tới xin lỗi Diệp Vân."

Tô Duy Á vốn muốn chinh Lý Hàn một trận, nhưng nghĩ đến Diệp Vân, cũng không cần thiết phải so đo với một tên Nam Bình làm gì, liền chiều theo nói:

"Xin lỗi thì không cần. Lý đạo sư chỉ cần đảm bảo nó không làm phiền Diệp Vân là được."

"Không thành vấn đề." Gã nhanh chóng đáp ứng.

"Quả là ban kỉ luật hành xử công chính liêm minh mà hữu tình hữu lý. Đã thấy."

"Hừ." Lý Hành quắc mắt nhìn lại sau đó đồng thẳng ra cửa, lúc tới hùng hổ mà lúc đi thì âm ỉ Tô Duy Á cảm thấy buồn cười, có thể xi nhục gã thêm một chút cũng khiến lòng hả hê không ít.

Gã đi rồi, trong phòng chỉ còn hai cô trò Diệp Vân. Tô Duy Á mới thở hắt ra một hơi, vừa rồi đấu trí với Lý Hành quả là nhức não ra phết. Nếu không phải nàng nắm được mấu chốt gã không nỡ đuổi Nam Bình thì Diệp Vân lành ít dữ nhiều. Gã không biết rằng so với Nam Bình, thì Tô Duy Á coi trọng Diệp Vân hơn nhiều. Nếu không thì cá chết lưới rách, Lý Hành nhất định sẽ đuổi học Diệp Vân dù có gây vết nhơ trong lý lịch của Nam Bằng đi nữa. Sau này đây cũng là điều khiến cho Lý Hành cảm thấy hối hận nhất nhì trong đời.

"Tô đạo sư, vết sẹo này không phải do Nam Bình gây ra mà." Diệp Vân thỏ thẻ nói. Tô Duy Á (Toria) bật cười: "Chung quy là tại Nam Bằng, vậy cứ tính hết lên hắn có sao?"

Diệp Vân á khẩu, Tô đạo sư thật là quá bá đạo mà. Nhưng nó cũng rất cảm kích vì nhờ cô ấy mà mình mới có thể không bị đuổi học như vậy. Lại nói, Tô đạo sư hay tin xảy ra liền cho người dẫn Diệp Vân từ phòng kỉ luật đến đây, hỏi mọi sự tình để tìm đối sách. Vừa hay trên ngực thằng bé có một vết sẹo lớn, động tay vào một chút liền quy kết do Nam Bình gây ra. Lý Hành biết rằng Nam Bình đánh trúng ngực thằng bé, nhưng không biết cụ thể thế nào cả. Vốn dĩ năng định nhân dịp này làm cho hắn phải phun máu, nhưng Diệp Vân hút linh lực của Nam Bằng là một đại kì. Không phải vì Lý Hành cố kỵ học sinh của mình bị ảnh hưởng tiền đồ thì không thể lấp liếm cho qua được như thế. Về việc đòi công đạo cho Diệp Vân, Tô đạo sư cũng chỉ nói thế thôi, dù sao sự việc kết thúc êm đẹp thế này là tốt rồi.

"Diệp Vân, hành vi cướp đoạt linh lực của người khác tuyệt đối bị cấm, không được có lần sau." Tô Duy Á nghiêm mặt cảnh cáo. Thằng bé cẩn thận gập đầu, nó không hề biết bằng cách nào mà lại hấp thu linh lực của Nam Bình cả, đều là ngoài ý muốn. Trong tu luyện, việc cướp đoạt tu luyện của người khác bị coi là tà đạo, bị cộng đồng tu luyện công kích. Ai mà chẳng sợ một ngày đẹp trời, mình bị một lão quái tu luyện mấy trăm năm bắt vào phòng kín, tốt lành hút sạch linh lực trong người chứ.

Tô đạo sư nói cho thằng bé hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, và giáo huấn không để tái phạm, sau đó mới hòa hoãn nói:

"Trò thấy trong người thế nào?"

"Dạ, bình thường ạ." Diệp Vân hồn nhiên đáp.

"Trò thử cảm ứng bên trong Đan điền có gì khác biệt không?" Tô đạo sư lại nói.

Diệp Vân theo lời. Đan Điền của nó vốn trống rỗng lúc này tồn tại một lực lượng không biết tên chiếm cứ trong đó. Nhìn về mặt của thằng bé, Tô đạo sư

mỉm cười nói: "Trò thử khai linh xem sao?"

"Lúc này luôn à?" Diệp Vân ngạc nhiên. Tô đạo sư gật đầu. Thăng bé liền tiến hành khai linh, chỉ một chút, nó liền biến thành vui sướng, reo: "Trò làm được rồi. Trò Khai Linh thành công rồi."

Tô Duy Á cười tươi, kết quả này nàng đã đoán trước. Diệp Vân sở dĩ có thể hấp thu linh lực của Nam Bình là vì Đan điền của thăng bé đã được hoạt hóa. Không có việc này xảy ra thì chỉ ít ngày nữa nó cũng tự Khai Linh được mà thôi.

Diệp Vân mừng lắm, vậy là tảng đá trong lòng cậu được buông xuống. Một khi linh căn được thức tỉnh thì Diệp Vân đã khai linh thành công rồi, từ nay trở về sau hoàn toàn có thể tự mình hấp thu linh khí thiên địa mà tu luyện.

Ban đầu linh lực được hấp thu vào cơ thể thừa thớt, tồn tại rời rạc, cần phải trải qua đề luyện mới có thể sử dụng được. Quá trình này gọi là Luyện Khí, là công việc cơ bản của tu đạo cũng là tên cảnh giới đầu tiên của pháp môn này.

(Thông tin: Dựa vào lượng linh lực có trong đan điền mà người ta phân chia Luyện Khí cảnh thành ba giai đoạn, sơ kì: Linh lực trong cơ thể là một đến ba đoạn, Trung kì: Linh lực là 4 đến 9 đoạn, Hậu kì: Từ 9 đến mười tám đoạn. (Mỗi đoạn bằng một phần mười hai ml). Mỗi tu luyện, kinh mạch còn yếu, tốc độ thu nạp linh khí có hạn, càng về sau thì tốc độ này càng nhanh)

Nhờ hấp thụ linh lực của Nam Bình mà Diệp Vân có trong mình Luyện Khí Sơ kì hai đoạn. Chưa đầy một tháng liền đạt tới Luyện Khí Sơ kì đỉnh phong. Tô Đạo sư cũng cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ tu luyện của thăng bé. Điều này không liên quan đến Thiên Linh căn hay Địa Linh căn gì cả mà ở thân thể Diệp Vân vốn là võ giả trung cấp, kinh mạch cường hãn hơn người thường rất nhiều. Nếu bạn bè của nó kinh mạch chỉ như rạch nước nhỏ, thì kinh mạch của nó là kênh nước lớn. Nhờ đó mà tốc độ tu luyện, cùng thời gian tu luyện tốt hơn rất nhiều. Ấu trong việc vừa xảy ra Diệp Vân là người có lợi nhất, chỉ tội cho Nam Bình mất không mấy tháng tu luyện.

*

**

Diệp Vân trở về kí túc xá, mấy đứa bạn cùng phòng đều thấp thòm đứng chờ. Vừa thấy thăng bé liền vồn vã kéo nó vào phòng.

Lương Văn Thạch sốt ruột hỏi: "Cậu không sao chứ? Đạo sư có làm khó cậu không?"

"Không sao. Tớ ổn." Diệp Vân đáp.

"Nếu vì bọn tớ mà cậu bị liên lụy. Bọn tớ sẽ xin đạo sư nhận trách nhiệm về mình." Vi Khuê nói.

Diệp Vân nở nụ cười trấn an mấy đứa, nói:

"Không có việc gì thật mà. Đạo sư sẽ không truy cứu chúng ta nữa."

Ba đứa hơi buông lỏng một chút, nhưng vẫn chưa an tâm lắm. Thái Hòa liền hỏi:

"Còn Nam Bình, hấn sao rồi."

"Hấn bị thương đưa tới trạm xá, cụ thể thì tớ không biết. Nhưng sau này hấn sẽ không dám tìm chúng ta nữa. Nếu không đạo sư sẽ đuổi học hấn."

Thái Hòa rưng rưng nước mắt:

"Cảm ơn cậu. Cậu đã cứu tớ. Còn vì tớ mà bị thương như vậy. Tớ không biết phải báo đáp cậu như thế nào cho hết. Tớ.."

Cậu bé không nói tiếp được vì đã nức nở thành tiếng. Diệp Vân búi rối nắm tay bạn, an ủi nói:

"Tớ không làm sao cả. Cậu đừng nói những lời như thế. Chúng ta là bạn mà."

"Là bạn." Mỗi người nghe tư vị đều khác nhau, Thái Hòa xúc động mặt đầm lệ vẫn cười hạnh phúc, Vi Khuê, Hắc Thạch nhìn nhau áy náy, xấu hổ. Ba người đều là bạn với nhau bao lâu, lại không bằng Diệp Vân người chỉ vừa mới quen. Hai đứa trao đôi ánh mắt, gật đầu nhẹ. Văn Thạch nói:

"Cậu có ơn với bọn tớ. Từ nay bọn tớ tôn cậu làm lão đại, cậu nói gì tớ bọn tớ nghe nấy."

Vi Khuê cũng nói: "Dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ."

Diệp Vân vỗ người gây lát, sau đó bật cười, khoát tay nói:

"Các cậu đừng làm như giang hồ vậy chứ. Chúng ta cứ làm bạn như trước nay là được."

"Chúng ta vẫn làm bạn. Nhưng cậu là lão đại." Thái Hòa nói như chém đinh chặt sắt, gương mặt vẫn còn ngấn lệ nhưng lại vô cùng kiên quyết.

Diệp Vân không thuyết phục nổi mấy đứa bạn, lắc đầu cười trừ. Dù sao cậu không có định bắt bọn chúng làm gì cho mình cả.

Mấy đứa không nói thêm nữa mà để Diệp Vân đi nghỉ ngơi, vừa rồi Diệp Vân bị thương cũng cần phải tĩnh dưỡng cho khỏe hẳn.

Diệp Vân trở lại giường mình, ngó qua Ngô Kinh một chút thấy cậu ấy đã ngủ rồi. Trừ lúc mới về có nhìn qua một lần, thì Ngô Kinh không hề nói gì cả. Không nghĩ nhiều, Diệp Vân đặt lưng xuống giường đánh một giấc tới chiều.

Chú thích:

Trong tu đạo, vẫn có trường hợp người này truyền linh lực cho người khác, nhưng đều phải là hai người có cùng một hệ tu luyện, cùng thuộc tính linh căn thì mới được.

Nam Bình, Nam Bằng: Vốn là đồng nghĩa. Trích từ "Mùa xuân nho nhỏ" của Thanh Hải có đoạn:

".. Mùa xuân ta xin hát

Câu Nam ai, Nam bình

Nước non ngàn dặm mình

Nước non ngàn dặm tình

Nhịp phách tiền đất Huế."

Tris: Tô Duy Á là cách phát âm tiếng Việt của tên của Tô Đạo sư, vốn bắt nguồn từ một tiếng Tây Ban Nha.

Lâu rồi mới đăng chương mới, Cảm ơn mọi người ủng hộ. Nếu yêu thích thì để lại bình luận, hoặc like nhé. Như thế Trúc sẽ có thể biết các bạn có muốn đọc bộ truyện này không để gia tăng tiến độ truyện. Nếu không hay thì cứ nói ngay và luôn, mình sẽ cố gắng hoàn thiện hơn nữa cho các chương tiếp theo và nhanh chóng đưa ra bản Neo cho các chương đã đăng. Một lần nữa cảm ơn tất cả những người yêu mến Thất Đại Thiên Quy này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Tu luyện đời thường

Tóm tắt chương trước: Diệp Vân đánh lộn với Nam Bình, may mắn được Tô đạo sư bao che nên không bị xử phạt. Cũng từ sau sự kiện này, cuộc sống học đường tu luyện của Diệp Vân bắt đầu .

Diệp Vân tỉnh dậy thì đã quá chiều, trừ Ngô Kinh đang nằm gác chân lên đùi trên giường đọc sách thì mấy đứa khác không thấy đâu.

Cậu ngồi dậy, chợt thấy bụng đói cồn cào, nghe tiếng dạ dày réo òn ọt mới nhớ từ sáng đến giờ chưa có gì vào bụng. Cậu thò tay vào túi trong áo khoác. Về mặt liên chứng hững y như đứa trẻ đánh rớt cốc kem. Cái túi giấy bên trong đã hóa thành tro, tàn bụi bay lả tả xuống giường. Diệp Vân cười khô, chỗ mình để túi thức ăn lại chính là nơi hóa cầu đánh vào, giờ thì không còn gì nữa rồi.

Nó ngắm nghía áo đồng phục một lượt cảm thấy kì quái, rõ ràng bề ngoài áo không bị tổn hại chút nào, nhưng bản thân mình lại bị bỏng rát nhẹ. Mà cũng phải thôi, cái áo này là một vật phẩm hỗ trợ tu luyện, tất nhiên có khả năng dẫn truyền linh lực rất tốt rồi.

"Đói bụng à? Bắt lấy này." Ngô Kinh ở phía giường chéo bên Diệp Vân nói, sau đó vung tay vút cho Diệp Vân một cái hạt hồng hồng như viên kẹo. Thằng bé cảm ơn một tiếng rồi định bỏ viên "kẹo" kia vào miệng thì Ngô Kinh vội vã la: "Khoan đã, cậu phải nếm nó lên chứ?"

Diệp Vân nghi hoặc, làm theo lời cậu bạn, đun lấy một ít nóng rót ra chén, rồi thả cái hạt vào. Chỉ thấy khói từ miệng chén bốc lên nghi ngút, sau một lát, cái hạt nhỏ vốn bằng đầu ngón tay giờ đã trương lên bằng quả trứng cút.

Diệp Vân cắn phập một cái, hương vị than mát ngọt ngào thấm vào đầu lưỡi, liền sau đó có một dòng nước ấm từ miệng chảy xuống cuống họng, rồi vào dạ dày. Đi đến đâu, cơ thể cảm thấy khoan khoái đến đấy, khi vào tới bụng thì liền tan hết mà theo đó bao nhiêu con đói, mệt mỏi đều tiêu thất.

"Tuyệt quá. Nó là cái gì vậy?" Diệp Vân phấn khích hỏi.

"Linh thực."

"Là linh thực sao?" Diệp Vân kích động một chút. Cậu từng có nghe qua, linh thực là những loại thực phẩm có chứa linh lực, vừa có lợi cho sức khỏe, vừa lại bổ trợ cho tu luyện. Diệp Vân thoáng kiểm tra Đan Điền một cái, không ngờ linh lực bên trong đó thành linh nhiều thêm một lỵ.

"Ngày nào cũng có linh thực ăn thì tốt quá." Diệp Vân mê mẩn nói.

Ngô Kinh nghe thế thì bật cười: "Ha ha. Nói như cậu thì heo cũng tu luyện thành Tiên được."

Đoạn Ngô Kinh giải thích: "Linh thực này không chỉ quý hiếm, mà cơ bản có tiền cũng không mua được. Mỗi hai tháng, học viện chỉ phát một lần, bình thường học sinh nhận được còn không dám dùng, chỉ đợi đến lúc tu luyện mấu chốt mới lấy ra đấy."

Diệp Vân gật gù. Quả thực như thế, nếu không thì đã không có những kẻ bằng mọi cách chèn ép chiếm đoạt linh thực của người khác.

"Lần sau nếu có, tớ sẽ trả lại cho cậu." Diệp Vân nói.

"Không cần. Cho cậu đấy." Ngô Kinh khoát tay nhàn chán nói.

Diệp Vân chần chờ giây lát rồi nói: "Cảm ơn cậu."

Ngô Kinh hồ hững: "Không phải lúc này đã cảm ơn rồi sao. Chỉ là một viên linh thực mà thôi. Coi như là đáp lại cậu đã giúp Đuôi Tôm (Jutom) khỏe lại đi."

"Không phải. Là chuyện lúc này cậu đã cảnh tỉnh tớ Nam Bình đánh lên."

"Cậu đã có thể bỏ đi mà không cần phải đợi tớ như thế, còn vì tớ mà lên tiếng cảnh tỉnh." Diệp Vân nhẹ nhàng nói.

Ngô Kinh trầm ngâm không đáp. Diệp Vân nhận ra, Ngô Kinh thực ra không có giống vẻ bề ngoài ác khẩu. Cũng như lần trước, cậu ấy hoàn toàn có thể bỏ mặc mình gặp nạn mà không giúp, nhưng Ngô Kinh trước sau đều không làm vậy. Diệp Vân có thể thấy được bề ngoài cậu ấy có hơi ác khẩu, nhưng kì thực lại rất tốt bụng.

"Vì cậu giúp tôi trước, tôi không muốn nhìn cậu chết trước mặt mình thôi." Ngô Kinh cứng cỏi nói, nhưng vẻ mặt thì không phải như vậy.

Diệp Vân nhìn Ngô Kinh thật sâu: "Vậy chúng ta hòa nhé, không ai nợ ai nữa. Từ giờ cậu với tớ có thể làm bạn không?"

Ngô Kinh lảng tránh ánh mắt của Diệp Vân, vùng vằng nói: "Ai thêm làm bạn với cậu chứ?"

Một chút thất vọng thoáng qua trên mặt thằng bé, Ngô Kinh liền hạ giọng: "Nhưng cậu đã nài nỉ như vậy thì không phải là không thể."

Diệp Vân bật cười, cậu bạn này khá ái như một cô bé vậy.

*

* *

Hà đạo sư chậm rãi di chuyển trên sân tập, giọng già lão thuyết giảng: "Đầu tiên là vận chuyển linh lực trong đan điền, dựa vào lộ tuyến như trong hình, dẫn đến đầu ngón tay của mình. Các trò có cảm thấy đầu ngón tay bí bách như muốn bùng nổ không?"

"Có ạ." Đám học sinh dưới lớp nhao nhao đáp lại.

Ông gơ cánh tay phải của mình lên, nói tiếp: "Bước tiếp theo là phóng xuất linh lực ra bên ngoài. Hai ngón út và áp út gấp lại, ngón cái thì để vuông góc với lòng bàn tay. Như thế này, có nhìn rõ không? Rồi ngón trỏ và ngón giữa thì duỗi thẳng ra, tập trung linh lực vào hai ngón này."

Bây giờ khai mở huyết Trung Xung và Thương Dương, dùng tâm phóng linh lực ra."

Quả thực trên đầu ngón tay của ông xuất ra một đoàn khí xanh, nghe tiếng xì xì như quả bóng bay bị châm lủng vậy.

"Đứng rồi. Từ từ thôi. Linh lực phát ra đừng để thất thoát, khống chế chúng tập trung lại." Hà đạo sư lên tiếng nhắc nhở một học sinh đầu hàng. Sau đó ông lại hướng đến cả lớp nói: "Bước cuối cùng, niệm pháp Linh lực cầu, khống chế linh lực thành hình đạo thuật."

Lơ lửng trước mặt Diệp Vân là một khối cầu màu trắng tuyết, vừa giống khí, vừa giống nước. Khối cầu do không ngừng được gia trì linh khí mà to dần lên, đến cỡ bằng bàn tay. Hà đạo sư kinh ngạc đứng nhìn Diệp Vân thi pháp: "Linh lực còn chưa phân bố đồng đều, cầu thuật chưa ổn định, nửa đường phóng đi sẽ tan rã mất. Tập trung linh lực vào lõi xem."

"Vâng." Diệp Vân theo lời khống chế linh lực. Quả cầu băng trở nên ngưng thực hơn, bên ngoài đông cứng lại trở thành một quả bóng băng băng, bên trong băng linh lực vẫn không ngừng chuyển động.

Ngộ tính tốt thật, lần đầu tiên có học sinh làm được vậy chỉ trong lần đầu. Hà đạo sư gật gù đánh giá. "Tốt lắm. Giờ tập trung phóng nó vào bia phía trước. Nào làm đi."

Diệp Vân chú tâm, mắt nhìn thẳng vào bia phía trước cách nó bốn mét. Miệng hô một tiếng: "Đi." Bàn tay phải điểm về phía trước. Băng cầu như quả đạn pháo cực tốc lao tới phía trước.

Bành! Băng cầu đập thẳng vào mặt bia hình tròn, từng vụn băng vỡ tan nát ra, tung tóe xung quanh. Băng thân mặt bia bị đóng thành một lớp băng mỏng.

"Giỏi, giỏi lắm." Hai tiếng giỏi liền tiếp phát ra từ miệng vị đạo sư già, đủ biết ông tán thưởng thế nào. Mặt ông rạng rỡ như trẻ ra chục tuổi nói: "Đây mới chính là uy lực của cầu linh thuật, các trò xem đây mà học tập."

Đám bạn lại được một phen nhao nhao ngưỡng mộ. Hà đạo sư nhìn Diệp Vân, ánh mắt yêu thích nói: "Trò là Diệp Vân đúng không, rất có năng khiếu đây. Tương lai nhất định sẽ trở thành một tu đạo giả danh tiếng."

"Đa tạ đạo sư khích lệ. Trò cảm thấy bản thân còn phải cố gắng nhiều."

Hà đạo sư mỉm cười, gật đầu, quả là thằng bé có tâm tính tốt, không kiêu ngạo, không tự mãn. Sau này nhất định sẽ tiến triển rất xa.

*

* *

Khai Linh thành công, Diệp Vân bắt đầu đi học đạo thuật cơ bản. Nếu như công pháp là cách thức tu luyện, hấp thu linh lực, thì đạo thuật là cách vận hành chúng trong thực tế. Đạo thuật chia làm ba nhóm: Công Kích, Phòng Ngự, Bổ trợ.

Khi bắt đầu học, thằng bé được cấp cho một bộ đạo thuật cơ bản bao gồm cả ba yếu tố này. Phép tấn công thì có Linh lực cầu, Linh Lực Tiến, Linh Lực Điều. Phép Phòng Ngự thì có Khiên Linh Lực, và Lưới Phòng Ngự (Phòng Hộ Tráo). Bổ trợ thì có Tốc bộ thuật và Phi Hành Thuật.

Do cảnh giới của Diệp Vân còn thấp, hiện mới chỉ có thể học được ba phép là Linh Lực Cầu, Khiên Thuật, và Tốc Bộ.

Linh lực cầu là ngưng tụ linh lực thành quả cầu tấn công tầm xa. Khiên thuật thì tạo một tấm chắn ở một vị trí cố định trước. Còn Tốc bộ là trong thời gian cực ngắn di chuyển một khoảng cách né tránh tấn công của đối phương.

Diệp Vân gia trì linh lực dưới bàn chân, lắc nhẹ một cái liền lướt đi một mét gần như tức khắc mà không lưu lại một vết hằn trên cát. Đây là hiệu quả của Tốc Bộ mà mất gần một tuần cậu mới làm được. Cậu thích thú cứ làm đi làm lại vài lần như vậy.

"Diệp Vân thật chăm chỉ. Ngày nào cũng luyện tập như vậy."

"Cậu ấy vốn không giống chúng ta mà."

"Phải đấy, tư chất cậu ấy thật tốt. Trong thời gian ngắn như vậy mà đã có thể thi triển đạo thuật nhuần nhuyễn đến vậy. Khó mà tin rằng Diệp Vân chỉ mới nhập học không lâu."

Mấy đứa Văn Thạch, Vĩ Khuê, Thái Hòa lần lượt từ trong phòng đi ra,

Diệp Vân lắc đầu cười trừ: "Các cậu đi đâu thế?"

"Bọn tớ lên trung tâm bầu dục luyện tập."

Trung tâm bầu dục là nơi học sinh Phong Vân tự học, rèn luyện. Diệp Vân vẫn còn chưa có chính thức nhập học, do đó vẫn chưa tới lần nào.

"Cậu sắp hoàn thành bổ túc rồi nhỉ. Vậy đã tính theo học chức nghiệp nào chưa?" Văn Thạch hỏi.

"Có lẽ là Phù Đạo." Diệp Vân đáp, lúc mới nhập môn, nó được gợi ý rằng nên học môn này trước.

"Vậy thì hay quá. Tớ cũng ở đó. Cậu có muốn tham quan câu lạc bộ phù đạo trước không?" Thái Hòa phấn khởi nói.

Diệp Vân không có lý do gì để từ chối cả, bốn đứa cứ thế vui vẻ cười nói mà đi. Phong Vân học viện có sáu hệ đào tạo, tuy nhiên mỗi học sinh chỉ có thể chọn nhiều nhất là hai hệ để theo học, sau đó lấy thành tích tốt nhất để xét tuyển vào thực tập sinh. Hoàn thành thực tập sinh thì coi như là tốt nghiệp, đến khi đó nếu biểu hiện tốt thì có thể ở lại tông môn phục vụ. Do đó mà việc lựa chọn chức nghiệp nào đều rất cần phải cân nhắc, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tương lai sau này.

Sau khi học bổ túc xong thì Diệp Vân phải chọn một môn nghề nghiệp theo học, mà cậu dự định là sẽ học Luyện Phù trước, vừa hay cùng Thái Hòa đi xem bộ môn này học như thế nào.

Trung tâm tu luyện, giống như cách học sinh vẫn thường gọi, đúng là một tòa nhà hình bầu dục, có hai tầng. Tầng dưới dành cho học sinh phổ thông, tầng trên dành cho thực tập sinh. Bên trong mỗi tầng lại có nhiều khu vực chức năng khác nhau. Trong đó có khu các câu lạc bộ của từng phái hệ. Thái Hòa dẫn Diệp Vân đến câu lạc bộ Phù đạo, hai đứa khác liền tách ra.

Mỗi câu lạc bộ đều có hai gian phòng, một phòng để thực hành nghề, phòng còn lại là nơi luyện tập tự do của học sinh.

Gian thứ nhất trưng bày rất nhiều tranh ảnh về Phù Đạo, còn có cả tự chương ca ngợi về chức nghiệp này nữa. Ở đây cũng có vài học sinh đang tỳ mi ngồi vẽ lên các tờ giấy nhỏ, theo mẫu có sẵn. Cũng nhờ Thái Hòa giới thiệu mà Diệp Vân biết khá nhiều về chức nghiệp này.

Phù hay còn gọi là Bùa, là những mảnh giấy, da thú, (đôi khi là bản gỗ) bên trên có viết, khắc, vẽ những đường nét, chữ cách điệu, đạo văn, hình ảnh

tượng trưng. Ắn chưa linh lực, tinh thần lực, Đạo, hay các liên kết với các thể siêu nhiên hoặc dị giới. Phù có nhiều chức năng, nhưng chức năng chính được nghiên cứu nhiều nhất là cất trữ đạo thuật. Một loại đạo thuật nào đó được đem phong ấn vào lá bùa, thì người sử dụng dù không biết đạo thuật này vẫn có thể sử dụng. Phù đạo làm chức năng này được gọi là Phù thuật.

Người chế Phù được gọi là Luyện Phù sư hay Phù Đạo sư, trong tu Đạo chính nghề thì đứng thứ tư, đủ thấy rất được coi trọng, trong tông môn lớn cũng có vị thế rất cao.

(Phù đạo ở chỗ chúng ta bị coi là mê tín dị đoan. Phần nhiều các thầy pháp không đủ đạo hạnh, chỉ biết vẽ phù hình mà không có uy lực, lá bùa không có giá trị. Có những loại bùa chú không cần có pháp lực để vẽ, nhưng cách làm nên chúng vô cùng tà ác. Vậy nên bùa chú ở thế giới này, có tác dụng hay không thì không biết, nhưng tốt nhất là nên tránh xa chúng)

Gian thứ hai là phòng tập, ở đây có đặt các dụng cụ hỗ trợ tu luyện như đĩa tập tinh thần lực, hình nộm dùng để luyện đạo thuật.. Mấy cái này thì Thái Hòa chỉ nói sơ qua, Diệp Vân không phải người ở đây không tiện sử dụng chúng.

Cuối gian phòng có một cái đài cao, lúc này có một đôi học sinh đang mặc trên người một bộ giáp mắt lưới thi đấu đạo thuật với nhau. Diệp Vân liền bị hấp dẫn lại xem. Đây là lần đầu tiên nó thấy người ta đối kháng bằng đạo thuật thì không khỏi phấn khích.

Thái Hòa nhìn Diệp Vân, tình quái hỏi: "Món thử một hiệp không?"

"Liệu tớ có được không?" Diệp Vân chần chừ.

"Không sao, thi thoảng học sinh khác hệ cũng đến trao đổi đạo thuật mà." Thái Hòa đảm bảo nói.

Sau đó dẫn Diệp Vân ra chỗ để giáp phục rồi lần lượt mặc lên người. Bộ giáp mặc khá thoải mái, cử động rất nhẹ nhàng. Hai người chuẩn bị xong thì bộ đôi trên đài cũng bước xuống, cả hai liền lên thay.

Thái Hòa làm động tác cúi chào. Diệp Vân bắt trước đáp lại.

Phía bên kia Thái Hòa làm động tác ra sao, Diệp Vân cũng làm y theo. Bất chợt từ tay của cậu bạn ngưng tụ một quả cầu nóng đỏ: "Viu." Diệp Vân liền cả kinh né tránh.

* * *

"Phù." Thái Hòa tháo mũ giáp ra, mồ hôi nhễ nhại. Bên cạnh Diệp Vân cũng cởi bỏ giáp áo của mình.

"Cậu cũng học hỏi nhanh đấy." Thái Hòa nói.

Diệp Vân phì cười. Dù lúc đầu có chút lúng túng bị đánh vài chiêu, nhưng sau đó Diệp Vân liền bắt nhịp lại, cuối trận còn ghi lại vài điểm lên Thái Hòa.

"Muốn tới phòng tu luyện linh lực một lúc không?" Thái Hòa kiến nghị.

"Đó là nơi nào?" Diệp Vân nghi hoặc.

"Cậu chưa từng đến đó sao?" Thái Hòa cũng kinh ngạc không kém.

OOo

Học viện nằm trên núi Phong Vân vốn là một tòa linh sơn, Linh Khí gấp mấy lần bên ngoài. Các phòng tu luyện lại càng là nơi đặc thù được bố trí trận pháp tụ tập linh lực, mật độ còn cao hơn những chỗ khác nữa, tu luyện ở đó đúng là làm chơi ăn thật.

Các phòng linh lực này được xây dựng trong lòng núi, chia thành các phòng nhỏ. Muốn sử dụng chúng thì phải thuê trước với người quản lý. Diệp Vân thuê lấy một phòng, giá cũng không rẻ, lên đến ba lượng bạc một giờ.

"203" Diệp Vân đem số trên thẻ khóa đối chiếu với số phòng, liền dứt cạnh thẻ nhét vào khe hở. Cửa phòng liền mở ra. Căn phòng dài hai mét, rộng một mét rưỡi, bốn phía tường đá kín mít, tạo cảm giác có phần ngột ngạt, nếu là ai mắc bệnh sợ phòng kín chắc hẳn là sẽ không chịu được. Trên đỉnh đầu có một tinh thạch phát quang làm cho ánh sáng bên trong khá rõ ràng. Cạnh cửa có một tấm bảng nhỏ, trên đó có hai cái núm kèm kí hiệu mô tả, một cái điều chỉnh độ sáng của tinh thạch, một cái khóa mở linh khí.

Cậu xoay cái nút bên trái, Tinh thạch bên trên mờ đi một chút, sau đó mới xoay nút bên phải. Chỉ nghe thấy tiếng ro ro, xì xì, phía trên đỉnh đầu đồ đồ dồn xuống từng dòng khí. Diệp Vân hít sâu một hơi, cảm giác thật dễ chịu bởi bên trong tràn ngập dưỡng khí.

Cậu ngồi xuống thiền tại trung tâm, vận chuyển pháp quyết Đạo Dẫn thuật, cảm nhận linh khí dào dạt xung quanh. Bỗng linh căn trong người phi thường mẫn cảm mau chóng tập trung chúng lại xung quanh người thành một lớp sương mù.

Linh khí tiến nhập vào trong cơ thể tinh thuần hơn hẳn so với tu luyện ở chỗ khác. Diệp Vân chuyên tâm dẫn nhập luồng linh lực chạy trong kinh mạch. Hiệu quả tu luyện rất tốt, sau hai tiếng trở ra linh lực trong người đã nhiều thêm nửa ly. Nếu ngày nào cũng tu luyện như thế thì không đầy nửa tháng thăng bé có thể tiến vào Luyện Khí trung kì.

OOo

Diệp Vân trở ra ngoài thì thấy ba đứa bạn đều đợi mình. Văn Thạch nói: "Tớ còn không tin được là cậu tu luyện nhanh như vậy mà chưa dùng phòng tu luyện bao giờ đấy."

Diệp Vân lại lắc đầu cười trừ, cái này không phải là do mình hấp thu linh lực từ Nam Bình đó sao.

"Có phải tu luyện rất tốt đúng không?" Thái Hòa hỏi.

"Phải, nhưng ba lượng một giờ thì chất quá!"

Diệp Vân trề môi nói.

"Đúng là hơi chất thật." "Cái gì? Sao lại ba lượng?" Biểu tình của đám trẻ làm thằng bé giật mình. Hóa ra bọn chúng chỉ là linh căn bình thường, mỗi giờ cũng chỉ một lượng thôi, Diệp Vân là dị linh căn mới đất đỏ như thế. Ấu đúng là thiên phú cũng có cái khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Tỷ thí

Diệp Vân gia nhập lớp hướng nghiệp Phù Đạo, tương lai sẽ trở thành một Luyện Phù Sư. Dù không phải là tuyển chọn kỹ càng, nhưng nó cảm thấy công việc này rất phù hợp với mình. So với trồng cây, nuôi linh thú hay đập đá rèn sắt thì ngồi bàn giấy vẽ bùa vẫn là tốt nhất. Đây cũng là công việc vẽ ra tiền theo nghĩa đen, biến tờ giấy vô tri thành bạc trắng. Nghe đúng là hấp dẫn thật, nhưng yêu cầu để trở thành Luyện Phù Sư hết sức ngặt nghèo, mồ hôi, thời gian, tiền bạc bỏ ra để rèn luyện không phải là ít. Tất nhiên Diệp Vân không phải ham kiếm sống bằng nghề này, dù sao mục đích cuối cùng của thằng bé là có được sức mạnh, tìm ra kẻ thù, cho nên không muốn sa đà vào những việc khác quá.

Tuy rằng nó không có ý định dành nhiều tâm sức nghiên cứu phù đạo, nhưng mà cách làm việc của thằng bé thì thực sự rất nghiêm túc. Cứ nhìn cách nó tỷ mỉ bào chế da linh thú để chế phù thì biết, chuyên nghiệp không kém một kỹ sư đang làm trong phòng thí nghiệm chút nào, so với đám nhóc xí xộn nhón nháo xung quanh thì thật khác xa.

Cùng bàn với Diệp Vân, Thái Hòa đang loay hoay xử lý mẫu vật của mình, phẫu tích không đều hiện lên trên tấm da thú lốm đốm lồi lõm.

"Diệp Vân, cho tớ miếng da còn dư của cậu đi." Thái Hòa nhỏ giọng nói.

Diệp Vân ngừng tay lại, thấy trên bàn Thái Hòa mấy mẫu vật đều nham nhở hồng cả, liền bật cười, đưa tấm da còn dư cho cậu ấy nói: "Cẩn thận một chút, đạo sư nói chúng đáng giá lắm đấy."

"Cảm ơn cậu." Thái Hòa nói, đánh mắt liếc nhìn xung quanh rồi vợ vội đám phở phẩm nhét vào trong người.

Vũ đạo sư là người tu luyện, giác quan tinh tường cỡ nào, liền phát hiện ra ngay trò mèo của Thái Hòa, lạnh lẽo tiến lại, nhân lúc thằng bé không chú ý mà xách tai nó lên:

"Làm hỏng mấy cái rồi. Có biết chúng mắc lắm không. Làm cho cẩn thận vào xem."

"A á á. Đạo sư tha mạng."

Vũ đạo sư không vội buông thằng bé mà kéo nó hướng về Diệp Vân nói: "Trò học hỏi Diệp Vân ấy. Làm rất tốt. Người ta mới đến mà được như thế. Tự xem lại mình đi."

"Vơ-âng, trò biết lỗi rồi ạ." Thái Hòa méo miệng nói trong nước mắt.

Lúc ấy đạo sư mới hả lòng buông tha cho nó.

Nhân lúc đạo sư đi rồi, Diệp Vân mới khúc khích nói: "Tớ đã cảnh báo rồi mà."

"Cậu thì hay rồi. Suốt ngày được thầy ấy khen." Cậu bạn phụng phịu xoa xoa cái tai đỏ ửng, Diệp Vân chỉ biết lắc đầu cười.

"Sao tớ làm như trong sách mà không được nhỉ? Chỉ cho tớ đi."

Diệp Vân nhẹ nhàng đáp: "Trước khi bắt đầu cậu trải nó thật phẳng lên thớt, lấy cán dao dàn nó qua một lượt rồi lấy ghim ghim nó lại, sau đó mới tách lớp."

"A thì ra có thể làm như vậy." Thái Hòa kích động muốn làm thử.

OOo

"Hôm nay tới đây thôi. Các trò thu gom dụng cụ, dọn dẹp phòng rồi trở về."

Diệp Vân đang định thu dọn tài liệu ra về, thì một thằng bé bự con, trông như một con gấu với ngũ quan co rúm một chỗ bước tới chặn nó lại:

"Diệp Vân là người phải không?"

Thái Hòa sừng sốt, người này là Văn Quốc, có tiếng bắt hảo trong trường, bình thường bọn hắn không có quan hệ gì, lúc này chẳng lẽ muốn kiếm chuyện bắt nạt người mới sao? Cậu đứng chắn trước hai người, gay gắt nói: "Văn Quốc, người muốn gì?"

Thái Hòa khá nhỏ bé, so với Diệp Vân còn thấp hơn nửa cái đầu, mà thằng bé nọ còn cao hơn Diệp Vân một cái đầu. Nó không thèm đếm xỉa Thái Hòa, chăm chăm nhìn Diệp Vân.

"Người tránh ra." Văn Quốc lấy bàn tay ục ịch đẩy một cái Thái Hòa liên xiên xẹo lạng xang một bên. Hấn vung bàn tay còn lại thành một nắm đấm đập vào Diệp Vân.

"Bịch." Quả đấm đập vào đầu vai cậu khiến cho Diệp Vân rung người một chút, mặt sắc lạnh nói:

"Nếu người muốn gây sự, ta sẽ không nương nhả nhịn đâu."

Văn Quốc khá sừng sốt khi thấy Diệp Vân không hề lay chuyển chút nào, miệng lẩm bầm gì đó người liền rướn tới phía trước. Diệp Vân tương đối phương đánh tiếp, liền giơ tay lên đỡ, ai ngờ đối phương cúi rạp người xuống, kích động nói:

"Vừa rồi đắc tội, xin thứ lỗi. Ta vốn luôn rất ngưỡng mộ người."

"Cái này." Cậu choáng váng, tay giơ lên không biết làm sao, đành ngưng ngưng hạ xuống, không nghĩ đối phương lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế.

Tình huống chuyển biến quá nhanh, Thái Hòa không hiểu mô tê gì, lúc này mới lấy lại tinh thần hét lên: "Người muốn làm cái gì?"

Văn Quốc đứng thẳng người nói: "Ta lúc đầu còn hoài nghi. Nhưng giờ có thể khẳng định, người chính là người đã đánh bại tên thực tập sinh đó."

Diệp Vân sừng sốt, Thái Hòa cũng y như vậy. Liên sau đó đám học sinh vốn còn nấn lá xem chuyện cũng bùng nổ theo:

"Diệp Vân chính là thiếu niên thần bí đó?"

"Là thật sao?"

"Cậu ấy lại học lớp chúng ta?"

Chỉ trong giây lát, cả ba người liền bị vây quanh bởi tốp bạn học hiếu kì.

"Diệp Vân có đúng là cậu đánh bất tỉnh thực tập sinh Nam Bằng đó không?"

"Không phải vì tớ mà anh ta bất tỉnh đâu."

"Vậy đúng là cậu rồi."

"Cậu đã dùng chiêu thức nào vậy, có phải là đạo thuật cấp cao không?"

"Tớ không có dùng đạo thuật."

"Ồi không dùng đạo thuật cơ à. Cừ ghê."

"Cậu đã có bạn gái chưa?"

"Ồ, cái này không liên quan."

Trong hệ ngoại môn, không ai không biết về một học sinh thần bí đánh bất tỉnh một thực tập sinh nội môn. Vốn dĩ các thực tập sinh cao cao tại thượng, chuyên môn khinh khi hà hiếp học sinh phổ thông, việc này quả khiến cho ai nấy há hốc mồm. Nhưng người trong cuộc đều kín tiếng, Diệp Vân lại là người mới, không có giao tiếp quảng đại gì, rốt cục đến giờ vẫn chưa có ai nhận ra. Cho nên truyền thuyết về cậu càng nhuộm màu kì ảo hơn nữa. Đám bạn hận không thể khiêu luôn Diệp Vân về phòng để tra khảo cho được.

"Hết giờ lâu rồi. Còn không mau về. Muốn ở lại làm bảo vệ lớp hả?"

Người vừa nói là một thiếu niên tóc nâu xoăn, gương mặt điển trai đang đứng cạnh cửa lớp, chỉ là Khải Văn, lớp trưởng Phù Đạo hệ. Đám bạn lục tục tản ra cho Diệp Văn chút khoảng trống, lúc này nhìn lại thấy Khải Văn lạnh lùng nhìn mình, cậu định nói gì đó thì thiếu niên quay ngoắt đi bước ra khỏi lớp.

"Chúng ta cũng về thôi." Thái Hòa đưa cặp sách cho Diệp Văn, cậu nhận lấy, gật đầu cái nhẹ rồi theo đám bạn nói gót ra về.

*

* *

"Sao đệ về muộn thế?"

"Chung sư huynh." Diệp Văn vui vẻ cúi chào, hơi chút ngạc nhiên hỏi: "Huynh tìm đệ có việc gì sao?"

"Không có việc gì không thể thấy đệ à? Đệ không tới thăm ta, làm sư huynh này phải vác cái mặt già đến thăm đệ đấy." Anh ấy làm vẻ hờn trách.

"A, xin thứ lỗi cho đệ." Diệp Văn á náy xin lỗi, quả thực từ khi nhập môn đến giờ, mình còn chưa bái phỏng sư huynh lần nào, quả thực là thất lễ.

"Ha ha. Ta đùa thôi. Lâu rồi không gặp đệ, chúng ta cùng đi ăn cơm nói chuyện."

Chung Hưởng Lương dẫn Diệp Văn đến một nhà hàng có hai tầng, phong cách trang nhã nằm trên khu vực trung sơn nội môn. Đây là nơi thường xuyên lui tới của các thực tập sinh, nội môn chấp sự Phong Vân môn, chỗ này tốt hơn căn tin rất nhiều lần.

"Ta nghe nói đệ đi học chính thức rồi." Chung sư huynh sau khi gọi món thì mở đầu câu chuyện.

"Dạ, đệ mới đi học từ tuần này." Diệp Văn đáp.

"Ừ. Đệ cố gắng học cho tốt. Ta đã có lời với đạo sư chủ nhiệm của đệ. Nếu có gì khó khăn cứ nhờ thầy ấy giúp." Anh lại nhàn nhã nói tiếp.

"Vâng, cảm ơn sư huynh." Thì ra là nhờ có Chung sư huynh, mà Vũ đạo sư thái độ rất tốt với mình, Diệp Văn không khỏi cảm kích.

"Không có gì. Đệ cứ coi ta như huynh trưởng của đệ, đừng câu nệ quá."

Chung sư huynh nói.

Hai người nhâm nhi trà nước một chút, sau đó anh mới nói tiếp:

"Ta còn nghe nói đệ từng xích mích với một thực tập sinh nội môn."

Giọng của anh nhẹ nhàng, không nghe ra bất cứ hàm ý gì, Diệp Văn trong lòng chột dạ, có phải là Chung sư huynh tìm mình vì việc này không. Nó có vẻ rụt rè, nhỏ giọng nói:

"Đệ làm sai rồi phải không ạ?"

"Ha, đâu phải lỗi của đệ. Là tên đệ từ kia sai quấy trước, đệ chỉ là tự vệ mà thôi. Có điều, lần sau nếu xảy ra chuyện, nhất thiết phải báo với ta nhé. Ta lo cho đệ lắm đấy." Chung sư huynh cười xòa một cái rồi nói, làm thằng bé nhẹ nhõm đôi chút.

Anh nâng cốc trà gần môi, định nhấp nhưng lại buông xuống, nhẹ nhàng nói: "Tuy rằng đệ không làm gì sai. Nhưng trốn tu đạo phức tạp vô cùng. Nhiều khi không chỉ là vài đệ từ đâu đấy, mà còn có thể liên quan đến nhưng thế lực phía sau nữa. Tốt nhất tránh được phiền phức gì thì tránh."

Thấy biểu cảm của thằng bé trùng xuống, Chung sư huynh nắm lấy tay nó nói: "Ta nói chung chung vậy. Nhưng đệ cũng không cần phải gò bó quá. Dù nơi đất khách, cũng không để người ta coi thường chúng ta được."

"Đệ hiểu rồi ạ." Diệp Văn giọng chắc nịch đáp.

Chung sư huynh gật đầu: "Cơm tới rồi. Thức ăn ở đây khá lắm, đệ ăn nhiều một chút, ta thấy đệ ốm (gầy) lắm đó."

Hai huynh đệ dùng bữa với nhau, xong xuôi Diệp Văn cáo biệt sư huynh rồi về.

*

* *

(Buổi chiều)

"Xem chiêu." Thái Hòa bàn tay kết ấn, đánh ra một hỏa cầu về phía Diệp Văn. Cậu đã có chuẩn bị liền giơ tay lên, một tấm khiên trong suốt màu trắng xuất hiện ngăn cản quả cầu đánh tới.

Hỏa cầu chạm vào khiên bằng, vang một tiếng "phùng", liền nổ tung ra thành hoa lửa, nhanh chóng bị băng linh lực dập tắt.

"Đỡ thử Linh Tiễn Thuật của tớ xem." Thái Hòa lại điểm ra, một mũi tên bằng hỏa linh lực xuất hiện lao tới Diệp Vân.

"Việc gì tớ phải đỡ." Cậu cước bộ mau lẹ, dễ dàng né tránh được, mũi tên linh lực bay ra năm mét liền phát nổ tạo thành một đạo sóng khí nóng rát. Diệp Vân không chậm trễ phản công, đánh ra một mũi tên băng linh lực phóng về phí đối phương. Thái Hòa vì liên tiếp dùng hai chiêu thức không kịp hồi linh lực nên không thể làm gì khác nên "Tách" một tiếng trên áo giáp phủ một mảng băng đá. "Tớ thắng rồi." Diệp Vân reo mừng một tiếng, Thái Hòa lắc đầu chịu trận.

* * *

"Thật không ngờ cậu đạt tới Trung Kỳ rồi." Thái Hòa cảm thán nói.

"Cũng nhờ gần đây tớ thường dùng Linh lực phòng nên mới có hiệu quả như vậy." Diệp Vân đáp.

"Đó là do thân gia cậu dư giả, chứ như tớ thì muốn cũng chịu." Thái Hòa hăm mộ nói.

Diệp Vân có tiếng là đệ tử thế gia, nhưng thực chất thì chẳng có bao nhiêu dư giả, số tiền Tiêu thúc cho cậu chỉ đủ tu luyện một thời gian, sau này thế nào còn khó nói. Diệp Vân cũng không cố giải thích, hai người lại chuyển qua nói về kinh nghiệm tu luyện.

"Diệp Vân, đấu tập một trận nhé." Hai người đang chat phiếm, thì một thiếu niên tóc nâu xoăn, chính là người đã gặp hồi sáng bước lại nói.

"Khải Văn, Diệp Vân vừa mới tập xong, để cậu ấy nghỉ ngơi đã." Thái Hòa nhủ mảy nói. Diệp Vân nhìn cậu thiếu niên trước mặt, Khải Văn cao gần như mình, đáng vẻ đẹp trai, rất có phong thái lãnh ngạo.

"Tớ cũng vừa mới tập luyện xong, chỉ là đấu tập thôi, nếu Diệp Vân thấy không khỏe thì để lần sau cũng được." – Thiếu niên tỏ vẻ nho nhã nhìn Diệp Vân, không giấu được sự trông đợi.

"Nếu vậy thì thử một chút cũng được." – Diệp Vân đáp lời.

Thái Hòa xuất phát từ lo nghĩ cho Diệp Vân, nếu cậu ấy đã lên tiếng thì không có gì phải lăn tăn nữa. Liền sau đó hai người chuẩn bị hộ giáp thượng đài. Học sinh trong câu lạc bộ Luyện Phù vì cặp đấu này mà ngừng hết hoạt động lại, tụ tập quanh sân đấu đạo thuật.

"Lớp trưởng cùng Diệp Vân tỉ thí. Không biết ai sẽ thắng?"

"Diệp Vân từng đánh bại cả thực tập sinh, lớp trưởng có thể thắng sao?"

"Cậu không biết rồi. Lần đó hai người không phải là thi đấu đạo thuật. Thực tập sinh kia còn chưa xuất thủ được đã bị Diệp Vân đánh cho tới tấp rồi, sao mà chả thua."

"Cậu tận mắt chứng kiến à."

"Không là tớ nghe kể thế."

* * *

Tiếng xì xào bàn tán của đám thiếu niên vang lên. Mỗi đứa một chuyện, nhưng tất cả đều mong chờ được xem Diệp Vân và Khải Văn so tài.

Diệp Vân là hiện tượng mới nổi, vừa vào lớp đã được đạo sư rất mực coi trọng, không những thế còn là truyền kì đánh bại thực tập sinh nữa. Tuy nhiên truyền kì thì vẫn chỉ là truyền miệng. Khải Văn là lớp trưởng, thực lực đứng hàng đầu lớp bao lâu nay không phải bàn cãi. Cậu ấy lại đẹp trai, học giỏi nên không ít người mến mộ, với tài năng của mình, Khải Văn nhất định có thể trở thành một thực tập sinh nội môn tương lai.

Khải Văn mặc lên người hộ giáp, mỉm cười lãnh ngạo. Cậu nghe hết mọi lời bàn tán xung quanh, nhưng lại chẳng để tâm. Trước khi Diệp Vân đến, thì Khải Văn luôn là tâm điểm chú ý trong thế hệ học của lớp Luyện Phù. Cậu mang trong mình Phong linh căn, cũng là một linh căn cao cấp, lại thêm thể chất đặc thù nên tu đạo mạnh mẽ hơn bạn bè cùng cấp rất nhiều. Khải Văn thông minh, bất kể tư chất, hay tố chất đều rất tốt. Nhưng Diệp Vân xuất hiện khiến cho nhiều người đem cậu ra so sánh, đạo sư ngay buổi đầu tiên đã tán dương Diệp Vân, còn cảnh báo mọi người phải cố gắng nếu không Diệp Vân sẽ vượt qua. Điều này làm Khải Văn cảm thấy khó chịu, cảm giác có người đến soán mất ngôi vương của mình.

Không hiểu sao mọi người lại đề cao Diệp Vân như vậy. Xét về tu vi, Diệp Vân không có gì nổi bật, cùng tuổi, nhưng Khải Văn đã là Luyện Khí đỉnh phong, không bao lâu sẽ tiến vào Trúc Cơ kì.

Ngay cả Diệp Vân đánh bại Nam Bằng, cũng không phải là do thực lực gì đặc sắc. Tên Nam Bằng đó thật ngu ngốc, ngay cả đạo thuật cũng không xuất ra nổi, bị người ta đánh cho bất tỉnh, uống cho là thực tập sinh nội môn. Từ khi Diệp Vân vào lớp đến nay, Khải Văn đã luôn để ý, tu vi của đối phương chỉ mới bắt đầu Luyện Khí Trung kì, đạo thuật còn thô thiển, kinh nghiệm thì nông cạn. Điều này không khỏi khiến Khải Văn chê cười, dù sao thì một đứa mới vào trường có thể trông đợi gì nhiều hơn. Mọi người không phải là đề cao nó quá rồi.

Cần nhắc các mặt lợi hại. Khải Văn cảm thấy phần thắng trong tay, do đó trong lòng rất tự tin.

Bên trong đài tỷ thí, Diệp Vân cũng mặc hộ giáp bước vào. Nó hơi bị choáng ngợp bởi không nghĩ là cả lớp lại quan tâm đến vậy.

"Diệp Vân có lên." Một bạn học nữ đứng phía bên đài phấn khích hô lên như thế. Diệp Vân mỉm cười gật đầu đáp lại khiến cô bé ánh mắt ngượng ngùng né tránh. Khải Văn chứng kiến tất cả, càng tỏ ra xem thường, đối phương không có phong thái gì cả, chả gây cho mình chút áp lực nào. Ánh mắt lóe lên sự khinh thị, nhưng biểu hiện bề ngoài cậu vẫn rất hợp đạo: "Xin được chỉ giáo."

Diệp Vân chú tâm nhìn đối thủ, cũng chấp tay đáp lại: "Xin được chỉ giáo."

Sân thi đấu là một đài cao có mặt hình tròn, rộng bảy mét, xung quanh cũng không có rào chắn, Học sinh quan khán tự động đứng cách đài một khoảng cách.

"Băng cầu thuật." Diệp Vân khẽ điểm, băng cầu trong tay bắn thẳng về phía Khải Văn. Khải Văn thấy băng cầu lao đến, lách người né tránh. Linh lực cầu là đạo thuật thô thiển nhất, dù Băng thuộc tính uy lực không tệ, nhưng tiên quyết là phải chạm vào đối phương cái đã. Diệp Vân cũng không cho rằng chiêu thức này như vậy có thể chạm vào đối phương, tâm niệm khẽ chuyển, Băng cầu khi vừa lướt ngang người Khải Văn thì bỗng nhiên phát nổ, bụi băng trắng xóa tỏa ra xung quanh.

Khải Văn hơi bất ngờ vì đối phương lại dùng chiêu thức như thế, nhưng tâm niệm vừa động liền kịp thời tạo ra một khiên chắn công kích từ vụ nổ. Bàn tay nhanh như chớp điểm ra một cái, một mũi phong tiễn lao về phía Diệp Vân. Linh lực tiễn cũng di chuyển theo đường thẳng, nhưng tốc độ lại nhanh hơn Linh Lực cầu rất nhiều.

Diệp Vân cước bộ khẽ chuyển, trong tích tắc mũi phong tiễn bay sượt qua người, gió nổi lên thoáng cho nó một chút hơi lạnh. Tốc độ thi triển đạo thuật của đối phương cực kì nhanh, độ trễ rất ít, Diệp Vân nắm bắt từng cử động của đối phương mà phản ứng theo, cũng may nhờ có linh giác của võ giả nhạy bén mới ứng phó kịp.

"Hay!" "Diệp Vân hay lắm." Tiếng reo hò cổ vũ vang lên bên dưới.

"Diệp Vân có lên." "Khải Văn có lên."

Khải Văn không bị người bên ngoài làm phân tâm, trong thi đấu, một chút phân tâm đều phải trả giá. Người xem bên ngoài cũng biết ý, chỉ hô hét một thoáng sau khi người trên sân trao đổi chiêu thức xong. Cũng không làm họ phân tâm lúc thi triển.

Đối thủ của cậu, Diệp Vân thì lại khác, cảm tưởng có chút lơ đãng nhìn xuống đài. Khải Văn cười thầm, cũng chỉ là một tiểu tử non nớt mà thôi. Vừa nãy xem nó thi triển đạo pháp, tránh né linh hoạt liền khiến cậu ngưng trọng, nhưng nhìn ra đối thủ của mình tâm lý không tốt, còn non kinh nghiệm. Một đối thủ như thế làm sao cậu thua được. Diệp Vân, để ta cho người thấy người chẳng có gì là xuất chúng cả. Ý niệm trong đầu thay đổi, linh lực lại một lần nữa xúc tích đầy đủ, bàn tay chém ra, một lưỡi đao gió như vàng trắng chém về phía Diệp Vân.

Diệp Vân không kinh hoàng, kết ra một tấm khiên băng đón lấy. Răng rắc, tiếng băng rạn nứt vang lên, tấm khiên bị vỡ tan, lưỡi đao gió vẫn tiến tới, nhưng Diệp Vân gặp người né được.

"Chiêu thức mạnh quá mà không có trong sách?" Diệp Vân nghi hoặc trong đầu. Linh lực lại vận chuyển nhanh chóng, chuẩn bị đối phó công kích tiếp của đối phương.

Thi triển đạo thuật mất một chút thời gian để vận chuyển linh lực, vì vậy giữa các chiêu thức thường có một điểm gián đoạn.

"Hay quá." Bên dưới lại vang lên một tràng pháo tay ủng hộ. Khải Văn bấm môi, Diệp Vân phản ứng không tệ, lại một lần nữa nó chưa ghi được điểm nào. Cước bộ di chuyển nhẹ trên sân đấu, bàn tay điểm ra phía trước, lại một mũi phong đao bắn về Diệp Vân. Diệp Vân tốc bộ né tránh. Bên kia Khải Văn cũng không đứng yên, tay lại điểm ra một lần nữa, nhân lúc Diệp Vân mới dừng chân lại bắn ra một đao gió khác.

- Chia đôi linh lực tạo thành hai chiêu liên tiếp – Diệp Vân không thể né được, liền tạo một tấm chắn phòng ngự đỡ lấy đạo thuật của Khải Văn. Cũng may, uy lực của đạo thuật này không mạnh bằng cái đầu, chỉ chế đôi khiên thuật liền thôi.

Khải Văn nhú mày, đã qua hơn nửa thời gian so đấu. Mặc người bên dưới hò hét cổ vũ, trong tâm hần đã sốt ruột.

Hai lần, Diệp Vân không tiêu hao quá nhiều, cảm thấy linh lực xúc tích đã đủ. Nó niệm đạo thuật trong đầu, một con chim băng sải cánh bằng bàn tay hiện ra trước mặt. Chim băng sống động như vật sống vỗ cánh lao vút về phía Khải Văn. "Băng Điều thuật."

Khải Văn mắt ngưng trọng, bước lui một bước, hai bàn tay chà sát nhau, khoảng giữa hai tay xuất hiện một thanh kiếm băng phong linh lực. Hai tay cậu đẩy ra, mũi kiếm đâm thẳng về phía băng điều. Tại đầu mũi kiếm, nơi cùng Băng điều tiếp xúc, phong linh lực và băng linh lực va chạm. Mảnh vụn băng cùng đao gió (Không khí né với mật độ cao, bắn ra với tốc độ nhanh tựa lưỡi đao) tán phát ra. Trước người Khải Văn hiện lên một màn hào quang xám trong suốt.

"Hay a." Khải Văn hét lớn, mũi kiếm đâm mạnh, băng điều liền vỡ tan ra. Cậu chuyển thân phóng về phía Diệp Vân.

"Diệp Vân bất cẩn quá." Văn Quốc chú tâm đứng dưới đài, nói nhỏ một câu như vậy. Thái Hòa ở bên quan chiến cũng cảm thấy không ổn, bàn tay vô thức siết lại lo lắng cho Diệp Vân.

"Hay quá." Mọi người vì sự thể hiện xuất sắc của Khải Văn mà kích động hô lên.

Khải Văn khoe miệng mỉm cười. Nó rất tự tin vào chiêu thức này, Diệp Vân vừa mới thi triển ra một đạo thuật khó, không có khả năng lập tức triển khai chiêu thức mới. Khải Văn thi triển chiêu thức này chính là Linh khí thuật, biến linh lực trở thành binh khí. Chỉ cần không ngừng cung cấp linh lực, liền có thể duy trì cho mũi kiếm còn mãi. Uy lực của nó không thua kém gì binh khí thật.

Diệp Vân cũng không có đường lùi lại, phía sau nó đã là rìa tỷ thí đài, mặt khác việc bước lui cũng không có ý nghĩa trong trường hợp này. Ánh mắt nó trở nên nghiêm túc hơn. Khi mũi kiếm đâm tới trước mặt. Bàn tay trái giờ ra đón lấy mũi kiếm

Mũi kiếm bằng linh lực cũng không phải thực chất, nên dù mũi kiếm bị chặn lại thì Khải Văn vẫn tiến lên một chút. Cước bộ chưa kịp dừng lại thì đối diện, tay phải Diệp Vân nắm lại, một đám đánh ra phía trước. Kinh khí từ đầu nắm tay phát ra đám trắng về Khải Văn.

Khải Văn vì đòn đánh bất ngờ của Diệp Vân mà không kịp né tránh. Quyền khí đập thẳng vào hộ giáp trên người. Một lực lượng khủng khiếp đập vào bụng Khải Văn, lập tức hắn bị đánh bật ra sau, ngã quỵ giữa sân đấu.

Người quan chiến bên dưới chết lặng. Không hiểu vì sao Khải Văn đang thắng thế thi triển ra đạo thuật mạnh mẽ lại ngã gục xuống, còn Diệp Vân thì không hề suy sụp chút nào.

Ban đầu khi thấy Diệp Vân đưa tay đón kiếm gió của Khải Văn đã làm một số bạn học yếu tim rú lên kinh hãi. Nhưng khi thấy Khải Văn gục xuống thì mọi người chết lặng, kinh ngạc đến không kịp phản ứng gì. Có người thấy được Diệp Vân đâm ra, nhưng quả đám còn không có chạm vào người Khải Văn cơ mà.

"Có chuyện gì thế?"

"Khải Văn thua rồi sao?"

Một số bạn còn chưa tin vào mắt mình, thì tiếng vang hô trời dậy. "Hoan hô Diệp Vân." "Diệp Vân thắng rồi." "Hoan hô."

Bạn bè kéo nhau ủa lên. Diệp Vân thì cúi người đỡ Khải Văn đứng dậy. Khải Văn gạt cánh tay của nó ra, trừng mắt nhìn nó căm ghét. Hắn ôm bụng, hắn học nói: "Người – ăn gian." Diệp Vân sững người. Trong tình huống cấp bách nó không suy nghĩ nhiều, vận dụng nội lực gia trì nắm đám cản lấy công kích của đối phương, sau đó lại theo bản năng vung ra một quyền. Cơ bản thì đó không phải là đạo thuật.

Các bạn học vây lấy hai người. Khải Văn liếc nhìn người xung quanh, cũng không biết phải nói thế nào. Tức tối rề đám người rồi bỏ về.

Đám nhỏ không nghĩ tới Khải Văn thua trận lại hẹp hòi như thế. Càng thêm hâm mộ Diệp Vân vừa tư chất tốt vừa phong độ. Cả đám chúc mừng, hỏi han các kiểu. Diệp Vân nhìn bóng lưng Khải Văn lui thủ rồi đi, trong lòng có chút nuối tiếc.

"Quả đám vừa rồi đẹp lắm. Rất ngoan độc đấy." Văn Quốc nói, không biết là khen hay là mỉa mai.

"Tớ không có cố ý."

"Hắn đáng bị như thế lắm. Cái bản mặt kiêu ngạo đó tớ muốn đập lâu rồi." Văn Quốc lãnh ngạo.

"Diệp Vân tuyệt lắm. Tớ biết cậu sẽ thắng mà." Thái Hòa cũng tỏ ra phấn khích còn hơn cả người chiến thắng nữa.

"Quả không hổ danh người từng đánh bại thực tập sinh. Cậu giỏi quá."

"Chiêu cuối là gì đấy." Tùng người ủa vào hỏi han. Diệp Vân cảm thấy thất vọng, lắc đầu nói: "Xin lỗi tớ không khỏe. Mai gặp lại." Cậu gạt mọi người ra rồi bỏ về.

* * *

Mọi người. Năm mới đến giờ Trúc bận công việc ngập đầu, có rất ít thời gian để viết truyện. Mặc dù mình đã lên bản thảo đề cương khá nhiều rồi, nhưng lại chưa có cơ hội viết ra được. Nếu bạn đọc muốn theo dõi truyện thì like, bình luận cho mình biết nhé, mình sẽ cố gắng.. cố gắng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Đại Thiên Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.